

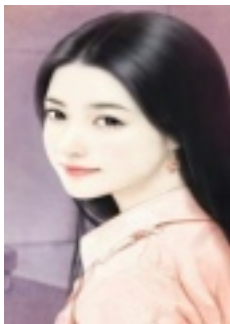
Em Muốn Làm Vợ Của Anh

Contents

Em Muốn Làm Vợ Của Anh	2
1. Chương 1: Giới Thiệu	3
2. Chương 2: Đó Không Phải Là Hôn	3
3. Chương 3: Cảm Động	7
4. Chương 4: Con Tim Không Nghe Lời	10
5. Chương 5: Một Người Mang Họ Hạ	14
6. Chương 6: Quán Coffee	17
7. Chương 7: Giá Như Được Yêu Thương	21
8. Chương 8: Công Viên	24
9. Chương 9: Núp	28
10. Chương 9: Núp	30
11. Chương 10: Đến Nhà	33
12. Chương 11: Gặp Anh	37
13. Chương 12: Kẻ Trộm	40
14. Chương 13: Thương Con Gái	42
15. Chương 14: Phòng Cô Gái Ấy Ở Đâu?	45
16. Chương 15: Lời Giải Thích	47
17. Chương 16: Sẻ Đánh Ngang Tai	49
18. Chương 17: Về Quê	51
19. Chương 18: Tại Sao Nhớ Đến Cô Ấy?	54
20. Chương 19: Tìm Ông Tạ	57
21. Chương 20: Gặp Ông Tạ	59
22. Chương 21 : Tự Sát	61
23. Chương 22: Chuyển Đi	64
24. Chương 23: Anh Đến	67
25. Chương 24: Buông Tay Cô Ấy Ra.	69
26. Chương 25: ...anh Ở Đâu Thì Em Ở Đó.	72
27. Chương 26: Là Thật	74
28. Chương 27: Thông Tin Bí Mật.	77
29. Chương 28: Buột Lòng Chấp Nhận	80
30. Chương 29:	83
31. Chương 30: Thử Đồ Cưới	86
32. Chương 31: Âm Mưu	88
33. Chương 32: Hôn Lễ	91
34. Chương 33: Cảm Thấy Đau	98
35. Chương 34: Cô Ta Thật Ngốc	100
36. Chương 35: Paparazzi	103
37. Chương 36: Hôm Nay Đã Khác	106
38. Chương 37: Đi Trăng Mật	109
39. Chương 38: Đi Trăng Mật 2	112
40. Chương 39: Lý Trí Và Ái Tình	116

41. Chương 40: Hokkaido	119
42. Chương 41: Anh Yêu Cô Ta	122
43. Chương 42: Khi Tình Yêu Bắt Đầu	126
44. Chương 43: Anh Có Ghét Em Không?	129
45. Chương 44: Ngô Thị	132
46. Chương 45: Thông Tin Từ Ailend	135
47. Chương 46: Gây Rối	140
48. Chương 47: Sức Mạnh Của Gia Đình	143
49. Chương 48: Tên Anh	146
50. Chương 49: Ấn Tượng	148
51. Chương 50: Đến Tập Đoàn	151
52. Chương 51: Quá Giang	154
53. Chương 52: Ghanh Ty	157
54. Chương 53: Cơ Hội	159
55. Chương 54: Món Quà Thứ Hai.	163
56. Chương 55: Bỏ Trốn	166
57. Chương 56: Sự Thật Kinh Hoàng	169
58. Chương 57: Cú Sốc Thứ Hai	173
59. Chương 58: Tôi Không Tha Thứ	176
60. Chương 59: Là Một Chiếc Điện Thoại	178
61. Chương 60: Lời Cầu Xin	182
62. Chương 61: Mảnh Ký Ức	185
63. Chương 62: Thế Cũng Tốt	188
64. Chương 63: Câu Nói Vô Tình	191
65. Chương 64: Lý Lẽ Gì	194
66. Chương 65: Cổ Phần	197
67. Chương 66: Anh Không Nói Lý Lẽ.	201
68. Chương 67: Rời Khỏi Tà Gia.	203
69. Chương 68: Vợ Yêu?	206
70. Chương 69: Hỏi Em Lần Cuối.	209
71. Chương 70: Giả Tạo.	211
72. Chương 71 : Đùa.	215
73. Chương 73: Cửa Không Mở Được.	218
74. Chương 74: Tháo Nó Ra	220
75. Chương 75: Sự Lựa Chọn...	223
76. Chương 76: Kẹo Ngọt	226
77. Chương 77: Phải Uống.	229
78. Chương 78: Tuyệt Tình	233
79. Chương 79: Phu Nhân Của Tà Đình Phong.	235
80. Chương 80: Long Dean ?	238
81. Chương 81: Khu Phố I	241
82. Chương 82: Xông Vào	245
83. Chương 83: Phụ Nữ Đẹp Thì Có Gai	248
84. Chương 84: Em Xin Lỗi	250
85. Chương 85: End	253

Em Muốn Làm Vợ Của Anh

Giới thiệu

Truyện kể về một câu chuyện tình đầy nước mắt của cô gái có thân phận tầm thường Hạ Tuyết Nhi và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-muon-lam-vo-cua-anh>

1. Chương 1: Giới Thiệu

“Rồi cứ thế,cô ngồi yên, lặng lẽ cảm nhận vị ngọt đượm trên đôi môi đã trộm lén nụ hôn của anh. Nơi hốc mắt hoe hoe ửng hồng,cô đã lén lúc,cô đã làm một kẻ trộm thể nhưng trong thâm tâm cô thật rất muốn được một lần bày tỏ tình cảm của mình dành cho anh,cho dù chỉ là một kẻ thầm lặng,cho dù tình yêu của anh không dành cho em nhưng chỉ cần được nhìn thấy anh mỗi ngày,liệu em có tham lam quá không? Nhưng trên thế gian này em chỉ yêu mỗi anh thôi! Anh chính là định mệnh của đời em. Người con trai đã cho em biết được cảm giác của tình yêu,cảm giác của sự chờ đợi và nhớ thương,là anh đã cho em biết cuộc sống này vẫn còn một điều tuyệt vời đang tồn tại.”

.Đây là một câu chuyện tình yêu đầy hạnh phúc mà cũng đầy nước mắt của một cô gái có xuất thân tầm thường về mọi thứ,cô gái ấy là Hạ Tuyết Nhi.

.....Một tình yêu từ sự chân thành đã làm lay động trái tim của chàng trai Tạ Đình Phong,là người có gia thế giàu có nhất nhì trong giới thượng lưu.

“Có rất nhiều cô gái thích tôi,nên cô có như vậy thì đối với tôi mà nói đó cũng là chuyện bình thường mà thôi,nhưng tôi sẽ không để ý đến việc đó vì tôi đã có người con gái mà tôi yêu, vì thế cô đừng ôm hy vọng làm gì?”

“Thứ em muốn không phải là gia sản mà chính là làm vợ của anh,em muốn làm vợ của anh.”

Tên Truyện: Em muốn làm vợ của anh.

Tác giả : MinaDo7

Hân hạnh mời các bạn đón đọc!!! Xin cảm ơn! Nhớ coment để thêm ý kiến cho Au nhé!!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

2. Chương 2: Đó Không Phải Là Hôn

Mọi người đang ăn uống và nói chuyện vui vẻ thì trong khi đó Lâm Uyển Thanh vẫn đang ngồi ở trong phòng và chải chuốt. Bên ngoài có tiếng gõ cửa:

“Ai đấy?” Lâm Uyển Thanh chăm chú nhìn vào gương nghiêng qua nghiêng lại ngấm dung nhan .

“Dạ thưa cô chủ là tôi, quần gia Lý .”

“Ừm...mọi việc đã chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng thưa cô, đã đâu vào đấy ”

Lâm Uyển Thanh vén nhẹ cọng tóc lên vành tai, miệng nhoẻn cười thoả mãn rồi đứng dậy đi ra ngoài .

“Ồi nhiều người thế này lại nhiều trang phục lòe loẹt nhìn đến hoa cả mắt, biết tìm anh ấy ở đâu?”. Tuyết Nhi vẫn đang loay hoay tìm anh chàng lúc nãy nhưng trả thấy có một người nào như thế cho nên cô nghĩ không biết là bản thân có bị hoang tưởng hay không, thất vọng Tuyết Nhi không tìm nữa , cô đến gần bàn ăn bóc lấy cái bánh dâu tây cho vào miệng, “ôi chào! cái bánh này ngon thật đấy”. Từ đằng sau bỗng có một gã tiến đến gần cô tỏ ý tán tỉnh, hần bước sang bên cạnh rồi bàn tay hần sờ lên tay cô, tay của hần có năm ngón thì đã hết bốn ngón là đeo nhẫn bạch kim, xem ra kẻ này cũng lắm tiền của nhưng bản chất thì trả tốt lành gì. Tuyết Nhi cảm thấy sợ nên rút tay về, cô cũng xít ra xa một chút rồi vội đi chỗ khác nhưng chưa kịp đi thì hần đã kéo tay cô lại cười cười nói nói như đã thân với cô lắm

“Ấy sao em đã vội đi rồi, anh để ý em này giờ, xem ra em đến có một mình thì phải. Nếu thế hay là cặp với anh vậy”

Tuyết Nhi gạt tay hần ra “Xin lỗi! Tôi không muốn”

Tuyết Nhi càng cự tuyệt thì hần lại càng làm tới cứ kéo tay sờ vai cô, Tuyết Nhi sợ quá nhưng lại không giám hét lên vì sợ mọi người chú ý dù sao thì cô cũng không phải là khách ở đây, nếu để người ta biết thì xấu hổ quá.

“Anh buông tôi ra, anh đang làm cái gì thế?” Tuyết Nhi cố gắng dứt tay ra mà chạy đi, cô chen vào gần giữa trung tâm bữa tiệc ngay đó có một cái hồ bơi .Tuyết Nhi đứng gần hồ nhìn sang phía đối diện cô thấy chị Diệp, cô cố gọi chị ấy nhưng âm nhạc lẫn cả tiếng ồn làm cho chị Diệp không nghe thấy .

“Mọi người xin chú ý, xin hãy chú ý”

Một cô gái đang cầm micro phát biểu, âm nhạc cũng bỗng được tắt đi tiếng ồn ào cũng giảm hẳn, không gian trở nên im lặng hơn chỉ còn lại sự tò mò rồi vài câu hỏi nhỏ của các cô gái rỉ tai nhau:

__Sắp xuất hiện rồi đấy.

__Ai cơ? Lâm Uyển Thanh à...

__Không , mình tò mò về bạn trai cô ấy cơ.

__Các cậu phải căng mắt ra mà nhìn đấy hihi...hii

Tuyết Nhi nghe họ nói mà cũng thật hiếu kỳ nên quên mất sự lo lắng của mình, cô cũng chăm chú nhìn về phía khán đài.

“_Bây giờ sẽ là sự xuất hiện của nhân vật chính ngày hôm nay, người đã tổ chức buổi tiệc này. Xin hãy cho một chàng pháo tay chào đón tiểu thư Lâm Uyển Thanh”

Cô gái vừa dứt lời thì một chàng pháo tay ồ lên rần rần, người phụ nữ xinh đẹp bước ra như một minh tinh điện ảnh, họ phun keo tuyết lên tóc cô ấy còn sến súa rải cả hoa hồng, kẻ thì vỗ tay kẻ thì chụp ảnh, âm nhạc lại nổi lên. Nhưng Ôi Trời! phải đợi đến khi nhìn rõ mặt của cô ấy thì mới há hốc mồm ra, Lâm Uyển Thanh cô ấy mang một nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nghiêng đến choáng váng mọi gã đàn ông trên thế giới này ***Ánh mắt mê hoặc, bờ môi dỗi hờn, nét đẹp vừa quyến rũ lại pha sự thuần khiết, một đại mỹ nhân.***

“Ôi tiên nữ ! là tiên nữ, đẹp quá!”. Chị Diệp kinh ngạc mở chỗ mắt mà nhìn cho rõ nhưng khi âm nhạc lại tắt đi chị mới sững người quay sang Trình Khang, chị xoay mặt anh ta nhìn về phía mình, hàng lông mày chị nhíu lại:

“Trình Khang anh đừng nhìn nữa, nhìn em này” giọng nói mang chút hờn.

Trình Khang nghe chị ấy nói thì cười và sờ nhẹ lên má chị :

“Đợi chút nữa thôi thì em cũng chả buồn nhìn anh đâu”

Chị Diệp bĩu môi “Có anh thì đúng hơn, bạn anh sao mà đẹp đến thế làm biết bao cô gái phải ghen tỵ”.

“_Vâng,kính thưa quý vị đây chính là chủ nhân bữa tiệc hôm nay,và bây giờ tôi xin nhường khán đài lại cho cô ấy.”

Lâm Uyển Thanh cầm lấy micro tỏ vẻ hơi ngượng ngùng,cô ta nhìn xung quanh rồi mở miệng nói một cách rất nhẹ nhàng và duyên dáng, tất cả cánh đàn ông ở đây đều không thể rời mắt khỏi cô ấy,cánh phụ nữ cũng chẳng kém rất nhiều người từ kinh ngạc đến chuyển sang đỏ ửng.

“Xin chào các bạn tôi là Lâm Uyển Thanh,các bạn của tôi thì vốn đã quá quen với tôi rồi còn một nữa cuộc đời mà các bạn đi cùng ngày hôm nay chắc hẳn là lần đầu tiên gặp tôi. Rất vui khi được gặp các bạn và hy vọng mọi người sẽ có một buổi tối tình nhân thật vui vẻ”

Một chàng pháo tay lại ồ lên,họ gọi tên cô ấy rồi còn nói i love you,người thì hôn gió,người thì mang hoa lên tặng nữa.

Lâm Uyển Thanh cầm hoa rồi cười thẹn thùng, miệng liên tục nói” cảm ơn, cảm ơn!” sau đó lại tiếp tục phát biểu:

”_Buổi tiệc hôm nay Uyển Thanh tôi tổ chức là có hai lý do.

_Thứ nhất là vì hôm nay là ngày...ngày gì hả các bạn?”

“Ngày lễ tình nhân”. Đám đông liền trả lời.

”_Đúng vậy,còn lý do thứ hai thì xuất phát từ cá nhân tôi. Cách đây ba năm cũng đúng vào ngày này tôi đã gặp được định mệnh của đời mình và hôm nay cũng là ngày kỷ niệm đúng ba năm chúng tôi đã quen nhau.

_Và bây giờ anh ấy sẽ ra đây cùng với tôi.Tạ Đình Phong,xin mời anh ”

Âm nhạc lại vang lên chào đón sự xuất hiện của chàng trai,Tuyết Nhi vẫn ngây ngô nhìn cho thoả sự hiếu kỳ “”Cô Lâm Uyển Thanh đó đẹp như vậy không biết bạn trai cô ta như thế nào;”.

Chị Diệp cũng đang tò mò và khi Tạ Đình Phong vừa xuất hiện thì mắt chị ấy như bị anh ta hút mất ,đến đứng chị đứng cũng không vững nữa Trình Khang phải đỡ lấy chị ấy.

“Diệp,em đừng nhìn nữa nhìn anh này”. Trình Khang che mắt chị ấy lại.

“Anh bịt mắt em thế này thì em nhìn cái kiểu gì?”

“Khỏi nhìn luôn cũng được”

Mắt không thấy gì nhưng chị Diệp vẫn thể hiện bằng cử chỉ miệng.

“Thiên hạ ơi! Sống suốt 27 năm mà cuộc đời chưa từng gặp hot boy nào như thế này”

“Em nói không sợ anh buồn hả?”

“Sự thật mà thôi,anh không thể phản bác em đâu,thôi bỏ tay anh ra đi..”.

Tạ Đình Phong quả thật là một nam thần trong lòng biết bao nhiêu cô gái,anh ta đứng cạnh Lâm Uyển Thanh rất xứng đôi vừa lứa, nhiều người con nói họ là cặp Tình nhân vàng xét về nhan sắc đã miễn chê trong khi đó nếu xét về địa vị thì còn kinh khủng hơn .

_Nghe nói Tạ Đình Phong này là con nhà tài phiệt thì phải.

_Các cậu không biết sao?anh ta mới từ mỹ về đây.

_Thế à,

_Anh ta là cháu trai duy nhất của chủ tịch Tập Đoàn Long Dean đấy.

_Thật sao,trời ạ Tập Đoàn Long Dean cơ à.

Nhóm ba người phụ nữ thì thảo to nhỏ về Tạ Đình Phong trong khi Tuyết Nhi thì đang mỉm cười hạnh phúc,đôi mắt cô nhìn anh ấy không rời không chớp bị anh chàng làm cho mê mẩn mất rồi:

“”Là anh ấy!mình không bị hoang tưởng,thật là may quá,tên anh là Tạ Đình Phong sao? cái tên hay thật“”

“Thì ra là em đứng ở đây à? Làm anh này giờ cứ tìm em suốt,uống với anh ly rượu nhé”. Gã lúc này lại tìm đến quầy rồi Tuyết Nhi.

“Lại là anh,tôi nói rồi tôi không muốn,anh đi chỗ khác đi đừng làm phiền tôi!nếu không tôi sẽ....tôi sẽ...”

“Em sẽ làm gì? Làm gì nào ?nói đi cưng”

Hắn uống hết ly rượu trên tay rồi ôm lấy eo của Tuyết Nhi.

“Buông ra,buông tôi ra tên khốn nạn”. Tuyết Nhi vùng tay đánh vào người hắn nhưng trả tác dụng gì,hắn còn định hôn cô thế nhưng cô đã dùng hết sức để chống cự và rồi khi cô cần lên vai hắn,hắn bị đau nên buông mạnh tay đẩy ngã cô xuống hồ.

Lâm Uyển Thanh vẫn đang vui vẽ khoác tay Tạ Đình Phong và khi MC đang đếm ngược để chuẩn bị diễn ra cảnh hôn nhau tập thể thì từ phía hồ bỗng nghe tiếng la hét lớn.

“Có người rơi xuống nước rồi,C..C..cứu với”. Hai ba người gần đó la lên

Lúc này chị Diệp cũng nghe thấy, nhìn về phía hồ thấy dáng một cô gái cứ hụp lên hụp xuống chị chưa nhìn rõ là ai.Mọi người nghe thấy tiếng la hét thì đều dồn đến phía hồ để xem xem chuyện gì nhưng chả có ai lao xuống cả.

Khi đã nhận ra Tuyết Nhi thì chị Diệp hốt hoảng:

“Tuyết...T...Tuyết Nhi,Trình Khang mau cứu cô ấy,cứu cô ấy”

“Anh đâu có biết bơi”

“Cái gì? ”

Chị Diệp cũng không biết bơi ,chị sợ hãi chạy thật nhanh đến gần chỗ Tuyết Nhi vừa chạy chị vừa kêu

“làm ơn ai đó hãy cứu cô ấy với!!làm ơn cứu Tuyết Nhi!” chị chạy đến nổi vấp ngã gãy cả guốc.

“Diệp em có sao không?”

Tuyết Nhi vùng vẫy đuối cả sức, hồ thì sâu nước thì lạnh cô sắp chịu hết nổi rồi. Gần cô cũng chỉ là mấy cô gái mặc đầm dạ hội họ không thể bơi đến cứu cô với cái đầm đó,Tuyết Nhi không còn sức nữa hai tay cô vợ yếu dần dần đang sắp chìm xuống nước thì có một cánh tay vươn đến phía cô.Tạ Đình Phong đã nhảy xuống nước,anh từ từ đưa Tuyết Nhi lên bờ dưới sự ngỡ ngàng của mọi người.

“Uyển Thanh cậu có biết cô gái này không?” . Cô gái tên Xảo Tuệ đứng cạnh hỏi.

Lâm Uyển Thanh lắc đầu.

Tạ Đình Phong đỡ Tuyết Nhi lên bờ,anh vỗ má gọi cho cô ấy tỉnh lại:

“Này cô,cô tỉnh lại đi”. Tuyết Nhi bị uống nước nhiều nên bất tỉnh nhân sự không còn cách nào khác anh ấy buộc phải làm hô hấp nhân tạo cho cô,anh dùng tay ấn ngực rồi áp sát miệng của cô thổi hơi vào.

Thấy cảnh tượng đó Lâm Uyển Thanh có vẻ khó chịu.

Xảo Tuệ bỗng thốt lên“trời,bạn trai cậu hôn cô gái khác vào lễ tình nhân kìa ”

“Đó không phải là hôn” Lâm Uyển Thanh liền nói.

“Uyển Thanh như vậy là không may mắn đâu,có thể là điềm báo đồ vỡ đấy”

“Im đi” .

cô kia thấy Lâm Uyển Thanh tức giận nên cũng im bật mồm.

Làm vài lần hô hấp rồi mà Tuyết Nhi vẫn chưa tỉnh lại, Tạ Đình Phong bắt đầu lo lắng hơn,anh tiếp tục cố gắng ấn ngực Tuyết Nhi.

Chị Diệp chạy đến hắt đám đông xem xô ngã cả Lâm Uyển Thanh ,chị ấy định lao tới nhưng bị Trình Khang giữ lại.

“Diệp bình tĩnh đi. Cậu ấy đang cứu cô ấy đấy ,em đừng xen vào”

“Tuyết Nhi mở mắt ra đi em,Tuyết Nhi...Tuyết Nhi em nghe thấy chị không.? ” Chị ấy vừa gọi vừa khóc cứ sợ cô ấy sẽ chết.

3. Chương3: Cảm Động

“”Thật là đáng ghét. Cô gái này đã vô tình cướp mất nụ hôn của mình trong ngày lễ tình nhân,sao lại xảy ra chuyện như thế này chứ.”

Mọi người vẫn đang chú ý quan sát hành động của Tạ Đình Phong,anh liên tục thổi hơi rồi quay sang ấn tay vào lồng ngực của Tuyết Nhi nhưng vẫn chưa thấy tiến triển gì cả.

Khi mọi người đang trầm lắng thì đột ngột một màn pháo hoa bắn lên trên bầu trời, toả ánh sáng rực rỡ trong đêm và cũng trùng hợp với lúc Tạ Đình Phong đang một lần nữa thổi hơi vào miệng Tuyết Nhi, khi bờ môi anh vừa rời ra thì cô đã sặc nước và đôi mắt cũng dần hé mở .

Lâm Uyển Thanh chừng to hai con ngươi chứng kiến cảnh tượng không thể tin nổi “cô ta đã tỉnh ư?cô ta tỉnh lại khi được trao nụ hôn tình nhân sao?...”

Nụ hôn tình nhân là do Lâm Uyển Thanh đã căn dặn cho quản gia Lý chuẩn bị, canh đúng thời điểm thì sẽ bắn pháo hoa và khi đó sẽ diễn ra một màn hôn tập thể vào ngày lễ tình nhân,đó được Lâm Uyển Thanh xem như là điều rất may mắn trong tình yêu thể mà người may mắn và cũng là người duy nhất nhận được nụ hôn ấy trong ngày hôm nay lại là Tuyết Nhi ,cô vô tình trở thành cái gai trong mắt của Lâm Uyển Thanh cho dù đó có là một nụ hôn không đúng nghĩa đi chăng nữa.

“Cô thử đi, hãy cố thử đi”. Tạ Đình Phong dục cho Tuyết Nhi điều chỉnh lại nhịp thở và anh đỡ cho cô ấy ngồi dậy.

Chị Diệp nhào tới ôm trầm lấy Tuyết Nhi,Tạ Đình Phong phải tránh qua một bên : “Tạ ơn trời! Em đã sống hic..hic,em làm chị sợ quá”.

_Thật là kỳ diệu,cô ấy tỉnh lại đúng vào thời điểm diễn ra nụ hôn tình nhân.

_Ừ, như có phép màu vậy.

_lúc này cứ tưởng cô ấy tiêu rồi...

Nhiều người bàn tán về điều kỳ diệu vừa xảy ra,tất cả đều cho đó là một phép màu chỉ riêng Lâm Uyển Thanh là cảm thấy chướng tai gai mắt “không lẽ đây thật sự là điềm báo đồ vỡ ư? . Sẽ không đâu,minh không nên mê tín,sẽ không có chuyện đó,không bao giờ.”

“Tuyết Nhi em có thấy khó chịu ở đâu không?”

” Em không sao”.Đôi môi nhợt nhạt, Tuyết Nhi trả lời một mõi.

“Được rồi chúng ta về thôi”. Chị nâng người cô ấy đứng dậy đang định quay đi thì Lâm Uyển Thanh ngăn họ lại:

“Khoang đã”

“Cô có gì sao?” .Chị Diệp quay lại hơi ngạc nhiên khi thấy cô ta ngăn cản.

“Tại sao cô rơi xuống hồ,cô là ai?”. Lâm Uyển Thanh hướng ánh nhìn khó chịu về phía của Tuyết Nhi.

Chị Diệp nhìn Tuyết Nhi,chị biết cô khó trả lời cho nên chị cũng bực mình mà gắt gỏng với Lâm Uyển Thanh:

” Nè,cô hỏi vậy là có ý gì? Cô không thấy bây giờ cô ấy cần phải về để nghỉ ngơi sao?”

“Chuyện gì cũng có lý do của nó, nếu không vì cô gái này thì hôm nay mọi người đều vui vẻ cả,chính cô ta đã phá hỏng tất cả mà lại muốn bỏ đi như vậy sao?”

Tánh chị Diệp hay nóng,nghe cô ta nói thế máu như song tới não,chị nhếch miệng cười nhạt:

“Ha_ cô nói cứ như cô ấy là tội đồ vậy, có ai điên mà đi nhảy xuống hồ để phá tiệc của cô không? Chẳng qua chỉ là sự cố ngoài ý muốn,cô là gia chủ mà hẹp hòi như vậy à?”

Trình Khang nắm lấy cánh tay chị bảo đừng nói nữa rồi để đưa hai người về. Nhưng Lâm Uyển Thanh kên kiệu trả nhường lời vì thế chị càng giận.

“Trình Khang,cậu đi cùng cả hai cô này à?” Xảo Tuệ hỏi.

Trình Khang ấp a ấp úm trả biết phải nói thế nào “À...à thật ra thì thì...mình chỉ đi cùng một người mà thôi”

“Xem ra cậu đi cùng cô này”. Lâm Uyển Thanh hất cằm về phía chị Diệp,“Vây còn người bên cạnh thì sao?”.

“Sao gì chứ? người ta đã suýt chết mà cô cứ làm khó vậy?”

“Tôi xin lỗi” giọng nói yếu ớt,Tuyết Nhi lên tiếng.

“Em thì có lỗi gì .” Chị Diệp quay sang nhìn Tuyết Nhi.

“Chị à đừng nói nữa,mình về thôi em mệt lắm”

Chị Diệp vẫn tức lắm nhưng thấy Tuyết Nhi nói vậy thì chị cũng không muốn đôi co nữa, chị ôm vai dịu cô ấy mới đi được vài bước thì Lâm Uyển Thanh lại làm khó:

” Đi như vậy sao? Cô nghĩ ai đã cứu cô chứ?”.

Tuyết Nhi nghe câu nói đó thì chợt quay mặt lại,trong lòng thầm nghĩ:

_Người đã cứu mình,phải rồi hồi nãy đầu óc đang quay cuồng,đôi mắt vẫn còn lơ mơ thì chị Diệp đã ôm siết lấy . Mình đã không biết ai cứu mình, là ai vậy?.

“Uyển Thanh đủ rồi” .Tạ Đình Phong nghiêm giọng nhắc nhở Lâm Uyển Thanh.

“Nhưng anh coi,vì cô ta mà người anh ướt hết ấy vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có,anh đang bị cảm mà, nhiễm lạnh thế này thì...”

“Được rồi anh vẫn ổn để họ đi đi” .Tạ Đình Phong nói xong thì quay lưng đi vào trong, nhưng giữa chừng một bàn tay mềm mại và mỏng manh đã cầm lấy cánh tay của anh niếu lại bước chân đang đi:

“Cảm ơn anh!”. Tuyết Nhi đã nắm lấy tay anh lúc anh đi ngang qua cô,cô đã rất cảm động khi biết người đó là anh.

” Đừng cảm ơn tôi,cô nên cảm ơn Thượng Đế thì đúng hơn”. Tạ Đình Phong ngoảnh lại.

Thấy thế Lâm Uyển Thanh liền chạy đến gạt tay Tuyết Nhi ra:

“Muốn đi thì đi đi sao còn niếu tay người ta chứ?”. Cô ta nói cứ như là đang cảnh cáo sau đó cùng Đình Phong đi vào trong biệt thự, vừa đi cô ta còn ngoảnh lại nhìn lườm Tuyết Nhi một cái.

” Xem cô ta kìa,thái độ gì vậy?”Chị Diệp thốt lên.

Tuyết Nhi vẫn lưu luyến hưởng đôi mắt long lanh theo bóng dáng đang xa dần của người con trai ,kể từ giây phút đầu tiên gặp anh,giây phút anh cười và cả khi anh đã cứu mạng cô thì cũng là lúc anh đã lấy mất trái tim đã ngủ yên,từ bấy lâu chưa một lần tỉnh giấc vì bất cứ người đàn ông nào,nhưng hôm nay nó đã đập loạn nhịp vì anh và chỉ riêng anh mà thôi.

Tuyết Nhi và chị được Trình Khang dùng xe của anh ta đưa về. Ngồi trên xe Tuyết Nhi tựa đầu vào cửa, hai tay khoanh lại.

“Em còn lạnh hả?” Chị Diệp hỏi.

“Một chút thôi chị”

Chị dòm lên Trình Khang: “Cho em mượn áo khoác của anh đi”

“Chị không cần đâu, đã có áo của chị rồi mà”. Tuyết Nhi nghiêng đầu lại nói.

Trình Khang đưa áo của anh ấy cho chị Diệp, chị ấy chồm lên trước cầm lấy và khoác lên người của Tuyết Nhi:

“Cứ khoác vào thêm cho ấm”

“Chị à..”

“Chị xin lỗi! Lẽ ra chị không nên gọi em đến đó, đáng ra giờ này em đang ngủ ngon ở phòng rồi”

“Em không trách gì chị đâu”. Nói rồi Tuyết Nhi nghiêng đầu sang bên, mắt cô nhắm lại, lúc này cô chỉ muốn ngủ mà thôi.

Sáng hôm sau (7h:00).

“Reng reng....reng...”. Tiếng chuông báo thức vang lên, Tuyết Nhi đang nằm trên giường nghe tiếng chuông thì cựa quậy lại, mắt vẫn chưa muốn mở ra, hai tay dơ cao miệng ngáp một cái sảng khoái.

Cô tắt đồng hồ báo thức rồi leo xuống giường, vẫn như mọi ngày cô đi vào phòng vệ sinh lấy bàn chải đánh răng rồi rửa mặt sau đó thì thay đồ để đi làm, sau cùng Tuyết Nhi lấy cái giỏ xách rồi chuẩn bị đi nhưng vô tình nhìn lên giường trên cô thấy chị Diệp vẫn còn đang ngủ “Chị ấy vẫn còn ngủ sao? mọi hôm vẫn đi làm sớm hơn mình cơ mà”

Tuyết Nhi trèo lên trên và đứng ở bậc thang thứ ba gọi chị Diệp “Chị ơi! dậy đi, hôm nay chị không đi làm sao?”. Chị ấy vẫn say sưa ngủ.

“CHỊ DIỆP! DẬY ĐI” Tuyết Nhi gọi lớn tiếng.

“Hả _ cái gì?” Chị ấy đang mơ màng bị Tuyết Nhi gọi lớn làm cho giật mình thức dậy, chị dụi mắt nhìn qua nhìn lại rồi dừng lại trên gương mặt ngây ngô của Tuyết Nhi.

“Tuyết Nhi em dậy rồi hả? Còn mệt không em?” giọng hơi khò khè.

” Em khoẻ rồi. Hôm nay chị không đi làm à?”

“Đi làm, thôi chết. Mấy giờ rồi?”. Chị ấy ngồi bật dậy chụp lấy cái điện thoại.

“Trời ơi! đã 7h 10 , chết mình rồi”

“Chị quên cài báo thức à?”. Tuyết Nhi thò chân leo xuống dưới.

“Ừ, chắc thế”. Chị Diệp vội vã chèo xuống theo, Chị lật đật đánh răng chải tóc.

“Thôi em đi trước nhé”. Tuyết Nhi mở chốt cửa phòng.

“Ừm... cảm ơn đã gọi chị ”. chị Diệp nói vọng ra từ nhà vệ sinh.

Đoạn đường đi từ phòng trọ đến công ty của Tuyết Nhi chỉ khoảng hơn 10 phút là tới, cho nên mỗi ngày cô ấy đều đi bộ .

Trời hôm nay se lạnh, Tuyết Nhi đi trên hành lang, hai tay cô đút vào trong túi áo, nơi mi mắt hạ thấp vừa đi cô vừa hắt mấy viên đá nhỏ trên đường tự dưng lại cảm thấy có chút bồn chồn khó tả. Đôi chân cô bước chậm hơn , lòng cứ nghĩ đến chuyện tối qua “Lúc đó Lâm Uyển Thanh nói anh ấy bị cảm nhưng anh ấy đã nhảy xuống hồ để cứu mình. Không biết sức khoẻ có bị ảnh hưởng không? có khi nào vì thế mà bệnh nặng hơn thì sao? Là mình đã liên lụy người ta rồi.”

Tuyết Nhi bậm môi dưới, đầu óc nghĩ ngợi, rồi cứ đi cứ đi, đi mãi cho đến cuối con đường :

“HẢ... mình đi đâu thế này?”. Mắt đảo quanh một vòng.

Ô thế là cô nàng chỉ lo nghĩ ngợi mà đã đi quá đà, đi đến nỗi hụt qua công ty từ lúc nào rồi mà cũng không biết.

Tuyết Nhi rỗi lên, hai tay ôm lấy đầu :

“Trời ơi! Giờ mà quay lại thì mình bị muộn mất. Tuyết Nhi ơi là Tuyết Nhi, sao mà lại ngớ ngẩn thế này chứ?”

Thế là Tuyết Nhi phải ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh về hướng ngược lại.

“Nhanh lên nhanh lên,hy vọng là còn kịp. Nếu không mình sẽ bị quản lý mắng cho tơi tả mất”.

Sau một ngày làm việc mệt mỏi,buổi tối cả hai chị em dọn cơm ra ăn nhưng tâm trạng thì không được vui, Chị Diệp cầm đôi đũa lên dích miếng cơm cho vào miệng nhai một cách lười biếng. Chị ngẩng mặt lên thì hơi ngạc nhiên khi thấy cô nàng Tuyết Nhi cũng ủ rũ:

“Em sao vậy?cơm không ngon hả?”

Tuyết Nhi lắc đầu.

“Nếu không sao mặt buồn vậy?”

“Hôm nay em bị quản lý mắng còn bị trừ tiền nữa”

“Em làm hư hàng à?” .Chị Diệp thò đũa gấp miếng cá.

“Đâu có, tại em đi muộn cơ”

“Gì chứ chỗ em làm gần xịt ,đi một xíu là tới với lại sáng nay em có đi trễ đâu, người trễ là chị mà”

“Thì đúng thế, chỉ là trong lúc đi em đã đi hụt”.

Chị ấy đang ăn thì mắc cười đến bị sặc, chị quay sang bên mà ho mấy cái.Tuyết Nhi chạy đi rót ly nước mang đến: “Chị uống miếng nước đi”.

Uống xong chị vuốt vuốt ở nơi cổ họng .

“Tuyết Nhi chị đang ăn đấy”

Tuyết Nhi vừa bới cơm vừa nói“Em có làm gì đâu”

“Đầu óc em để đâu thế?đi làm sớm mà cũng thành đi muộn vậy? Chị cứ tưởng mỗi chị là bị sếp mắng vì đi trễ thôi chứ,ai dè...hahaha”. Nói đến đây chị ấy lại mắc cười,hồi nãy còn buồn bã nhưng nhờ Tuyết Nhi mà vui lên hẳn.

“Người ta có lý do mà”. Tuyết Nhi hờn dỗi.

“Lý do gì! Nói chị nghe xem”.

.....

****Chị Diệp tên đầy đủ là Dương Diệp,chị là bạn cùng phòng với Hạ Tuyết Nhi,chị ấy rất yêu mến cô nàng và xem cô ấy như em gái vậy.****

Cảm ơn các bạn đã đọc và vote!! Thank you!!

4. Chương 4: Con Tim Không Nghe Lời

Chiếc xe Audi màu đỏ sang trọng dừng lại tại một nơi hẻo lánh,xung quanh là cây cối trãi có mấy ngôi nhà. Cửa xe vừa mở ra,đôi chân trắng nõn đi giày cao gót màu đen nhẹ bước xuống .

Ngoảnh đầu nhìn một vòng đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch lên:

“Xảo Tuệ à,cậu đưa mình đến đây làm gì thế? Mà đây là đâu?”

“_Cạch”. Xảo Tệ đóng cửa xe leo xuống,cô ta chạy vòng qua bên Lâm Uyển Thanh,về mặt hưng hứng :

“Chỗ này là khu X.Ở đây có một bà thầy rất giỏi,được mệnh danh là Tiên cô đấy”

“Thế thì sao?” Lâm Uyển Thanh hỏi một cách kênh kiệu.

“Thì là đưa cậu đến đây để xem bói đó”.Ánh mắt của Xảo Tuệ long lanh nhìn Lâm Uyển Thanh.

Gia đình của Lâm Uyển Thanh vốn không theo bất kỳ một tôn giáo nào cho nên việc tin vào thần thánh hay cái gì gọi là tiên đoán,Lâm Uyển Thanh dĩ nhiên sẽ nghĩ đó là chuyện vớ vẩn,cô ấy chỉ tin những gì mà bản thân cho là đúng.

Lâm Uyển Thanh đưa tay mở cánh cửa xe.

Xảo Tuệ vội ngăn lại,cô dứt lấy tay của Lâm Uyển Thanh “Nè,đã đến đây rồi mà”.

Lâm Uyển Thanh liếc nhìn Xảo Tuệ với ánh mắt khó chịu “Ai bảo cậu nhiều chuyện vậy? Đường đường tôi là một thiên kim danh giá mà phải theo cậu làm mấy cái chuyện tào lao này à?”

Ánh mắt cô ta trở nên xem thường rồi thốt thêm một câu” Không hiểu tại sao mình lại chơi với một đứa như cậu?”.

Tính cách của Lâm Uyển Thanh vốn dĩ tự phụ quá mức về bản thân,cô ta luôn nghĩ mình đây là đẳng cấp không giao du với phường hạ lưu thấp hèn. Xảo Tuệ thuộc gia đình cũng khá nhưng chung quy cũng không thể so sánh với gia thế của Lâm Uyển Thanh,chỉ mới có 26 tuổi mà Lâm Uyển Thanh đã sở hữu trong tay khối tài sản lên đến 10 triệu USD,Xảo Tuệ đối với Lâm Uyển Thanh mà nói có lẽ cũng chỉ là một cô A hoàng theo nịnh hót mà thôi.

Xảo Tuệ xệ mắt xuống,hai tay đang chéo dưới bụng,gọng điệu mang chút tội nghiệp:

“Thôi mà! Cậu có cần phải nặng lời như vậy không? Dù gì cũng đã đến đây, với lại đi xin ngày cũng đâu có dễ,mình phải mất cả tuần lễ chạy đi chạy lại mới hẹn được hôm nay,mình cũng chỉ muốn giúp cậu tìm hiểu chút về tương lai cuộc tình của cậu như thế nào thôi,là thành ý đó !”

Lâm Uyển Thanh hạ nhẹ sự tức tối trong người,cô nhướn mày quay sang Xảo Tuệ:

“Thành ý?”

Xảo Tuệ gật đầu “Ừm”

Hỏi thì hỏi thế thôi chứ Lâm Uyển Thanh thừa biết con nhỏ Xảo Tuệ này nó cũng ranh ma lắm,thế mới chơi với nó cũng nên. Thật ra thì cũng chỉ là đang nhòm ngó vào vị trí người mẫu ảnh của một công ty mà mẹ Lâm Uyển Thanh có mối quan hệ tốt. Là muốn chuyện này đây cho nên mới bày trò lấy lòng thiên kim khó Chiu Lâm Uyển Thanh chứ có tốt lành gì đâu.

Lâm Uyển Thanh vơ tay hất tóc ra phía sau:

“Được rồi để xem cái gọi là thành ý của cậu như thế nào”

Nghe thế Xảo Tuệ rất thích trí, nét mặt đang happy thì bỗng bị tắt cảm xúc một cái bụp khi nghe câu nói:

“Nhưng sau khi thử xong mà mình không vui thì thành ý đó sẽ xem như là ác ý nhé”

Lâm Uyển Thanh dừng dừng đi thẳng đến phía trước.Xảo Tuệ thì hơi lạnh người đứng đó,lỡ may không vừa lòng cô ta thì cô đã tự tạo phiền phức lớn cho bản thân, lúc đó đừng nói đến là vị trí người mẫu ảnh thậm trí cả quảng cáo cho mỹ phẩm X cũng chẳng đến lượt.

Xảo Tuệ quay người chạy theo:

“Uyển Thanh đợi mình với”.

Thứ hai,thứ ba,thứ tư ...Chủ Nhật,ôi thế là ngày Chủ Nhật tuyệt vời cũng đã đến ngày mà chẳng phải cần dậy sớm,chẳng phải làm việc gì cả cứ tha hồ mà nghỉ ngơi giải trí.

_Thử hỏi thế gian tình ái là chi mà đôi lứa nguyện sống chết vì nhau.

_Sau đây xin mời các bạn lắng nghe một ca khúc lãng mạn được yêu cầu từ một bạn tên là **...Tình yêu là thế

Đôi khi làm mình ngô nghê

Đôi khi làm mình say mê...

Hạ Tuyết Nhi đang nằm trên giường đeo phone nghe đài Radio,cô thường thích nghe những chương trình tâm sự trò chuyện hay ca nhạc theo yêu cầu,đó đều là những chương trình hay và ý nghĩa. Mỗi khi rảnh rỗi thì Tuyết Nhi lại nghe Radio .

“Hâyzzz” Tuyết Nhi bỗng thở dài.

Chị Diệp hôm nay cũng ở nhà,chị đang xem phim trên TV, nghe tiếng thở dài của Tuyết Nhi chị hơi nghiêng đầu ra sau hỏi “Đang nghe gì mà em thở dài vậy? Lại xem phim với chị nè,phim này hay lắm đó”.

Tuyết Nhi đeo phone nhưng cô để âm lượng không cao cho nên vẫn có thể nghe thấy tiếng của chị ấy nói,cô hướng mắt sang phía chị Diệp “Phim chị xem buồn lắm,Radio hôm nay sao cũng chỉ toàn là chuyện buồn,bài hát cũng buồn,thiệt là muốn hại tâm trạng người ta mà”.

Chị Diệp vẫn đang chăm chú nhìn vào màn hình,nhưng miệng vẫn đối đáp với Tuyết Nhi ” Radio kể chuyện gì mà hại tâm trạng em?”.

“Tình yêu lừa đời ?” Tuyết Nhi giọng nhẹ nhàng lan dài từng chữ.

“Ôi không,đừng đừng...trời ơi anh Min Woo ” . Chị Diệp mỗi lần mà xem phim thì nhập tâm lắm,đoạn vui thì cười khanh khách,đoạn bi thương thì chị ấy cũng bi thương,thậm chí cứ tưởng như chị ấy đang trải qua số phận của nhân vật vậy.

Tuyết Nhi ngồi trồm dậy tháo tai phone ra,cô leo xuống rồi đi đến kéo thêm một cái ghế ngồi cạnh chị Diệp,Tuyết Nhi nhìn vào TV rồi lại ngoảnh đầu nhìn gương mặt chị ấy:

“Chị à,chị bị sao thế?”. Nét mặt Tuyết Nhi đầy sự ngây ngô.

Chị Diệp mắt vẫn nằm yên trên màn hình,nơi chớp mũi hơi thúc thích và mắt long lanh ửng đỏ,lời nói có phần hơi nghèn nghẹt “Em không thấy sao,cảnh Ji Ah ôm siết lấy Min Woo đau khổ khi anh ấy bị trúng đạn,ôi tội họ quá, khó khăn lắm mới đến được với nhau”

“Chỉ là phim thôi mà” Tuyết Nhi bình thản nói.

“Tại em chưa từng yêu ai cho nên em sẽ không hiểu được cái nỗi đau mất mát này là như thế nào đâu”

Tuyết Nhi hơi nâng môi dưới lên,ánh mắt lay láy thoáng qua một cái buồn nhẹ “Tuy em không biết cái mất mát mà chị nói nhưng em hiểu cái nỗi nhớ là như thế nào, chắc nhân vật Jin Ah sẽ rất nhớ Min Woo nếu anh ấy không còn nữa”.

Tuyết Nhi lẳng lặng đứng dậy đi ra trước cửa hít thở sùu không khí trong lành,cô đi đến ngồi xuống bên mép bậc thang nhìn xuống phía dưới kia thấy vài đứa trẻ đang nô đùa miệng Tuyết Nhi lộ lên một nét cười nhẹ nhưng chỉ trong giây lát lại thu nhẹ bờ miệng ,bọn trẻ đã chạy qua chỗ khác khuất mất tầm nhìn của Tuyết Nhi. Cô hạ mắt xuống,hai đầu gối đánh đu vào nhau thư giãn.

_cộc cộc.. Bỗng có một người phụ nữ đang từ dưới đi lên,trên tay cầm điện thoại vừa bước lên bậc vừa nói chuyện.Tuyết Nhi ngẩng lên thấy cô ấy đang tới thì hơi nép người sang bên.

“Em nhớ anh nhiều lắm!khi nào thì anh mới về,muốn gặp anh quá” .

Tuy chỉ là tình cờ nghe được câu nói của người phụ nữ ấy nhưng tự dưng Tuyết Nhi lại cảm thấy nhói nhói trong lòng,cô đặt tay phải lên phần ngực trái :

“Lại nữa sao? Tim à sao mà cứ làm tao thấy bồi hồi vậy? Đừng như vậy nữa! Quên đi,quên đi”. Tuyết Nhi đang lẩm bẩm thì bỗng giật hết cả mình.

“Quên gì thế?”. Chị Diệp đã ngồi cạnh mà cô không hay biết.

Tuyết Nhi nhúu mày“Chị làm em giật cả mình”

“Tại em cứ lơ mơ đấy chứ”.

“Chị lúc nào cũng chọc em thôi”

“Không chọc em thì biết chọc ai nữa đây”. Ánh mắt hiện vẻ cười cợt.

“Chị này..” Môi mỏng Tuyết Nhi nhẹ cong lên.

“Thôi mới thế mà giận rồi hả? Nè em bảo quên đi là quên cái gì? ”

Tuyết Nhi hơi e dè, tầm mắt dừng lại trên đôi bàn tay đặt trên đầu gối. Cô đang nghĩ không biết có nên nói với chị ấy không, dạo gần đây cô cảm thấy trái tim mình không yên ổn như lúc trước nữa, nhịp đập của nó cứ mạnh lên có thể cảm nhận được rất rõ mỗi khi cô nhớ đến Tạ Đình Phong, cho dù cô cố dùng sự can thiệp của lý trí thì con tim này của cô nó cũng chẳng chịu nghe lời, nói tóm lại nó muốn nói với cô rằng nó nhớ anh ấy.

Một làn gió nhẹ khẽ xua đến xuyên qua vành tai, thổi bay mấy sợi tóc còn sót lại chưa bó lên hết của Tuyết Nhi, cô nhẹ xoay xoay đầu chiếc dép lê ở chân trái và giọng nói rụt rè thốt lên :

“Um..chị Diệp à! ..khi chị nhớ anh Trình Khang mà không thể gặp được anh ấy thì chị sẽ làm gì?”

Chị Diệp có chút ngạc nhiên với câu hỏi ấy, chị quay đầu lại và mày hơi nhướn lên :

” Nhớ mà không gặp được hả? Um...vậy thì gọi điện thoại cho anh ấy”. Cặp mắt chị chiếu một tia vui vào gương mặt nhỏ nhắn của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi mở tròn mắt nhìn nét rạng ngời và tươi sáng trên khuôn mặt chị, bỗng chốc đôi mắt tròn chĩa ấy của cô lại rũ nhẹ xuống, nơi hàng mi dài và đen nhẹ chớp:

“Nhưng....nếu không có điện thoại, mà vẫn cứ nhớ thì phải làm sao?”

Chị Diệp suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chắc lúc đó chị sẽ lôi hình anh ấy ra mà ngắm”.

“Thế...nếu cũng không có hình thì sao?”

Lúc này chị mới cảm thấy trong câu hỏi của Tuyết Nhi có phần kỳ lạ, chị nhíu mày lại và hỏi ” Có phải em đã có người trong lòng rồi đúng không ?”

Câu hỏi của chị đã làm cho Tuyết Nhi phải chột dạ, cô vừa xua tay vừa lắc đầu lia lịa “Không có không có...”.

Giờ thì không cần phải hỏi nữa, cũng biết con bé này thực sự đã thích một ai đó rồi. Chị Diệp giả vờ như đã đoán nhầm để chọc cho cô nhóc này tự thừa nhận, chị hơi nghenh cằm lên, mắt nhẹ đảo :

“Ồ, hoá ra là không có à, vậy mà chị cứ tưởng...Hay, định chỉ cho em cách khắc phục nỗi nhớ nhưng trong tình yêu nhưng không có thì thôi vậy, chị đi vào đây”

“Ấy..” .Tuyết Nhi vội kéo tay áo của chị lại.

“Sao, chuyện gì nữa đây?”

“Chị thật sự biết cách làm hết nhớ hả?” Một ánh nhìn nghi vấn mang chút niềm tin dừng lại trên gương mặt của chị Diệp.

Chị Diệp bình thản, giọng nói giả vờ hời hợt:

“Nhưng để coi ,phải có ai tương tư không thì mới kiểm chứng được chứ”

Câu nói ấy lại thêm phần xuyên thấu trái tim mỏng manh của Tuyết Nhi, hai má cô bỗng có chút ửng hồng và lời nói cũng có phần ngưng ngừng:

“Thật ra...thì...em có thích một người”.

Tuyết Nhi chưa kịp nói dứt câu thì chị Diệp đã nhảy xổ vào trong miệng hào hứng hỏi ” Là ai ? Anh ta đã làm gì mà em thích?”

Thấy tinh thần chị ấy hăng hái như vậy Tuyết Nhi cũng bị lôi cuốn theo, cô trả lời một cách bộc trực “Anh ấy đã cười với em”

“Chỉ cười thôi sao?”

“Anh ấy còn nói chuyện với em”.

Câu trả lời này của Tuyết Nhi khiến chị Diệp hốt hẫng, chị đưa tay sờ chán cô ấy.

“Chị làm gì vậy?”. Tuyết Nhi bỏ tay chị xuống.

“Xem em có đang bị sốt không? Trời ơi! bà cô của tôi, người ta chỉ mới có cười rồi nói với cô vài câu thế là cô thích người ta à?”

Tuyết Nhi nhướn mắt lên giải thích “Không phải chỉ vậy mà anh ấy còn rất là đẹp trai và còn.... còn là ân nhân của em”.

Chị Diệp cau mày “Vậy anh ta là ai, chị có biết không?”

“Anh ấy chính là..... là ...là... bạn trai ...của cái cô Lâm Uyển Thanh”. Tuyết Nhi dè dặt trong lời nói, ánh mắt thẹn nhin qua chị Diệp.

“Tạ Đình Phong ?” Chị Diệp tròn mắt không khỏi kinh ngạc .

Tuyết Nhi khẽ gật đầu.

5. Chương 5: Một Người Mang Họ Hạ

“Tạ Đình Phong”.

Tuyết Nhi khẽ gật đầu.

Chị Diệp kinh ngạc, hàng mày nhướn lên:

” Em có biết mình đang để tâm đến một người như thế nào không?”

Lời nói nhẹ buồn:

“Làm sao mà em biết được chứ, em chỉ gặp anh ấy duy nhất vào hôm đó”

“Tạ Đình Phong là người trong giới thượng lưu thuộc gia đình tài phiệt hơn nữa bên cạnh anh ta đã có một bóng hồng, Lâm Uyển Thanh thì em biết mà”

Cõi lòng Tuyết Nhi chột như bị một viên đá nhỏ rớt vào, cô nhẹ giọng nói

“Anh ấy ở một thế giới mà em sẽ không bao giờ có thể với tới”

Nơi vánh mắt long lanh của Tuyết Nhi ửng hồng.

“Tuyết Nhi Em khóc đấy à?”

“Là bụi thôi chị”

“Lần nào cũng vậy, em không biết cách nói dối tỵ nào.”

Chị đưa tay vuốt nhẹ nước mắt trên mặt của Tuyết Nhi ” Em thích cậu ta đến vậy sao?”

Tuyết Nhi cúi mặt xuống, gật đầu một cái. “Vâng, em rất thích anh ấy. Giá như có thể được gặp anh một lần nữa, một lần cuối cùng thôi ”.

“Xảo Tuệ là ngôi nhà này sao?”.

Lâm Uyển Thanh một tay khoanh trước bụng, cánh tay còn lại thì co lại với chiếc túi xách mang trên tay, cô chỉ ngón trỏ về phía ngôi nhà trước mặt.

Xảo Tuệ gật gật cái đầu, nhanh nhẩu nói “Ừ, chính là ngôi nhà này. Cậu có thấy kỳ bí không?”

“Kỳ bí”. Lâm Uyển Thanh nhìn Xảo Tuệ với ánh mắt hanh hách, khoé miệng hơi nhếch lên hiện vẻ chế dễu, một nơi cũ kỹ và thô kệch thế này mà nó bảo là kỳ bí, đúng là stupid.

Xảo Tuệ vịnh vai Lâm Uyển Thanh thúc cô đi vào trong. Bên trong rất vắng lặng và có chút u ám, Lâm Uyển Thanh cẩn thận nhìn quanh một lượt.

“Sao không có ai hết vậy?”

Xảo Tuệ điềm đạm nói “Dĩ nhiên rồi, hôm nay chỉ có chúng ta được gặp ,một tháng sẽ chỉ có một ngày là Tiên cô tiếp khách thôi.”

Lâm Uyển Thanh đi tới vài bước, hai người họ đang đứng ở ngoài sân vẫn chưa bước vào ngôi nhà.

“Hớ..” Lâm Uyển Thanh bỗng giật mình khi nghe thấy một tiếng cười rợn người từ trong phát ra.

“Uyển Thanh cậu đừng căng thẳng, nơi này vốn kỳ lạ như vậy đó không có sao đâu. Chúng ta vào trong thôi”. Xảo Tuệ nắm lấy cánh tay của Lâm Uyển Thanh.

“Thật là điên khùng, Xảo Tuệ cậu làm mình phát bực rồi đấy, thích thì tự mà vào đi, tiên cô ư? Toàn trò vớ vẩn”.

Lâm Uyển Thanh hất tay Xảo Tuệ ra cô ta nổi đóa lên không muốn thử nữa nhưng lúc cô ta vừa xoay người đi thì lại có một giọng nói đầy ma mị vang lên.

“Cô gái có sắc đẹp trời ban, biết bao nhiêu kẻ phải hờn ghen thế nhưng tiếc thay sắc đẹp ấy không thể chiến thắng một nét đẹp nơi tâm hồn. Thứ quan trọng nhất sẽ tự khắc biến mất khỏi tầm tay, dấu hiệu đã điểm, nhân duyên tiền định, điềm báo đồ vớ...”

Lâm Uyển Thanh như bị một mũi tên bắn trúng tim đen, ánh mắt mang chút do dự, cô ta quay lại hướng ánh nhìn dò xét về phía cửa.

“Xảo Tuệ có phải cậu đã kể chuyện của mình với người này không?”

Xảo Tuệ lắc đầu “Không hề, mình chỉ đưa tên của cậu cho bà ấy thôi”

“Tên mình ư?”

“Ừm, chỉ tên thôi”

“Thật chứ?”

“Là thật mà, mình đã nói là bà này rất giỏi rồi mà cậu không tin. Vào thử nhé”.

Xảo Tuệ chạy lại trước cửa gõ gõ ba cái, khi cô ta vừa ngưng tay thì cánh cửa được một cô gái trẻ mở ra, cử chỉ lạnh lùng không chút biểu cảm, cô gái này mặc một bộ váy dài đến gối cổ màu xanh tím, cô ta ra hiệu mời hai người họ vào.

Xảo Tuệ ngoảnh ra sau quấy tay gọi Lâm Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh cảm thấy phân vân đang nghĩ liệu có nên vào hay không, nhưng những gì vừa nghe được dù ít dù nhiều cũng đã đánh động đến cô. Lâm Uyển Thanh nhắm mắt lại hít một hơi rồi bước vào.

Vừa mới bước vào, cô gái mặc váy xanh tím kia lập tức đóng cửa lại, âm thanh ken két phát ra từ cửa làm cho Lâm Uyển Thanh và Xảo Tuệ hơi rùng mình. Bên trong không được thấp sáng nhiều mà hai bên chỉ có những ngọn đèn nền màu xanh, mờ mờ ảo ảo đặt cách nhau một khoảng chừng nửa mét ngoài ra thì chẳng có gì nữa cả.

Lâm Uyển Thanh bước từng bước chậm, cô nhìn ngang dọc mọi thứ xung quanh thế rồi có chút không kiên nhẫn, Lâm Uyển Thanh hỏi Xảo Tuệ :

“Tiên cô mà cậu nói sao trỏ thấy đâu vậy, chỉ là một căn phòng trống thế này?”

Xảo Tuệ gãi đầu hơi bối rối “Mình cũng không biết nữa”

Lâm Uyển Thanh lấy ra chiếc martphone từ trong túi xách cầm trên tay,cô ta thản nhiên bật đèn let lên chiếu rọi khắp gian phòng. Lâm Uyển Thanh xoay từ từ mọi góc cạnh và bỗng dừng chiếc điện thoại đang cầm đã bị rơi xuống đất .

Cạch.

“Áh...” Lâm Uyển Thanh bỗng hét to .

Xảo Tuệ vội nhặt điện thoại lên ,cô nắm cánh tay của Lâm Uyển Thanh.

“Uyển Thanh đừng sợ người đó là Tiên cô đấy”.

Xảo Tuệ nhìn sang phía người đàn bà “Tiên cô chào bà”.

Ngay giữa gian phòng một người phụ nữ đang ngồi thuyền,tám lưng đưa ra phía trước ,lúc này khi Lâm Uyển Thanh vô tình rọi chúng nên mới giật mình.

Người phụ nữ ấy bỗng vỗ tay ba tiếng thì lập tức gian phòng trở nên sáng hơn,lúc này Lâm Uyển Thanh và Xảo Tuệ cũng nhìn rõ hơn nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Người phụ nữ ấy xoay người lại,mái tóc bó cao gọn gàng,trang phục là quần đen và áo sơ mi trắng. Lâm Uyển Thanh ngạc nhiên và nhú mày lại để nhìn kỹ . Người này nào phải xưng hô là bà này bà nọ ,đây vốn dĩ là một cô gái tuổi đôi mươi mà,Lâm Uyển Thanh lờm mắt sang Xảo Tuệ miệng vừa nhếch lên định nói thì người phụ nữ kia đã lên tiếng.

“Hai cô hãy ngồi xuống chân gối”

Xảo Tuệ nhìn qua Lâm Uyển Thanh “Uyển Thanh lại ngồi thôi”.

Lâm Uyển Thanh nghe theo và ngồi xuống ,trước mặt là một cái bàn thấp nên họ phải ngồi ở trên gối.Trên bàn có đặt một quả cầu pha lê màu trắng tinh khiết .

“Cô là Lâm Uyển Thanh?”

“Phải”.Lâm Uyển Thanh trả lời.

“Cô được phép đặt ba câu hỏi”.Tiên cô nét mặt trầm tĩnh nhìn thẳng vào mắt của Lâm Uyển Thanh.

“Bà..không là cô mới đúng, bao nhiêu tuổi vậy?”

Tiên cô nhẹ cười,đôi ngươi đầy sự uy nghiêm “Cô đã hỏi câu thứ nhất. Tôi 40 tuổi”.

Lâm Uyển Thanh nghe con số là 40 thì vô cùng ngạc nhiên “Không đúng”

Xảo Tuệ thực nhẹ cùi trỏ sang tay của Lâm Uyển Thanh “Nè,câu hỏi vào vấn đề chính đi đã lỡ mất một câu rồi đó”.

Lâm Uyển Thanh định tâm lại,cô bắt đầu đặt câu hỏi quan trọng.

“Nếu như bà xem tên mà biết phạm thì hãy xem cho tôi cái tên :Tạ _Đình_ Phong”.

Tiên cô nghe xong thì nhắm mắt lại,tay đặt trên quả cầu và giữ yên như thế khoảng chừng 5 phút sau đó bà ta đặt tay xuống bàn và trả lời

“Người này về tiền đồ bật nhất hơn người,là thế hệ con cháu tài phật. Về tình trường là người đàn ông trong mơ của mọi cô gái”.

Xảo Tuệ mở to mắt miệng hớ một cái kinh ngạc, bà ta đã nói đúng,cô lại nhìn sang Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh nhẹ đảo con ngươi,người đàn bà này tài giỏi đến vậy sao. Cô tiếp tục đặt tiếp một câu hỏi táo bạo “Vậy vợ Tạ Đình Phong sẽ là ai?”

Tiên cô lại nhắm mắt và tay cũng đặt trên quả cầu như lần trước, thế nhưng lần này có phần lâu hơn hồi này.Lâm Uyển Thanh sốt ruột mang chút lo sợ trong lòng,hai tay cô siết chặt đặt trên bàn.

Được 10 phút sau thì Tiên cô mới mở mắt ra,Lâm Uyển Thanh tập trung lắng nghe.

Cửa miệng Tiên cô thốt ra chỉ năm chữ ” Một người mang họ Hạ”.

Xảo Tuệ vội chen lời “Không phải là họ Lâm ư?”.

Lâm Uyển Thanh mắt như ánh lửa,cô ta nổi giận đập mạnh tay phải xuống bàn,gần giọng nói “Cô ta là ai?”

Tiên cô nhẹ chớp,vấn phong thái ôn hoà bà dừng ánh mắt trên bàn tay kia rồi nói “Cô đã hỏi hết ba câu nên câu này ta sẽ không trả lời. Xin mời hai người về cho”.

“Tiên cô à,không hỏi thêm một câu được hay sao?”.Xảo Tuệ hỏi.

Tiên cô từ tốn lắc đầu.

“Bà muốn bao nhiêu?ra giá đi”. Lâm. Uyển Thanh đã bị những lời nói của bà ấy làm cho tâm lý cô ta phải dao động nên muốn mua chuộc bà ta bằng tiền.

“Ta trước giờ chưa từng phá vỡ nguyên tắc của mình,hai người hãy về đi”. Nói rồi bà ấy đứng dậy đi qua một bên nhưng Lâm Uyển Thanh đã dặt lầy cánh tay bà ấy ,cô ta chùng mắt“Nói cho tôi biết tên họ đầy đủ của cô gái đó”.

“Cô quá ngoan cố”.Bà ấy nhìn Lâm Uyển Thanh trong chốc lát rồi nhẹ nâng hàng mày nói tiếp “Ta khuyên cô một câu,đừng nên dành lấy những thứ không thuộc về mình,cô là một cô gái đầy phúc phần nếu không hậu hoạ ắc tự chuốc lấy”.

Tiên cô nhất quyết không trả lời Lâm Uyển Thanh thêm câu nào,hai người bọn họ đành phải ra về. Ra gần đến xe,Lâm Uyển Thanh đang đi thì dừng lại .

“Xảo Tuệ cậu hãy hẹn cho mình một lần nữa”

Xảo Tuệ ngài ngại đáp “Không được đâu Uyển Thanh vì bà ấy chỉ tiếp duy nhất một lần cho mỗi người mà thôi,không có lần thứ hai đâu”

“Tại sao?”

“Nguyên tắc”.

Lâm Uyển Thanh lòng đầy cay nghiệt “mình không cho phép bất cứ ai cướp đi Đình Phong,anh ấy thuộc về Lâm Uyển Thanh và mãi mãi chỉ Lâm Uyển Thanh mà thôi.”

” Họ Hạ ư? Xảo Tuệ à, xem ra bà Tiên cô đó cũng chỉ là lang băm thôi. Vợ tương lai của Tạ Đình Phong rõ ràng là Lâm Uyển Thanh này,mọi người đều biết cả”.

Tự dưng Lâm Uyển Thanh lại nhếch miệng cười hách rồi nói như thế,lại quay về là một Lâm Uyển Thanh ngang ngược,cô ta ung dung đi đến xe rồi bước vào. Xảo Tuệ cũng không hiểu nổi Uyển Thanh đang nghĩ gì nữa,lúc này còn thần thần nhưng đột nhiên lại bảo là lang băm,không biết cô ta đang muốn làm gì đây .

*Chú thích: tài phiệt tức chỉ gia thế cực kỳ giàu có.

6. Chương 6: Quán Coffee

“Số điện thoại của quý khách hiện khôngvui lòng gọi lại sau”.

Tạ Đình Phong bỏ điện thoại xuống,mắt nhìn vào màn hình “Gọi nhiều cuộc như vậy mà Uyển Thanh vẫn không nghe máy”.

Tạ Đình Phong nhấn vào hộp thư gửi cho Lâm Uyển Thanh một tin nhắn thoại “Anh đây,em làm gì mà không nghe máy?nhận được tin nhắn thì gọi lại cho anh ngay nhá.”

Từ bên ngoài có tiếng gõ cửa “Cốc..cốc”

Tạ Đình Phong ngó sang ,anh tắt điện thoại đút vào túi quần và đi đến mở cửa phòng :

“Dì Tô, có việc gì sao?”

Dì Tô là giúp việc của nhà Tạ Đình Phong

“Thiếu gia, ông chủ tìm cậu”.

Ông chủ mà Dì Tô nói đến ở đây không phải là cha của Tạ Đình Phong mà là ông nội của anh, ông Tạ Dương Kỳ. Năm Đình Phong 13 tuổi cha mẹ anh không may đã qua đời trong một vụ tai nạn máy bay thảm khốc, đã để lại một nỗi mất mát lớn cho cậu con trai duy nhất của họ, vì thế ông nội của anh dành hết mọi sự quan tâm và yêu thương cho đứa cháu này. Ông luôn mong muốn được thấy cháu của mình hạnh phúc và thành tài, ông hiện đang có ý định sẽ đưa Tạ Đình Phong lên cai quản Tập Đoàn Long Dean.

Tạ Đình Phong nhẹ chớp mắt “Tôi biết rồi”

Dì Tô cúi chào rồi quay đi.

Ngay sau đó Đình Phong đi vào phòng làm việc riêng của ông nội, vào khoảng giờ này ông nội sẽ ở đây để xem xét giấy tờ và tài liệu của công ty.

Anh gõ cửa “Ông à, là cháu đây”

Ông cụ đang đọc tài liệu nghe tiếng gõ cửa thì ngược lên, ông đưa ngón trỏ chỉnh lại cặp kính lão, giọng nói trầm thấp và có chút khàn khàn vang lên “Ừm, vào đi”

Đình Phong đẩy cửa bước vào “Ông tìm cháu có chuyện gì vậy?”

Ông úp lại cuốn tài liệu đang đọc và chống tay đứng dậy, Đình Phong đỡ lấy ông đi đến ghế sofa và ngồi xuống.

Ông khừ giọng một cái rồi bảo

” Cháu du học về cũng đã hơn một tháng, cũng nên bắt đầu đến công ty làm việc rồi”.

“Ông định sẽ cho cháu làm gì trong công ty?”.

Nhìn qua Đình Phong, ánh mắt trù mến ông nói:

” Ông sẽ bổ nhiệm cháu lên làm Giám Đốc điều hành .”

Tạ Đình Phong ngạc nhiên vì chức vụ quá cao, anh có chút lo lắng:

“Nhưng cháu chưa có kinh nghiệm gì cả liệu các cổ đông có ủng hộ cho cháu không?”

“Cháu là đứa rất có năng lực kinh doanh, đừng lo có ông ở đằng sau sẽ hỗ trợ cho cháu. Còn chuyện các cổ đông ông tự có cách với họ”

Bỗng dưng ánh mắt của Ông trở nên chằng chở, Ông lại nói :

“Đình Phong người đời thường nói :An gia thì mới lập nghiệp”.

Đình Phong vốn thông minh nhạy bén nên hiểu ngay ý của Ông “Ông muốn cháu kết hôn ư?”

“Ừm!” Ông nhẹ gạt đầu một cái.

Đình Phong hạ thấp tầm mắt, anh suy nghĩ một chút rồi nói “Cháu vẫn chưa có ý định đó với lại Uyển Thanh cũng còn đang rất bận rộn với công việc của cô ấy. Cháu nghĩ hiện tại vẫn chưa thích hợp đâu thưa Ông”

Ông Nội tĩnh lặng nghe Đình Phong nói hết câu thế rồi bỗng thở dài, đôi mắt trở nên sâu xa:

“Lâm Uyển Thanh không thể làm cháu dâu của nhà họ Tạ”.

Đình Phong bỗng ngây đờ người, anh vô cùng kinh ngạc trước câu nói đó:

“Ông à, Uyển Thanh đã làm gì không vừa lòng ông sao?”

“Ông nói không được là không được, lời của ông cháu tuyệt đối phải nghe theo”

Nơi hàng lông mày Đình Phong nhíu lại, anh rất bất bình:

“Tại sao vậy ạ? Ông phải cho cháu một lý do chứ”

Với ánh mắt rất kiên định, Ông nói:

“Lâm Uyển Thanh nó không có sự chân thành, không có tấm lòng thì không thể làm vợ của cháu”.

“Nhưng cháu yêu cô ấy”.

Ông nghe thế thì nhẹ cười:

“Đình Phong, cháu tuy thông minh nhưng chuyện tình cảm thì còn non nớt lắm, yêu và kết hôn là hai chuyện không giống nhau. Chọn bạn gái là một chuyện nhưng chọn vợ lại là một chuyện khác. Ông không ép buộc việc phải môn đăng hộ đối thế nhưng cháu dâu của ta phải là một người vợ biết hy sinh và yêu thương chồng con, người như thế mới có thể cùng cháu vượt qua mọi sóng gió trong cuộc đời”.

“Nhưng mà Ông à...”. Tạ Đình Phong đang nói chưa hết câu thì Ông Nội lại dành lời .

“Nếu không chọn được ai thì ông sẽ đích thân quyết định hôn sự cho cháu. Dù gì thì trong năm nay cháu nhất định phải kết hôn cho Ông”

Đình Phong không biết phải nói gì nữa vì anh biết ông là người rất lập trường và bảo thủ, khi ông đã quyết định chuyện gì thì như một mũi tên đã bắn đi không quay lại vì thế muốn lay chuyển được ông là việc vô cùng khó.

“Mình phải làm sao để thuyết phục Ông đây?”

Một tuần trôi qua một ngày nghĩ nữa lại đến.

Buổi sáng lúc 8h.

Chị Diệp kéo tay của Tuyết Nhi .

“Trời ơi em không vào đâu.” Tuyết Nhi dùng sức dứt tay ra, nét mặt nhăn nhó.

Chị Diệp đang định kéo Tuyết Nhi vào trong một quán coffe trước mặt, nhưng Tuyết Nhi thì đỏ mặt xấu hổ không dám vào.

Chị buông tay của Tuyết Nhi ra và hơi cúi “Nè chị tốn công tốn sức vì em mà giờ em lại không chịu vào là sao?”

Tuyết Nhi ngài ngại nhìn chị Diệp, cũng tại cô đã nói muốn được gặp Tạ Đình Phong một lần cuối .

Tạ Đình Phong thường có thói quen đến quán này uống cafe và gặp bạn bè vào cuối tuần, biết được điều này từ cục tình báo của Trình Khang nên chị Diệp muốn nhân cơ hội này để thực hiện nguyện vọng nhỏ bé của Hạ Tuyết Nhi.

“Là ai nói muốn gặp đây chứ?” Chị Diệp chống hai tay lên hông.

Tuyết Nhi bối rối, cô chuyển ánh nhìn về quán cafe sang trọng sau đó nhìn chị rồi lắc đầu.

“Tuyết Nhi à Tuyết Nhi, chị thề là sẽ không có lần sau đâu. Nếu em không chịu vào thì em sẽ phải hối hận đấy”

Mái tóc của Tuyết Nhi nhẹ phất phất trước gió, cô mặc một cái đầm xếp ly màu hồng, chị Diệp cũng đưa cho cô một cái mũ vành, chị bảo đội như vậy là để ngụy trang.

Tuyết Nhi chần chờ một lúc rồi nói :

“Lỡ anh ấy thấy em thì sao?”

Chị thở dài “Em không biết thế nào là núp hủ? Sợ gì chứ cứ tìm một chỗ xa xa mà ngồi đừng để cậu ta thấy là được”.

Mọi người cứ ra ra vào vào, nhiều cặp mắt hướng về phía chị Diệp và Tuyết Nhi, hai người họ cứ đứng ở gần cửa mà không vào.

“Tuyết Nhi ”. Chị Diệp kéo dài thanh.

Tiếng chị gọi làm Tuyết Nhi bị thôi thúc,cô khẽ nói:

“Nếu anh ấy mà thấy em thì bắt đền chị đấy”.

“Sao em cứ sợ chuyện đó vậy,được rồi mau vào thôi đứng đây kỳ cục lắm”

Chị lại kéo Tuyết Nhi dắt vào trong tiệm.

Một nhân viên mở cửa ra cho họ ,cô ta nhẹ cười và nói:

“Xin chào quý khách,mời quý khách vào”.

Nhân viên ở đây rất niềm nở và phục vụ chu đáo,họ đều mặc đồng phục áo sơ mi nâu kem và quần tay đen .

Chị Diệp đảo nhìn một lượt,Tuyết Nhi cảm thấy ngán ngại,cô khẽ ngó ngía xung quanh.Chợt chị ấy vỗ vai Tuyết Nhi làm cô hơi nẩy người giật mình:

“Gì vậy chị?”

Chị hất đầu về phía bên,Tuyết Nhi nhìn theo chiều của chị ấy rồi bỗng Hớ một cái,cô đưa tay che cửa miệng và vội xoay người ra sau.

Tạ Đình Phong đang ngồi ở bên đó,mắt đang nhìn vào chiếc laptop trên bàn.

Thế rồi chị vịn vai của Tuyết Nhi đẩy cô nàng vào một phía góc,nhìn nghiêng qua là có thể thấy được Tạ Đình Phong,hai người họ ngồi xuống một bên bàn.

Từ trong túi xách chị Diệp lấy ra một cái kính râm mà đeo vào.

Tuyết Nhi nhìn sang chị “Còn em thì sao?”.

“Sao gì?”

“Em cũng cần có cái gì đó để che chứ”

Chị thật hết cách với cô ấy,trong đầu nghĩ “Chẳng phải đã đưa em cái mũ vành còn gì”,chị cầm lấy cái bảng menu trên bàn dơ lên trước mặt của Tuyết Nhi

“Cái này to hơn kính của chị đấy”

Tuyết Nhi vội cầm lấy che trước mặt chỉ để lộ he hé hai con mắt.

Có một nhân viên nữ đi đến bàn của họ“Xin hỏi quý khách dùng gì?”

Đang định mở miệng nói thì Tuyết Nhi đã lên tiếng “Cho hai ly cafe”.

“Chưa gì mà em đã gọi cafe thế” Chị hơi đó ra.

“Thì đây là quán cafe mà”.

Tuyết Nhi rất chăm chú quan sát Tạ Đình Phong, nơi ánh mắt sáng lên tia hạnh phúc,đôi môi nhẹ cười.

“Từ góc này nhìn sang anh ấy mới đẹp làm sao,anh chỉ mặc đơn giản một cái áo sơ mi trắng và quần jean xanh nhưng anh vẫn là số 1.Cách anh ấy xem laptop sao mà cũng tuyệt đến thế ? ”

Lát sau nhân viên đem cafe đến, cô ấy nhẹ nhàng đặt ly lên bàn. Chị Diệp chu môi nhìn hai ly cafe,hàng chân mày hơi chau xuống ,chị cầm ly lên tay xoay qua xoay lại rồi nói :

“Đúng là giới thượng lưu có khác,một ly cafe mà họ uống cũng phải đến 10 đôla”.

“Phụp...”Tuyết Nhi đang uống nghe con số là 10 đôla thì cafe trong miệng cũng không chạy nổi vào trong bụng,cô giật mình phung ra.

“Từ từ thôi nóng mà” Chị Diệp lấy khăn đưa cho cô ấy .

Tuyết Nhi bị sốc nên vô ý thả tấm menu xuống,cô quay sang hai mắt mở to “Chị nói cái gì 10...10 đôla ?”

Chị Diệp nhướn mày lên gật đầu một cách tinh veo .

“HẢ” .Tuyết Nhi hơn cả kinh ngạc ,cô há to miệng ,tiếng của cô ấy làm cho nhiều người chú ý. Lúc này Tạ Đình Phong cũng bất chợt ngước lên.

“Em nhỏ tiếng thôi chứ”.

Tuyết Nhi sực ra,cô nhìn qua nhìn lại thấy ai cũng đang ngó về phía mình rồi bỗng dưng ánh mắt ngơ ngác của cô bắt thẳng hướng với ánh nhìn của Tạ Đình Phong,hình như anh nhận ra cô ấy .Tạ Đình Phong nhũn nhệ mắt và hơi nghiêng đầu nhìn về hướng bàn của Tuyết Nhi.

“Hoo..ó” Tuyết Nhi bị cái nhìn đó làm cho bối rối,cô vội xua tay tìm cái menu nhưng nó đã rút đầu mất.

“Em tìm gì thế?”.

Chợt nghe chị ấy nói thì cô ngẩn lên. Bối rối quá nên Tuyết Nhi tháo cái kính của chị rồi đeo vào mắt của mình ,đầu vội cúi xuống bàn.

“Chị hai của tôi,chị lại sao nữa vậy?”

Đôi môi nhỏ và mỏng nhẹ nhem nhép “Anh ấy thấy em mất rồi”.

Chị đưa tầm nhìn về phía Tạ Đình Phong “Đâu có,cậu ta vẫn đang xem laptop mà”

“Không,lúc này anh ấy rõ ràng là đã nhìn em”

“Thì có sao đâu,em xem cậu ta cũng có làm gì đâu mà em phải sợ thế”. Chị chống một tay lên cằm.

Tuyết Nhi bị câu nói đó làm cho phát giác,cô khẽ ngẩn đầu lên:

”Chị,không lẽ.... anh ấy quên em rồi sao?”.

Nghe cô ấy hỏi thì chị Diệp cũng bó tay:

“Lúc này còn sợ người ta nhận ra, giờ lại sợ người ta quên mất. Tuyết Nhi em cũng quyết đoán thật đấy”

“Không phải,chỉ là tự dưng em cảm thấy có chút chạnh lòng mà thôi”

“Thế rồi cuộc là em muốn cậu ta nhớ hay quên em đây?”.

Câu hỏi ấy thật khó để mà trả lời,một mặt Tuyết Nhi muốn được gặp Tạ Đình Phong lần này nữa thôi rồi cô sẽ cố gắng để mà quên anh ấy đi. Thế nhưng mặt khác cô lại thấy buồn nếu anh không nhớ ra cô .Tuyết Nhi cảm thấy trong lòng rất rối ren,rõ ràng là cô không nên tiếp tục ảo tưởng và ôm hy vọng hão huyền.

Tuyết Nhi nhẹ tháo kính ra, đôi mắt mang một nỗi buồn se chiếu về Tạ Đình Phong “Anh ấy chỉ có thể là một ngôi sao tuy lấp lánh mà xa xôi,Hạ Tuyết Nhi mãi mãi cũng chỉ có thể ở dưới ngưỡng nhìn,không bao giờ có thể chạm đến”

7. Chương 7: Giá Như Được Yêu Thương

Quên một từ nói ra thì dễ nhưng có làm được hay không mới là điều quan trọng.

Tuyết Nhi đứng dậy bỏ đi ra ngoài,về mặt buồn rười. Chị Diệp thấy thế cũng vội thanh toán tiền rồi chạy ra theo.

Một cách vội vàng Tuyết Nhi đi nhanh để mau chóng đi thật xa khỏi chỗ ấy nhưng vô tình trong lúc không chú ý cô đã đụng phải một người.

“Cô đi đứng kiểu gì vậy?” Tiếng quát lớn .

“Tôi xin lỗi,tôi không ...”Tuyết Nhi chưa kịp nói dứt câu thì đã cứng miệng lại khi nhìn vào gương mặt của cô gái kia.

Chị Diệp vội từ trong chạy ra và bất chợt bước chân của chị cũng chậm dần ,chị đi đến gần Tuyết Nhi.

Một nét cười hách vẽ lên trên miệng của cô gái xinh đẹp và sang chảnh, không ai khác chính là Lâm Uyển Thanh.

“Là hai người sao?”.

Lâm Uyển Thanh chuyển tầm nhìn vào cửa tiệm coffe, đôi con ngươi ánh lên một sự dò xét: “Cô đến đây để làm gì?”

Chị Diệp đứng bên cạnh lên tiếng: “Đến uống cafe không được à, hỏi gì mà vô duyên vậy?”

Lâm Uyển Thanh đứng khoanh vòng hai tay, chiếc váy màu vàng ánh kim mà cô ta đang mặc làm toát lên thêm sự sang chảnh vốn có.

“Hy vọng là như thế, nếu không...”

“Không thì sao?” Chị Diệp hỏi.

Lâm Uyển Thanh không trả lời mà chỉ cười nhếch miệng rồi bước vào.

“Ờ.. đúng là kẻ khó ưa.” Chị Diệp bực bội thốt lên sau đó quay sang Tuyết Nhi “Tuyết Nhi về thôi.”

Hai người họ cũng vừa quay đi nhưng tiếng chị gọi tên Tuyết Nhi lại tình cờ để lọt tai Lâm Uyển Thanh khi vẫn đang ở một khoảng cách gần, trong đầu cô ta chợt nhớ đến câu nói của bà thầy bói Một người mang họ Hạ.

“Phải rồi có thể là cô ta, người đã lấy mất nụ hôn tình nhân của mình”, bỗng Lâm Uyển Thanh ngoảnh lại lớn tiếng gọi :

“Hạ Tuyết Nhi”.

Nghe có người gọi nên Tuyết Nhi ngoảnh đầu lại.

Lâm Uyển Thanh sải bước lại gần thần thái đầy hung hăng, gằn giọng hỏi:

“Cô quay lại vì tôi đã gọi đúng họ tên cô, có đúng không?”

Tuyết Nhi không hiểu cô ta đang có ý gì nhưng cô vẫn trả lời “Đúng tên tôi là Hạ Tuyết Nhi nhưng thế thì sao? Cô hỏi để làm gì?”.

Từ đứng kia như tiếng sét đánh ngang tai, khắp người Lâm Uyển Thanh cảm thấy rung rẩy, chuyện tưởng như đùa nhưng ai ngờ nó đang đứng đưng tồn tại trước mặt. Người con gái này tương lai sẽ là thiếu phụ nhân của nhà họ Tạ là vợ của Tạ Đình Phong, Lâm Uyển Thanh nghĩ đến đây thì muôn đời cũng không thể chấp nhận, càng nghĩ cơn thịnh nộ trong người lại càng dâng lên và thế là cô ta vơ tay:

Bốp.

“Cô làm cái quái gì vậy?” Chị Diệp quát lên.

Lâm Uyển Thanh phát tiết tát vào mặt của Tuyết Nhi, cái tát rất mạnh làm cho mặt của Tuyết Nhi bị đỏ lên, nhiều người qua lại bàng hoàng trước cảnh tượng đó, họ xì xào và chỉ trỏ.

Từ bên trong quán một vài người vô tình nhìn qua cửa kính thì cũng hiểu kỳ bàn tán. Tạ Đình Phong bị tiếng thì thầm làm cho phân tâm, anh úp chiếc laptop lại rồi cũng tình cờ nhìn ra bên ngoài, anh bỗng nâng hàng mày “Kia chẳng phải Uyển Thanh sao, cô ấy đang làm gì vậy?”.

“Cô gái kia thật hung dữ...ừ cô kia bị tát đến đỏ cả mặt”. Hai người khách vừa vào ngồi đối diện trước bàn của Tạ Đình Phong trò chuyện về việc ở bên ngoài.

Tạ Đình Phong nghe được thì tâm trạng có phần không vui, anh lấy điện thoại gọi cho Lâm Uyển Thanh.

“Aloo..em nghe”.

“Em đến rồi sao không vào?”

“Anh thấy em sao? Em vào ngay đây!”

“Cô chết với tôi bốp...Áh”

Títtít... Đầu dây bỗng chợt cúp máy,Tạ Đình Phong đứng dậy đi nhanh ra ngoài cửa.

Chị Diệp nổi điên lên bước tới tát cho Lâm Uyển Thanh hai cái.

“Cô bị điên hả?” Lâm Uyển Thanh một tay che mặt gào lên.

Chị căng tròng cặp mắt “Ừ tôi điên đấy,cô vô duyên vô cớ sinh sự rồi tát người ta, sao không thấy mình điên đi hả?”.

Tuyết Nhi ứa nước mắt,cô kéo tay chị Diệp “Thôi... bỏ đi chị”

“Có chị ở đây để coi nó dám làm gì em,nó tát em một cái chị tát cho nó lại hai cái,ba cái thì chị tát cho 9 cái. Ý mình giàu có rồi ngang ngược hả?”

“Tôi sẽ kiện cô”.Lâm Uyển Thanh chỉ thẳng tay vào mặt chị Diệp.

“Cứ việc,để coi ai mới là người bị lên án”.

Tạ Đình Phong chạy đến,anh ngơ ngẩn nhìn Lâm Uyển Thanh.

“Em có sao không?”

“Đình Phong họ ức hiếp em”

“Ha___ai ức hiếp ai đây?” Chị Diệp cười nhạt.

“Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì ? Sao lại đánh nhau?”

“Tôi cũng đâu có biết,cô ta tự nhiên lên cơn điên tát bạn tôi trước đấy chứ”.

Tạ Đình Phong nhìn sang Lâm Uyển Thanh với ánh mắt chằm chằm.

“Con nhỏ đó nó muốn cướp bạn trai của tôi thì không đáng đánh ư?”

“Uốn lưỡi ba lần rồi hãy nói nha! Coi chừng tôi đấy”.

Tạ Đình Phong bước lên vài bước lại gần Tuyết Nhi nhẹ kéo tay cô ấy xuống, anh dòm vào phần má bị sưng.

“Để tôi đưa cô đến bệnh viện ”.

Tuyết Nhi nhẹ giọng nói “Cảm ơn,nhưng không cần đâu,lo cho bạn gái anh đi”.

“Vây cô hãy bỏ qua nhé!”

Tuyết Nhi ngược mắt gật đầu đồng ý với anh.

“Tôi thay mặt Uyển Thanh xin lỗi cô ”

Tạ Đình Phong từ tốn lên tiếng nói đỡ cho Lâm Uyển Thanh,từng câu từng chữ mà anh ấy thốt ra từ cửa miệng đều rất nhẹ nhàng và lịch sự nhưng cũng là vì quan tâm đến Lâm Uyển Thanh mà thôi. Trong đôi mắt tròn xoe và vẫn còn long lanh những giọt lệ,Hạ Tuyết Nhi tự dưng lại thấy tủi thân, nơi đây lòng cũng đang bật khóc cô thầm ước phải chi người được anh ấy bên vực và che chở sẽ là cô chứ không phải là Lâm Uyển Thanh.

“Đình Phong việc gì anh phải xin lỗi,cô ta đến đây rõ ràng là muốn tiếp cận anh. ____ đúng không?” Lâm Uyển Thanh vắt ánh mắt căm giận của mình sang Tuyết Nhi.

“Anh không thích em gây sự thế này đâu nên em hãy im lặng đi.”

“Đình Phong”

Tạ Đình Phong với nét mặt tối lại liếc nhìn Lâm Uyển Thanh,cô ta đành phải lùi một bước nhưng trong lòng vẫn hăm hức chưa nguôi “Đây chắc chắn không phải là một sự tình cờ,người mang họ Hạ chính là cô ta”.

Sau đó chị Diệp chấp nhận bỏ qua không gây gổ nữa,hai người họ cùng đi đến trạm xe buýt để đợi chuyển xe về phòng trọ. Ngồi trên ghế Tuyết Nhi không nói với chị câu nào,mặt cô vẫn còn sưng tấy thế rồi cô ấy lại rơm rớm nước mắt.

Chị thấy lo vì nghĩ là cô vẫn còn đau, chị bỏ chạy đi mua thuốc để thoa cho cô, Tuyết Nhi định ngăn lại nhưng chưa nói thì chị đã đi rồi.

Bến xe buýt cũng có thêm vài người đến ngồi, đôi khi họ cũng nhìn qua Tuyết Nhi nhưng cô chẳng quan tâm hay để ý, cô chỉ lặng yên, ánh mắt rũ thấp. Tâm trạng lúc này tựa như có một mũi kim tuy nhỏ nhưng bén nhọn găm vào nơi cõi lòng “Người đó tốt với bạn gái của anh ta cũng là lẽ đương nhiên, sao cứ nghĩ làm chi, mong ước làm chi để rồi cũng chỉ là tham muốn thứ của người khác”.

Tuyết Nhi hít mũi thúc thích, cô đưa ngón trỏ vệt nhẹ vành mắt rồi khẽ ngẩng lên. Ngồi kế bên cô có một đôi nam nữ cũng đang đợi xe, người con trai vuốt nhẹ mái tóc rồi hôn lên trán của cô gái chẳng bận tâm ai đang nhìn ngó như cả thế giới này chỉ có họ.

Tuyết Nhi quay đầu lại không nhìn nữa, cô nghĩ nếu được yêu thương thì tốt biết mấy, được người đó quan tâm được bảo vệ còn như cô thì chỉ có đến là quạnh hiu.

“Giá như được yêu thương”.

Tạ Đình Phong đang lái xe đưa Lâm Uyển Thanh về, nét mặt anh rất lãnh đạm, suốt quãng đường anh chẳng hề lên tiếng. Lâm Uyển Thanh ngồi ở ghế trước cũng lặng im nhưng cô ta cứ bức rứt trong lòng khi thoáng cứ nhìn qua Đình Phong.

Thế rồi Lâm Uyển Thanh không chịu được đành phải lên tiếng:

“Đình Phong” Cô khẽ gọi.

Tạ Đình Phong vờ như không nghe, anh còn không nhìn qua lấy một lần.

Lâm Uyển Thanh nghiêng đầu sang bên cửa, giọng nói u buồn:

“Anh giận em sao?”

Đình Phong nhẹ thở ra, bây giờ anh mới bắt đầu mở miệng “Em nghĩ ...anh sẽ không giận ư?”

“Anh không hỏi em tại sao à?”

“Anh biết lý do em làm thế nhưng anh không thích em như vậy”.

Lâm Uyển Thanh ngạc nhiên quay sang :

“Anh biết sao?”

Đình Phong mắt vẫn nhìn về đằng trước, giọng nói mang phần giận trách:

“Còn không phải là vì em ghen sao? Nói trắng ra là em không tin anh, không tin tưởng tình yêu của chúng ta nên mới hành động như vậy”.

“Không. Em sao có thể không tin anh”

“Uyển Thanh anh nói rồi anh chỉ yêu mình em thôi sẽ không có ai thay thế được em trong lòng anh”. Ánh mắt đầy dịu dàng dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Uyển Thanh.

Lời nói đó tựa như một làn hơi ấm áp thổi vào nơi đáy lòng đang thấp thỏm lo sợ một ngày nào đó sẽ có người cướp mất anh khỏi tầm tay. Lâm Uyển Thanh rưng rưng nước mắt, cô cảm động sít lại gần ôm lấy một bên tay đang thả của Đình Phong rồi tựa đầu vào vai anh.

“Đình Phong. Em xin lỗi! em sai rồi”.

8. Chương 8: Công Viên

Dưới quê:

Mẹ của Tuyết Nhi đang chuẩn bị bữa cơm chiều cho gia đình, nhà vốn chỉ có hai đứa con nhưng chúng đều xa nhà chỉ còn lại hai ông bà già ngồi lại ăn bữa cơm nhàn với nhau.

Ông Hạ đang ngồi ở trên xem tivi thì nghe tiếng bà Hạ gọi xuống ăn cơm, nghe tiếng gọi ông cầm đầu gối nhún vào nút tắt rồi ngồi dậy đi một cách lười biếng xuống dưới.

Ông Hạ kéo cái ghế ngồi vào bàn ăn.

Món ăn hôm nay chỉ đạm bạc tô canh cải xoong nấu cá lóc và đậu hủ chiên .

Ông Hạ cầm chiếc đũa gấp một miếng đậu hủ cho vào miệng nhai chậm rãi, đang ăn thì bỗng bà Hạ mở miệng nói:

“Thằng Du nó nói cần thêm tiền để học nâng cao gì đấy”.

Ông Hạ đang ăn thì chợt dừng miệng lại, hình như cứ đọng đến chuyện thằng con trai Hạ Du thì ông lại không vui:

“Hết năm nay là nó đã ra trường rồi còn học nâng cao gì nữa. Nhà ta đâu phải dư tiền thừa của mà cứ chi hết khoảng này khoảng nọ cho nó”.

Bà Hạ nghe thế thì nhăn nhó:

“Tại nó đi du học thì mới cần nhiều tiền vậy chứ, sau này con nó thành tài rồi thì tôi với ông cũng hưởng phúc chứ ai”.

Hạ Du là anh trai của Hạ Tuyết Nhi vì Hạ Du học lực giỏi nên khi thi vào Đại học đã một mực đòi mẹ cho đi du học ở Singapo. Thương con bà Hạ tìm mọi cách cho Hạ Du được đi du học, mặc dù nhà trả giàu có nhưng cũng được cái miếng đất của Cha ông Hạ để lại. Năm đó giá đất cũng may mắn tăng vọt nên bà Hạ đã quyết bán đi, mặc cho ông Hạ có không đồng ý và việc của Hạ Du cũng khiến cho Tuyết Nhi bị mẹ buộc thôi học vì bảo kinh tế không đủ lo thêm cho một đứa nữa. Tuyết Nhi đã phải khóc suốt mấy đêm liền đến cuối cùng cô cũng phải từ giả quê nhà mà lên thành phố tìm việc, hàng tháng đều phải gửi tiền về phụ mẹ gửi sang cho Hạ Du.

Ông Hạ tỏ ra bất mãn:

“Bà buôn bán ở chợ chất mót bao nhiêu cũng đã gửi sang hết cho nó, tiền tôi sửa đồng hồ cũng chẳng kiếm được là bao, khoảng tiền bán đất cũng đã cạn rồi, giờ bà bảo đào đâu ra tiền mà gửi sang cho nó chứ. Nếu ngay từ đầu nó chịu học ở đây thì đâu có phải lo nghĩ thế này, Tuyết Nhi cũng không phải bỏ học”.

Bà Hạ đặt chén cơm trên tay xuống, bà thở mạnh ra một cái rồi nói :

“Ông nói đúng nhưng tôi nói cho ông biết nếu thời gian có quay trở lại tôi cũng vẫn để cho Hạ Du đi du học, Tuyết Nhi nó vốn học hành trả ra sao thì học chi nữa cho phí”

Ông Hạ tính vốn nhu nhược nên không thắng nổi khẩu miệng của bà Hạ, Ông nhẹ giọng xuống nói:

“Sao bà lại nói con nó thế, bà không thấy con bé đáng thương sao? nó làm được bao nhiêu hàng tháng điều gửi về cho bà hết còn gì, bản thân nó có được cái gì đâu”

Bà Hạ lườm liếc ông ấy một cách hậm hực trong ánh mắt “Thương nó quá nhỉ, phải rồi vì nó là con của ông với cái con hồ ly tinh đó mà” .

Ông Hạ bỗng ngần ngại trên gương mặt: “Vây...bà định thế nào với thằng Du?”

Nghe ông ấy hỏi thế, bà Hạ siu nhẹ ánh mắt xuống, giọng điệu cũng được lòng hơn:

“Vốn tôi cũng bí cách nhưng hôm qua khi bán ở chợ tôi có nghe nói là ông Trần muốn cưới vợ cho con trai út của ông”

Ông Hạ ngẩn lên “Ông Trần có lò mổ heo đấy hả?”

“Ừm”

“Nhưng thế thì có liên quan gì đến chuyện của thằng Du ?”.

“Hãy___ ông đúng là không có biết nhìn xa trông rộng gì cả. Con trai ông Trần hồi trước có chộc ghẹo Tuyết Nhi nhà ta còn gì,nhà ông Trần cũng giàu có nhất xóm này nếu chúng ta mà làm xui gia với họ thì tiền sảnh lễ hay về sau cũng được nhờ vả nhiều đấy”

Ông Hạ bỗng bức xúc đặt mạnh chén cơm xuống bàn,sắc mặt ông sầm lại :

“Bà định gả Tuyết Nhi cho thằng đó thì không được,tôi không cho phép”

“Có gì mà không được,làm dâu nhà giàu thì tốt chứ sao”bà Hạ chua ngoa nói.

“Bà tưởng tui không biết thằng con út của ông Trần nó bị bệnh thần kinh ư,thằng đó nó khùng khùng điên điên, Tuyết Nhi gả cho nó để rồi con bé phải khổ cả đời sao?”Ông Hạ gắt giọng lên.

Thấy ông ấy hung hăng bảo vệ cho con gái,bà Hạ nổi cơn giận lớn tiếng quát:

“Con gái rồi cũng phải gả đi thôi,sướng khổ gì chứ ?. Ông chê người ta nhìn lại bản thân ông đi,tay chân lạnh lạng không khùng ,không điên thì vợ ông có sướng không hả? Hay là phải nuôi thêm đứa con riêng của chồng,ông thử nói xem tôi có sướng không?”

Lời nói của bà ấy đã động chạm vào nỗi nhục của ông Hạ làm ông ấy phải hạ mình nhún nhường:

“Tôi biết,tôi có lỗi với bà...tôi rất biết ơn vì bà đã nuôi nấng Tuyết Nhi và cũng không nói cho nó biết sự thật nhưng chuyện kết hôn thì ...hãy suy nghĩ lại có được không?”

Bà Hạ vẫn cau có,bà ngoảnh mặt sang bên :

“Vậy trong vòng một tháng ông hãy kiếm ra 40 triệu mà gửi sang cho thằng Du còn nếu nhảm bản thân làm không được thì đừng có xen vào. Tôi chỉ có mỗi đứa con trai này là cậy trông lúc về già thôi”.

Trên đường về nhà,sau khi thăm một người bạn cũ.Tài xế Cao nhìn qua kính chiếu hậu vô tình bắt gặp sắc mặt trầm ưu của Ông chủ,anh cảm thấy có chút lo lắng nên mở lời hỏi:

“Chủ tịch hình như sắc mặt ông không được tốt,có cần tôi cho xe quay lại bệnh viện không?”

Ông Tạ Dương Kỳ đang quan sát cảnh quan bên ngoài thì chuyển ánh nhìn qua tài xế Cao,giọng nói khàng và thấp của ông nhẹ thốt lên:

“Không cần,cứ về nhà đi”.

Tài xế Cao vâng theo yêu cầu của Ông,tiếp tục thẳng hướng về biệt thự của nhà họ Tạ nhưng đột nhiên chiếc xe có dấu hiệu chệch choạc và đảo bánh.

Tài xế Cao vội tắt xe vào lề,cũng may là đã qua khỏi đoạn đường cao tốc.

“Có chuyện gì vậy?” Ông Tạ hỏi.

“Hình như xe bị thủng lốp thưa chủ tịch”.

Tài xế Cao vội tháo dây an toàn rồi khấn trương leo xuống xe kiểm tra tình hình.

“Ôi không,sao lại xui xẻo đến vậy?”

Tài xế Cao chán nản khi cả hai bánh sau của xe đều bị thủng.

Ông Tạ cũng xuống xe,bước ra đằng sau quan sát.

“Chủ tịch xe bị thủng đến hai bánh,chắc là gặp phải đinh tặc rồi”.

Ông Tạ thở mạnh ra một cái rồi bảo với Tài xế Cao “Gọi cho đội sửa chữa lưu động đi”.

“Vậy để tôi gọi cho Chủ tịch một chiếc taxi nhé”

Tình cờ ông Tạ nhìn sang bên đối diện,thì ra gần chỗ xe của họ có một công viên nhân tiện đây ông cũng muốn tản bộ một chút.

“Thôi không cần,ta sẽ gọi cho Đình Phong đến đón, sẵn ta cũng muốn đi dạo một lát ở công viên.”

“Một mình Chủ tịch sao ạ ?” Tài xế Cao có chút e ngại.

“Cứ lo việc của anh đi”.

Ông Tạ dứt lời thì xoay người bỏ đi,tài xế Cao vẫn cảm thấy lo lắng dù sao ông ấy cũng đã lớn tuổi, lỡ có chuyện gì không hay thì anh cũng chẳng có tốt,nghĩ thế anh ta vội lấy điện thoại gọi trước cho Tạ Đình Phong .

Bên đầu dây một giọng nói trầm ấm vang lên :

“Aloo,tôi nghe đây tài xế Cao”

“Aloo,anh Tạ đấy ạ? Phiên anh đến chỗ X để đón Chủ tịch được không?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói có phần lo lắng.

“À chỉ là xe bị hỏng lốp nên tôi phải gọi cho đội lưu động hỗ trợ ,đáng ra tôi định gọi cho Chủ tịch một chiếc taxi nhưng ông không đồng ý,ông ấy muốn anh đến đón”

“Được rồi tôi sẽ đến ngay”

“Ấy khoan,hiện ông đang đi dạo ở công viên đối diện đấy ạ”

“Ừm..tittittit”. Tạ Đình Phong đã cúp máy,ngay sau đó anh nhanh chóng lái xe đến chỗ của ông Nội .

Ông Tạ dạo bước trong công viên với bước chân chậm rãi trong lòng mang nhiều những lo toan và suy nghĩ .

Ông mặc một bộ vét đen uy nghiêm của một vị Chủ tịch nhưng bây giờ ông lại cảm thấy mình chỉ là một ông già với sức lực đã xế chiều,từng cơn gió nhẹ thổi đến man mác một nỗi lòng hiu quạnh,ở tuổi này người ta sẽ mong muốn điều gì chứ : niềm vui,tiếng cười và cả sự thanh thản..

Trong lúc này Hạ Tuyết Nhi vừa mới tan làm ở công ty,cơ thể đầy rủ rượi cô mệt mỏi mở khoá phòng rồi như thói quen thường ngày,cô đưa tay bật công tắc điện thế nhưng bóng đèn lại không sáng:

“Hả,không lẽ bóng đèn bị cháy rồi sao?”

Tuyết Nhi đi lại phòng tắm cô bật công tắc nhưng bóng đèn cũng không sáng, thì ra là đã cúp điện rồi,ở phòng trọ này rất hiếm khi xảy ra tình trạng cúp điện vào buổi tối thế này.

Hôm nay chỉ có mỗi mình Tuyết Nhi ở nhà,chị Diệp đã về quê từ hôm trước để làm mới lại chứng minh thư .

Tuyết Nhi chán trường treo cái giỏ xách lên móc rồi ngồi xuống giường,cô cảm thấy có một sự cô đơn quanh quẩn trong căn phòng tối.

Thế rồi cái nóng cộng với sự ngọt ngào đã đẩy Tuyết Nhi ra ngoài công viên.

“Oa! Thật là thoải mái quá đi”

Vừa đi cô vừa dang hai tay ,đôi mắt nhắm lại ngược mặt lên trời hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng thở ra một cách sản khoái.Cô nở một nụ cười tươi như ánh sao đêm,cảm nhận làn gió nhẹ thổi đến cho cái mát dễ chịu cả thân người

Tuyết Nhi vui vẻ từng bước chân,cũng đã lâu rồi không đi ra công viên dạo thế này.Nơi đây rộng rãi thoáng mát,đám con nít chừng sáu bảy tuổi nghịch ngợm với những quả bóng bay những đứa lớn hơn thì thích trải nghiệm sự thú vị của ván trượt ,patin.... Đôi khi cũng bắt gặp các cô các cậu tay trong tay liếc mắt đưa tình,hơn thế nữa là còn hôn nhau thản nhiên giữa chốn công cộng.

Tuyết Nhi nhìn bọn họ mà khẽ lắc đầu,cô đi được vài bước thì bắt đầu tăng dần nhịp chân ,cô muốn chạy bộ một chút rồi về.

“Nè đợi tao với,..” Có hai thanh niên mặc đồ thể thao đang thi nhau chạy, người dưới muốn vượt người trên nên cố chạy nhanh hơn.Một ông cụ đi ở hướng ngược lại đang không chú ý đã bị ngã khi vội tránh hai thanh niên nhưng bọn họ vờ như không thấy, tiếp tục cười đùa mà chạy đi .

Tuyết Nhi chạy ở đằng sau thấy ông cụ bị ngã cô đã vội chạy đến đỡ ông ấy lên:

“Ông có sao không ạ?”.

9. Chương 9: Núp

“Ông có sao không ạ?”.

Tuyết Nhi đỡ ông đi đến cái ghế đá và hai người ngồi xuống,cái ngã vừa rồi đã làm tay ông bị trầy xước .

“Cảm ơn cháu nhé!”

“Không có gì đâu ạ! O tay ông bị chảy máu rồi kìa”. Cô chỉ ngón trỏ lên tay ông.

Ông Tạ đưa bàn tay phải lên rồi nhẹ cười:

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi,không sao đâu cháu”

“Bị xước thế này mà ông bảo là không sao, chắc là buốc lắm đây” Tuyết Nhi cầm lấy bàn tay ông thổi nhẹ rồi dùng tay áo chấm vết máu cho ông.

Ông Tạ lặng yên nhìn hành động dịu dàng của cô bé mà thấy êm ái trong lòng “Con bé thật tốt bụng,gia như mình cũng có một đứa cháu gái thì tốt biết mấy”

“Cháu tên là gì?” Ông hỏi.

”Tên cháu á?” Tuyết Nhi ngẩng lên.

“Ừ,tên cháu là gì?”

Tuyết Nhi chăm chăm vết thương rồi nhìn qua ông trả lời “Tên cháu là Hạ Tuyết Nhi ”

“Hạ Tuyết Nhi”

“Vâng,tức là bông tuyết nhỏ đấy ạ” Cô nở nụ cười nhìn ông.

” Bông tuyết nhỏ ,cái tên rất dễ thương”

“Ông đợi cháu một chút nhé! Cháu chạy ra tiệm thuốc gần đây để mua thuốc bôi cho ông”

“Thôi ông không sao đâu,không phải phiền cháu đến vậy”

“Cháu sẽ đi nhanh thôi,không phiền gì đâu ông ”.

Nói xong cô đã vội chạy đi ngay.

Lúc này xe của Tạ Đình Phong đã đến công viên X,anh cho xe đậu vào phần lề đường rồi tháo dây an toàn bước xuống. Người thanh niên ưu tú với dáng đứng thẳng đậm chất quân tử,gương mặt điển trai cùng bộ âu phục sơ mi trắng ,khoác ngoài là áo dạ mỏng tô sẫm và quần jean đen không khỏi thu hút mọi ánh nhìn.Anh lướt nhìn xung quanh một lượt rồi lấy điện thoại gọi cho ông Nội thế nhưng điện thoại lại không có tín hiệu,anh lo lắng nên đi thẳng vào trong để tìm ông.

Tạ Đình Phong tay cầm chặt chiếc điện thoại,sự lo lắng hiện rõ trên hàng lông mày đen và dày đang nhíu lại. Anh đoạn đi đoạn chạy,ánh mắt không ngừng quan sát bốn phương.

Trong khi đang chạy thì bỗng anh dừng lại,nhịp thở trở nên ổn định hơn,một nụ cười nhẹ xuất hiện nơi cửa miệng vì anh đã nhìn thấy ông Nội.

Tạ Đình Phong chạy đến chỗ ông Tạ đang ngồi và đứng trước mặt ông, nhưng ông ấy không nhận thấy vì đang mãi quan sát mấy đứa nhỏ chơi đùa với nhau.

“Ông Nội”

Ông Tạ nghe tiếng gọi thân quen thì chợt quay lại,ông ngạc nhiên:

“Sao cháu lại đến đây?”

“Là tài xế Cao đã gọi cho cháu, chẳng phải ông muốn cháu đến đón sao?”.

“Ừm, tài xế Cao lo xa quá rồi”

“Vậy ta về thôi ông ”

Tạ Đình Phong đỡ cho ông đứng dậy nhưng ông đặt tay lên tay của anh vỗ nhẹ hai cái rồi bảo:

“Khoang từ từ, ông phải chào một người đã rồi hẵng về”

Tạ Đình Phong có vẻ thắc mắc “Ông phải chào ai cơ ạ”

“Một cô gái dễ thương” Ông Tạ diềm đạm trả lời.

“Cô gái sao?”

“Ừm”

Tạ Đình Phong thấy trong đôi mắt ông rạng ngời nên có phần hiếu kỳ hơn:

“Ông à! Là cô gái nào vậy?”

“Lát nữa con bé về đây thì cháu sẽ biết thôi”

Tuyết Nhi cầm bịch thuốc trên tay, vui vẻ chạy đến chỗ ông cụ nhưng đột nhiên bước chân cô đứng sững lại.

“Là...là anh ấy”

Tuyết Nhi ngỡ ngàng vội xoay lưng lại, cô đi sang bên núp vào một góc cây lén nhìn Tạ Đình Phong.

“Ôi trời đất ơi! Anh ấy đẹp trai quá”

Không biết có phải là may mắn hay không nhưng cho dù đó là tình cờ đi chăng nữa thì Tuyết Nhi vẫn cảm thấy rất vui, tim cô đập rung động, đôi mắt long lanh ngấn nước. Có lẽ từ lâu Hạ Tuyết Nhi chẳng còn có gì gọi là ước mơ và hy vọng nhưng bây giờ thì người con trai đó chính là ước mơ của cô, một giấc mơ mà cô rất muốn được mơ một lần .

Tuyết Nhi cứ mãi mê ngắm nhìn Tạ Đình Phong cho đến khi cô chợt nhớ ra ông cụ, thì ra ông ấy quen với Tạ Đình Phong và còn cả chỗ thuốc mà cô đang cầm cũng nên đem đến cho ông nhưng cô lại thấy ngại không giám đi, nhưng ông vẫn đang đợi cô thì phải làm sao đây?

“Làm sao để đem đến cho ông bây giờ? Hay là mình cứ đem đại đến cho rồi, nhưng mình không giám gặp anh ấy. Hayzz thiệt là gặp thì có sao đâu, thế nhưng mình vẫn sợ...trời ơi Tuyết Nhi mà đúng là đồ ngốc mà...”

Cô ấy cứ thế mà lảo đảo rồi bỗng có một đứa bé chừng 8 tuổi ném quả banh về phía cô, nó chạy đến nhặt quả banh và nhìn cô cười thế là Tuyết Nhi chợt nghĩ ra một cách tiện cả đôi đường.

“Ông ơi..!”

Tạ Đình Phong quay lại thì thấy một bé trai.

“Có chuyện gì vậy cháu?” Ông Tạ hỏi.

“Cái này chị bảo đưa cho ông”

Ông Tạ cầm lấy bịch thuốc “Chị đó đâu rồi”

“Chị đứng ở kia ạ” Đứa bé ngậy thơ chỉ ngón tay về hướng của Tuyết Nhi.

“Cái gì? Sao thằng bé lại chỉ chỗ mình đứng thế này, trời ơi..mình phải nhanh chóng chuồn thôi”.

Vì sợ bị Đình Phong nhìn thấy nên Tuyết Nhi đã vội chồn đi .

Tạ Đình Phong hiếu kỳ nên anh đã đi qua chỗ cô bé chỉ, nhưng khi đến thì chẳng thấy ai cả.

—

Đường như có chút hụt hẫng trong lòng nhưng bây giờ cũng thấy nhẹ nhàng hơn, hãy cứ để nó như một điều hạnh phúc tuy thoáng qua nhưng cô trân trọng nó rất nhiều, chỉ cần như thế thôi là đã mãn nguyện lắm rồi và cũng đến lúc nên quay lại cuộc sống đời thường mà thôi

“Tĩnh lại Tuyết Nhi ơi”

Hạ Tuyết Nhi vừa đi vừa đặt tay lên phần ngực trái cảm nhận nhịp tim đang nghịch ngợm đập loạn nhịp vì người con trai ấy.

Mấy ngày sau:

Ông Hạ lo toan tìm cách để kiếm ra số tiền kia nhưng ông chỉ là một người thợ sửa đồng hồ thì làm sao mà kiếm ra được nhiều tiền như vậy.

Giang hàng của ông đặt ở bên lề một con đường gần nhà, ông đang sửa một chiếc đồng hồ cho khách nhưng tâm trí không được tập trung cho lắm, vị khách kia cũng quen biết ông thấy vậy nên hỏi:

“Ông đang bận tâm chuyện gì thì phải?”

Ông Hạ vẫn chăm chú sửa, nghe ông ấy hỏi thì chợt thở dài rồi nói:

“Còn chuyện gì nữa ngoài chuyện tiền bạc đây”

“Ôi thế thì lo chi cho một hủ ông, cứ tới đâu hay tới đó vậy”

“Nếu tới như ông nói thì con gái tôi sẽ tới số luôn mất” Ông Hạ ngược lên.

Ông khách kia cảm thấy lạ nên hỏi tiếp “Ủa tại sao con ông lại tới số chứ, nó bị bệnh sao?”

Ông Hạ lắc đầu rồi quay sang bên cầm cái tua vít “Vợ tôi muốn con bé lấy chồng”

“Đó là chuyện bình thường thôi mà”

“Ừ sẽ là bình thường nếu thằng nó lấy cũng bình thường”

Ông khách có vẻ hiểu ra nom na được sự việc, hai người tán gẫu với nhau một hồi và ông Hạ cũng đã kể ra hết nỗi lòng của mình.

“Vậy bây giờ ông cần đến 40 triệu cơ à”

“Phải, giờ không biết đào đâu ra số tiền đó đây”

“Sao ông không vay vốn ngân hàng đây”

“Nhà tôi thì có còn gì để thế chấp mà vay ngân hàng chứ”

Ông kia vuốt vuốt cái cằm rồi nói “Giờ chỉ còn : một là vay nặng lãi hoặc là...”

“Là gì?” Ông Hạ có chút trông đợi.

“Thôi tôi không nói đâu, mắc công lại bảo tôi xúi ông làm chuyện không hay”

“Thì ông cứ nói thử xem nào”

“Casino”

“Sòng bạc sao?”

“Ừ, một đống hai đen đấy”

10. Chương 9: Núp

“Ông có sao không ạ?”.

Tuyết Nhi đỡ ông đi đến cái ghế đá và hai người ngồi xuống, cái ngã vừa rồi đã làm tay ông bị trầy xước .

“Cảm ơn cháu nhé!”

“Không có gì đâu ạ! Ô tay ông bị chảy máu rồi kìa”. Cô chỉ ngón trỏ lên tay ông.

Ông Tạ đưa bàn tay phải lên rồi nhẹ cười:

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu cháu”

“Bị xước thế này mà ông bảo là không sao, chắc là bước lấm đây” Tuyết Nhi cầm lấy bàn tay ông thổi nhẹ rồi dùng tay áo chấm vết máu cho ông.

Ông Tạ lặng yên nhìn hành động dịu dàng của cô bé mà thấy êm ái trong lòng “Con bé thật tốt bụng, giá như mình cũng có một đứa cháu gái thì tốt biết mấy”

“Cháu tên là gì?” Ông hỏi.

”Tên cháu á?” Tuyết Nhi ngẩng lên.

“Ừ, tên cháu là gì?”

Tuyết Nhi chăm chăm vết thương rồi nhìn qua ông trả lời “Tên cháu là Hạ Tuyết Nhi ”

“Hạ Tuyết Nhi”

“Vâng, tức là bông tuyết nhỏ đấy ạ” Cô nở nụ cười nhìn ông.

” Bông tuyết nhỏ ,cái tên rất dễ thương”

“Ông đợi cháu một chút nhé! Cháu chạy ra tiệm thuốc gần đây để mua thuốc bôi cho ông”

“Thôi ông không sao đâu, không phải phiền cháu đến vậy”

“Cháu sẽ đi nhanh thôi, không phiền gì đâu ông ”.

Nói xong cô đã vội chạy đi ngay.

Lúc này xe của Tạ Đình Phong đã đến công viên X, anh cho xe đậu vào phần lề đường rồi tháo dây an toàn bước xuống. Người thanh niên ưu tú với dáng đứng thẳng đậm chất quân tử, gương mặt điển trai cùng bộ âu phục sơ mi trắng, khoác ngoài là áo dạ mỏng tô sẫm và quần jean đen không khỏi thu hút mọi ánh nhìn. Anh lướt nhìn xung quanh một lượt rồi lấy điện thoại gọi cho ông Nội thế nhưng điện thoại lại không có tín hiệu, anh lo lắng nên đi thẳng vào trong để tìm ông.

Tạ Đình Phong tay cầm chặt chiếc điện thoại, sự lo lắng hiện rõ trên hàng lông mày đen và dày đang nhíu lại. Anh đoạn đi đoạn chạy, ánh mắt không ngừng quan sát bốn phương.

Trong khi đang chạy thì bỗng anh dừng lại, nhịp thở trở nên ổn định hơn, một nụ cười nhẹ xuất hiện nơi cửa miệng vì anh đã nhìn thấy ông Nội.

Tạ Đình Phong chạy đến chỗ ông Tạ đang ngồi và đứng trước mặt ông, nhưng ông ấy không nhận thấy vì đang mãi quan sát mấy đứa nhỏ chơi đùa với nhau.

“Ông Nội”

Ông Tạ nghe tiếng gọi thân quen thì chợt quay lại, ông ngạc nhiên:

“Sao cháu lại đến đây?”

“Là tài xế Cao đã gọi cho cháu, chẳng phải ông muốn cháu đến đón sao?”.

“Ừm, tài xế Cao lo xa quá rồi”

“Vậy ta về thôi ông ”

Tạ Đình Phong đỡ cho ông đứng dậy nhưng ông đặt tay lên tay của anh vỗ nhẹ hai cái rồi bảo:

“Khoang từ từ, ông phải chào một người đã rồi hẵng về”

Tạ Đình Phong có vẻ thắc mắc “Ông phải chào ai cơ ạ”

“Một cô gái dễ thương” Ông Tạ điềm đạm trả lời.

“Cô gái sao?”

“Ừm”

Tạ Đình Phong thấy trong đôi mắt ông rạng ngời nên có phần hiếu kỳ hơn:

“Ông à! Là cô gái nào vậy?”

“Lát nữa con bé về đây thì cháu sẽ biết thôi”

Tuyết Nhi cầm bịch thuốc trên tay, vui vẻ chạy đến chỗ ông cụ nhưng đột nhiên bước chân cô đứng sững lại.

“Là...là anh ấy”

Tuyết Nhi ngỡ ngàng vội xoay lưng lại, cô đi sang bên núp vào một góc cây lén nhìn Tạ Đình Phong.

“Ôi trời đất ơi! Anh ấy đẹp trai quá”

Không biết có phải là may mắn hay không nhưng cho dù đó là tình cờ đi chăng nữa thì Tuyết Nhi vẫn cảm thấy rất vui, tim cô đập rung động, đôi mắt long lanh ngấn nước. Có lẽ từ lâu Hạ Tuyết Nhi chẳng còn có gì gọi là ước mơ và hy vọng nhưng bây giờ thì người con trai đó chính là ước mơ của cô, một giấc mơ mà cô rất muốn được mơ một lần.

Tuyết Nhi cứ mãi mê ngắm nhìn Tạ Đình Phong cho đến khi cô chợt nhớ ra ông cụ, thì ra ông ấy quen với Tạ Đình Phong và còn cả chỗ thuốc mà cô đang cầm cũng nên đem đến cho ông nhưng cô lại thấy ngại không giám đi, nhưng ông vẫn đang đợi cô thì phải làm sao đây?

“Làm sao để đem đến cho ông bây giờ? Hay là mình cứ đem đại đến cho rồi, nhưng mình không giám gặp anh ấy. Hayzz thật là gặp thì có sao đâu, thế nhưng mình vẫn sợ...trời ơi Tuyết Nhi mà đúng là đồ ngốc mà...”

Cô ấy cứ thế mà lẩm bẩm rồi bỗng có một đứa bé chừng 8 tuổi ném quả banh về phía cô, nó chạy đến nhặt quả banh và nhìn cô cười thế là Tuyết Nhi chợt nghĩ ra một cách tiện cả đôi đường.

“Ông ơi..!”

Tạ Đình Phong quay lại thì thấy một bé trai.

“Có chuyện gì vậy cháu?” Ông Tạ hỏi.

“Cái này chị bảo đưa cho ông”

Ông Tạ cầm lấy bịch thuốc “Chị đó đâu rồi”

“Chị đứng ở kia ạ” Đứa bé ngậy thơ chỉ ngón tay về hướng của Tuyết Nhi.

“Cái gì? Sao thằng bé lại chỉ chỗ mình đứng thế này, trời ơi..mình phải nhanh chóng chuồn thôi”.

Vì sợ bị Đình Phong nhìn thấy nên Tuyết Nhi đã vội chón đi.

Tạ Đình Phong hiếu kỳ nên anh đã đi qua chỗ cô bé chỉ, nhưng khi đến thì chẳng thấy ai cả.

—

Dường như có chút hụt hẫng trong lòng nhưng bây giờ cũng thấy nhẹ nhàng hơn, hãy cứ để nó như một điều hạnh phúc tuy thoáng qua nhưng cô trân trọng nó rất nhiều, chỉ cần như thế thôi là đã mãn nguyện lắm rồi và cũng đến lúc nên quay lại cuộc sống đời thường mà thôi

“Tĩnh lại Tuyết Nhi ơi”

Hạ Tuyết Nhi vừa đi vừa đặt tay lên phần ngực trái cảm nhận nhịp tim đang nghịch ngợm đập loạn nhịp vì người con trai ấy.

Mấy ngày sau:

Ông Hạ lo toan tìm cách để kiếm ra số tiền kia nhưng ông chỉ là một người thợ sửa đồng hồ thì làm sao mà kiếm ra được nhiều tiền như vậy.

Giang hàng của ông đặt ở bên lề một con đường gần nhà, ông đang sửa một chiếc đồng hồ cho khách nhưng tâm trí không được tập trung cho lắm, vị khách kia cũng quen biết ông thấy vậy nên hỏi:

“Ông đang bận tâm chuyện gì thì phải?”

Ông Hạ vẫn chăm chú sửa, nghe ông ấy hỏi thì chột thờ dài rồi nói:

“Còn chuyện gì nữa ngoài chuyện tiền bạc đây”

“Ôi thế thì lo chi cho một hủ ông, cứ tới đâu hay tới đó vậy”

“Nếu tới như ông nói thì con gái tôi sẽ tới số luôn mất” Ông Hạ ngược lên.

Ông khách kia cảm thấy lạ nên hỏi tiếp “Ủa tại sao con ông lại tới số chứ, nó bị bệnh sao?”

Ông Hạ lắc đầu rồi quay sang bên cầm cái tua vít “Vợ tôi muốn con bé lấy chồng”

“Đó là chuyện bình thường thôi mà”

“Ừ sẽ là bình thường nếu thằng nó lấy cũng bình thường”

Ông khách có vẻ hiểu ra nom na được sự việc, hai người tán gẫu với nhau một hồi và ông Hạ cũng đã kể ra hết nỗi lòng của mình.

“Vậy bây giờ ông cần đến 40 triệu cơ à”

“Phải, giờ không biết đào đâu ra số tiền đó đây”

“Sao ông không vay vốn ngân hàng đây”

“Nhà tôi thì có còn gì để thế chấp mà vay ngân hàng chứ”

Ông kia vuốt vuốt cái cằm rồi nói “Giờ chỉ còn : một là vay nặng lãi hoặc là...”

“Là gì?” Ông Hạ có chút trông đợi.

“Thôi tôi không nói đâu, mắc công lại bảo tôi xúi ông làm chuyện không hay”

“Thì ông cứ nói thử xem nào”

“Casino”

“Sòng bạc sao?”

“Ừ, một đống hai đen đấy”

11. Chương 10: Đến Nhà

Ông Hạ ngần ngại ” Thôi bài bạc tôi không giỏi cũng không muốn dây vào”

“Thì tôi cũng nói vậy thôi, nhưng ông muốn kiếm ra 40 triệu trong thời gian ngắn thì khó lắm, không khéo phải gả con gái ông thôi”

Lời nói đó làm ông Hạ phải suy nghĩ cả đêm, thời gian một tuần đầu phải là một năm, ông phải nhanh chóng nghĩ cách nếu không bà vợ của ông chắc chắn sẽ làm lớn lên nếu Hạ Du lỡ mất việc học và Tuyết Nhi sẽ phải khổ cả một đời.

Trong một phòng khám VVIP được sắp xếp riêng cho ông Tạ. Ông nằm trên giường bệnh và bác sĩ đang kiểm tra. Sau khi hoàn thành các bước, bác sĩ Bạch tháo ống nghe ra và ngồi xuống ghế .

Ông Tạ nhìn bác sĩ Bạch :

“Tôi còn bao lâu”

Bác sĩ Bạch thở dài ” Tôi e là ...”

“Bác sĩ cứ nói”

“Ông vẫn nên nhập viện thì sẽ tốt hơn”

Ông Tạ nhẹ lắc đầu.

“Nhưng nếu ông cứ thế này thì tình trạng sẽ càng xấu hơn đây”

“Tôi vẫn còn nhiều việc phải làm không thể nhập viện lúc này được. Bác sĩ hãy nói rõ cho tôi biết thời gian còn lại ...liệu có được thêm vài năm không?”

Bác sĩ Bạch tỏ vẻ bất lực ,đầu hơi cúi xuống ông nói:

“Cùng lắm chỉ là ba năm,nhưng nếu ông không nhập viện thì thời gian sẽ càng bị rút ngắn ,có thể ...chỉ hơn một năm”

Một nụ cười chấp nhận hiện trên đôi môi nhạt của ông Tạ ” Vậy xin bác sĩ hãy giúp tôi kéo dài sự sống cho đến lúc ấy”.

Bước ra từ phòng khám ông vẫn giữ thái độ điềm tĩnh không chút biến sắc . Thư ký Triệu ngồi đợi ở bên ngoài,thấy ông đi ra liền đứng dậy :

“Chủ tịch ”

Ngay sau đó thư ký Triệu đã lái xe đưa ông Tạ về nhà,mọi hôm sẽ là Tài xế Cao nhưng khi có việc quan trọng thì ông Tạ sẽ đi cùng với thư ký riêng của mình để tiện sắp xếp công việc.

“Chủ tịch ,bệnh của ngài có nên nói cho cậu nhà biết không?”

Thư ký Triệu lúc trước từng được chịu ơn của Chủ tịch Tạ, là người thân cận và cũng là cánh tay đắc lực của ông Tạ trong Tập Đoàn Long Dean,nói chung thư ký Triệu là người mà ông rất trọng dụng và tin tưởng.

“Ta là chỗ dựa duy nhất của nó,ta không muốn nó phải lo lắng cũng trả có ít lợi gì”

“Vậy ngài định thế nào? Không thể cứ giấu cậu ấy mãi được”

“Chỉ cần ta có thể sống đến khi nhìn thấy nó kết hôn và đứng vững ở Tập Đoàn là được,đến lúc ấy mới có thể an lòng mà đi xa ”.

Thư ký Triệu cảm thấy đau lòng

“Tôi thật sự mong muốn Chủ tịch có thể khoẻ mạnh,tôi vẫn muốn được báo đáp ngài nhiều hơn ”

Ông Tạ êm giọng nói ” Hãy làm điều đó cho cháu của ta,sau này nó sẽ phải cần đến sự giúp đỡ của anh”

“Tôi sẵn sàng để có thể làm mọi việc cho ngài và cho cậu,tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức ”

“Ừm..ta vô cùng cảm ơn”.

Ông Tạ nhìn ra khung cửa sổ rồi thở dài,cảnh trời hôm nay không được tốt xem ra là sắp có một cơn mưa lớn,gió bắt đầu thổi bay những hạt bụi và rác rãnh trên đường.

“Mau lên thôi sắp mưa rồi” Hạ Tuyết Nhi mới vừa đi ra từ siêu thị,cô mua ít đồ dùng và phải nhanh chân đi đến bến xe buýt nhưng cần đi hơn 30 mét thì mới có bến ,kiểu này cô phải chạy thôi vì đi không mang ô tay lại vừa cầm túi, vừa xách bọc nilong nếu không nhanh chân thì phải tắm mưa rồi.

Tuyết Nhi tơn tơn chạy giữa đường lại làm rơi túi xách thật là phiền,cô phải quay lại nhặt túi,tư thế rất là lợm nhợm.

“Lúc này rồi mà mình còn hậu đậu thế này”

Cô vội vàng nhặt túi lên nhưng khi mới vừa đứng dậy thì có một kẻ lạ mặt từ đâu chạy đến như một mũi tên xuyên qua, hắn đã dứt mất cái túi.

Tuyết Nhi bị đứng sững vì quá đột ngột. Trời ạ! giữa lúc thanh thiên bạch nhật thế này mà cô lại gặp cướp sao? lần đầu trong đời cô mới biết cái cảm giác bị cướp là thế nào. Điều đầu tiên phải nói là bị đơ, đơ đến đó ra, phải mất mấy giây mới hoàng hồn lại. Lúc này Tuyết Nhi mới bấp bấp kêu lên:

__Cướp...cư..ốp

__trả túi cho tôi!

Cô bối rối vừa kêu vừa chạy đuổi theo tên cướp nhưng sức cô vốn không đuổi kịp hắn thế rồi cô ấy đành phải đứng lại mà thở hổn hển. Tuyết Nhi cuối thấp người hai tay chống lên đùi nhưng vẫn cố gắng đi thêm vài bước nữa rồi mới chịu bỏ cuộc.

Hốc mắt bắt đầu ương ướt, cô tức quá nên bật khóc mất cái túi cũng tức là mất tiền, mất cả chìa khoá, mất luôn điện thoại nữa. Cô vốn đã không có tiền mà giờ lại mất hết thế này thì phải làm sao đây.

Lúc này những đám mây đen đã tụm lại thành một mảng lớn, ánh sáng của sấm chớp nháy trên bầu trời sau đó đến phát thành tiếng đùng đùng kinh khủng. Thế rồi một cơn mưa rào cũng đã đổ xuống cả người Tuyết Nhi bị ướt hết, cô thần thần đi như người mất hồn, trả còn để ý gì nữa cô cứ thế mà đi ánh mắt chỉ hướng nhìn theo bước chân.

Trong lúc này chiếc xe của ông Tạ đang chạy theo chiều ngược lại, lúc đang nhìn ra cửa kính ông vô tình nhìn thấy Tuyết Nhi.

“Là bông Tuyết Nhỏ ”

Không ngờ lại gặp cô bé, ông bỗng nói Thư ký Triệu dừng xe.

Thư ký Triệu vội thắng phanh và tắt xe vào lề:

“Chuyện gì vậy thưa Chủ tịch?”

“Anh có mang ô chứ”

“Vâng có ạ”

“Vâng đưa cho ta nào!”

Ông Tạ cầm ô bước xuống xe.

Tuyết Nhi đang cúi đầu mà đi chợt bị một người chặn lại, ngẩng lên thì thấy ông Tạ đang cầm ô che cho cô.

“Ông ...”

“Cháu đi đâu mà ướt hết thế này?”

“Cháu...đi mua đồ ở siêu thị ạ!”

Ông Tạ ngó ý muốn đưa Tuyết Nhi về thế nhưng cô ngại nên đã từ chối :

” Không cần đâu ạ! Ông cứ kệ cháu” Cô cười một cách miễn cưỡng.

“Coi như để cảm ơn cháu lần trước đã mua thuốc cho ông, đi cùng ông nhé”

Thấy ông nói vậy Tuyết Nhi cũng gật đầu dù sao cũng không còn tiền mà đi xe buýt nữa, thôi thì cứ đi xe của ông vậy.

Trên xe.

“Nhà cháu ở đâu?”

Tuyết Nhi nhìn qua ông rồi ánh mắt rũ thấp :

“Cháu ở đường X khu phố X ạ”

“Cháu sao thế,có chuyện gì buồn ư?”

Ông Tạ nhận thấy lời nói ỉu sùi của cô nên hỏi.

“Cháu..cháu bị mất túi xách nên mất luôn chìa khoá phòng ,giờ mà về thì cũng không vào được”

“Thế cháu ở một mình à?”

“Vâng,mấy ngày nay chị ở chung phòng với cháu đã về quê rồi ạ”

Nghe Tuyết Nhi nói thế thì ông ngẫm nghĩ một chút rồi bảo:

“Thôi đừng buồn nữa cháu,nếu đã vậy thì về tạm nhà ông rồi tính nhé”

“Vậy sao được ạ,ông cũng chỉ mới gặp cháu có hai lần thôi. Làm sao cháu giám phiền ông chứ”

” Cháu sợ ông sao?”

“Không ạ,um...nhưng ”

“Thế cháu có bạn nào khác không?”

Tuyết Nhi từ khi lên thành phố chỉ biết tối ngày đi làm rồi về giam mình trong phòng trọ ,ngoài chị Diệp ra thì cô không có lấy một người bạn nào cả. Câu hỏi của ông xem ra đã dồn cô nàng vào thế bí .

Tuyết Nhi nhìn ông mà khẽ lắc đầu “Không ạ”

“Đấy,cháu còn cách nào hay hơn sao? Thôi về nhà ông nhé,ông không phải là người xấu nên sẽ không làm gì cháu đâu,nếu đến nhà ông rồi mà cháu không muốn thì cháu có thể đi bất cứ lúc nào mà...Đúng không?”

Tuyết Nhi vẫn cảm thấy do dự nhưng đúng như ông nói cô còn cách nào khác sao?

“Vâng! Vậy cháu phiền ông nhé.”

“Ừm...được rồi”

“À ông ơi!Cháu vẫn chưa biết tên ông?”

Ông Tạ cười trả lời:

“Ông họ Tạ tên đầy đủ là Tạ Dương Kỳ”

Tuyết Nhi chỉ nghe vu vơ và đang bình thần nhưng khi cái não nhỏ của cô thẩm dần cái tên trong đầu thì như có một dòng điện xẹt qua người,mắt chợt nướn lên:

“Họ Tạ,họ Tạ...trời ơi là họ Tạ sao? Trong công viên Tạ Đình Phong đứng ở cạnh ông,có khi nàokhi nào họ là quan hệ ông cháu. Ôi không trùng hợp đến vậy chứ,mình đang đến nhà anh ấy ư? mình có mơ không đấy?”

Tuyết Nhi véo một cái lên má “Ui da đau quá,không phải mơ . Trời ơi sao mình thấy run thế này,không phải vậy chứ?”

Biệt thự nhà họ Tạ (19h: 30)

Cuối cùng sau 30 phút cũng đã đến nhà họ Tạ.

Hạ Tuyết Nhi vừa bước xuống xe đã phải nuốt ực nước bọt:

” Ôi trời ! Đây là nhà của ông sao? Nó to và rộng gấp mấy lần nhà của mình,không phải đến nhầm khách sạn đấy chứ?”

“Vào đi cháu”

Ông Tạ đẩy nhẹ lưng của Tuyết Nhi trong khi cô ấy vẫn đang mơ màng trước căn biệt thự rộng lớn .

Tuyết Nhi nhè nhẹ đi sau ông, khi đang đi ông Tạ quay lại nhìn cô mà cười .

Ông quẫy tay gọi ” Nhanh lên nào”

Tuyết Nhi nghe ông gọi thì cũng đi nhanh hơn xiu để lại gần ông.

Ông đưa tay nhấn chuông sau đó cánh cửa được mở ra, đứng bên mép cửa là Dì Tô:

“Vào thôi ”

“Ồ..dạ”

Tuyết Nhi chỉ biết ngơ ngơ mà nhìn ông, bây giờ cả người cô cứ rung rẩy ba phần là vì bị lạnh còn lại bảy phần là vì người đó.

Tuyết Nhi rụt rè bước vào, cô e ngại không dám nhìn ai và tim thì cứ đập thình thịch.

“Đình Phong đã về chưa?”

“Dạ thưa ông, thiếu gia đang ở trên phòng” Dì Tô trả lời.

“Gọi nó vào phòng gặp ta đi”

“Cậu đã ngủ rồi ạ”

“Ngủ à! Sao hôm nay nó lại ngủ sớm thế”

“May quá anh ấy ngủ rồi, ít ra mình né được lúc này..” Tuyết Nhi thở phào .

“Cậu bảo thấy mệt trong người ”

“Đã gọi bác sĩ chưa?”

” Dạ chưa vì cậu nói là không cần chỉ bảo là muốn nghỉ ngơi thôi ạ ”

Ông nhướn hàng mày rồi bảo :

” Ừm..Vậy cô hãy đưa cô gái này đi tắm rửa thay đồ và hãy chuẩn bị cho cô ấy một căn phòng ”

Dì Tô cuối đầu ” Vâng thưa ông”

Sau đó Dì Tô quay sang Tuyết Nhi:

“Mời cô đi theo tôi”.

Cách nói chuyện của hai người họ khiến Tuyết Nhi cảm thấy hơi nặng nề, có cái gì đó khá là nguyên tắc và khuôn khổ. Cô bây giờ giống như một con chuồn chuồn nhỏ bị ướm đôi cánh không thể bay đi đâu được chỉ còn biết im lặng mà đi theo người phụ nữ kia.

“Lối này thưa cô”

“À...dạ”

“Bà ấy có cần phải nói kính cẩn như vậy với mình không? Mình chỉ mới có 22 tuổi thôi mà.....” Tuyết Nhi lẩm bẩm.

12. Chương 11: Gần Anh

_ Đây là phòng tắm

_ Cô hãy vào đi. Tôi sẽ đi lấy cho cô một bộ đồ.

Dì Tô ôn hoà chỉ dẫn cho Hạ Tuyết Nhi.

_ Vâng .

Tuyết Nhi rụt rè trả lời rồi cũng đi vào phòng tắm. Dì Tô nhẹ khép cửa lại, khi vừa bước vào Tuyết Nhi đã phải nín thở vì trong đầu cô không hề nghĩ đây lại có thể là phòng tắm, khoảng không gian rộng lớn với gam màu trắng sang trọng và vô cùng tiện nghi. Ở giữa căn phòng là một khung đất được lát bằng một loại đá trang trí và trồng cả cây xanh tạo một bầu không khí thiên nhiên mang lại hơi thở trong lành và cổ điển của Nhật Bản.

Tuyết Nhi chăm chú quan sát từng đường nét của căn phòng, nói thế nào thì cô cũng không thể tin nổi. Cô thầm nghĩ “không ngờ cuộc sống của giới tài phiệt lại có thể kinh hoàng đến như vậy, lúc này ở bên ngoài chỉ cuối gầm mặt thôi nên chẳng biết ngoài đó còn có thể như thế nào nữa?” Nghĩ đến đây cô lại phải nuốt nghẹn nước bọt xuống cổ họng.

Khoảng 2 phút sau thì Dì Tô mang đồ vào, đây là đồ mà Dì mượn tạm của A Hiên cô ấy cũng là giúp việc của nhà họ Tạ và đáng người thì cũng tầm cỡ Tuyết Nhi.

“Cảm ơn ạ!”

Dì Tô chỉ nhẹ nhàng cười rồi quay đi.

Một lúc sau thì Tuyết Nhi bước ra và cô được dẫn xuống phòng ăn.

Bây giờ thì Tuyết Nhi mới quan sát xung quanh căn nhà trong lúc đi theo Dì Tô, mặc dù chỉ nhìn sơ qua thôi cũng đã khiến cho cô ấy muốn phát sốt.

“Mình đúng là không thể nào, không tài nào, không mơ nổi đến Tạ Đình Phong. Thế giới mà anh ấy sống là cung điện của vương tôn quý tộc còn mình thì chỉ là một thường dân không hơn không kém thì lấy tư cách gì mà mơ đến người ta chứ, vốn dĩ... vốn dĩ là không cùng đẳng cấp, phải! không cùng đẳng cấp.”

Ở phòng ăn, ông Tạ đã ngồi sẵn vào bàn và các món ăn cũng đã được dọn ra. Tuyết Nhi hết từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, cô nhắc từng bước nặng đi lại ngồi vào ghế. Giờ trong đầu lại nghĩ không lẽ ngoài cô ra còn nhiều khách lắm hay sao mà lại nhiều đồ ăn thế này và đương nhiên đó đều là những món sơn hào hải vị, hay nói toát ra là Hạ Tuyết Nhi cô chưa bao giờ có tiền để ăn những thứ đang bày ra trước mắt kia.

Ông Tạ bắt đầu cầm thìa lên:

“Cháu cứ tự nhiên như ở nhà, không phải ngại gì cả”

Tuyết Nhi nở một nụ cười gượng gạo, cô sắp ngất đến nơi rồi chứ còn nói gì đến việc tự nhiên như ở nhà, cảm giác như đang bị lạc vào một triều đại của vua vậy.

Sau bữa ăn Tuyết Nhi ngồi cùng ông Tạ ở phòng khách và dùng hoa quả tráng miệng:

“Thường ngày cháu ăn ít vậy sao?” Ông Tạ hỏi.

“Dạ không chắc tại lúc này cháu có ăn cái bánh nên hơi no ạ” Cô vội trả lời cho qua chuyện, nhưng thật ra là bản thân thấy rất ngại vì những món ăn đắt đỏ, nên chung quy là cô không nuốt nổi.

“Khi nào thì bạn ở chung với cháu mới lên?”

”Dạ hai ngày nữa ạ! Thế nhưng..”

“Vậy cháu cứ ở lại đây tạm hai ngày đi, cháu xem nhà ông rộng thế này thêm cháu thì cũng trả có vấn đề gì đâu”

Chỉ mới ở nhà ông có nửa giờ đồng hồ mà đến thử Tuyết Nhi còn không giám, huống chi là ông bảo cô ở lại hai ngày nhưng biết làm sao được vì hiện tại cô nàng đang ở thế bí, rút không được mà tiến cũng không xong.

“Sao mình lại lăm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này? Hầy...ai bảo khi không lại đi siêu thị làm gì không biết, phải chi không đi thì tốt rồi...bây giờ khó xử thế này đây”

Tuyết Nhi nghĩ tới nghĩ lui và dĩ nhiên là không nghĩ ra được kế sách nào hay hơn nên đành miết cường đồng ý, cũng may công ty đang bảo trì nhà máy nên hiện tại cô được nghỉ phép ba ngày nếu không thì cũng không biết phải làm thế nào nữa.

.....

Mưa vẫn cứ rơi rắc chưa ngừng có lẽ sẽ mưa đến suốt đêm. Hạ Tuyết Nhi vạn bất đắc dĩ phải qua đêm tại dinh biệt thự của nhà họ Tạ, nào ngờ một cô gái như cô cũng có ngày được ngủ trong một căn biệt thự cao sang như vậy. Cô được Dì Tô dẫn lên trên lầu và đi đến căn phòng dành cho cô mà Dì đã chuẩn bị theo lời căn dặn của ông Tạ, xem ra nhà của ông có rất nhiều gian phòng.

” Woa! Nhiều phòng thật đấy..ba bốn, kia nữa ...năm sáu...bảy”. Tuyết Nhi lướt mắt đếm nhẩm.

Đi được một đoạn thì Dì Tô chợt dừng lại trước một căn phòng,Dì nhẹ đẩy cửa ra rồi nói:

“Đây là phòng đã chuẩn bị cho cô. Mời cô”

Dì đưa tay mời Tuyết Nhi.

“Cháu cảm ơn ạ” Cô dẫn môi cười.

” _Tôi chỉ theo lời dặn của ông thôi, cô không cần phải cảm ơn tôi.Tôi họ Tô cô cứ gọi tôi là Dì Tô.

_ Tôi ở phòng cuối dưới lầu,nếu cần gì thì cô cứ gọi tôi nhé”

Tuyết Nhi xua tay ” Cháu không cần gì đâu ạ”

Thế rồi Dì Tô chào cô ấy rồi đi xuống dưới. Xung quanh chợt rất yên tĩnh không chút tiếng động,không còn ai qua lại nữa,giờ này mọi người đều đã quay về phòng của mình.

Tuyết Nhi vẫn còn đứng trước cửa, trong lúc này lại nghĩ ngợi,giờ thì không phải nghĩ đến sự sa hoa của căn biệt thự cũng không phải nghĩ đến những món ăn mỹ vị mà là:

“Không biết anh ấy ở phòng nào nhỉ?”

Sau đó cô chợt lắc đầu không nghĩ nữa mà bước vào trong rồi khép cửa lại,không phải nói gì thêm cũng biết độ tiện nghi của căn phòng là cỡ nào. Tuyết Nhi đi lại giường ,cô đưa tay vuốt nhẹ tấm Drap màu trắng mềm mịn tinh khôi,hôm nay tuy xui xẻo bị mất túi xách nhưng đổi lại cô được đến một nơi mà có lẽ chẳng mấy ai có cơ hội,được ăn ngon,được ngủ trên giường sang và còn...được ở gần anh nữa.Tuyết Nhi nghĩ đến Tạ Đình Phong thì đôi môi nhỏ hiện lên một nụ cười,cô đặt cơ thể xuống tấm nệm êm ái và lặn qua lặn lại cảm nhận sự giàu có là như thế nào, coi như cô cũng không sống uổng một đời.

Cô nằm đó rồi bỗng ngủ thim thóp từ lúc nào nhưng chỉ được một lúc thì người cô bắt đầu cảm thấy khó chịu,cửa miệng nhàn nhạt. Thế là đôi mắt cô nheo nheo mở ra ,cô ngồi chồm dậy miệng nhấp nhấp khô thì ra là cô ấy khác nước ,Tuyết Nhi vốn có thói quen uống một cốc nước nhỏ trước khi đi ngủ nhưng có lẽ vì choán ngợp bởi căn biệt thự nên cô quên mất.

Tuyết Nhi rón rén đẩy nhẹ cửa đi ra khỏi phòng,cô cố đi nhẹ nhàng nhất có thể để không làm phiền đến ai. Cô ấy chỉ mới đi được một đoạn ngắn chừng 8m,thì đột nhiên giật mình đứng sững giữa khoảng không gian mà cô cho là không còn ai khác ngoài cô ra.

Từ đằng sau phát ra một giọng nói đầy mệt mỏi:

“A Hiên mang cho tôi ly nước”

Tuyết Nhi phát khiếp nuốt nghẹn nước bọt cái ực,hai tay run run bóp chặt,cô cố giữ bình tĩnh để quay đầu lại.Nhưng khi quay lại dòm thì cô chỉ nghe một tiếng cạch của cánh cửa vừa mới đóng lại.

“Ai vậy nhỉ? Sao lại gọi mình là A Hiên?làm mình sợ quá,mém chút là chết ngất?” Cô vỗ vỗ ở tim.

Tuyết Nhi tiếp tục đi xuống cầu thang,cô hạ bước chân thật êm xuống từng bậc rồi như một kẻ trộm cô đi lại nhà bếp rót một ly nước để uống và cũng tiện tay mang lên một ly cho ai kia.Nhà của ông rộng quá lại cộng thêm hành động rón rén sợ gây tiếng động nên cô ấy phải mất hơn 5 phút mới chui được lên lầu.

Tuyết Nhi cầm ly nước trên tay đến gần cánh cửa lúc nãy nhưng cô hơi lúng túng vì cô không biết người này là ai và dĩ nhiên người này cũng không biết cô.

” Làm sao đây? ..”

Tuyết Nhi gãi đầu suy nghĩ, thế rồi cô ấy cũng quyết định gọi thử xem sao.

Cô tiến lại một chút sát cửa hơn, nhưng vì cô đứng nghiêng một bên và bước chân hơi lố nên phần vai cô vô tình đụng vào làm cánh cửa hơi hé ra.

Tuyết Nhi nâng ánh mắt “Ô! Thì ra là cửa không khoá”

Cô đang cầm ly nước ở tay trái thì đổi sang tay phải sau đó cô đẩy cửa hé ra thêm một khoảng để dễ đưa tay vào. Tuyết Nhi chỉ đứng ngoài rồi đưa ly nước vào khe cửa,cô nhẹ giọng nói:

” Nước đây ạ!”

Cô cầm ly nước giữ tư thế như vậy chừng năm mười giây thì bắt đầu nhúu hàng mày,hình như cô nói nhỏ quá nên người đó không nghe thấy thì phải

Nghĩ thế nên Tuyết Nhi chột rút tay lại:

“Hay là mình đem vào luôn vậy”

Hít một hơi cho mạnh dạng,dù gì cũng đã mang lên thì đem vào luôn cho chót. Cô đẩy cửa bước vào nhưng điệu bộ thì vẫn rụt rè mà thôi.

Tuyết Nhi bước vào căn phòng ấy nhưng cô chưa thấy ai cả bên trong còn khuất một phần vách,bởi vì căn phòng này được thiết kế hai gang,bên ngoài chỗ cô ấy đang đứng là nơi trưng bày kệ sách và góc làm việc còn đi vào trong sẽ là phòng ngủ.

Hạ Tuyết Nhi lại ngơ ngác nhìn ngán nhìn dọc,tuy giờ này chỉ có ánh sáng của đèn ngủ được đặt ở bên ngoài nhưng gian phòng vẫn rất đẹp và tinh tế.

“Woa...đẹp thật đấy”

Cô đi lại cái bàn và đặt ly nước trên đấy, rồi khi vừa xoay người định đi thì cô lại bị thót tim phần hai:

-Hự..hự...ơm.

Hạ Tuyết Nhi như bị điểm huyết, cô sợ quá nên tay chân cứng ngắt nhưng nghĩ kĩ lại thì thì cô mới hiểu:

“Là tiếng ho,chắc không phải ma đâu,Tuyết Nhi mà không nên tự hù mình như vậy chứ”

Tuyết Nhi từ từ đi thẳng vào bên trong để xem thử và khi nhìn vào trong thì mắt cô mở tròn hết cỡ.

“Trời ơi phòng này là.....” Hai tay che lấy miệng.

Ồi lạy trời lạy đất cô đi đâu không đi, né đâu không né mà lại vô chính phòng của người mà cô đang muốn tránh nhất thế này :Thiếu gia Tạ Đình Phong.

13. Chương 12: Kẻ Trộm

Tuyết Nhi cảm thấy rất xúc động nhưng trong cái tình cảnh này thì cô nên đi ra ngoài mới đúng không nên quấy rầy giấc ngủ của anh,suy nghĩ đó vừa loé lên trong đầu nhưng chỉ vài giây là bị cô giập tắt khi thấy Đình Phong có gì đó kỳ lạ,anh ấy cứ nghiêng đầu và thở mạnh thành tiếng.

“Anh ấy sao vậy? Dì Tô nói hôm nay anh mệt,không phải bị sốt đấy chứ?”

Tuyết Nhi tiến lại bên giường của Tạ Đình Phong,không hiểu sao lúc này cô ấy rất dạn dĩ trả rụt rè sợ sệt gì cả. Cô đặt tay lên trán của Đình Phong và tay còn lại thì sờ lên trán của mình.

“Hơi nóng,đúng là bị sốt rồi.”

Tuyết Nhi vội chạy xuống dưới lầu để tìm Dì Tô nhờ giúp,cô vừa gõ cửa vừa gọi :

“Dì Tô...Dì Tô”

Dì Tô lúc này đang vào phòng của ông Tạ vì ông đang thức để đọc tài liệu của công ty nên Dì mang vào cho ông một tách cafe nóng.

Tuyết Nhi lo lắng : “Dì đi đâu rồi sao?”

Không biết phòng ông ở đâu cũng không biết nên tìm ai. Tuyết Nhi đi qua đi lại trước cửa phòng,trong lòng bồn chồn không yên.

_Dì ơi..Dì đâu rồi?

__Không được,mình phải đắp khăn trước cho anh ấy cái đã rồi quay lại tìm Dì sau. Nhưng mình biết khăn để ở chỗ nào đây...?

“Phải rồi khăn mình mua ở siêu thị”. Tuyết Nhi chợt vỗ chán một cái búp, thế là cô ấy chạy xuống bếp để tìm lấy một chậu nước.

Khi Tuyết Nhi vừa mang chậu nước lên đặt trong phòng của Đình Phong thì chạy ngay về phòng tìm cái khăn mà cô đã mua.

Dì Tô vừa đi ra từ phòng của ông Tạ, trong lúc đi đến gần cầu thang Dì có thấy bóng dáng của Tuyết Nhi,định gọi lại hỏi xem cô ấy có cần gì không nhưng cô bé chạy nhanh như ma đuổi nên Dì Tô cũng thôi không gọi mà đi thẳng xuống dưới.

Về phòng Tuyết Nhi vội lục tung mọi thứ trong túi đồ và miệng thì lẩm bẩm : ” Đâu rồi? Đâu rồi?...Khăn ơi ra đây nào”

Tìm được cái khăn cô lập tức chạy ngay vào phòng của Đình Phong. Cầm chiếc khăn cô nhúng vào trong chậu nước vắt ráo sau đó đi lại gần giường, nhẹ nhàng đắp khăn lên trán của anh rồi ngồi xuống bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tuyết Nhi được gần Đình Phong nhất,thật hạnh phúc khi được ở bên cạnh người mà mình yêu thương,Tuyết Nhi quên mất thân phận và địa vị quên mất cô đang ở đâu và cũng quên mất việc phải tìm Dì Tô,cô lo cho anh, khi thấy anh bệnh thế này thì lòng cô nhói lắm,cô đã thích anh ấy nhiều đến thế nào sau này có lẽ cô sẽ không thể yêu thích một ai khác nữa bởi vì trái tim nhỏ bé này đã bỏ cô mà theo anh.

Tuyết Nhi dịu dàng ngắm nhìn gương mặt điển trai và thanh tú,đôi mắt anh ấy khi ngủ cũng đẹp quá đi và bờ môi thật khiến người ta yêu người ta nhớ ,liệu rằng có thể làm kẻ xấu một lần hay không?

Tuyết Nhi nhẹ chớp ánh mắt rồi nhắm lại cuối đầu đặt một nụ hôn lên môi của anh,say đắm đến 5 giây thì bỗng thần người giật môi ra.Trời ạ cô đang làm gì thế này?thật to gan.

Ánh mắt cô nhẹ đảo,bàn tay run run sờ lên môi.

“Mình ..vừa hôn anh ấy ư?”

Rồi cứ thế,cô ngồi yên, lặng lẽ cảm nhận vị ngọt đượm trên đôi môi đã trộm lên nụ hôn của anh. Nơi hốc mắt hoe hoe ửng hồng,cô đã lén lúc,cô đã làm một kẻ trộm thế nhưng trong thâm tâm cô thật rất muốn được một lần bày tỏ tình cảm của mình dành cho anh,cho dù chỉ là một kẻ thầm lặng,cho dù tình yêu của anh không dành cho em nhưng chỉ cần được nhìn thấy anh mỗi ngày,liệu em có tham lam quá không? Nhưng trên thế gian này em chỉ yêu mỗi anh thôi! Anh chính là định mệnh của đời em. Người con trai đã cho em biết được cảm giác của tình yêu,cảm giác của sự chờ đợi và nhớ thương,là anh đã cho em biết cuộc sống này vẫn còn một điều tuyệt vời đang tồn tại.

__Em yêu anh!!!

Một giấc ngủ thiếp đi cho đến khi ánh mặt trời đã dần tỉnh dậy chiếu rọi tia sáng của bình minh,từng vệt sáng nhỏ li ti trên vết lá còn ướt đầm giọt mưa từ tối qua,những chú chim sẽ thi nhau cất tiếng hót líu lo ngoài sân hoà lên một giai điệu nhẹ nhàng của thiên nhiên.

Bây giờ là tầm 6h30 phút sáng.

Theo thói quen ông Tạ dậy rất sớm,Dì Tô cũng phải chuẩn bị xong bàn ăn sáng vì ông sẽ tập dưỡng sinh xong là dùng bữa,tiếp đó Dì ấy sẽ lên phòng gọi thiếu gia Đình Phong . Vì quen múi giờ ở bên Mỹ cho nên nhất thời Đình Phong vẫn chưa chỉnh được giờ giấc sinh học,theo lẽ thường thì anh sẽ ngủ thêm một tiếng nữa mới dậy nhưng ông Tạ không muốn ăn một mình nên buộc anh phải theo giờ giấc của ông,chỉ riêng Tuyết Nhi là ông can đảm cứ để cô bé thoải mái ngủ và chuẩn bị riêng một phần ăn cho cô.

Nhưng ai ngờ khi Dì Tô lên phòng của thiếu gia thì phát hiện thấy cửa hơi hé mở,Dì ngạc nhiên nghĩ rằng không lẽ cậu đã chỉnh được giờ giấc bên này rồi ư? Cậu dậy từ sớm rồi sao?

Dì Tô đứng ngoài mà gọi vọng vào:

“Thiếu gia bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi”

Thế nhưng khi nói xong bên trong không hề có tiếng trả lời, Dì Tô thấy hơi kỳ lạ nên đẩy cửa bước vào.

Ôi trời cảnh tượng gì thế này, Dì Tô đứng ngây người, mắt không khỏi chùng to. Trong đầu Dì xuất hiện hàng chục câu hỏi không thể lý giải nổi: Tại sao? Sao lại? Cô ấy ở đây ? Là thế nào???....

Dì Tô chứng kiến cảnh Tuyết Nhi nằm bên cạnh giường của Đình Phong, tối hôm qua cô mãi nhìn anh ấy mà mê mẩn quên trời quên đất, thế rồi ngủ quên luôn từ lúc nào cũng không hay. Kiểu này thì xong rồi, Tuyết Nhi có mười cái miệng cũng không biết phải giải thích thế nào. Nhưng cô nàng vẫn còn đang ngủ vẫn chưa tỉnh giấc cho đến khi Dì Tô đi lại gần nhẹ lay cánh tay cô thì cô mới dần lơ mơ mở mắt.

Tuyết Nhi đưa tay dụi một bên mắt rồi ngồi dậy, lúc này đầu óc còn mơ màng. Cô ngồi dậy rồi nhìn Đình Phong cứ tưởng là trời còn tối cơ, cô chẳng để ý Dì Tô đang đứng bên cạnh cho đến khi một câu nói lọt vào trong tai:

“Cô làm gì ở đây vậy?”

Câu nói vừa kết thúc, cái não mơ màng của Tuyết Nhi bắt đầu tiếp nhận thông tin, mắt cô chợt nhướng lên, cô giật mình quay người lại:

“HỜ” Tuyết Nhi hết đổi kinh ngạc, mắt cô giống như đôi mắt của Dì Tô lúc bước vào phòng, cô đến nín thở khi thấy Dì đang đứng trong phòng nhìn mình và bên ngoài cửa sổ đã hắt vào ánh sáng của nắng mai. Bây giờ thì đầu cô đã set qua tất tần tật tình huống mà cô đang gặp, trời vốn dĩ đã sáng rồi và đương nhiên cô đã nằm cạnh Đình Phong cả một đêm.

“Hự hự..” Tiếng của Đình Phong bỗng thốt lên, anh bắt đầu cựa người mở mắt. Tuyết Nhi quay sang thấy anh ấy nhem nhem mắt nhìn mình thì trời đất ơi! cô như muốn rút tim ra ngoài, nếu có thể độn thổ thì cũng đã làm rồi. Không đợi anh ấy phản ứng Tuyết Nhi vội phóng xuống giường chạy một cái ầm ra bên ngoài.

14. Chương 13: Thương Con Gái

Tạ Đình Phong chỉ vừa mới tỉnh giấc đã gặp một tình huống khó hiểu, anh ấy cau mày mà nhìn Dì Tô nhưng Dì cũng chẳng biết phải nói với anh như thế nào vì đến Dì cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Nhưng khi chú ý đến cái khăn đang đắp trên trán của Đình Phong, Dì Tô mới chợt mở lời: “Thiếu gia cậu bị sốt sao?”

Đình Phong ngồi dậy đưa tay cầm lấy chiếc khăn mềm màu xanh nhạt, đôi mắt không khỏi băn khoăn:

“Ai đã đắp khăn cho tôi?” Anh quay sang hỏi ngược lại Dì Tô.

Dì Tô chỉ nhìn anh mà lắc đầu rồi đột nhiên buột miệng nói ” Không lẽ là cô ấy”

Nghe Dì nói thì Đình Phong hơi nâng ánh mắt lên:

“Hôm qua nhà có khách ư?” Anh hỏi.

“Dạ vâng thưa cậu! Là khách của ông chủ” Dì Tô trả lời.

Tạ Đình Phong dờm xuống chiếc khăn đang cầm rồi anh chuyển tầm nhìn về phía cửa, một câu hỏi duy nhất xuất hiện trong đầu ” Ông quen cô ấy sao ?”

Hạ Tuyết Nhi sau khi chạy ra khỏi phòng của Tạ Đình Phong, cô liền chón về phòng đóng kính cửa rồi ngồi sụp xuống hai tay ôm lấy mặt mà khóc nức nở :

“Xấu hổ, thật xấu hổ, mình phải làm sao bây giờ? Ăn nói thế nào với người ta đây huhu..hu”

Tuyết Nhi ban đầu chỉ vì ý tốt nhưng ai ngờ cô lại ngủ quên mất, ý tốt đó giờ biến thành ý gì đây trong mắt của mọi người, Tạ Đình Phong sẽ nghĩ cô như thế nào? Còn ông nữa, tất cả đều sẽ muốn một lời giải thích từ miệng của Tuyết Nhi, cô ấy biết tìm cái cớ nào cho hợp lý bây giờ thế nên cô ấy sợ mà khóc oà lên, không lẽ lại đi nói là cô yêu thích anh hay sao?

Khoảng 10 phút sau thì Tạ Đình Phong bước xuống lầu, ông Tạ tập xong thì cũng đi xuống, vừa thấy ông Đình Phong nở một nụ cười “Hôm qua ông ngủ ngon chứ ạ!”

Ông Tạ vui vẻ gật đầu rồi hỏi:

“Cháu đã sẵn sàng chưa?”

Đình Phong nghe ông hỏi anh liền trả lời:

“Vâng cháu tất nhiên là đã sẵn sàng”

Ngày hôm nay là ngày mà ông Tạ sẽ chính thức giới thiệu Đình Phong với đại hội cổ đông của Tập Đoàn Long Dean, chính thức bổ nhiệm anh lên làm Giám Đốc Điều Hành của công ty.

Đoạn Đình Phong chuẩn bị theo ông Tạ đến tổng công ty, trong lúc ông Tạ đi ra xe trước thì anh quay sang Dì Tô với nét mặt lãnh đạm anh nói:

“Dì đừng nói gì với ông Nội chuyện lúc nãy nhé! Tôi sẽ tự tìm hiểu sau.”

Nói rồi anh bước đi, Dì Tô cũng chỉ biết nghe theo nhưng nếu anh không nói thì chắc Dì cũng đã kể chuyện lạ lùng này với ông rồi. Nếu có thể cho Dì một lý do để hiểu thì chắc là:

“Không lẽ thiếu gia đã chia tay với tiểu thư Lâm?” Dì Tô thầm nghĩ.

Sau đó theo lời mà ông Tạ đã dặn, Dì Tô đem một phần ăn sáng lên phòng của Tuyết Nhi.

Dì gõ cửa “Cốc cốc...cốc”

Tuyết Nhi vẫn đang ngồi sát ở cửa, cô nghe tiếng gõ thì nước mắt lại ứa ra:

“Thôi rồi, có phải là anh ấy tìm mình không? Làm sao đây hic hic..”

“Là tôi Dì Tô đây, tôi mang điểm tâm đến cho cô” Dì Tô lên tiếng.

Hoá ra là Dì, Tuyết Nhi có chút nhẹ nhõm nhưng Dì Tô thì cô cũng thấy khó xử.

“Cốc..cốc..”. Dì ấy lại gõ cửa, Tuyết Nhi cũng không thể cứ né tránh như vậy, cô ấy đành phải mở cửa.

Tuyết Nhi đứng dậy, hai tay vuốt cho khô nước mắt rồi mở cửa ra và nói chỉ một từ “Dạ” với Dì Tô.

Dì Tô trông mặt mũi cô ấy thì đoán chắc là vừa mới khóc xong.

“Điểm tâm này là ông dặn làm riêng cho cô đấy, tôi mang vào cho cô nhé”

Dì bưng khay đồ ăn đặt trên cái bàn rồi quay ra, khi ra cửa Dì có ngoảnh lại nhìn Tuyết Nhi rồi bỗng hỏi :

” Có thể cho tôi biết tên của cô để tiện xưng hô không? Dù sao cô cũng là khách của ông chủ và sẽ ở lại đây vài ngày nên tôi nghĩ nếu biết tên sẽ tiện hơn”

“Cháu tên là Hạ Tuyết Nhi” Giọng nói cô ấy nghe cứ buồn buồn.

Dì Tô mỉm cười gật đầu rồi quay xuống dưới lầu, Dì cũng chỉ hỏi thế thôi chứ không đánh động gì đến chuyện hồi nãy như một cách để lẩn tránh. Tuyết Nhi nhẹ khép cửa lại, cô đi lại giường mà ngồi xuống rồi đưa mắt nhìn lên cái bàn với món điểm tâm, lúc này lòng đầy rối bời cô còn có thể nuốt trôi thứ gì ư?

Trong lúc Hạ Tuyết Nhi đang gặp rắc rối ở nhà họ Tạ, thì dưới quê cha của cô đang vất ọc suy nghĩ để tìm cách cho cô con gái nhỏ thoát thân khỏi cuộc hôn nhân không mong muốn.

Ông Hạ hôm nay vẫn dọn tiệm ra chỗ thường ngày của mình, ông ngồi đó ngấm nhìn từng lượt khách qua lại thật vắng vẻ, vì cũng vậy vẫn ế ẩm như mọi khi. Nhưng lúc này đó không phải là điều mà ông bận tâm, cũng đã hơn hai tuần trôi qua rồi mà ông chưa moi đâu ra được số tiền đó, thậm chí là một phần mười cũng chẳng thấy, dăm ba đồng kiếm được chỉ đủ để mua gạo hàng tháng, ông thật bí cùng mọi cách rồi.

“Hay là ...” Ông Hạ bỗng nhiên nghĩ đến chuyện sòng bài mà ông bạn của ông đã từng đề cập đến, nhưng chung quy là tính ông Hạ rất nhát lại sợ vợ nên đó cũng chỉ là chút suy nghĩ liêu lĩnh chợt loé lên rồi mất hút dần trong cái thờ dài của ông “Hây.....”

Chiều về lúc tầm 6h chiều, ông Hạ đã ở nhà từ 5h còn bà vợ ông sau khi thu dọn xong xuôi việc bán buôn ở chợ thủ cũng đã về .

Về đến nhà vừa mới bước vào đã hầm hầm sắc mặt: ” Sao? hôm nay ông sửa được mấy cái đồng hồ, kiếm được bao nhiêu rồi?”

Ông Hạ đang ngồi đọc báo thì đặt tờ báo xuống đùi : “Hai cái”

Giọng ông nghe rất ngán ngẩm, bà Hạ nhếch một nét cười khinh dễ ” Ha__ tôi biết ngay mà, đại gì mà tin theo ông, làm không được thì thôi mạnh mẽ làm gì?”

“Vẫn chưa hết một tháng mà bà đã nói gì thế? ” Ông Hạ lên giọng thị uy.

“Gớm! chưa hết, điên mới đợi cho ông phá hết thì có, cơ hội ngàn năm có một tôi phải lo mà bắt lấy chứ”

Ông Hạ ngờ ngợ trong câu nói của bà Hạ, có cái hàm ý gì đó hơn là mỉa mai.

” Ý bà là sao? Cái gì mà điên mới đợi, chẳng phải bà bảo cho tôi thời gian là một tháng còn gì.”

Bà Hạ ngồi xuống ghế đứng đưng thốt ra ba từ ” Tôi nhận rồi”

“Bà đang nói nhảm cái gì thế? Tự nhiên bảo nhận là nhận cái gì?” Ông Hạ chỉ thấy bà ấy khó hiểu mà không hề biết bà ấy vốn đã nuốt lời với ông, và đương nhiên cái gọi là một tháng chỉ là gió thổi qua tai cho vui chứ điều kiện đó chưa từng được bà ấy cho là tồn tại.

Bà Hạ quay sang nhìn ông Hạ bằng một ánh nhìn rất tĩnh và như một điều gì đó rất có quyền bà ấy nói:

“Còn nhận gì nữa, tất nhiên là sinh lễ của nhà họ Trần”

Bà vừa dứt câu thì bỗng nghe một tiếng quát thật lớn hét lên bên tai:

“CÁI GÌ?”

“Làm giật cả mình. Ông bị điên hả?”

“Tại sao bà lại nhận hả? Tôi còn đang tính cách mà chưa gì bà lại làm cái chuyện chẳng khác nào bán con gái như vậy?”

Ông Hạ rất tức giận mà gần giọng hỏi quặn lại bà Hạ nhưng ông ấy cũng chỉ được cái lên uy nhất thời, bởi bà Hạ đâu có phải người vợ hiền lành nhu thuận thay vào đó bà ấy rất chua ngoa và giữ dằn, cơn thịnh nộ nổi lên như một cơn bão lớn xoáy đến làm ông Hạ có muốn né cũng né không kịp.

“Tại vì ông là cái loại vô tích sự, từ khi tôi sanh con cho đến khi tôi nuôi đứa con hoang của ông thì ông đã làm được gì cho mẹ con tôi hả? Tôi chỉ là phận phụ nữ yếu đuối mà phải bưng trải cuộc sống cho cả gia đình, nuôi đến bốn miệng ăn, vất vả thế nào chỉ một vai tôi gánh và cả khi ba của ông lúc ốm đau thì ai là người sớm khuya lo cho ông ấy từng miếng nước muốn cháo hả? Tôi hỏi ông là ai? Rồi khi con gái ông nó đau nó bệnh, lúc ông đi nhậu nhẹt bê bết thì ai là người đã cõng nó mà chạy trong đêm đến bệnh viện? Giỏi thì ông nói không phải là tôi đi ? Còn giám nói là tôi bán con, không nhờ tôi thì còn lâu nó mới bước chân được vào nhà họ Trần, có biết bao nhiêu gia đình xếp hàng dài chờ mà còn không đến lượt”

Chỉ nói có vài câu mà bà ấy lôi cả quá khứ cha mẹ đến con cái ra mà bắn cho ông Hạ một hồi liên thanh, tình cảnh này thì ông ấy còn nói được lời nào, bởi thực chất ông cũng biết trụ cột của cái gia đình này là bà ấy.

“Chẳng lẽ từ đó đến giờ bà chưa từng thương yêu Tuyết Nhi ư?” Ông Hạ đau lòng hỏi.

Bà Hạ lặng yên không trả lời mà đứng dậy bỏ đi nhưng được vài bước thì bà ấy dừng lại nói một câu ” Chuyện hôn sự ông hãy tự nói cho nó biết, tiền tôi đã gửi sang cho thằng Du rồi”

Thế rồi bà ấy lạnh nhạt bỏ đi, ông Hạ ngồi đó nước mắt dần ứa ra, ông thương con gái quá vì gia đình nó đã phải từ bỏ cả tương lai, giờ làm như vậy cũng tức là ông đem con đi bán cho người ta, như vậy con bé phải

sống thế nào đây? Ông nghĩ mình đúng thật là người cha tệ hại hết sức, không làm được gì để mà bảo vệ cho con.

15. Chương 14: Phòng Cô Gái Ấy Ở Đâu?

Tại tập đoàn Long Dean.

Tiếng loa thông báo :

__Cuộc họp đại hội cổ đông sắp bắt đầu, đề nghị mọi người khẩn trương đi đến phòng họp, đề nghị khẩn trương.

__Chủ tịch sẽ có mặt sau 5 phút nữa, những bên có liên quan hãy nhanh chóng tập họp về phòng họp cổ đông....

Tiếng thông báo rất gấp gáp và hối thúc. Mỗi lần có cuộc họp cổ đông lớn tất thấy mọi người đều phải nhanh chóng tập trung, chủ tịch Tạ rất ghét những ai không đúng giờ giấc nên ai nấy cứ cuồn cuộn lên mà chạy nếu lỡ đi muộn.

Đám nhân viên trong tập Đoàn khi thấy hôm nay chủ tịch xuất hiện cùng một chàng thanh niên thì rất tò mò, họ thì nhau bàn tán:

__ Ai vậy nhỉ?

__Nhìn phong độ quá ha.

__Chắc là người nhà của chủ tịch.

Một quản lý đi tới, bà lớn giọng quát mấy nhân viên kia “Rảnh quá ha, giờ này mà còn đứng ở đây sao? Muốn tôi hạ lương không?”

Đám nhân viên vội tản đi hết.

“Cuộc họp cổ đông đã bắt đầu” Tiếng loa phát lên lần cuối thì cửa phòng họp cũng vừa lúc được đóng kính lại, các cổ đông lớn của công ty đều đã có mặt.

Chủ tịch phát biểu:

“Cảm ơn mọi người đã có mặt ngày hôm nay, cuộc họp mà tôi triệu tập chỉ đưa ra một vấn đề duy nhất. Như mọi người cũng biết hiện nay tập đoàn của chúng ta đang phát triển rất tốt và sẽ càng tiến xa hơn trong tương lai nhưng tôi tuổi tác cũng đã cao và cũng cần có một vị lãnh đạo để kế tiếp, tôi chính thức đề cử cháu trai Tạ Đình Phong lên nắm giữ vị trí Giám đốc điều hành của tập Đoàn Long Dean.”

__Cái gì? Sao lại đột ngột như vậy, chủ tịch còn chưa tham khảo qua ý kiến của hội đồng quản trị.

Nhiều cổ đông không tán thành với ý kiến của chủ tịch, họ một mực phản đối và yêu cầu phải bỏ phiếu biểu quyết.

__Tạ Đình Phong chưa từng hoạt động trong tập Đoàn sao có thể một bước đứng ở vị trí cao như vậy. Chủ tịch chúng tôi yêu cầu bỏ phiếu để hội đồng cổ đông thông qua. (Một đại diện của cổ đông đứng dậy phát biểu)

Cả khán phòng xôn xao hẳn lên, Đình Phong nhìn qua ông Tạ, lúc này anh chưa thể phát biểu được gì chỉ có thể trông đợi vào sự che chắn của ông Tạ.

Ông Tạ vẫn rất nghiêm nghị và bình tĩnh, để lãnh đạo cả một tập đoàn lớn đương nhiên ông không phải là một người dễ dàng để các cổ đông làm lung lay ý trí.

“Đề nghị mọi người giữ chặt tự, chủ tịch sẽ tiếp tục phát biểu” Thư ký Triệu yêu cầu.

“Có thể mọi người sẽ thấy chuyện này không hợp lý và đúng như đại diện Lưu vừa phát biểu, Tạ Đình Phong hiện tại chưa hề có một cống hiến nào cho Long Dean vì vậy để nó xứng đáng, tôi Tạ Dương Kỳ sẽ chuyển

nhượng 30 phần trăm cổ phần sang cho Tạ Đình Phong và vị trí Giám Đốc điều hành sẽ có hiệu lực bắt đầu từ ngày hôm nay”

Chủ tịch Tạ có đến 78 phần trăm cổ phần trong tập đoàn, nhượng cho Đình Phong 30 phần trăm một con số gần bằng các cổ đông lớn nhất trong công ty như vậy Tạ Đình Phong cũng đã trở thành một trong các cổ đông trong tập đoàn, hoàn toàn đủ điều kiện và quyền hạn trong đại hội cổ đông cho nên bọn họ không còn cách nào khác là phải nhúng nhường quyết định này của chủ tịch, nếu muốn thay đổi trừ khi họ đủ sức lật đổ vị trí chủ tịch đương nhiệm mà thôi.

Cuộc họp diễn ra trong vòng một tiếng là kết thúc, mọi người bắt đầu ra khỏi khán phòng. Đình Phong và ông Tạ vẫn còn ngồi ở đó, tâm trạng của Đình Phong còn chút căng thẳng.

“Cháu nên làm quen với những chuyện như thế này, bị bọn họ áp đảo và phản đối là chuyện bình thường nhưng cháu cần phải cho bọn họ biết ai mới là người nắm quyền ” Ông Tạ giọng nói đầy uy lực và nghiêm nghị nhắc nhở cho Đình Phong, anh thật không ngờ ông Nội lại có thể trấn áp được các cổ đông một cách dễ dàng như vậy, họ không thể làm gì trước quyết định của ông.

Trong khi đó tại biệt thự Hạ Tuyết Nhi đi xuống lầu để tìm Dì Tô, lúc này Dì ấy đang lau chùi bàn ghế ở phòng khách. Tuyết Nhi đi đến mở lời: “Dì Tô..um... cháu có thể mượn điện thoại không ạ?”

“Cô cứ tự nhiên” Dì chỉ cho cô ấy cái điện thoại bàn treo ở một bên tường.

“Cháu cảm ơn ạ!”

Tuyết Nhi đi tới nhấc điện thoại lên và bắt đầu nhấn nút ...

Bên đầu dây bắt máy :

“Alo ”

“Chị Diệp là em Tuyết Nhi đây”

Thì ra là cô ấy gọi cho chị Diệp.

“Điện thoại em đâu mà lại gọi từ số bàn vậy” Chị Diệp hỏi.

“Em..em làm mất rồi”

“Mất á?”

“Dạ, em bị đứt túi xách, bây giờ đến về phòng em cũng không vào được vì chìa khoá em để trong túi”

Tuyết Nhi vừa nói hết câu thì phải đưa ống phone ra xa tai một khoảng và nhíu hàng mày ,bởi chị Diệp nghe xong thì liền mắng cô ấy tới tấp.

“Trời ạ! Cô hai của tôi. Chị mới đi có mấy ngày mà em đã xảy ra chuyện rồi, sao em hậu đậu quá vậy? Thế bây giờ em đang ở đâu? Đừng nói là em ngủ ngoài đường đấy nhé”

Tuyết Nhi rụt rè trả lời ” Không có. Em ngủ nhờ nhà của ông Tạ”

“Ông Tạ? Là ai vậy”

“Là ông của Tạ Đình Phong”

Tuyết Nhi một lần nữa phải đưa ống Phone ra xa .

“HẢ?” Chị Diệp thét lên.

“Chị à! Chị lên sớm hơn một ngày có được không?”

“Được rồi chị sẽ lên sớm, nhưng mà rốt cuộc sao em lại ở nhà của Tạ Đình Phong thế?”

”Khi nào gặp chị em sẽ giải thích sau nhé, giờ em phải cúp máy đây”

Tít..tít ... Tuyết Nhi đã cúp máy rồi quay về phòng, chị Diệp đã biết chuyện thì sẽ sớm tới đón cô, nên cô chỉ phải né tránh anh ấy thêm nốt ngày hôm nay nữa thôi, nghĩ thế lòng cũng chột nhẹ nhõm nhưng đến chiều ông Tạ và Đình Phong trở về dinh biệt thự, lúc này mới có nhiều chuyện khó xử xảy ra.

Cánh cổng lớn được mở ra, chiếc xe chạy vào bên trong, Tạ Đình Phong bước xuống trước và đi ra sau mở cửa cho ông Nội, cả hai cùng đi vào trong nhà.

Dì Tô ra mở cửa và cuối đầu chào:

“Ông chủ đã về ạ!”

“Ừm” Ông Tạ lên tiếng rồi hỏi: “Cô bé đâu rồi?” Ý ông nói đến Tuyết Nhi.

“Cô ấy cả ngày đều ở trong phòng, chỉ có lúc này là gọi nhờ điện thoại thôi ạ”

Ông Tạ nghe xong thì bảo “Lát nữa Dì hãy lên gọi cô bé xuống cùng ăn tối với ta ”

“Dạ vâng thưa ông chủ”

Ông Tạ quay sang nói với Đình Phong

“Đó là một người khách của ông, chút nữa sẽ giới thiệu với cháu”. Nói xong ông đi lên lầu mà nghỉ ngơi.

Riêng Đình Phong vẫn còn để tâm đến chuyện xảy ra sáng hôm nay, anh muốn xác nhận lại một việc.

” Dì Tô, A Hiên đâu?” Đình Phong hỏi .

Dì Tô có chút ngạc nhiên, vì hiếm khi thấy cậu hỏi về người làm “Cô ấy đã xin về nhà ,ngày mai cô ấy sẽ đến làm việc thừa thiếu gia”

Giờ thì Đình Phong đã hiểu một phần của sự việc, có thể chắc chắn rằng anh đã nhầm A Hiên với Tuyết Nhi.

“Phòng của cô gái đó ở đâu?” Đình Phong tiếp tục hỏi.

“Ý cậu là khách của ông chủ đấy ạ?”

Tạ Đình Phong gật đầu.

“Phòng cô ấy cách ba phòng của cậu ”

“Được rồi, Dì đi làm việc đi”. Ngay sau đó anh đi lên trên lầu và đi thẳng đến phòng của Tuyết Nhi.

_ Cốc..cốc.

16. Chương 15: Lời Giải Thích

Cánh cửa được mở ra chỉ trong chốc lát Hạ Tuyết Nhi lập tức đóng cửa ,thế nhưng có một lực đẩy rất mạnh ở bên ngoài tác động vào, cô nàng cố hết sức dùng một bên vai tấn cánh cửa lại.

1s 2s 3s...5s Cuối cùng Tuyết Nhi yếu sức không cản được, nên buộc phải buông ra để người bên ngoài bước vào.

_ Cách

Tạ Đình Phong lạnh lùng bước vào và đóng sầm cửa lại, Tuyết Nhi nuốt nước bọt xuống cổ họng và lui dần bước chân ra sau, cô ấy càng lùi thì Tạ Đình Phong lại càng tiến tới. Cuối cùng cô đụng phải cái giường mà ngồi sụp xuống, ánh mắt vừa lúng túng vừa sợ hãi dừng lại trên đôi con người đầy nghi vấn của Tạ Đình Phong.

Tạ Đình Phong nhìn Hạ Tuyết Nhi rồi bỗng chiu hàng lông mày, giọng nghiêm nghị lên tiếng hỏi:

“Có nên cho tôi một lời giải thích không?”

Đúng như những gì Tuyết Nhi lo lắng, anh muốn nghe cô ấy giải thích thế nhưng vốn dĩ cô ấy không thể trả lời nên chỉ ngậm chặt miệng không nói lấy một chữ.

Đình Phong có phần ngỡ ngàng khi cô ấy chỉ nhìn anh chăm chăm mà không hề để tâm đến câu hỏi của anh, hít thở một cái rồi anh tiếp tục hỏi:

“Có phải là cô đã đắp khăn cho tôi ?”

Tuyết Nhi vẫn ngậm chặt miệng không trả lời, Tạ Đình Phong càng thêm hiếu kỳ rồi bỗng nhiên anh bật cười khi thấy sự ngây ngô và đôi môi run bần bật của Tuyết Nhi.

Đình Phong cúi sát đầu xuống gương mặt tròn trịa và xinh xắn của Tuyết Nhi, đôi mắt anh xuyên thẳng vào đôi đồng tử nâu đen của cô ,anh nói:

“Vào phòng tôi,ở phòng tôi đến sáng cô còn không sợ mà bây giờ đối diện với tôi lại run rẩy thế này? Chúng ta đã gặp nhau mấy lần rồi nhỉ ?nhưng lần này thì thật không ngờ đó”

Nói xong anh vươn người đứng thẳng dậy.

“Tôi không biết cô đã quen với ông của tôi như thế nào? Nhưng việc cô xuất hiện trên giường của tôi mà lại không thể cho tôi lấy một lời giải thích, cô làm tôi rất khó hiểu. Hay là cô đang có ý đồ gì đó đối với tôi? Cô muốn thứ gì quý giá trong phòng tôi ư?”

Thật không thể tin anh ấy lại có thể nghĩ cô như vậy,Tuyết Nhi không thể nào tin nổi những gì mà tai mình đang nghe thấy,đôi mắt tròn long lanh chợt nhướng cao. Cõi lòng lúc này cứ như có một gai nhọn găm vào đầu nhói,thật đau! Sao anh có thể nghĩ cô là một kẻ có ý đồ xấu chứ? Cô vô cùng đau lòng,từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên cô bị một câu nói làm cho đau đớn đến như vậy.

“Tôi không có” Giọng nói run run thốt lên.

“Làm sao để tôi tin cô?”

“Tôi thật sự không phải”.

Tuyết Nhi tiếp tục biện hộ cho bản thân,thế nhưng Tạ Đình Phong lại bắt đầu tra hỏi :

“Vậy tại sao lại vào phòng của tôi và xem ra cô đã nằm ngủ trên giường của tôi đúng không? Lúc sáng tôi vẫn còn nhặt được vài sợi tóc của phụ nữ trên chiếc nệm của mình ”

“Anh định làm gì?” Tuyết Nhi ứa ứa nước mắt.

Đình Phong lại nhẹ cười,anh đưa tay gõ lên chán của cô và bảo “Cô cứ trốn tránh tôi, cô sợ tôi lắm sao?”

“Tôi...” Tuyết Nhi nghẹn lời.

“Cô nghĩ tôi có nên kể với ông chuyện sáng nay không?” Tạ Đình Phong cố ý trêu chọc cô ấy.

“Đừng mà! Hic..hic..” Tuyết Nhi sợ anh ấy đi nói với ông mà nước mắt dần ứa ra và rồi đến bật khóc.

Trong lúc này Di Tô đang lên lầu mang cho Tuyết Nhi một bộ đồ để cô đi tắm thế nhưng khi đến gần cửa,Di nghe thấy tiếng khóc thúc thích và giọng của thiếu gia .

“Có chuyện gì mà cô ấy khóc giữ vậy? Thiếu gia đang làm gì trong đó?”

Di cảm thấy rất khó hiểu nhưng theo như những gì mà Di nghe được thì giống như là thiếu gia đang ức hiếp Tuyết Nhi,Di nghĩ không biết có nên nói với ông chủ hay không? Thế là Di Tô bỏ đi nhưng đang định xuống cầu thang thì gặp ông Tạ từ trong phòng đi ra,thấy Di cầm bộ đồ nên ông hỏi:

“Di mang đồ cho cô bé à?”

Di Tô nhẹ đáp ” Dạ vâng thưa ông chủ”

“Vậy sao không mang vào mà lại cầm xuống?”

“Dạ..tôi” Di Tô cảm thấy khó nghĩ,liệu có nên nói với ông chủ hay không đây?

“Di Tô” ông Tạ hơi nặng giọng gọi.

Di Tô nghĩ mình không nên giấu ông,thế là Di nói cho ông biết chuyện ở phòng của Tuyết Nhi. Ông Tạ nghe xong thì nhanh chóng đi đến phòng của cô bé.

Tạ Đình Phong cảm thấy bối rối khi Tuyết Nhi lại tự dưng bật khóc, anh đã đùa hơi quá rồi ư?

“Tôi sẽ không nói với ông đâu! Nên cô đừng khóc nữa! Được không?” Lời nói của anh lúc này rất dịu dàng, thật cho người ta một cảm giác rất ấm áp.

Thế rồi cô ấy dụi mắt, nơi chóp mũi đỏ ửng và còn thức thích, cô ấy thật sự rất đáng yêu và dễ thương.

“Cô cũng dễ dãi dành đấy chứ!” ánh mắt của Đình Phong chiếu một tia cười lên gương mặt của Tuyết Nhi, anh lấy trong túi áo chiếc khăn tay mà đưa cho cô ấy.

“Xem ra cô đúng là rất sợ tôi nhưng lại rất thích phòng của tôi.”

Tuyết Nhi tròn mắt lúng túng trả lời “Không có ! Tôi...tôi..sao lại thích phòng anh chứ ”

“Vì cô thích tôi ” Tạ Đình Phong kê miệng ngay tai cô ấy mà thổi vào mấy chữ đó.

Tuyết Nhi nghe xong thì đỏ cả mặt ” Anh...anh..”

Đình Phong lại bật cười.

Họ mãi nói chuyện với nhau mà không biết bên ngoài ông Tạ đã nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, nhưng ông không vào mà chỉ suy nghĩ gì đó một chút rồi quay đi.

.....

Annhon các bạn hãy để lại coment nhé! Thankyou!!

17. Chương 16: Sẻ Đánh Ngang Tai

Tạ Đình Phong bật cười trước biểu cảm ngỡ ngàng của Hạ Tuyết Nhi nhưng chỉ trong ít giây anh đã thu lại nét miệng, sắc mặt trở nên điềm lặng anh quay người về hướng cửa, trước khi bước ra khỏi phòng anh có nói vài lời với Tuyết Nhi:

” Có rất nhiều cô gái thích tôi nên cô có như vậy thì đối với tôi mà nói đó cũng là chuyện bình thường mà thôi, nhưng tôi sẽ không để ý đến việc đó vì tôi đã có người con gái mà tôi yêu, vì thế cô đừng ôm hy vọng làm gì?”

Cánh cửa được khép lại, Tuyết Nhi vẫn ngồi thẩn người trên chiếc giường êm ái, từng lời từng chữ mà anh ấy vừa nói cô đều đã nghe không sót một từ. Phải chăng đó là một chút quan tâm, một chút để ý của anh vì sợ cô sẽ đau lòng chăng? Nhưng thật ra cô vốn biết mình nên dừng lại nhưng chỉ là cô không làm được, vẫn rất thích anh, rất rất thích anh thì phải làm thế nào?

Ở gian dưới, ông Tạ đi xuống ngồi trên ghế sofa uống tách trà rồi Di Tô đem đến một bàn cờ vây đặt trên bàn.

” Di mang đồ lên cho Tuyết Nhi đi” ông Tạ bảo.

“Dạ vâng!”

Di Tô quay đi, sau đó mang đồ lên một lần nữa cho Tuyết Nhi.

....

Khoảng 15 phút sau.

Tuyết Nhi đi ra từ phòng tắm, khi đang đi ngang qua giữa phòng thì thấy ông Tạ đang ngồi chơi cờ một mình.

“Ông đang chơi cờ ạ?” Cô lại gần và hỏi.

Ông Tạ ánh mắt hiện lên một nét vui vẻ, ông trả lời ” Ừ, có muốn chơi với ông một ván không?”

“Cháu chơi không giỏi lắm nhưng tại sao ông không chơi cùng với anh Đình Phong?”

Vừa thốt ra câu này thì Tuyết Nhi chợt nhớ sực ” Chết rồi! Khi không mình lại buột miệng nhắt đến Đình Phong thế này?

“Cháu biết Đình Phong ư?”

“Chuyện đó ..cháu..cháu”

Đang rối ren không biết nói sao thì cũng may cho Tuyết Nhi,Đì Tô đã đi tới báo là bữa tối đã chuẩn bị xong và ông Tạ cũng không hỏi nữa.

Tuyết Nhi đi theo ông Tạ xuống phòng ăn,cô ngồi ở phía đối diện với ông giống như hôm qua.

Tạ Đình Phong đi xuống sau,thấy anh đi đến Tuyết Nhi cứ bối rối trong lòng và rồi anh cũng ngồi đối diện với ông ,và đương nhiên là cùng phía với Hạ Tuyết Nhi.

“Đình Phong đây là Tuyết Nhi,người đã giúp ông ở công viên đấy. ” Ông Tạ lên tiếng giới thiệu Tuyết Nhi với Tạ Đình Phong.

Tạ Đình Phong nghiêng sang nhìn Tuyết Nhi rồi nhẹ cười ” Cháu có quen cô ấy”

Thình thịch...nghe anh nói mà tim cô như nổi loạn,cô đang né tránh mà sao anh ấy lại tự đi khai báo chứ?

“Vậy sao? Cháu quen con bé khi nào?”

Tuyết Nhi dùng chân hất nhẹ chân của Đình Phong và ra hiệu bằng mắt, ý bảo anh ấy đừng nói.

Đình Phong hướng ánh mắt xuống dưới chân rồi lại liếc sang Tuyết Nhi,quả thật nhìn cô ấy anh không nhịn được cười.

“Tuyết Nhi cháu thấy cháu trai của ông thế nào?” Ông Tạ ngưng hỏi Đình Phong mà quay qua hỏi Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi bị bất ngờ “Dạ...??à anh ấy rất.. .rất.. đẹp trai ạ”

Tạ Đình Phong lại mỉm cười và rồi anh gỡ vây cho cô“Ông ơi chúng ta nên ăn thôi”

“Ừm, Tuyết Nhi cháu ăn thoải mái đi nhé”

“Dạ”

Tuyết Nhi nhìn vào cái đĩa và miếng bò bít tết,rồi cầm dao và thìa lên. Hồi nhỏ tới giờ toàn ăn muốn với thìa nhưng bây giờ ăn theo kiểu Tây thế này thì cô đâu có quen,Tuyết Nhi cầm dao còn không thuận tay,cắt một phát mà cứ kêu cái bực vì sẵn chúng đĩa,cô khẽ ngó lên nhìn ông Tạ nhưng ông đang cố tình không chú ý đến cô. Tuyết Nhi tiếp tục chệnh choạng cắt đến vắt vĩa và bỗng một cái đĩa đẩy sang phía cô.

” Cô ăn đĩa này đi,tôi cắt xong rồi đây”

Tạ Đình Phong lên tiếng,sau đó anh kéo phần của Tuyết Nhi về phía mình.

” Cảm ơn anh” Tuyết Nhi nhỏ nhẹ nói.

Ông Tạ đôi mắt sáng lên một niềm vui,ông thật sự mong muốn được thấy cảnh gia đình đông vui như thế này chứ không phải là sự hiu quạnh của hai ông cháu ở mỗi bữa ăn.

Ăn xong Tạ Đình Phong đi lên lầu còn ông và Tuyết Nhi ngồi lại trò chuyện.Tuyết Nhi đưa tay vén sợi tóc lên vành tai rồi nói:

” Ông ơi chắc mai bạn cháu sẽ đến đón! Vậy nên cháu chào ông trước vì mai ông đi làm rồi”

“Vậy à! ”

” Dạ,cháu cảm ơn ông vì đã cho cháu ở nhờ nhưng cháu lại không biết phải báo đáp ông thế nào?”

Ông Tạ điềm đạm cười ” Ông không cần cháu phải báo đáp đâu? Khi nào rảnh thì sang nhà ông chơi là được rồi”

Tuyết Nhi nâng ánh mắt ” Đến chơi ạ”

“Ừ, đến bất cứ lúc nào cũng được” Ánh mắt ông hiện vẻ dịu dàng nhìn Tuyết Nhi.

“Chắc cháu không rảnh đâu ạ, vì cháu còn phải đi làm nữa nên...” Tuyết Nhi ngài ngại đáp và rồi một tiếng sét đánh ngang tai:

“Hãy làm cháu dâu của ông ”

Tuyết Nhi nghe ông nói thì tái cả mặt.” Cháu không...hiểu..?”

“Ông nói cháu hãy làm cháu dâu của ông.”

Tuyết Nhi nghe lần hai thì bị nất cụt.

“Chỉ cần cháu đồng ý,mọi chuyện ông sẽ sắp xếp hãy suy nghĩ kỹ những gì ông đã nói,nếu thấy cháu quay lại đây lần thứ hai thì ông sẽ hiểu là cháu đã đồng ý nhé”

Trong đầu Tuyết Nhi bây giờ như bị một gáo nước lạnh tạt vào,đầu óc cô trống rỗng không nghĩ được gì? Cô lang man đi lên phòng như người mất hồn.....

18. Chương 17: Về Quê

Sân bay X(14h PM).

Ngồi trên máy bay hơn hai tiếng đồng hồ,chị Diệp mệt lả người,một tay kéo vali tay còn lại cầm điện thoại,vừa đi vừa đảo nhìn xung quanh.

“Diệp anh ở đây !” Trình Khang đã đến từ sớm để đón chị ấy,anh ta vơ tay và gọi.

Chị Diệp nhìn thấy Trình Khang liền nở một nụ cười tươi.Chị nhanh chóng di chuyển đến chỗ anh ấy đang đứng,ngay lập tức niềm hạnh phúc dân trần hạ ôm siết lấy nhau.

“Nhớ em đến chết mất”

“Em cũng vậy!”

Trình Khang buông ra nắm hai cánh tay chị rồi nhìn ngắm gương mặt người yêu.

“Thôi đừng nhìn em nữa,kéo vali giúp em này” chị nhìn xuống cái vali.

“Tuân lệnh”

Chị Diệp cười rồi đưa vali cho Trình Khang kéo,trong lúc đi ra xe chị nói

” Trước khi về phòng,em muốn đi đón Tuyết Nhi luôn”

“Cô ấy đang ở đâu mà em phải đến đón”

”Nhà Tạ Đình Phong?”

“Sao giống với tên của bạn trai Uyển Thanh vậy?”

Chị Diệp thở dài ” Là cậu ta chứ ai”

Trình Khang ngạc nhiên “Hả”

“Thôi anh đừng hỏi gì nữa vì em cũng đang rất thắc mắc đây”

Lời nói của ông Tạ tới qua cứ len lỏi trong đầu của Hạ Tuyết Nhi ,cả đêm qua cô cứ chằng chọc không thể chợp mắt,liệu ông có đang đùa cô không? Cháu dâu ư? Chuyện này cô muốn mơ còn mơ không được,nhưng lại nghe được lời đề nghị đó từ chính miệng ông,rất cuộc là thế nào? Cô thật không tìm được lời giải.

Tuyết Nhi leo xuống giường mở cửa phòng và hơi hé đầu ra bên ngoài,hôm nay có lẽ là ngày cuối cô nhìn thấy anh trong cùng một ngôi nhà nên cô muốn tận dụng cơ hội. Nhưng cửa phòng Đình Phong vẫn đóng kín,không chút động tĩnh.

” Anh ấy vẫn chưa dậy hay là đã đi xuống dưới rồi nhỉ?”

Tuyết Nhi đẩy cửa đi ra và khi vừa khép cửa lại chợt nhìn qua thì thấy Tạ Đình Phong cũng vừa mới bước ra ngoài hai con người hai ánh mắt chạm vào nhau ,một cảm giác gì đó vui vui nhưng cũng có chút gì đó buồn đến lạnh tanh.

Tuyết Nhi cố gượng cười nói với anh một câu” Anh ngủ ngon chứ?”

Tạ Đình Phong chỉ nhoẻn một nét cười nhẹ rồi chớp ánh mắt gật đầu với cô một cái.

“Tôi...hôm nay là đi rồi nên tiện đây muốn chào anh một tiếng” cô nói với một giọng điệu ngập ngừng không được mạnh dạn cho lắm.

“Khi nào cô đi?”

“Chắc lát nữa thôi” Tuyết Nhi nhẹ nhàng trả lời.

“Hay là để tôi chở cô về ”

Tuyết Nhi vội xua tay ” Không cần đâu,anh còn phải đi làm nữa mà,bạn tôi sẽ đến đón”

“VẬY à!...Thế thì chào cô ở đây vậy”

Câu cuối cùng mà anh nói với cô chỉ vồn vện thế thôi,nhìn bóng dáng anh khi đi xuống dưới mà nước mắt tự dưng lăn dài xuống cằm. Chào! Đến cuối cùng cũng chỉ là một lời chào của sự từ biệt.

Một lúc sau chiếc xe của Trình Khang chạy để trước cổng của căn biệt thự nhà họ Tạ. Chị Diệp mở cửa bước xuống xe đi lại nói chuyện với anh bảo vệ canh cổng,anh ta nhắc điện thoại và gọi cho người trong nhà.

“_Alo” Dì Tô nhắc máy

_À có,để tôi nói với cô ấy.

Dì Tô đặt điện thoại xuống rồi đi lên phòng của Tuyết Nhi.

_Cốc cốc...Cô Tuyết Nhi có bạn cô đến đón này.

Tuyết Nhi vội mở cửa ” Dạ,bạn cháu đến rồi ạ?”

“Vâng,họ đang chờ ở ngoài cổng đấy”

“Dạ cảm ơn Dì,cháu sẽ đi luôn bây giờ ạ!” Tuyết Nhi chạy vào trong lấy mấy cái túi đồ rồi đi ra.

Trước khi đi Tuyết Nhi cũng chào Dì Tô một tiếng:

” Cháu cảm ơn Dì đã giúp đỡ cho cháu trong lúc ở đây.”

Dì Tô mỉm cười ” Chỉ là công việc của tôi thôi,nhưng cô có quay lại đây nữa không?”

“Dạ...chắc sẽ không ạ! ” Tuyết Nhi hơi e dè đáp.

“Tôi thấy lúc cô ở đây ông chủ vui vẻ hơn hẳn,mọi khi căn nhà yên ắng lắm,hiếm khi có tiếng cười đùa cho nên tôi nghĩ ông sẽ rất vui nếu cô lại đến”

Dì Tô hiền hoà nói.

Trong lòng của Tuyết Nhi dĩ nhiên là rất muốn được quay lại thế nhưng cô nghĩ mình không nên tham lam những thứ không thuộc về mình,nhất là trong chuyện tình cảm. Lời đề nghị của ông, cô vẫn còn nhớ nhưng thôi vì người anh yêu là tiểu thư họ Lâm chứ không phải cô gái tên Tuyết Nhi,hãy để mọi chuyện dừng lại tại đây vậy

Tuyết Nhi nhẹ cười rồi chào Dì Tô,cô đi xuống dưới lầu rồi chạy ra cổng, nhìn thấy chị Diệp lòng cô vui vẻ rộn ràng,cô liền nhào tới ôm chặt lấy chị làm chị ấy đến muốn ngạt thở ” Chị”

“Ừ chị đây rồi...em ôm chặt quá chị không thở được đây này”

Tuyết Nhi thả tay ra ” Em trông chị suốt”

“Em đó! Làm chị lo quá chừng,sao lại bất cần đến như vậy?”

“Mình về rồi hẳn nói đi chị”

.....

Đoạn về đến phòng,Trình Khang phụ mang đồ vào trong rồi sau đó ra về,Tuyết Nhi vừa về đến phòng thì thở dài một cái.

“Sao vậy?” Chị Diệp hỏi.

“Thấy khác quá”

“Có phải em ở nhà họ Tạ quen rồi nên về đây thì thấy nó điêu tàn quá chứ gì?”

Tuyết Nhi cong môi gật đầu.

“Là anh ta đưa em về nhà hả?”Chị Diệp có ý hỏi đến Tạ Đình Phong .

“Không phải anh ấy đâu.Em gặp ông Tạ ở công viên, lúc ông ấy bị ngã em đã đến giúp nên lúc trên đường em đi ra từ siêu thị bị giật túi và tình cờ ông lại gặp em rồi giúp em”

Chị Diệp với nét mặt thích trí tiếp tục hỏi ” Ô thế thì được gần anh ta như vậy thích nhỉ”

” Thích gì chứ?” Tuyết Nhi xấu hổ nói.

” Rõ ràng thích chứ còn gì,mặt em đỏ lên hết rồi kìa”

Môi Tuyết Nhi mím mím nét cười ” Em đã hôn anh ấy”

Chị Diệp há to mồm ” HẢ??”

“Là em đã lén hôn đó”

“Kể chị nghe xem,làm sao em hôn được,anh ta đứng yên cho em hôn ư?”

Tuyết Nhi chỉ cười mà không trả lời.

“Nói chị biết đi ...nói đi nào?” Chị Diệp dè Tuyết Nhi xuống giường mà cù lét cô ấy,Tuyết Nhi bị nhột nên cười khanh khách “Thôi mà.. tha cho em đi”

Tin tin tin...(tiếng chuông điện thoại)

Chị Diệp ngồi dậy ” Alo,vâng có ạ..”

Bỗng chị đưa điện thoại cho Tuyết Nhi

“Ba em gọi này”

Tuyết Nhi ngạc nhiên ” Ba em??” . Cô cầm lấy điện thoại và đi ra ngoài nghe máy.

“Dạ ba là con Tuyết Nhi đây”

Bên đầu dây nói ” Sao ba gọi cho số của con không được?”

“À do..do điện thoại của con bị hỏng rồi ạ” Tuyết Nhi kiểng cố trả lời.

“Tuyết Nhi à...!” giọng nói trở nên buồn đi.

“Dạ ba có gì cứ nói ạ”

” Về quê đi con...”

Được 10 phút sau Tuyết Nhi từ cửa bước vào,chị Diệp vừa mới gọi cái đầu cho mát khi đi ra thì bị kinh ngạc.

“Ở quê có chuyện gì sao?” Chị Diệp lo lắng hỏi.

Nghe điện thoại xong thì đôi mắt Tuyết Nhi đỏ hoe,cô bỗng bật khóc.

“Tuyệt Nhi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Chị lay cánh tay của Tuyệt Nhi

” Ba em..ba em” Tuyệt Nhi nói trong tiếng nấc.

“Ừ,ba em làm sao?”

“Ông ấy nói...em phải về quê”

“Về quê ư?”

“Ông ấy muốn ...em ..kết hôn”

Nói đến đây Tuyệt Nhi ngồi sụp xuống bưng mặt khóc nhiều hơn ” Em không muốn,chị ơi em không muốn...hu..hu”

Chị Diệp thấy Tuyệt Nhi khóc dữ quá thì cũng rối lên không biết làm sao,chị không hỏi thêm gì nữa mà chỉ ngồi xuống vuốt vuốt tấm lưng của Tuyệt Nhi để an ủi cô phần nào,đợi khi tinh thần ổn định lại rồi hẳn hỏi vậy.

19. Chương 18: Tại Sao Nhớ Đến Cô Ấy?

“Đình Phong chiều nay anh có rảnh không? ”

Lâm Uyển Thanh đang ngồi trong phòng gọi cho Tạ Đình Phong.

“Anh rảnh,em nhớ anh ư?”

“Biết rồi mà còn hỏi,đến đón em nhá rồi chúng ta đi ăn tối được không?”Lâm Uyển Thanh đồng đánh nói.

“Ừ chiều anh sẽ qua”

“Có quà cho em không?”

“Em thích quà gì?”

Lâm Uyển Thanh suy nghĩ một chút rồi trả lời ” Dây chuyền”

”Anh biết rồi,anh phải làm việc nên anh cúp máy nhé”

“Ấy..” Lâm Uyển Thanh vẫn còn lời muốn nói nhưng chưa gì anh ấy đã cúp máy rồi.

“Em còn chưa hôn bye anh nữa mà”

“Uyển Thanh con đang làm gì đấy?” Bên ngoài có tiếng gọi.

“Có chuyện gì sao mẹ?”

“Ra đây mẹ nói chuyện chút đi”

Lâm Uyển Thanh đặt điện thoại xuống bàn trang điểm rồi đi ra phòng khách, mẹ cô đang ngồi ở ghế sofa và uống một ít rượu vang đỏ. Lâm Uyển Thanh đi sang ngồi xuống bên ,nhìn mẹ hôm nay tâm trạng không được tốt thì phải.

“Mẹ muốn nói gì với con?”

Mẹ cô thở ra một cái rồi nói ”Tại sao con lại tự ý mua cổ phiếu của Long Dean mà không hỏi ý kiến của mẹ ?”

” À là chuyện này sao? Có gì quan trọng đâu mẹ,sau này con và Đình Phong sẽ kết hôn với nhau,nếu có thêm cổ phiếu từ con thì vị thế của anh ấy ở Long Dean càng mạnh hơn thôi,đó là chuyện tốt mà”

Mẹ Lâm Uyển Thanh đập tay một cái bực xuống bàn,lớn tiếng mắng ” Ấu trĩ”

“Mẹ ?”

”Con có chắc chắn là sẽ bước vào được nhà họ Tạ hay không? Cổ phiếu của Long Dean con bỏ ra số tiền lớn để mua,vậy tình hình của OneWay thì con tính thế nào? Con định phá OneWay để ủng hộ cho Tạ Đình Phong sao?”

OneWay là chi nhánh cửa hàng thời trang của mẹ Lâm Uyển Thanh mở,tuy chỉ là một chi nhánh nhưng vốn đầu tư cũng không ít.

“Tình hình ở OneWay con sẽ có cách giải quyết, mẹ đừng lo”

“Lập tức bán ra cổ phiếu của Long Dean ngay!” Mẹ cô quát to.

Lâm Uyển Thanh không khỏi tức giận ” Mẹ,sao mẹ cứ muốn mọi chuyện theo ý mình mà không lắng nghe con chứ? Con và Đình Phong chắc chắn sẽ kết hôn với nhau ,đến khi đó OneWay thì có là gì ? Chẳng qua cũng chỉ là một chi nhánh nhỏ thôi. Sao mẹ cứ quan trọng vấn đề đến như vậy?”

“Vậy mẹ hỏi con, Tạ Đình Phong đã cầu hôn con chưa? ”

Sự tự tin của Lâm Uyển Thanh bỗng dưng bị tuột xuống còn 4,5 phần” Vẫn chưa nhưng mà..”

“Chưa cầu hôn,chưa hứa hẹn gì mà đã mạnh mẽ khẳng định với mẹ như vậy. Mẹ trải đời hơn con nhiều,thất bại hay thành công đều đã nếm không ít, Uyển Thanh nếu như con không có tâm huyết với OneWay thì đừng làm nữa!mẹ sẽ thay người khác”

“Được thôi! Mẹ muốn thay thì cứ thay đi. Con không cần” Lâm Uyển Thanh nóng nảy trả lời rồi đứng dậy bỏ đi.

Ba ngày sau nhà họ Trần sẽ chính thức sang đón tân nương về,bà Hạ đã gấp rút hối thúc ông Hạ gọi điện bảo Tuyết Nhi về quê ngay và bỏ hết mọi công việc đang làm. Thế mà đã hai ba ngày rồi mà không thấy bóng dáng nó đâu hết,ngày cưới cũng đã cận kề rồi.

Bà Hạ đi qua đi lại căn nhần với ông Hạ ” Ông có nói rõ ràng với nó không vậy?”

Ông Hạ miễn cưỡng trả lời ” Có”

“Vậy nó có nói cụ thể là ngày nào sẽ về không?”

“Không”

“Cái gì? Vậy rốt cuộc là nó có chịu về không đấy”

“Tôi không biết” Ông Hạ chán chường trả lời rồi bật TV lên xem.

Bà Hạ tức giận bước tới rút luôn dây cắm ra,mắt chùng lên quát ” Giờ này mà còn xem TV được hả? Con Tuyết Nhi nó mà không về thì chết cả đám nhà”

” Con về rồi ”

Thật nhẹ cả lòng khi nghe tiếng người đang mong thoát lên,ông Hạ ngồi bật dậy mở to mắt ” Tuyết Nhi”

“Ôi tạ ơn trời! Cuối cùng con gái của mẹ cũng đã về rồi, sao về mà không gọi cho mẹ ra đón hả con? Ừa nhưng mà con đi không mang theo hành lý à? Mà thôi khỏi cũng được” Bà Hạ nét mặt đầy hớn hờ.

Tuyết Nhi sau khi nhận được cuộc điện thoại đó thì cả người như chết lặng ,bị sốc cả một ngày trời. Cô đã khóc rất nhiều,khóc đến nước mắt cạn khô,người ở bên cạnh lắng nghe và an ủi cô lúc đó chỉ có chị Diệp. Khi đã bình tâm lại mọi chuyện cũng kể hết cho chị nghe,cô muốn trốn chạy khỏi cuộc hôn nhân này nhưng chị bảo cứ về xem tình hình thế nào rồi thử tìm cách thương lượng, vì trốn tránh lúc này không phải là kế sách hay,vậy nên tối hôm qua cô đã đón chuyến xe về quê .

Tuyết Nhi mặt mũi lên tiếng” Con sẽ không đồng ý kết hôn”

“Con vừa nói cái gì?” Bà Hạ khá là tuột húng .

” Con không muốn kết hôn” Tuyết Nhi trả lời lần nữa.

“Không có chuyện muốn hay không muốn ở đây, tiền cháo thì cháo phải múc thôi” Bà Hạ liền thay đổi sắc mặt.

Tuyết Nhi cố tỏ ra mạnh mẽ để họ thấy quyết tâm của cô ” Con không cần biết đến chuyện tiền bạc gì cả? Ba mẹ tự nhận thì hãy tự trả ,đừng liên can đến con”

Bà Hạ phát tiết tát cái bốp vào mặt Tuyết Nhi ” Thứ ăn cháo đá bát, ai dậy mày cái thói hỗn láo như vậy hả? Ba mẹ nuôi mày bấy nhiêu năm, giờ đến lúc mày cũng phải trả hiếu chứ?”

Tuyết Nhi rút nước mắt gào lên ” Đem con đi bán gọi là trả hiếu ư?”

Bà Hạ cảm thấy phản ứng của Tuyết Nhi gây gắt nên lo sợ con bé này sẽ bỏ cửa chạy lấy người ,vì vậy bà ta nắm lấy cổ tay của Tuyết Nhi lôi cô vào phòng.

” Mẹ làm cái gì vậy? Con sẽ không ở đây đâu, con không muốn!” Tuyết Nhi vừa khóc vừa níu lại nhưng sức bà Hạ mạnh như đàn ông, bà ta nắm chặt mà lôi cô ấy.

” Bà buông con bé ra đi” Ông Hạ bức xúc nói.

” Ông im đi, nếu muốn mọi chuyện yên ổn thì phải giữ nó ở lại chứ, không lẽ ông muốn mang nhục với nhà ông Trần sao? ” Bà Hạ gắt giọng quát.

Ông Hạ cũng không còn cách nào khác nên đành nhắm mắt làm ngơ. Nếu chuyện không ổn thì cả hai bên nhà Hạ Trần đều mất mặt trước bà con hàng xóm, khi đó ông Trần chắc chắn sẽ không để yên cho gia đình ông.

” Mẹ con xin mẹ mà! Đừng ép con!”

“Về phòng ngay” Bà Hạ cuối cùng cũng lôi được Tuyết Nhi vào trong mà khoá trái cửa.

“Mẹ mở cửa cho con đi! Mẹ...mẹ” Tuyết Nhi gào thét đập cửa nhưng bà Hạ nhất quyết không mở.

Bà ta đi lên chỗ ông Hạ ngồi, cau có nét mặt ” Đúng là ngu không thể tưởng, không biết nhìn xa trông rộng gì hết”

Ông Hạ bất mãn thở dài ” Bà ép nó như vậy sẽ tốt ư? ”

“Thôi thôi đi, đầu đã vào đó cả rồi ông đừng lằng nhằng nữa, không lo nghĩ cách mà khuyên nó chứ để sang nhà họ Trần nó lại làm loạn lên thì phiền phức không ít đâu”

Tuyết Nhi ở trong căn phòng của chính ngôi nhà mà mình đã ở từ nhỏ nhưng bây giờ căn phòng này sao lại trở nên đáng sợ đến như vậy. Tuyết Nhi cứ tưởng nếu mình cương quyết thì ba mẹ cũng sẽ thay đổi ý định dù sao cô cũng là con của họ mà, thế nhưng ai ngờ lại thành ra thế này. Tuyết Nhi lại bật khóc, cô khóc đến xót xa trong lúc này cô thật sự rất sợ hãi không biết nương tựa vào đâu .

Nước mắt rơi lã chã ướt đầm hết gương mặt tròn xoe ” Cứu em với chị Diệp ”. Điện thoại làm mất rồi, giờ có muốn gọi cũng chẳng thể nào, Tuyết Nhi chỉ gọi chị Diệp trong sự tuyệt vọng.

Như đã hứa Tạ Đình Phong đã lái xe đến nhà của Lâm Uyển Thanh để đón cô ấy đi ăn tối.

Lâm Uyển Thanh được quản gia lý báo là có thiếu gia Đình Phong tới, cô ta soi gương chỉnh sửa lại tóc rồi nhanh chóng chạy xuống dưới nhà.

Tạ Đình Phong đang đứng tựa người vào xe, thấy Lâm Uyển Thanh anh liền nở một nụ cười rất triu mến. Lâm Uyển Thanh lúc này có vẻ vàng nhưng thấy anh thì lại tỏ ra vẻ hồ hởi, cô ta đi từ từ đến chỗ anh, nét mặt mang chút hờn.

Tạ Đình Phong dịu dàng hỏi ” Biểu cảm của em thế này là có ý gì đây?”

“Sao mấy ngày nay không gọi cho em?” Lâm Uyển Thanh nũng nịu .

“Vậy sao em không gọi cho anh?”

Lâm Uyển Thanh cú tay vào người Đình Phong ” Hừ em gọi rồi đấy chứ, anh chẳng nhớ đến người ta mà còn nói” Cô ta vênh mặt qua một bên.

Tạ Đình Phong nhẹ cười rồi nằng nệ cô ấy ” Thôi mà! Anh bận việc thôi,đừng giận anh nữa nha”

“Không” Lâm Uyển Thanh tiếp tục làm giá.

“Anh xin lỗi được chưa? Quay mặt qua đây cho anh nhìn cái nào” Tạ Đình Phong đưa một tay xoay nhẹ gương mặt của Lâm Uyển Thanh về phía mình nhưng cô ấy lại cố tình giận dỗi mà hất tay anh ra rồi xoay người lại đằng sau.

” Anh định làm gì?”

Tạ Đình Phong nâng ánh mắt rồi nhẹ chớp,hình như câu này đã nghe từ ai đó rồi thì phải. À thì ra là Tuyết Nhi,Đình Phong nhớ lúc đó anh cũng đang năn nỉ cô ấy nhưng Tuyết Nhi rất dễ dỗ dành không tốn nhiều thời gian như Uyển Thanh,nghĩ đến gương mặt ngây ngô của Tuyết Nhi khi bị trêu chọc thì anh chợt bật cười.

“Anh còn cười được sao?” Lâm Uyển Thanh quay lại nhăn nhó.

“Đủ rồi,đi với anh” Tạ Đình Phong kéo tay cô ấy đi vào trong xe. Phải làm thế mới xong chuyện hờn dỗi này,nhưng đến bản thân anh cũng cảm thấy có chút khó hiểu vì tự dưng lại nghĩ đến Tuyết Nhi.

” Tại sao lại nhớ đến cô ấy chứ?”

20. Chương 19: Tìm Ông Tạ

Tối đến ông Hạ mang cơm đi đến trước cửa phòng của Tuyết Nhi ” Tuyết Nhi ba đem cơm cho con này”

Ông mở khoá cửa để vào,Tuyết Nhi thấy cửa mở thì lập tức chạy ra ngoài. Cô chạy đến cửa chính thì hụt hẫng vì cửa chính cũng đã bị khoá bằng một ổ khoá lớn,Tuyết Nhi phần nộ ngoảnh lại nhìn ông Hạ.

” Là mẹ con đã khoá,bà ấy biết con sẽ bỏ chạy nên...”

” Đây là đâu? Là ngôi nhà mà con đã sinh ra và lớn lên hay là nhà tù hả ba? Ba mẹ dùng quyền gì mà giam cầm con như một tù nhân chứ? Con đã phạm lỗi gì mà phải chịu đựng cảnh như thế này?” Tuyết Nhi nhìn ông Hạ bằng ánh mắt đau đớn .

Ông Hạ nghe con nói thì lòng đầy chua xót ” Thôi con ăn miếng cơm trước đã,từ trưa đến giờ con vẫn chưa ăn gì đấy”

“Con không ăn,thà chết còn hơn” Tuyết Nhi tràn trề nước mắt chạy vào phòng đóng sầm cửa.

“Ba để cơm dưới bếp,khi nào thấy đói thì ra ăn nha con” Ông nặng lòng mà nói,mắt cũng ương utor rồi ông bưng tô cơm đi xuống bếp.

Tuyết Nhi ngồi dưới sàn,tay ôm đầu gối,cô thậm chí còn không bật đèn mà chỉ ngồi như vậy,tiếng nấc và thúc thích nơi chóp mũi đến chua chát lòng. Cô biết phải tìm cách thì mới cứu được bản thân,không thể cứ ngồi đây mà cam chịu số phận đày đọa. Nhưng cách gì đây bây giờ? Ông trời ơi xin hãy giúp cho con với! Tuyết Nhi cắn ngón trở suy nghĩ trong vô vọng.

” Hãy làm cháu dâu của ông” Tuyết Nhi bỗng chợt nhớ đến lời của ông Tạ.

” Ông Tạ.Đúng rồi ông sẽ giúp được mình. Nhưng làm sao để gặp được ông bây giờ”

Một lúc sau Tuyết Nhi mở cửa đi xuống bếp mà ăn cơm,ông Hạ thấy con đã chịu ăn thì cứ tưởng là con bé chịu chấp nhận rồi.

” Tuyết Nhi con đã nghĩ thông rồi ư?”

Tuyết Nhi gượng gạo cười một cái không thật lòng ” Dạ”

“Thật ra ba cũng không muốn ép con nhưng vì mẹ con đã chót nhận tiền rồi cho nên...”

“Con hiểu mà.Nhưng có thể cho con mượn điện thoại không?”

“Con muốn gọi cho ai thì để ba gọi cho”

Tuyết Nhi chớp ánh mắt cố tỏ vẻ bình thản ” Là mẹ bảo ba đừng đưa điện thoại cho con phải không?”

“À.....ba nghĩ chắc con cũng hiểu” Ông Hạ ngài ngại nói.

“Con đã đồng ý rồi thì ba con lo gì nữa? Con muốn gọi tạm biệt chị Diệp thôi mà,chút yêu cầu nhỏ này của con ba cũng không cho sao?” Ánh mắt đượm buồn dừng trên gương mặt ông Hạ.

Ông Hạ nhất thời mềm lòng nên đã đưa điện thoại cho Tuyết Nhi. Cô nhanh chóng cầm lấy điện thoại gọi cho chị Diệp.

” Chị Diệp mau bắt máy đi chị...”

Tuyết Nhi thực chất không hề đồng ý kết hôn mà chỉ đang giả vờ để có thể dùng điện thoại gọi cho chị Diệp nhờ đến sự giúp đỡ của chị.

Tít.tít.. Không có ai bắt máy,Tuyết Nhi lo lắng vội bấm gọi lại.Cô sốt ruột đi qua đi lại,nếu bây giờ không gọi được cho chị thì lần sau sẽ rất khó.

” Con đang làm gì đấy” Tiếng của bà Hạ thốt lên.

Tuyết Nhi liền mở to mắt giật mình.

“Định gọi ai đến cứu ư?” Bà Hạ định đi tới giật lấy điện thoại trên tay Tuyết Nhi .

“Alo..” chị Diệp đã bắt máy.

” Chị, em Tuyết Nhi đây...” Tuyết Nhi vội vã chạy vào phòng nhưng không kịp đã bị bà Hạ kéo lại.

” Hãy đến gặp ông Tạ.....nói..nói..em đồng..ý. Em đang bị...giam...lông...ông ...” Bà Hạ với tay chụp điện thoại,Tuyết Nhi cố gắng giằng co để nói với chị Diệp. ” Cứu em..ông có thể cứu...em..”

” Tuyết Nhi em nói gì chị nghe không rõ...Tuyết Nhi”

_ Bốp. Cuối cùng bà Hạ cũng giật được điện thoại và Tuyết Nhi bị ăn một cái tát .

” Mày có biết là mày đang đem gia đình ra làm trò đùa không? Sao mày có thể hư đốn như vậy?”

“Sao hở ra là ba lại đánh nó thế? Có gì thì từ từ nói” Ông Hạ lên tiếng.

“Là ông đưa điện thoại cho nó ư? Tôi đã dặn thế nào hả? ”

“Vì nó nói là đồng ý rồi cho nên tôi mới”

Bà Hạ lườm mắt sang Tuyết Nhi “Ghê đời thật đấy! Được,vậy thì ngày mai sang bàn lại với ông Trần,cho rước tân nương sớm hơn một ngày để tránh đêm dài lắm mộng”

“Mẹ không thể làm như vậy!”

Mọi lời nói của Tuyết Nhi bây giờ đều bị phớt lờ.Sau đó Tuyết Nhi tiếp tục bị nhốt trong phòng không cho ra ngoài.

Chị Diệp sau khi nhận cuộc điện thoại khẩn cấp của Tuyết Nhi thì trong lòng bồn chồn không yên.

” Con bé đã xảy ra chuyện gì rồi? Giọng nói cứ tiếng có tiếng không, mình khó hiểu quá...”

Chị Diệp nhìn vào điện thoại thì phát hiện mình có bật trình ghi âm,thì ra lúc nãy chị có đang thu âm giọng hát để gửi cho Trình Khang.

” Thật là may quá” .

Thế là chị ấy liền bật lại để nghe cho rõ cuộc hội thoại khi nãy.

“...” Chị Diệp chợt một tay che lấy miệng kinh ngạc và sửng sốt khi nghe thấy từ cứu của Tuyết Nhi.

“Đúng là đã xảy ra chuyện rồi.Nhưng tại sao con bé lại bị giam lỏng,còn đến gặp ông Tạ là sao?”

Sự việc càng lúc càng rối ren,nhưng chị Diệp cảm thấy nên làm theo những gì Tuyết Nhi đã nói hy vọng sẽ giúp được con bé.Nghĩ vậy chị lập tức đón xe đi đến nhà họ Tạ ngay trong đêm.

21. Chương 20: Gặp Ông Tạ

Biệt thự nhà họ Tạ (19:22 pm)

Chị Diệp vội vã bước xuống xe rồi chạy ngay đến trước cổng xin cảnh vệ cho vào, nhưng anh ta bảo phải có sự đồng ý của gia chủ thì chị mới được vào. Vậy là chị Diệp phải đứng ngoài chờ cảnh vệ gọi điện để thông báo cho người trong nhà.

“Alo...Cần gặp ông chủ ư? Dạ..để tôi đi thông báo”

Người nhắc máy lần này là cô giúp việc A Hiên,cô nhanh chóng đi lên thư phòng của ông Tạ và gõ cửa...

_Vào đi

“Có chuyện gì” Ông Tạ mắt đang quan sát trên màn hình máy tính.

“Dạ thưa ông chủ bên ngoài có người nhận là bạn của Hạ Tuyết Nhi,nói là có chuyện gấp muốn gặp ông ạ!” A Hiên chậm rãi báo cáo rõ cho ông Tạ.

Ánh mắt ông Tạ bỗng nhẹ đảo rồi ngó lên nói ” Mời cô ta vào đi”

“Dạ” A Hiên sau đó liền đi xuống phòng nhắc điện thoại lên trả lời với cảnh vệ ” Ông chủ nói mời cô ấy vào”

Bên ngoài cổng,cảnh vệ nhận được sự đồng ý thì đã mở cổng cho chị Diệp. Chị ấy khẩn trương đi nhanh vào bên trong ,cửa lớn cũng đã mở sẵn.

“Mời cô vào,ông Tạ đang đợi cô ở phòng khách” A Hiên đưa tay mời chị Diệp.

“Cảm ơn!” Chị Diệp gật đầu rồi đi theo A Hiên đến phòng khách để gặp ông Tạ.

Vừa thấy ông Tạ chị Diệp cúi đầu chào ông một cái

Ông Tạ nhìn lên và nhẹ chớp ánh mắt ” Cô ngồi đi”

Chị Diệp hơi hồi hộp và ngồi xuống ghế sofa bên đối diện.

“Cô nói cô là bạn của Hạ Tuyết Nhi?”

“Dạ vâng ạ! ”

“Vậy cô hãy nói vào vấn đề chính luôn đi,ta còn có việc.” Ông đưa tay cầm lấy tách trà.

Chị Diệp có chút bối rối vì cũng không biết phải diễn đạt như thế nào nữa,chị hít một hơi sâu rồi nhẹ thở ra ,cố gắng nói rành mạch câu chuyện.

” Dạ..thật ra cháu cũng không biết nếu nói ra thì ông có hiểu hay không? Cháu có nhận được cuộc gọi của Tuyết Nhi cách đây một tiếng,trong cuộc gọi đó cô ấy nói rất vội vàng,cháu cũng không hiểu được tường tận thế nào. Chỉ nghe được đại khái là cô ấy nói thế này: Hãy đến gặp ông Tạ nói là em đồng ý,em đang bị giam lỏng,ông sẽ giúp được em ,..”.

Ông Tạ nghe xong thì trữu hàng lông mày,ông đặt tách trà xuống bàn,ng nghiêm giọng hỏi ” Con bé bị bắt cóc sao?”

Chị Diệp vội lắc đầu ” Không ạ! Cháu nghĩ là do cha mẹ Tuyết Nhi đã làm gì đó. Vì Tuyết Nhi bị buộc về quê để kết hôn với một người mà cô ấy không hề muốn”

Ông Tạ bắt đầu hiểu rõ hơn sự việc ” Ý cô là con bé đang bị chính gia đình mình giam lỏng”

Chị Diệp với ánh mắt rất nghiêm túc gật đầu một cái“Tuyết Nhi đã khóc rất nhiều trước khi về quê. Cô ấy đến cuối cùng chịu về đó cũng chỉ là muốn bàn bạc lại với gia đình”

Những lời Tuyết Nhi đã nói ,có mỗi ông Tạ là hiểu rõ ý định của cô bé. Ông chợt nở nụ cười nhàn trên môi. Chị Diệp thấy quái lạ khi không ông Tạ lạ cười như vậy,ngụ ý của Tuyết Nhi rốt cuộc là thế nào? Và cả biểu hiện khó hiểu kia của ông Tạ nữa.

“Ta sẽ nghĩ cách giúp cho Tuyết Nhi,cô cứ về trước đi. A Hiên tiễn khách”. Ông Tạ chỉ nói vậy rồi đứng dậy đi,chị Diệp cũng không còn gì để nói nên đành ra về với chút hy vọng từ lời hứa sẽ giúp đỡ của ông Tạ.

“Tuyết Nhi chị đã cố gắng làm những gì có thể rồi” Ra đến cổng,chị ngoảnh lại nhìn vào bên trong,giây lát nghĩ ngợi .

Chuyển sang một nơi sang trọng mang phong cách của phương Tây.Tạ Đình Phong đã đưa Lâm Uyển Thanh đến một nhà hàng nổi tiếng,anh đã bao trọn cả buổi tối và yêu cầu trang trí xung quanh thật lãng mạn,nhiều nến được thắp thay cho ánh đèn và tiếng đàn dương cầm du đưa vang lên.

“Có hai chúng ta thôi sao?” Lâm Uyển Thanh thẹn thùng hỏi.

“Em còn muốn có ai ư?”

Lâm Uyển Thanh mỉm môi cười:

“Không”

Người phục vụ đi tới chỉnh chu bật nắp trai rượu Pháp và từ từ rót vào ly.

“Em vui rồi chứ?” Tạ Đình Phong cầm ly rượu đưa lên ra hiệu cho Lâm Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh hiểu ý và cũng đưa ly lên cụng “cách ”một cái.

” Em rất thích”

Tạ Đình Phong nếm hương vị thơm nồng và dần dần của rượu đang dần thấm nơi cổ họng.

“Đình Phong!”

Tạ Đình Phong chớp mắt chờ đợi câu tiếp theo của Lâm Uyển Thanh.

“Anh nhớ đã hứa gì không?”

“Anh quên rồi” giọng có vẻ hờ hững.

“Em đi về” Lâm Uyển Thanh lại giận dỗi định đứng dậy, nhưng Tạ Đình Phong liền nắm lấy tay cô ta rồi nhẹ cười.

“Muốn về thì cũng phải đợi anh đeo dây chuyền cho em đã ” Anh đứng dậy đi vòng ra sau lưng rồi nhẹ nhàng đeo vào cổ Lâm Uyển Thanh một sợi dây chuyền cực đẹp.

“Anh lúc nào cũng muốn làm em giận rồi mới dỗ ngọt em sao?”

Tạ Đình Phong dịu dàng hôn lên má của Lâm Uyển Thanh “Anh như thế đấy!!”

Lâm Uyển Thanh vui thích trong lòng,cô đưa tay sờ lên gương mặt anh, rồi bỗng nói ” Đình Phong chúng ta hãy kết hôn đi!”

Tạ Đình Phong chợt tắt hẳn cảm xúc ngọt ngào,anh đặt bàn tay kia xuống rồi đứng thẳng lưng. Một chút không khí của sự căng thẳng len vào trong sự lãng mạn của những ngọn nến.

” Tại sao em lại nhắc đến chuyện kết hôn” Tạ Đình Phong đi sang bên mắt nhìn ra hướng cửa kính và hai tay khoanh vòng .

Lâm Uyển Thanh cũng đứng dậy đi lại trước mặt của Đình Phong “không lẽ anh chưa từng nghĩ đến chuyện này ư?”

“Chỉ là lúc này thì chưa phù hợp” Tạ Đình Phong trả lời .

“Tại Sao?”

“Đừng nói chuyện này nữa có được không?”

“Em hỏi anh tại sao?” Lâm Uyển thanh bỗng đứng tức tối.

”Em đang làm bữa tối mất vui đây,chúng ta còn chưa ăn gì?” Anh đặt nhẹ tay lên vai Lâm Uyển Thanh mà nhỏ nhẹ nói.

“Nếu anh không có ý định kết hôn với em thì chúng ta hãy chia tay đi” Lâm Uyển Thanh rút nước mắt nói một cách dứt khoát.

“Uyển Thanh” Tạ Đình Phong nổi giận mà lớn giọng gọi.

“Anh nghe rõ rồi đó,suy nghĩ đi rồi hãy đến gặp em”

Cô ta để lại lời cuối rồi đi ra khỏi nhà hàng nhưng được một đoạn thì đứng lại giây lát,ánh mắt nhẹ liếc sang bên rồi tiếp tục đi ra khỏi đó. Lâm Uyển Thanh cho rằng làm như vậy sẽ thúc đẩy được Tạ Đình Phong kết hôn với cô ta,và khi đó cô ta có thể ngẩng cao đầu trước mặt mẹ của mình,quyền thế trong tay cũng cao hơn bất kỳ ai và dĩ nhiên cô ta cũng muốn chiếm hữu Tạ Đình Phong chắc chắn trong tầm tay.

Lâm Uyển Thanh bắt một chiếc taxi để về. Lúc ngồi trên xe cô ta nghĩ” Anh ấy sẽ phải đến cầu xin mình..”

Tạ Đình Phong vẫn còn đứng trong nhà hàng,anh cảm thấy mệt mỏi,anh không muốn nghĩ nhiều đến chuyện hôn sự,bởi lẽ có một rào cản quá lớn đã chắn ngang con đường của anh và Lâm Uyển Thanh, đó chính là ông Nội. Một bên là ông,một bên là người yêu,anh ở giữa thật sự rất khó xử.

22. Chương 21 : Tự Sát

Tối hôm đó trời đổ một cơn mưa lớn,tiếng của sét đánh nghe to đến thốn cả tim.Hạ Tuyết Nhi lạnh lẽo ngồi trong bóng tối,đã 12 h đêm rồi mà cô vẫn còn chưa ngủ vì vốn dĩ cô bây giờ chẳng màng đến chuyện gì nữa,ngoài việc muốn thoát ra khỏi đây.

Mưa rơi ầm ỉ trên trần nhà làm cho Tuyết Nhi thật đến sợ hãi ,nhất là trong hoàn cảnh này. Cô muốn được yên tĩnh,nhưng ông trời không muốn cho cô toại nguyện thì phải,cô đưa hai tay bịt lấy tai để khỏi phải bị âm thanh của chớp làm phiền.

“Tại sao vào Phòng tôi..”

Tuyết Nhi ngờ ngợ mở nhẹ ánh mắt

_Câu nói này nghe quen quá.

_ Đình Phong ?

Cô nghĩ mình đã nhìn thấy Đình Phong,cô nghẹn ngào đứng dậy chạy đến ôm lấy anh nhưng bất giác chỉ thấy một bóng tối bao trùm không gian” Không phải,chỉ là mơ”. Đến lúc này cô mới hiểu ngay cả khi sợ hãi nhất cô vẫn muốn được tựa vào anh ấy,được nhìn thấy anh ấy. Nếu cô phải bị ép gả cho ai đó,thì chỉ bằng cô tình nguyện làm người hầu hạ cho anh ấy còn hơn làm vợ của một kẻ điên như con của ông Trần,cha mẹ rớt cuộc đã nghĩ gì mà lại ép cô phải kết hôn với hắn chứ? Thật kinh tởm.Tuyết Nhi đã nghĩ rất nhiều và rồi cô đã chọn một sự lựa chọn đến cực đoan.

” Nếu ông Tạ không thể đến giúp mình,thì con dao này coi như là một sự giải thoát”

Tuyết Nhi tuyệt vọng đã lén giấu một con dao nhỏ trong người. Đời này cô nghĩ ,ngoài Tạ Đình Phong ra thì trái tim cô chẳng thể nào đón nhận thêm một ai,chẳng còn gì để tiếc nuối,chẳng còn gì để luyến lưu,cha mẹ cũng đã đối xử với cô như vậy,cô chỉ là một kẻ mờ nhạt trên cõi đời này,không ai nhớ đến,không ai tiếc thương.

Tuyết Nhi nhắm chặt mắt,khẽ rơi một giọt lệ đắng lòng “Đình Phong tạm biệt anh!”

Sáng sớm hôm sau.

“Cốc cốc cốc..mở cửa..bà Hạ mở cửa”

“Ông ra mở cửa xem là ai vậy” Bà Hạ đang ngủ thì chợt người gọi ông Hạ.

“Ai mà mới tờ mờ sáng thế này đã gõ cửa om cả lên” Ông Hạ dụi dụi mắt đi ra mở cửa.

“Các người là ai?” Ông Hạ ngạc nhiên khi ngoài cửa là hai gã đàn ông to cao, cơ bắp cuộn cuộn.

“Chúng tôi là người của ông Trần, hôm nay sang đón dâu” một gã nói.

“Cái gì? Đón dâu????” ông Hạ tiếp tục ngạc nhiên.

“Hỏi vợ ông thì biết”

“Được rồi để tôi hỏi, các người chờ một chút”. Ông Hạ đi vào phòng lay người bà Hạ dậy.

Một lát sau bà Hạ khoác cái áo rồi đi ra ” Ai cơ, ai đến đón dâu?”

“Sao lại chỉ có hai người thế này? Xe hoa đâu?” Bà Hạ ngó đầu ra phía cửa.

“Chúng tôi chỉ làm theo lời dặn của ông Trần thôi, ông ấy chỉ nói làm gọn gàng không rườm rà”

“Gọn là gọn thế nào? Đón dâu cái kiểu gì vậy?” Bà Hạ bức xúc.

”Bà đừng lòi thôi nữa, nhanh đem cô dâu ra đây, còn không thì trả lại tiền, ông Trần đã căn dặn như vậy rồi”
Gã đang nói lên giọng, mắt trợn trừng.

Bà Hạ nghe nhắc đến tiền thì đành lùi một bước ” Ông mau đi gọi Tuyết Nhi ra đây”

“Nhưng...” Ông Hạ nhăn nét mặt.

”Nhưng cái gì mà nhưng, mau đi đi” bà Hạ thúc dục.

Ông Hạ cũng đành đi vào gọi Tuyết Nhi, đến phòng ông gõ cửa..” Tuyết Nhi con đã dậy chưa? Tuyết Nhi..”

Ông Hạ cứ gõ rồi cứ gọi, nhưng không thấy Tuyết Nhi trả lời.

“Nó ngủ say thế sao?”

Ông Hạ vội chốt mở cửa bước vào, ông đưa tay bật công tắc đèn lên.

__KHÔNG

Bà Hạ nghe tiếng thét thì giật hết cả hồn” Chuyện gì vậy ? Ông bị cái quái gì thế?” Bà Hạ ngoảnh đầu nhìn vào trong.

Bên trong căn phòng, Tuyết Nhi nằm dài trên giường, cánh tay phải thả lỏng xuống và trên sàn đầy vết máu, cô ấy đã tự sát.

“Tuyết Nhi con đừng dọa ba mà con!” Ông Hạ đầm đìa nước mắt chạy đến ôm lấy Tuyết Nhi .

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà ông..” bà Hạ đi vô, miệng xoắn xoắn hỏi thì chợt

Á.....Máu ..máu...

“Tuyết Nhi mở mắt ra đi con, Tuyết Nhi ba sai rồi...hu hu...” Ông Hạ bù lu bù loa lên mà khóc.

Bà Hạ hét đôi sừng sốt, bà nhanh chóng cầm lấy cánh tay bị cắt mạch của Tuyết Nhi ” Nhanh đi lấy cho tôi miếng vải, nhanh lên”

Bà Hạ hối thúc ông Hạ đi lấy miếng vải. Bà khẩn trương bấn chặt vết thương để cầm máu, không biết Hạ Tuyết Nhi đã cắt cổ tay từ lúc nào, máu ra rất nhiều nhưng cũng may tay cô vẫn bắt được mạch.

Ngay sau đó Tuyết Nhi được đưa đến bệnh viện gần nhất để cấp cứu.

Bác sĩ đang đo huyết áp và truyền máu cho cô ấy.

“Bác sĩ con gái tôi thế nào rồi?” Ông Hạ khê hỏi.

“Cô ấy bị mất máu quá nhiều, huyết áp thấp và mạch rất yếu. Nếu sau 6 tiếng đồng hồ nữa, mà huyết áp vẫn thấp như vậy thì tôi e là...”

Ông Hạ rất lo lắng,mồ hôi toát ra trên trán ” Là sao hả bác sĩ?”

” Tôi nghĩ gia đình nên chuẩn bị tâm lý sẵn cho tình huống xấu nhất” Vị bác sĩ hạ nhẹ giọng ,thông báo cho ông Hạ khả năng Tuyết Nhi sẽ không cứu được.

“Bác sĩ tôi van anh,tôi lạy anh,xin hãy nghĩ cách cứu cho con gái của tôi” Ông Hạ năn nỉ nắm lấy cánh tay của bác sĩ .

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng nghị lực của bệnh nhân vẫn là chính,nếu cô ấy không muốn sống thì chúng tôi cũng hết cách.”

Bác sĩ chỉnh lại ống dây truyền cho Tuyết Nhi lần nữa rồi đi ra ngoài,lúc này chỉ còn trông đợi vào nghị lực của Tuyết Nhi. Ông Hạ rút nước mắt,ngồi cạnh giường bệnh của con gái.

“Là ba đã ép con,ba sai rồi. Con có trách có mắng thì con cứ mắng ba đi,tĩnh lại mà trách ba đi con. Ba sẽ không ép con phải kết hôn nữa, ba không muốn mất con đâu con gái. Tuyết Nhi tỉnh lại đi con...”

Dù cho ông ấy có nói đến cạn lời nhưng Tuyết Nhi vẫn không tỉnh lại,cô đã quá thất vọng với gia đình,thất vọng với người cha người mẹ mà cô luôn yêu thương. Họ đã đâm một nhát rất sâu vào trong trái tim cô,cô đã không muốn sống nữa,cô không muốn cả đời bị chới buộc trong cuộc hôn nhân tiền bạc,không muốn thân xác mình bị một gã điên xâm chiếm,thà rằng cô chọn cách để ra đi như một sự giải thoát khỏi lao tù.

Bà Hạ từ từ mở cửa bước vào ,sau khi đã đi giải quyết với bên nhà ông Trần.Bà lại gần ngồi cạnh bên ông Hạ,nét mặt có chút mệt mỏi.

“Giờ thì bà hài lòng chưa?” Ông Hạ đau lòng, giọng quở trách bà Hạ.

“Bác sĩ nói thế nào?” Bà Hạ không hùng hổ như ngày thường mà chỉ nhẹ nhàng hỏi.

“Nếu nó không tỉnh lại sau 6 tiếng nữa thì sẽ...”

“Nó sẽ tỉnh lại” bà Hạ nói một cách rất thản nhiên.

Ông Hạ nhướng ánh mắt nhìn bà Hạ ” Làm sao bà biết chắc như vậy?”

“Tôi nuôi nó từ thuở nó còn đỏ hỏn,so với ông tôi hiểu nó hơn ông nhiều. Là nó giận tôi nên nó mới như vậy,để cho nó nghỉ ngơi một chút,hết giận rồi thì nó sẽ tỉnh lại thôi”

Ông Hạ u sầu mà thở dài” Cũng mong là như bà nói,nếu không chúng ta sẽ phải ân hận cả đời”

Một nữ y tá cầm cuốn sổ trên tay,bước vào thông báo ” Xin mời người nhà đi làm thủ tục nhập viện cho cô Hạ Tuyết Nhi”

“Bà ở lại với con,tôi đi lo thủ tục nhập viện cho ổn thoả rồi quay lại sau”

“Ông cứ đi đi”

Sau khi ông Hạ ra khỏi phòng,bà Hạ đưa tay cầm lấy bàn tay mỏng manh và đang lạnh của Tuyết Nhi. Một sự ân hận hiện lên trong ánh mắt,lời nói đầy nghẹn ngào từ nơi cổ họng khẽ thốt ra

“Mẹ xin lỗi!Mẹ không ngờ con lại cương quyết đến như vậy. Không phải là mẹ không thương con nhưng có lẽ mẹ đã quá lo nghĩ cho Hạ Du,đã quá oán hận ba con,cho nên đã dè cái sự đau đớn đó lên con,dù gì mẹ cũng nuôi con từ thuở mới lọt lòng,nói không có tình cảm thì không đúng”

Đôi mắt bà dần ươn ướt,thấy con như vậy dĩ nhiên là bà đau xót. Tuy bà thương Hạ Du hơn, nhưng Tuyết Nhi cũng đã gọi bà là mẹ gần ấy năm trời. Chuyện đã đến nước này,bà cũng không nhẫn tâm ép con nữa. Bà nghĩ nếu nó tỉnh lại, thì sẽ để cho nó lên lại thành phố còn việc tiền nong với nhà ông Trần bà sẽ bán ngôi nhà đang sống để trả lại tiền, rồi thuê lại một chỗ khác ở vậy.

“Chủ tịch ngài gọi tôi”Thư ký Triệu bước vào văn phòng của chủ tịch Tạ và cúi đầu chào.

“Chuyện ta nhờ anh tìm hiểu thế nào rồi?”

“Vâng thưa chủ tịch, thông tin về Hạ Tuyết Nhi tôi đã thu thập đủ. Tôi cũng đang chuẩn bị mang lên cho ngài.”

Thư ký Triệu cầm tài liệu đặt lên bàn của ông Tạ.

Ông Tạ nhìn lướt qua rồi nâng ánh mắt, ông đưa tay bấm một phím trên điện thoại bàn “Gọi Giám Đốc Tạ vào gặp ta”

“Dạ vâng thưa chủ tịch” Một thư ký khác trả lời bên đầu dây.

“Thư ký Triệu, anh quay về làm việc đi”

“Vâng chào chủ tịch”

Thư ký Triệu đi được khoảng năm phút thì Tạ Đình Phong mới đi lên phòng của chủ tịch.

Thư ký bên ngoài gọi điện thông báo cho ông Tạ “Thưa chủ tịch, Giám Đốc Tạ đã đến rồi ạ”

“Mời cậu ta vào ”

“Anh vào đi ạ” Cô thư ký nhẹ nhàng mở lời.

Sau đó Tạ Đình Phong mở cửa bước vào.

“Cháu lại đây ngồi đi” Ông Tạ hướng ánh mắt sang bên rồi cũng đứng dậy khỏi ghế xoay mà di chuyển ra ghế sofa.

Tạ Đình Phong theo ông đi lại ghế mà ngồi ” Ông có việc gì cần bàn với cháu ư?”

“Cháu còn nhớ Tuyết Nhi chứ?”

Tạ Đình Phong hơi khó hiểu ” Cháu nhớ, nhưng sao ông lại nhắc đến cô ấy?”

“Cháu hãy đi đón con bé về nhà của chúng ta!”

Chuyện ông nói càng lúc càng khó hiểu, Tạ Đình Phong nghi vấn trong ánh mắt mà nhìn ông ” Tại sao ạ?”

“Chuyện này ông sẽ nói rõ với cháu sau. Còn bây giờ cháu hãy đi đón con bé về đây càng sớm càng tốt ”.

.....

(Nội dung về Y khoa chỉ là sử dụng tình tiết hư cấu thôi nha các bạn!!)

23. Chương 22: Chuyển Đi

“Nhưng cô ấy hiện đang ở đâu cháu còn không biết?”

“Gọi thư ký Triệu đi cùng, anh ta sẽ hỗ trợ cho cháu. Bây giờ cháu hãy đi ngay luôn đi và nhớ rằng nếu cháu không đón được Tuyết Nhi thì cũng đừng về đây nữa!”.

Ông Tạ nói một cách rất nghiêm túc .

Tạ Đình Phong không nói thêm lời nào vì anh biết tính ông là vậy, một là một mà hai là hai nên có hỏi nữa thì cũng không giải quyết được gì, anh đứng dậy chào ông rồi đi ra khỏi văn phòng.

Thư ký Triệu nhận chỉ thị từ chủ tịch Tạ nên nhanh chóng chuẩn bị xe trước cổng công ty. Tạ Đình Phong cũng khẩn trương để làm theo lời ông đã căn dặn, anh đi đến xe rồi mở cửa bước lên ghế trước.

“Mất bao lâu để đi đến đó” Tạ Đình Phong hỏi.

“Dạ thưa giám đốc, nếu đi đường cao tốc thì mất khoảng 4 tiếng ạ”

“4 tiếng” Tạ Đình Phong nâng cánh tay trái nhìn vào đồng hồ rồi quay sang thư ký Triệu bảo:

“Tôi muốn đi và về ngay trong ngày nên anh hãy lái nhanh một chút”

Thư ký Triệu trả lời “Vâng” rồi lập tức lui xe chạy thẳng ra quốc lộ.

Trên đường đi, Tạ Đình Phong vẫn còn sự nghi vấn muốn sáng tỏ nên đã hỏi thư ký Triệu về lý do anh phải đi đón Hạ Tuyết Nhi.

“Tôi cũng không biết thư giám đốc, chủ tịch chỉ bảo tôi thu thập thông tin về một cô gái tên là Hạ Tuyết Nhi thôi ạ”

“Tôi rất thắc mắc vì sao cô ấy lại không tự đến nhà mà ông Nội lại phải bắt tôi đích thân xuống quê cô ấy để đón ?”

Thư Ký Triệu nhìn qua Tạ Đình Phong “Chủ tịch không nói với anh chuyện đó sao?”

“Chuyện gì?”

“ ... ”

Thế là Thư ký Triệu đã nói cho Tạ Đình Phong biết về việc bị ép hôn của Hạ Tuyết Nhi. Sau khi nghe xong Tạ Đình Phong chỉ giữ im lặng, đôi mắt thanh tĩnh nhìn về đằng trước, thật khó đoán anh ấy đang suy nghĩ gì trong đầu.

Tính toang.. tính toang..

Quản gia Lý đi ra mở cửa ” Cô Xảo Tuệ đến chơi à”

Xảo Tuệ tươi cười trả lời ” Dạ! Uyển Thanh có nhà không chú”

“Tiểu Thư đang ở trên lầu, cô chờ chút để tôi báo với cô ấy”

“Dạ thôi để cháu đi lên luôn vậy!”

“Nhưng..” Quản gia Lý hơi e ngại.

“Không sao đâu chú, cậu ấy sẽ không giận đâu, tụi cháu là bạn thân mà”

Xảo Tuệ nói xong thì tính bơ chạy lên lầu của Lâm Uyển Thanh, không biết từ lúc nào cô ta lại tự phong cho mình cái danh hiệu là bạn thân của tiểu thư họ Lâm nữa.

Đến trước cửa phòng, Xảo Tuệ gõ cửa...

Lâm Uyển Thanh tâm trạng đang không vui nên gắt giọng nói vọng ra” Có chuyện gì?”

Xảo Tuệ nhẹ nhàng lên tiếng “Là mình Xảo Tuệ đây, mở cửa cho mình vào với”

“Ai cho cậu tự ý lên đây?”

“Mình đến để trò chuyện với cậu mà, cho mình vào đi”

Lâm Uyển Thanh sẵn tiện cũng đang muốn có người để cô ta chút phiền nên đã đi ra mở cửa.

Cửa mở ra Xảo Tuệ vui vẻ bước vào, Lâm Uyển Thanh đi một cách lười biếng lại cái giường rồi ngồi xuống.

“Muốn nói chuyện gì với tôi đây?”

Xảo Tuệ đặt túi xách lên bàn trang điểm của Lâm Uyển Thanh rồi lại ngồi cạnh cô ta ” Cảm ơn cậu vì đã giúp mình nhận được show của công ty AB fashion”

“Vậy là chỉ đến để nói cảm ơn thôi ư?”

Lâm Uyển Thanh liếc nhìn Xảo Tuệ.

“Đương nhiên là không nhưng sao hôm nay nhìn sắc mặt cậu kém thế, cậu bị bệnh à”

“Xuống sắc lắm sao?” Lâm Uyển Thanh lo lắng đưa tay sờ lên mặt

“Chỉ một chút thôi, nhìn cậu vẫn rất xinh đẹp”

Lâm Uyển Thanh nhếch miệng cười rồi bỗng nói:

“Mình đã nói chia tay với Đình Phong”

Xảo Tuệ kinh ngạc mở to hai con ngươi ” Tại sao chứ?”

Đôi mắt kiều diễm của Lâm Uyển Thanh nhẹ chớp “Mình muốn anh ấy kết hôn với mình nhưng anh ấy lại bảo chưa phù hợp vào lúc này”

Xảo Tuệ nhảy vào chen lời ” Vì vậy mà cậu đã đề nghị chia tay ư? Uyển Thanh cậu nghiêm túc đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là mình nghiêm túc, nếu không làm sao chối buộc được anh ”

Xảo Tuệ cảm thấy hoang mang “Mình không hiểu ý cậu lắm”

Lâm Uyển Thanh nhìn Xảo Tuệ với ánh mắt rất ẩn ý khó đoán ,thế rồi cô ta bật cười và bình thản nói ” Chia tay không có nghĩa là kết thúc mà là hướng đến một hôn sự cơ,Đình Phong sẽ phải chấp nhận kết hôn với mình thay cho việc phải rời xa người mà anh ấy yêu nhất”

Xảo Tuệ đầu óc như được khơi sáng “Woa!! Uyển Thanh thật không ngờ cậu lại điệu kẻ như vậy. Nhưng cậu có chắc là Tạ Đình Phong sẽ đồng ý kết hôn không?”

“Tất nhiên! Vì mình nắm giữ trái tim của anh ấy”. Nét miệng Lâm Uyển Thanh nhếch lên một nụ cười tự đắc.

Khoảng bốn tiếng sau,kể từ lúc xuất phát là 8h sáng và đến hơn 12 h thì Tạ Đình Phong cùng thư ký Triệu đã có mặt tại địa điểm X (Quê quán của Hạ Tuyết Nhi). Thư ký Triệu đã tìm thông tin rất chuẩn xác,nên anh ta đương nhiên cho xe đi thẳng đến nhà của ông bà Hạ.

Mở cửa bước xuống xe,Tạ Đình Phong đảo mắt nhìn quanh rồi chuyển tầm quan sát về ngôi nhà trước mặt.

“Anh chắc là ở đây chứ? ” Tạ Đình Phong quay đầu sang thư ký Triệu.

“Tôi đã tìm hiểu kỹ càng mọi thông tin về Hạ Tuyết Nhi,đây đúng là địa chỉ nhà cô ấy thưa Giám Đốc”

Tạ Đình Phong nghe được sự khẳng định từ thư ký Triệu thì đã đi đến để gõ cửa.

_cốc..cốc

_Đợi chừng 10 giây lại tiếp tục gõ..

Không hề có ai ra mở cửa . Tạ Đình Phong có chút mất kiên nhẫn,anh tiếp tục gõ lần nữa...

Đúng lúc ấy có một người đàn ông trung niên vô tình đang đi qua thấy vậy nên hỏi ”Cậu tìm ai?”

Tạ Đình Phong bỗng quay đầu lại,anh lịch sử mở lời “Tôi muốn tìm cô Hạ Tuyết Nhi,chú có biết cô ấy không?”

“Cậu là bạn nó à?”

“Vâng”

“Muốn tìm nó thì đến bệnh viện đấy”

Tạ Đình Phong kinh ngạc “Bệnh viện ư?”

“Lúc tầm sáng sớm nhà nó la ó om xòm,con Tuyết Nhi bị mẹ nó ép hôn,nó không chịu nên đã cắt cổ tay tự sát. Hiện giờ nó đang nằm trong bệnh viện ấy,tra biết sống chết ra sao”.Người đàn ông bức xúc nói.

“Vậy chú có biết bệnh viện đó ở đâu không?”

“Ở gần đây nhất chỉ có bệnh viện A thôi.”

Cuộc trò chuyện của họ nhanh chóng kết thúc sau khi Tạ Đình Phong biết được nơi Tuyết Nhi đang nằm viện,anh đã nhanh chóng bảo thư ký Triệu lái xe đến đó.

Trên đường đi tâm trí của Tạ Đình Phong bị câu nói của ông chú lúc nãy làm cho anh khá là bận tâm, mặc dù không hiểu tại sao, vì giữa anh và Tuyết Nhi cũng chẳng là quan hệ gì cả nhưng khi nghe tin cô ấy tự sát anh thật khó tin nổi vào những gì đã nghe được ” Cô ấy phải chọn cách cực đoan như vậy ư?”

24. Chương 23: Anh Đến

Bệnh viện A

“Cô cho tôi hỏi số phòng của cô Hạ Tuyết Nhi mới được đưa vào viện sáng nay”

“Anh đợi một chút” Nhân viên y tế kiểm tra hồ sơ lưu trữ trên máy tính.

“Có hai người trùng tên, một là 17 tuổi người kia 22 tuổi. Anh muốn tìm người nào?” cô y tá ngẩng đầu lên hỏi.

“Là cô gái 22 tuổi” Tạ Đình Phong liền trả lời, mặc dù anh cũng chẳng biết tuổi của Tuyết Nhi là bao nhiêu.

“Vậy là phòng số 39 dãy A hành lang B, anh lên tầng 2 rồi rẽ trái đi thẳng thì sẽ thấy ”

“Cảm ơn cô”

Tạ Đình Phong đi theo hướng cô y tá đã chỉ, anh vào thang máy rồi nhấn nút lên tầng 2 .

Ông Hạ cứ đi qua đi lại rồi nhìn vào đồng hồ mãi, bà Hạ thấy vậy rất bức bối “Ông ngồi yên không được à?”

“Đã 4 tiếng trôi qua mà Tuyết Nhi vẫn chưa tỉnh, bà bảo tôi yên được ư?”

“Ông cứ đi qua đi lại như vậy thì nó sẽ tỉnh lại sao? Ông nên về đi thì hơn”

Nghe bà Hạ nói thế, ông ấy cũng tự dưng bỏ đi.

“Ông đi thật đấy hả?”

“Tôi về thấp nển nhan lên bàn thờ cầu xin bình an cho Tuyết Nhi, bà ở đây nếu có chuyển biến gì thì gọi cho tôi ”.

Bà Hạ cũng không nói nữa mà để cho ông Hạ đi, bà ngồi lại đây nhưng tâm trạng cũng lo lắng không kém. Chỉ còn hai tiếng nữa, nếu con bé vẫn không mở mắt thì tình trạng sẽ rất xấu.

Huyết áp vẫn không tăng được, sắc mặt của Tuyết Nhi lúc này rất nhợt nhạt.

_Cạch

Bà Hạ nghe âm thanh mở cửa thì cứ tưởng ông Hạ còn chưa đi mà quay lại. “Ông không về nữa à? Ông..”

Lời nói bị nghẹn lại khi bà quay sang thì nhìn thấy Tạ Đình Phong bước vào.

“Cậu là ai?” Bà Hạ ngạc nhiên hỏi.

“Cháu tên là Tạ Đình Phong, là bạn của Hạ Tuyết Nhi”

Là bạn? Bà Hạ bỗng nhận ra một điều, nào giờ nó có bạn bè gì đâu, thì ra con bé đã có bạn trai nên nó mới nhất quyết chống đối bà đến cùng.

“Hoá ra cậu và Tuyết Nhi...hây___ vậy mà nó không nói gì với tôi cả. Đã có bạn trai hèn gì nó cương quyết đến vậy”

Tạ Đình Phong cảm thấy có gì đó nhầm lẫn ở đây, anh vội giải thích ” Chuyện không như bác nghĩ đâu ..bác..”

Anh chưa nói hết câu bà Hạ đã chen vào.

“Bây giờ tình trạng của nó đang rất tệ, bác sĩ nói nếu huyết áp của nó vẫn thấp như vậy thì sẽ không cứu được. Cậu lại đây ngồi với nó đi, chắc nó đang mong cậu lắm đấy”

Bà Hạ đứng dậy nhường ghế cho Tạ Đình Phong, rồi ngậm ngùi đi ra ngoài.

Không gian giờ đây chỉ còn lại sự vắng lặng và âm thanh títtít thành từng nhịp của thiết bị đo nhịp tim, Tuyết Nhi nằm trên giường bệnh và đang phải thở oxy vì hơi thở của cô quá yếu.

Tạ Đình Phong bước đến gần rồi ngồi xuống ghế, anh nhìn vào cánh tay đã được băng bó của cô. Một cô gái xinh xắn lúc nào cũng lén nhìn anh, bây giờ lại đang nằm bất động trên giường bệnh, có một cảm giác gì đó thật khó chịu trong lòng. Anh nhìn cô sâu lắng rồi khẽ nói:

__Sao phải tự làm đau bản thân như vậy?

__Tôi thích nhìn thấy cô cười hơn là lúc này, chẳng phải cô đã rất thích tôi sao? Không muốn gặp tôi nữa ư?

Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Tuyết Nhi.

__Ông nói muốn tôi đưa cô về, nhưng cô phải tỉnh lại thì tôi mới đưa cô đi được.

__Cô có muốn đi với tôi không?

Tuy hôn mê nhưng não bộ của Tuyết Nhi cảm nhận được âm thanh của giọng nói đang truyền qua thính giác, cô ấy thật sự đã rất mong được gặp anh. Ngón trở bắt đầu cử động yếu ớt, hàng lông mày dật dật.

Tạ Đình Phong ngạc nhiên khi nhận thấy phản ứng của Tuyết Nhi đang có dấu hiệu tích cực, cho nên anh đã tác động thêm vào tim thức của Tuyết Nhi để gọi cô ấy tỉnh lại, anh nắm lấy tay của Tuyết Nhi “Nếu cô không tỉnh lại thì tôi sẽ đi đây”

Bàn tay của Tuyết Nhi bỗng siết chặt lấy tay của Tạ Đình Phong, đôi mắt của cô lơ mơ từ từ mở ra.

Khoé miệng Tạ Đình Phong nhẹ nhàng cười khi thấy cô ấy đã tỉnh.

Tuyết Nhi nghiêng sang bên, đôi mắt ương ướng nhìn vào tay mình rồi cô dần nâng ánh mắt nhìn lên gương mặt kia.

“A..nh..?” Tuyết Nhi giọng chỉ thở thở thành hơi.

Tạ Đình Phong chiếu rọi một ánh nhìn tựa như tia nắng ấm áp dừng lại trên gương mặt của Hạ Tuyết Nhi “ Là tôi đây, Tạ Đình Phong”.

Một giọt lệ khẽ lăn dài từ hốc mắt, Tuyết Nhi cố dùng sức ngồi dậy.

Tạ Đình Phong thấy thế nên đã đỡ cô thể rồi bỗng dưng cô ôm siết lấy anh.

“Em sợ lắm..”

Cô ấy nói vậy rồi bật khóc, Tạ Đình Phong ngỡ ngàng nhưng trong tình huống này anh đã không đẩy cô ấy ra mà chấp nhận để cho cô ấy tựa vào anh một chút. Anh cũng vò tay ôm lấy cô rồi dịu dàng vỗ về tấm lưng cô.

“Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.”

“Anh cũng sẽ đi ..bỏ lại em”

“Tại sao cô lại nói vậy?”. Tạ Đình Phong nghiêng đầu qua bên tai Tuyết Nhi nhẹ giọng hỏi.

“Vì em đang mơ, lúc mơ thấy anh em rất vui nhưng em biết điều này chỉ trong chốc lát mà thôi...Anh sẽ lại biến mất, chỉ còn lại mình em” Tuyết Nhi nói trong tiếng thức thức .

“Cô sợ tôi đi đến vậy ư?”

“Dạ! nhưng anh đừng vội đi nhé, được không?”

Tuyết Nhi cứ khóc rồi ôm chặt lấy anh không buông, Tạ Đình Phong cũng ngồi lặng yên, anh nghĩ mình nên để cho cô ấy được bình tâm hơn, vì cô ấy nghĩ anh chỉ là ảo giác nên mới ôm siết lấy anh như vậy. Trong lúc này, cảm thấy cô gái giống như một con chim nhỏ đang bị thương, nhỏ nhắn nằm trong vòng tay của anh, không hiểu sao anh lại muốn để cho cô ấy tựa vào mình, muốn nhìn thấy cô ấy khỏe lại, muốn che chở cho cô ấy.

Được một lúc thì Tuyết Nhi đã ngủ thiếp đi, Tạ Đình Phong nhẹ nhàng đỡ đầu cô ấy nằm xuống gối rồi đi ra ngoài gọi bác sĩ đến kiểm tra tình hình cho cô.

Bà Hạ ngồi bên ngoài thấy Tạ Đình Phong đi ra, bà liền đứng dậy.

“Bác đừng lo nữa, cô ấy đã tỉnh lại rồi”

Bà Hạ nở nụ cười nhẹ nhõm sau những lo lắng trong lòng.

“Cháu sẽ đi gọi bác sĩ kiểm tra lại cho cô ấy”

“Cảm ơn cậu”

Bà Hạ đi vào phòng thì Tạ Đình Phong lại nói” Cô ấy đã ngủ rồi ạ, sau khi gọi bác sĩ cháu muốn nói chuyện với bác một chút có được không?”

Bà Hạ quay lại trả lời ” Được chứ, tôi cũng có chuyện muốn nói”

Bác sĩ sau đó đã đến khám cho Hạ Tuyết Nhi, bác sĩ cho biết tình trạng của cô đã dần ổn định và mạch cũng đã đều, huyết áp không còn nằm ở mức nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì ngày mai cũng có thể xuất viện.

“Bác sĩ cảm ơn anh” Bà Hạ nói.

“Chúng tôi chỉ làm nhiệm vụ của mình, tất cả cũng nhờ vào chính ý trí của bệnh nhân mà thôi, gia đình lưu ý đừng để cô ấy bị kích động để tình trạng bệnh nhân được hồi phục tốt nhất ”

“Vâng tôi hiểu”

Bác sĩ khám xong thì đã rời đi, bà Hạ nhẹ nhàng kéo tấm chăn đắp lại cho Tuyết Nhi rồi cũng đi ra ngoài để gặp Tạ Đình Phong.

25. Chương 24: Buông Tay Cô Ấy Ra.

“Thôi con trai ngoan nào, rồi mẹ sẽ lấy vợ khác tốt hơn cho con nhé”

“Không chịu đâu, con muốn Tuyết Nhi là Tuyết Nhi cơ hu hu...hu..hu, đem Tuyết Nhi về đây cho con”

Đứa con trai của ông Trần vốn bị thiếu năng, khi không cưới được vợ nó khóc inh ỏi, ngồi bệch dưới sàn mà đập chân đập cẳng.

Mẹ nó phải ngồi xuống mà năn nỉ, dỗ ngọt thế nào nó cũng không chịu, nó khóc mếu máo, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

“Mình à! ông cứ để yên như vậy sao?”. Bà Trần tức giận hỏi ông Trần về việc cưới sinh.

“Thế bây giờ bà bảo tôi phải làm gì nữa khi nhà họ muốn hủy hôn chứ?”. Ông Trần đứng nhìn thẳng con đang khóc mà bực dọc thốt lên.

“Tiền đã lấy, sinh lễ đã nhận mà dùng cái là bảo hủy hôn, bọn họ xem nhà chúng ta là trò đùa sao. Số tiền đưa cho họ là tiền cưới của con chúng ta, chứ đâu có phải là cho vay lấy lãi, mình xem giờ con nó buồn như vậy, với lại nó rất thích con bé Tuyết Nhi tôi khuyên thế nào nó cũng không chịu đây này”

Ông Trần cau nét mặt, tức tối đi qua đi lại thì thằng con ông lại nín lấy chân ông “Cha con muốn Tuyết Nhi, cha nói là cưới Tuyết Nhi cho con, mà sao cha không giữ lời? Cha là đồ xấu, đồ xấu...hu..hu..hu”

“Mày im đi có được không? Ông chết đi được”. Ông Trần quát lên.

“Sao ông mắng nó, muốn mắng thì sang nhà họ Hạ ấy ”. Bà Trần bênh con mà quát lại.

Lời bà Trần thêm vào, càng khiến cơn tức tối trong lòng ông Trần lên đến cực độ, ông ta quay mặt ra hướng cửa gọi lớn ” Thằng Lưu đầu”

Một gã nhỏ con liền chạy vào.

“Dạ có con! Ông gọi có việc gì ạ”.

“Mày dẫn theo người đi bắt con Tuyết Nhi về đây”

“Dạ nhưng con nhỏ đó đang nằm viện mà ông,sống chết còn chưa rõ”

“Vậy thì đến bệnh viện, chết rồi thì thôi,mà còn sống thì lôi về đây cho tao nếu cha mẹ nó ngăn cản thì bảo bọn họ dẫn xác đến gặp tao và nhớ nói rằng Trần Đại tao bỏ tiền ra để cưới vợ cho con trai chứ không đem tiền cho bọn nó mưu lợi,thất tín với Trần Đại ta thì đừng trách”

Ông Trần giận dữ ra lệnh cho tên người làm,hắn nghe xong thì nhanh chóng đi gọi thêm hai tên cao to để đến bệnh viện.

Tại bệnh viện Tạ Đình Phong đang có cuộc trò chuyện riêng với bà Hạ ở ngoài khuông viên.

“Có phải bác là mẹ của Hạ Tuyết Nhi?”

Bà Hạ nhẹ cười ” Ừ, thế này giờ cậu nghĩ tôi là ai?”

“Cháu chỉ muốn xác nhận rõ thôi .”

“Làm sao cậu biết mà đến đây?” Bà Hạ mắt hơi nhúu lại hỏi Tạ Đình Phong.

“À cháu chỉ tình cờ ghé qua nhà bác rồi được một người hàng xóm của bác nói cho cháu biết”. Tạ Đình Phong từ tốn trả lời rất lịch sự.

“Thì ra là vậy”

“Tình trạng của Tuyết Nhi đã khá hơn,vì thế cháu có thể xin phép bác để cháu đưa cô ấy về lại thành phố không?”

Bà Hạ ngạc nhiên rồi lặng một lát bà nhìn qua Tạ Đình Phong ” Cậu nghĩ làm vậy sẽ tốt cho nó à?”

Tạ Đình Phong thật ra chỉ đang cố gắng làm theo lời dặn của ông Tạ là phải đưa được Tuyết Nhi về,chứ còn lý do thì anh cũng chẳng biết và cũng chẳng hiểu. Câu hỏi của bà Hạ mang cho anh chút suy nghĩ nhưng rồi anh cũng đã gạt đầu với bà một cái ,và cái hành động này cũng cộng thêm vào hai từ chẳng hiểu của anh.

Tin..tin..tin(chuông điện thoại). Tạ Đình Phong đưa tay vào túi lấy điện thoại ra,mắt anh nhìn vào màn hình. Bà Hạ thấy thế liền nói ” Thôi tôi vào với Tuyết Nhi đây,cậu cứ nghe điện thoại đi còn chuyện cậu đề nghị thì để tôi nói với ba nó cái đã.”

“Vâng cảm ơn bác”

“Tụi bây đi lẹ lên coi” Tên Lưu đi trước quát.

Hắn hùng hổ cùng ba tên theo sau bước vào sảnh lớn của bệnh viện A.

“Phòng của Hạ Tuyết Nhi là phòng số mấy?”

Nữ y tá trực quầy bị giật mình khi hắn đột ngột hỏi nhưng rồi cô ấy cũng bình tâm lại trả lời ” Có phải anh muốn tìm cô gái được đưa vào sáng nay không?”

“Ồ”

“Nhưng anh muốn tìm cô gái 17 hay 22 tuổi”

“Lớn nhất ấy”

“Dạ là phòng 39 dãy A,hành lang B...”

Ngay sau khi nhận được thông tin hẩn lập tức đi lên phòng 39 để tìm Tuyết Nhi. Lúc này bà Hạ đang đi vào, chợt bà nhìn lên thì nhận ra tên đầy tớ Lưu mặt thẹo của nhà ông Trần.

“Tại sao nó lại đến đây.” Bà Hạ bắt an .

Tên Lưu ngó thấy bà Hạ thì nháy hàng chân mày và cười nham.

“Ồ chào bà Hạ, bà khỏe chứ? Đã lâu không gặp”

” Mày đến đây làm gì?”

“À đến đón thiếu phu nhân của cậu chủ nhà tôi ấy mà.” Hẩn trả lời kệch cỡm.

“Ý mày là ...không lẽ ông Trần.” Bà Hạ nhảy bèn nên đoán ra được sự việc.

“Ha..ha.. Dạ đúng rồi bác ạ, giờ xin cho phép con đón thiếu phu nhân nhà con về để tiện chăm sóc ,chứ ở đây ngọt ngào mùi bệnh viện thì không tốt đâu ạ.” Tên Lưu trả lời mỉa mai.

Bà Hạ tức giận mà lớn tiếng ” Nó chỉ mới khỏe lại đừng có mà làm phiền, có chuyện gì thì tao sẽ đến nói với ông Trần sau. Giờ mày về đi”

Tên Lưu không giỡn nữa mà bắt đầu giả giọng thô lỗ ” Ông Trần có căn dặn tôi nói với bà rằng: tiền của Trần Đại không phải để cho bọn nó mưu lợi, thất tín với Trần Đại ta thì đừng có trách”.

Thế rồi hẩn quay đầu ra sau ” Hai thằng bay, VÔ”

Hai tên kia liền đi vào trong phòng của Tuyết Nhi, bà Hạ đứng trước cửa dang hai tay ngăn cản ” Đây là bệnh viện, tụi bay đừng có làm càn nếu không tao báo cảnh sát”

“Ha _đây là địa bàn của Trần gia, cảnh sát còn phải chào lăi Đại ,bà nghĩ bà làm được gì nào? Biết điều thì mau tránh ra một bên”

“Tao không tránh thì sao?”.

Tên Lưu quặn cổ cái rộp rồi dơ tay ra hiệu cho hai tên kia tiến vào ” Có vật cản thì cứ quăn sang một bên cho tao”

Bọn chúng liền xông đến hất bà Hạ ngã nhào sang bên, xung quang mọi người nhìn thấy hết đổi kinh ngạc.

Chúng vô phòng, một tên rút hết ống dây truyền trên người Tuyết Nhi, tên còn lại thì chồm đến nâng người cô và đang chuẩn bị bế cô ấy lên thì bỗng Tuyết Nhi đã mở mắt ra. Cô mệm mội nói ” Các người...các người..là ai?”

Tên Lưu đi lại gần cuối đầu chào :“Thiếu phu nhân tôi đến đón cô”

Tuyết Nhi lơ mơ nhìn hẩn thế rồi cô chợt nhận ra hẩn ,vì cô từ nhỏ sống ở đây nên dĩ nhiên là biết Lưu mặt thẹo, đầy tớ ngang tàn của nhà Ông Trần.

Tên kia liền nhắc người cô lên ” Bỏ tôi...ra ...tôi sẽ không ..đi đâu hết...các người..mau..bỏ..tôi ra”. Tuyết Nhi biết được họ định làm gì cho nên cô cố dùng sức lực yếu ớt của mình để chống cự nhưng tên đó vẫn bế cô lên mà đi. Tuyết Nhi đã cắn thật mạnh, mạnh nhất có thể vào tay của hẩn vì bị đau nên hẩn buột phải thả cô xuống giường làm cho đầu óc cô choáng váng.

Tên Lưu tức giận nhào tới chụp lấy cánh tay bị thương của Tuyết Nhi, hẩn chùng ánh mắt ” Cô đừng có phúc mà không biết hưởng”

Tuyết Nhi đang mệm nhưng sự quyết liệt trong cô rất mạnh mẽ ” Bỉ ổi phụ” cô ấy đã phun nước bọt vào mặt hẩn.

Hẩn điên tiết lên nhưng cố nén lại, giờ hẩn chỉ dùng hành động mà không đôi co. Hẩn một tay kéo mạnh Tuyết Nhi đi theo, lực từ tay hẩn chạm vào vết thương làm Tuyết Nhi rất đau nên cô đã thét lên.

“Buông tay cô ấy ra.” Một giọng nói đầy uy lực vang lên trong gian phòng.

26. Chương 25: ...anh Ở Đâu Thì Em Ở Đó.

“Buông tay cô ấy ra”.

Tên Lưu vẫn không buông mà chùng cặp mắt ” Mày là thằng nào?”

Tạ Đình Phong bước đến gần tên Lưu rồi chụp lấy cổ tay của hắn, sự phẫn nộ dâng lên trong đôi đồng tử đang nhìn thẳng vào tên Lưu.

Giọng nói đầy sự răn đe:“Tôi nói buông tay cô ấy ra!”. Anh tăng dần lực ở tay bóp chặt cổ tay của tên Lưu ,hắn bỗng hét lên “A”.

Tên Lưu cảm thấy như cổ tay của mình bị nát vụn và buộc phải thả tay của Tuyết Nhi.

Tạ Đình Phong sau đó cũng vung mạnh tay hắn ra,anh nhìn qua Tuyết Nhi ” Cô không sao chứ?”

Tuyết Nhi không đáp lại mà chỉ ngơ ngác nhìn anh một cách mơ hồ. Tên Lưu điên tiết lên mà hét ” Tụi bay đâu đập chết nó cho tao”.

Hai tên kia liền xông đến tấn công Tạ Đình Phong.

Bọn chúng vừa nhào đến,Tạ Đình Phong như chớp nhoáng đã xoay người lại đập một lực rất mạnh vào bụng của một tên,tên còn lại thấy vậy thì hơi sợ nên thụt lùi vài bước.

“Nhào lên” Tên Lưu la to.

Tên đó bị hối thúc nên xông tới đánh, nhưng chốc lát đã bị ngã nhào vì Tạ Đình Phong dánh một quyền vào gáy,thao tác của anh rất nhanh lập tức bẽ tay hắn ra sau rồi hạ gục khiến hắn phải lăn lóc dưới sàn.

Tiếp đó anh quát ánh mắt sắc lạnh qua tên Lưu,hắn cảm thấy tình hình không ổn liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài nhưng vẫn nói thêm một câu ” Mày đợi đấy,tao sẽ không để yên cho mày đâu”.

Hai tên kia cũng lò bò ngời dầy mà ráng lếch ra ngoài.

Tạ Đình Phong hạ nhẹ ánh mắt,anh quay sang phía của Tuyết Nhi “Sao cứ nhìn tôi mãi vậy? Cô lại đang nghĩ tôi là ảo giác à?”

Tuyết Nhi thững thờ gật cái đầu rồi mỉm cười ” Lại mơ thấy anh nữa rồi”

Tạ Đình Phong nhẹ thở ra,anh đi đến bế cô lên,ánh mắt của họ chạm vào nhau,thậm trí Tuyết Nhi còn cảm nhận được rất rõ nhịp tim của anh ấy.

”Tôi đưa cô về nhà tôi nhé?”

“Nếu anh cho phép,anh ở đâu thì em ở đó,chỉ cần có anh bên cạnh”.

Tuyết Nhi thỏ thẻ trả lời rồi cô tựa vào người anh ,đôi mắt dần nhắm lại.

“Tôi chỉ làm theo lời của ông Nội mà thôi”. Đình Phong nhẹ giọng thốt lên.

Sau đó anh bế Tuyết Nhi đi ra khỏi phòng. Bà Hạ đứng cạnh ngay cửa nhìn anh,nhưng bà lúc này cũng nghĩ nên để Tuyết Nhi đi theo cậu ta thì sẽ tốt hơn nên bà đã không ngăn cản .

“Tôi giao nó cho cậu đấy”.

Tạ Đình Phong dừng lại vài giây rồi nói ” Chuyện ở đây cháu sẽ cho người giúp bác giải quyết,bác đừng lo gì cả mà hãy về nhà nghỉ ngơi ”

Bà Hạ không hề biết về Tạ Đình Phong và gia thế của anh ,nhưng khi nhìn vào đôi mắt cương trực đầy sự tự tin ấy đã cho bà cảm nhận được một sự đảm bảo rất chắc chắn.

“Được rồi,cậu cứ đi đi ”

Tạ Đình Phong cuối đầu chào bà rồi bước đi. Bà Hạ đứng nhìn bóng lưng cậu thanh niên đầy khỏe khoắn và mạnh mẽ ,bà nghĩ Tuyết Nhi thật có phúc khi quen được cậu ta.

Tạ Đình Phong bế Tuyết Nhi đi ra xe,thư ký Triệu bước xuống ” Giám Đốc có chuyện gì vậy?”

“Mở cửa xe cho tôi cái đã”

Anh đặt Tuyết Nhi lên ghế rồi khép lại cánh cửa.

“Đưa chìa khoá xe cho tôi”

Thư ký Triệu khá thắc mắc nhưng anh vẫn lấy chìa khoá đưa cho Tạ Đình Phong ” Đây thưa Giám Đốc”

Tạ Đình Phong đưa tay cầm lấy chìa khoá xe,mấy ngón tay thẹn dãi nắm lại trong lòng bàn tay ” Tôi có việc này muốn giao cho anh,giải quyết xong thì hãy đón chuyển xe về sau nhé”

“Vâng anh cứ nói”

“Gia đình của cô Hạ gặp một số rắc rối với chuyện hôn sự mà họ đã sắp đặt cho cô ấy,phía bên kia bắt đầu gây khó khăn cho họ. Anh hãy giải quyết ổn thoả ,nếu như cần sử dụng đến tiền thì cũng hãy làm,anh hiểu chứ?”.

Thư ký Triệu cúi đầu” Vâng tôi sẽ làm ngay”

”Tốt giờ tôi sẽ về trước,anh cũng hãy nhanh chóng đi giải quyết đi”

Tạ Đình Phong lập tức bước lên xe rồi đúc chìa khoá khởi động xe chạy đi.

“Chuyện ra sao rồi?”

“Dạ thưa chủ tịch Giám Đốc đang trên đường về rồi ạ,cậu ấy trước khi đi còn căn dặn tôi xử lý chuyện ở đây.”

“Ừm việc nó giao anh hãy làm, và tiện thể thông báo với gia đình Hạ là Tạ gia muốn làm xui gia với họ ,hãy nói rằng đầu tháng sau ta sẽ đích thân xuống đó để bàn chuyện hôn sự”.

Chủ tịch Tạ đã bí mật gọi cho thư ký Triệu và ra thêm một chỉ thị nữa cho anh ta,ông ấy muốn sắp xếp một hôn sự khác với gia đình của Tuyết Nhi.

Tạ Đình Phong đang lái xe thì nghiêng đầu sang Tuyết Nhi,cô ấy vẫn đang ngủ một cách say sưa chẳng biết gì,đôi mắt anh bỗng nhìn xuống cánh tay bị rỉ máu của cô do lúc nãy tên Lưu đã làm động đến vết thương. Tạ Đình Phong rẽ xe vào trong lề,anh xuống xe đi đến tiệm thuốc gần đó mua thuốc bôi và băng gạc rồi đi vào lại trong xe,anh nâng tay của Tuyết Nhi lên rồi một cách dịu dàng anh tháo bỏ lớp băng cũ,lau vết thương rồi nhẹ nhàng bôi thuốc và băng lại rất cẩn thận.

“Đừng đi” Tuyết Nhi bỗng thốt lên.

Tạ Đình Phong nhượng ánh mắt nhìn Tuyết Nhi nhưng cô ấy vẫn đang ngủ,chỉ là nói mơ mà thôi.

“Ai cơ?” Anh hỏi.

Tạ Đình Phong biết rõ cô ấy đang nói mơ nhưng anh lại muốn thử xem cảm nhận của cô ấy nên đã hỏi,thấy cô ấy đã không phản ứng lại, anh nhẹ cười rồi khi chuẩn bị khởi động xe thì lại nghe “Đình Phong! Em thích anh”

Tạ Đình Phong bỗng dừng thao tác,đôi mắt lảng động. Có một cảm giác gì đó làm anh thấy xao xuyến nhưng lại có chút ray rức,anh đã để cho một cô gái hiền lành và đơn thuần đem lòng yêu thích mình nhưng anh lại không thể mở lòng mình ra với cô ấy.

” Em không nên thích tôi thì sẽ tốt hơn”.

Khoảng 19h pm.

“Thiếu gia!”. Cảnh vệ cuối chào và nhấn nút mở cổng,cánh cổng dần dang ra hai bên. Tạ Đình Phong đạp ga cho xe chạy thẳng vào trong biệt thự rồi dừng lại trước nhà.

Dì Tô đi ra mở cửa ” Thiếu gia ông đợi cậu từ nãy giờ”.

“Thế à. Dì hãy giúp tôi gọi cho bác sĩ Vũ bảo ông ấy đến đây ngay nhé!”

“Vâng”.

Tạ Đình Phong mở cửa xe rồi bế Tuyết Nhi vào,Dì Tô trong thấy thì vô cùng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Ngay sau đó bác sĩ Vũ nhận được cuộc gọi từ nhà họ Tạ thì đã nhanh chóng có mặt. Ông ấy đo huyết áp và kiểm tra sức khỏe của Tuyết Nhi rồi truyền cho cô một trái nước biển.

” Cô ấy thế nào rồi bác sĩ?”

Bác sĩ Vũ quay sang Tạ Đình Phong “Sức khỏe của cô gái vẫn còn rất yếu,cần phải được nghỉ ngơi nhiều và ăn uống đầy đủ ,nhất là các thực phẩm bổ máu giúp tái tạo hồng cầu”.

“Tôi hiểu rồi ,cảm ơn bác sĩ”.

Bác sĩ Vũ thân thiện gật đầu rồi ông được Dì Tô tiễn về.

Tạ Đình Phong đứng nhìn Tuyết Nhi giẫy lất rồi anh cũng đi ra ngoài khép cửa lại.

“Thiếu gia ,ông bảo cậu đi qua phòng ông”. A Hiên đi đến nói.

“Tôi cũng chuẩn bị sang đây”.

“Cô ấy là ai vậy thiếu gia?” A Hiên bỗng hỏi.

“Đêm nay cô sang phòng này chăm sóc cho cô ấy”. Tạ Đình Phong dặn dò xong thì bỏ đi.

A Hiên ngay người nhìn vào cửa phòng,cô bấu cái môi ” Nhưng cô ấy là ai chứ? Cậu chủ thật khó hiểu”.

” A Hiên!”

A Hiên giật mình quay ra sau ” Trời Dì Tô,Dì làm con hết hồn”

“Không lo đi làm việc mà đứng đây làm gì?”

“Dì có biết cô gái mà thiếu gia đưa về không?”

Dì Tô thần thường nói ” Biết”

A Hiên nâng mắt lên ” Biết ạ,vậy sao con không biết? Cô ấy là ai vậy Dì?”

“Cô hỏi chuyện đó để làm gì? Làm tốt bổn phận của mình là được rồi”.

Dì Tô nói thế rồi đi xuống dưới nhà,A Hiên thì vẫn còn rất thắc mắc trong lòng .

Mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu,sẽ còn những điều thú vị ở đằng trước. Các bạn hãy đón đọc các chương sau nhé!!!

27. Chương 26: Là Thật

Sau khi rời khỏi phòng của Tuyết Nhi,Tạ Đình Phong đến thư phòng của ông Tạ.

”Ông!”. Tạ Đình Phong bước vào lên tiếng.

“Con bé sao rồi?”

Tạ Đình Phong điềm đạm nói ” Vẫn chưa ổn lắm ạ”.

“Thời gian sắp tới ông phải sang nước ngoài để kiểm tra chi nhánh bên đó,công ty tạm thời giao cho cháu trông coi. Còn việc của Tuyết Nhi,con bé sẽ ở lại nhà của chúng ta,cháu hãy để tâm đến nó một chút”.

Lời ông nói câu đầu Tạ Đình Phong có thể hiểu nhưng sang đến câu sau thì anh nhúu lại cặp chân mày.

“Ông à,vấn đề của Hạ Tuyết Nhi cháu vẫn chưa hiểu. Tại sao cô ấy phải ở lại nhà của chúng ta? Và tại sao ông lại bảo cháu phải đưa bằng được cô ấy về đây?”.

Ông Tạ nét mặt trầm tĩnh,ngón áp út nhấn cạch một nút trên bàn phím máy tính rồi tập trung tầm nhìn về Tạ Đình Phong,hai bàn tay ông đan vào nhau đặt trên bàn,thần thái rất nghiêm “Vợ của cháu thì cháu phải đón về ,và cháu dâu của ông đương nhiên là được phép ở đây”.

—Vợ?...Cháu dâu?... ông đang nói gì vậy?

Nét mặt Tạ Đình Phong tối sầm lại,sự tình không thể ngờ hay là anh đã nghĩ lời nói trước đây của ông chỉ là nhất thời,ông thật sự muốn sắp đặt một cuộc hôn nhân theo ý ông mà không cần nghe đến ý kiến của anh sao?

Tạ Đình Phong rất bất bình,giọng nói trở nên căng thẳng “Nhưng cháu chưa hề đồng ý,giữa cháu và Hạ Tuyết Nhi vốn không thể nào. Người cháu muốn kết hôn là Lâm Uyển Thanh”.

Ông Tạ đập tay cái rầm xuống bàn,mắt ông nhướng cao “Nếu cháu chọn con bé họ Lâm kia thì đừng gọi ta là ông Nội. Nhà họ Tạ ba đời cháu dâu đều do cha mẹ chọn. Đến đời của cháu,ta đã để cho cháu có cơ hội nhưng ngoại trừ họ Lâm đó cháu đã không chọn được ai, thì bây giờ ta theo thể thống gia tộc cưới vợ cho cháu. Chuyện này ý ta đã quyết,cháu đừng nói thêm gì nữa?”

“Ông à?”

“Ra ngoài đi”

“Ông..”

”Mau ra ngoài”. Ông Tạ gắt giọng lên.

Tạ Đình Phong tâm trạng phẫn nộ đi ra ngoài,anh vừa về phòng thì đã đóng cửa cái ầm. A Hiên bưng tách trà xem chút là đổ bể vì giật bắn người .

” Ôi trời ơi! Thiếu gia bị sao vậy? Từ ngày cậu từ Mỹ về mình chưa thấy cậu nổi giận lần nào,vậy mà hôm nay lại tức tối đến thế.Mà thôi đó cũng đâu phải chuyện của mình,mau mang trà vào cho ông chủ rồi còn phải sang phòng của cô gái kia nữa”.

A Hiên lẩm bẩm một hồi rồi mới đi sang phòng ông Tạ.

Lúc này tình hình dưới quê thư ký Triệu cùng ông bà Hạ đã đi đến gặp ông Trần để giải quyết vấn đề.

“Nếu các người vẫn muốn bồi thường đến cùng thì hãy giao ra 500 triệu.” Ông Trần phì phèo điều thuốc ngồi trên cái ghế gỗ có lưng,tay đưa lên năm ngón ra giá.

Bà Hạ rùng mình ” Cái gì? 500 triệu ư? Sao ông có thể trắng trợn đến như vậy?”

“Chính bà đã thất tín với tôi mà còn nói là ai trắng trợn,nếu không có đủ tiền thì hãy mang con bé đến đây là được thôi”.

“Không đời nào” . Ông Hạ lên tiếng.

“Xin hãy giao cho tôi”. Thư ký Triệu nói nhỏ với ông Hạ rồi quay sang ông Trần.

Thư ký Triệu đứng dậy chào một cách lịch sự ” Tôi là thư ký riêng của ông Tạ Dương Kỳ chủ tịch Tập Đoàn Long Dean,xin chào ông”.

“Tập Đoàn Long Dean thì liên quan gì ở đây?” Ông Trần nheo mày hỏi.

“Cô Hạ đã từ chối hôn sự với con trai ông và ông Tạ thì lại muốn chọn cô ấy làm cháu dâu của ngài, vì vậy tôi sẽ thay mặt ông Tạ để giúp cô Hạ dàn xếp vụ việc trong khi cô ấy không có ở đây.”

Ông Trần đưa tay rút điều thuốc trong miệng ” Vậy anh sẽ đưa cho tôi 500 triệu sao?”

“Nếu đó là mức bồi thường thoả đáng mà ông đây đưa ra,nhưng có thoả đáng hay không thì tôi nghĩ cần có một cuộc khảo sát lại và cả việc cô Hạ bị người của ông dùng bạo lực trong bệnh viện cũng sẽ được thu

thập tư liệu để khởi kiện đám người đó, đối với một Tập Đoàn mà nói thì việc nhỏ xé ra to và việc to làm cho thành không là chuyện dễ như trở bàn tay, ông nên suy nghĩ cho kỹ trước khi đưa ra điều kiện.”

Ông Trần nghiêng đầu sang bên bật cười ” Anh nghĩ tôi sẽ tin mấy cái chuyện con nít này sao? Tập Đoàn ư? Mọc đâu ra cái Tập Đoàn muốn cưới con bé quê mùa nhà họ Hạ đây? Ha ha..ha”.

“Vậy thì ông hãy chờ đến ngày mai sẽ có cảnh sát đến gặp ông, khi đó tin hay không thì tùy ông”.

Ý thư ký Triệu muốn nhắc đến việc sẽ kiện nhà họ Trần đã cố tình sai người đến bệnh viện để bắt cóc Tuyết Nhi và sẽ mời công tố viên đến điều tra rõ vụ việc, cái này gọi là chuyện nhỏ xé ra to đây.

Thư Ký Triệu cùng ông bà Hạ đứng lên đi về thì ông Trần lên tiếng ” Đợi đã.”

“100 triệu là con số cuối cùng, nếu không thì đừng trách tôi cho người đến dỡ hết nhà họ Hạ.”

“8h sáng mai sẽ có tiền mặt chuyển đến tận nhà cho ông, xin chào.” Thư ký Triệu vui vẻ đáp lại.

Mọi chuyện vậy là cũng được dàn xếp đầu vào đấy, ông Trần vốn định ép nhà bà Hạ phải chấp thuận cuộc hôn nhân này nên mới đưa ra số tiền rất lớn để họ không thể trả được, nhưng ông ta nhận thấy thư ký Triệu là một người có học vấn và nói chuyện rất khôn ngoan nên ông ta đã lui một bước, dù sao đó cũng là thế lực của cả một Tập Đoàn, không nên lấy trứng chọi đá thì tốt hơn.

Thư ký Triệu cũng đã giải thích rõ ràng với ông bà Hạ chuyện ông Tạ muốn có một hôn sự với gia đình và sẽ đến gặp vào đầu tháng sau. Bà Hạ nghe vậy thì vừa choáng vừa kinh ngạc, không ai có thể ngờ cậu thanh niên đến gặp Tuyết Nhi lại có gia thế khủng đến như vậy.

Sáng hôm sau .

Ông Tạ đã đến sân bay để bay sang Thái Lan bằng máy bay riêng. Thư ký Triệu cũng đã nhanh chóng về kịp để chuẩn bị mọi thứ cùng ông Tạ lên chuyến bay.

Trong căn biệt thự, lúc này A Hiên đang đi ra từ cửa phòng của Tuyết Nhi thì Tạ Đình Phong cũng vừa bước ra từ phòng anh.

” Chào buổi sáng thiếu gia”.

“Cô ấy đã dậy chưa?”.

A Hiên hạ giọng trả lời ” Dạ chưa. Cô ấy cứ ngủ suốt ,ban đêm còn gọi tên cậu đấy ạ”.

“Cô xuống dưới bảo Dì Tô hôm nay hãy nấu một món bổ máu cho cô ấy”.

“Dạ vâng.”

A Hiên liền đi xuống dưới.

Tạ Đình Phong nhìn qua phòng bên rồi anh đi lại, tay đưa lên núp ổ xoay cửa nhưng lại chưa thể thực hiện thao tác, đôi mắt nhẹ đảo, anh suy nghĩ gì đó rồi mới vặn cửa bước vào.

Tuyết Nhi có vẻ vẫn còn rất mệt, sắc mặt cô chưa tươi tỉnh lên chút nào. Ông Nội đi nước ngoài giao lại công ty cho anh và cả cô ấy nữa, việc ông đã gán ghép giữa anh và cô khiến cho anh rất bức bối trong lòng nhưng anh lại không thể đem sự bức dọc ấy mà chút lên cô gái này, cô ấy không có lỗi gì cả. Nhưng tâm trạng anh lúc này như một mối tơ vò, phải làm sao mới gỡ hết được chúng ra đây.

Tạ Đình Phong lặng yên đứng nhìn Tuyết Nhi, lúc anh quay lưng đi thì cô ấy đã gọi ” Đình Phong”.

Anh liền quay đầu lại.

“Cô thức rồi à? Có thấy khá hơn không?”.

Tuyết Nhi nhìn từ từ xung quanh rồi nói ” Đây là đâu?”

” Nhà tôi”.

“Hả” Tuyết Nhi hơi há cửa miệng .

“Em đã đến nhà anh trong giấc mơ ư? Khó tin quá.”

Hạ Tuyết Nhi vẫn nghĩ những gì cô đang thấy là trong mơ,cô đã không biết rằng từ lúc cô tỉnh lại và nhìn thấy anh đó đã là sự thật rồi.

Tạ Đình Phong nhẹ nở một nụ cười rất dịu dàng,anh bước lại gần cuối đầu xuống sát gương mặt cô,mắt anh xuyên thẳng vào đôi mắt mơ hồ kia.

“Em nhìn kỹ đi, xem tôi có phải là ảo giác không?”.

Tim của Tuyết Nhi đập liên hồi,hồ hấp bỗng nhanh hơn ” Anh lại muốn chọc em hả? Trong mơ anh cũng vậy.”

Tạ Đình Phong chợt búng chán Tuyết Nhi một cái bực .

“A”. Tuyết Nhi thốt lên.

Tạ Đình Phong đứng thẳng lên và xoay người ra hướng cửa.

“Không biết em đã mơ thấy tôi mấy lần, nhưng người đã đưa em từ bệnh viện về đây và người đang đứng ở trước mặt em lúc này hoàn toàn là một Tạ Đình Phong thật, không phải là ảo ảnh mà em tưởng tượng ra. Hiện tại ông Nội đã ra nước ngoài, trong nhà chỉ còn lại tôi là gia chủ,em là khách của ông thì cũng là khách của tôi vì vậy hãy yên tâm mà nghỉ ngơi cho khỏe,những chuyện còn lại đợi ông về rồi tính sau.”

Tuyết Nhi nghe anh nói mà đầu óc càng thêm mơ hồ,cô nhìn anh ngơ ngác .

“Em hiểu chưa?”. Tạ Đình Phong quay lại hỏi Tuyết Nhi.

“Hiểu gì cơ?”

“Tôi không phải ảo giác.” Anh nhấn mạnh từng chữ.

“Anh ở bệnh viện là thật,em ở đây là thật.” Tuyết Nhi dần hiểu ra sự việc.

“Và em đang nhìn thấy tôi cũng là thật,em nghỉ ngơi cho khỏe đi rồi tôi sẽ giải thích rõ hơn cho em hiểu sau. Tôi phải đến công ty bây giờ,cần gì thì em cứ gọi Di Tô hoặc A Hiên họ sẽ giúp cho em.”

Tạ Đình Phong mở cửa bước ra ngoài,Tuyết Nhi gương người ngồi dậy nhìn theo bóng lưng anh quay đi .

“Đây không phải là giấc mơ của mình ư? Anh ấy là Tạ Đình Phong thật sự, thế nhưng ở bệnh viện anh đã rất dịu dàng để mình tựa vào anh nhưng bây giờ nếu đó không phải là mơ thì mình không còn lý do gì để có thể ôm lấy anh ,dựa vào anh,không được nữa rồi....”.

Nguồn chính của truyện : .wattpad.com.

28. Chương 27: Thông Tin Bí Mật.

Chiều đến nghe thấy tiếng xe anh về,Hạ Tuyết Nhi liền mở cửa sổ,cô lúp ló nhìn ra bên ngoài. Tạ Đình Phong xuống xe đi vào trong nhưng vô tình anh nhìn lên trên thấy bóng dáng của Tuyết Nhi đang lén lút nhìn ra.

Tạ Đình Phong hướng ánh mắt về phía cửa sổ,Tuyết Nhi giật mình liền khép cửa lại chèo lên giường trùm chăn kín người,Tạ Đình Phong đôi mắt anh hiện một vẻ trầm tư rồi anh đi vào trong.

_Chào thiếu gia. Di Tô và A Hiên đứng ở cửa cuối chào.

Tạ Đình Phong đi thẳng lên trên lầu,anh vào phòng mình cởi áo khoác ra và ngồi xuống cái ghế xoay,đôi mắt nhắm lại dưỡng thần. Ngày hôm nay có vẻ anh đã rất mệt.

Khoảng nửa tiếng sau, bàn ăn đã được chuẩn bị,Tuyết Nhi cũng đã xuống dưới lầu nhưng thiếu gia thì vẫn chưa thấy.

“A Hiên cô đi gọi thiếu gia đi.” Di Tô bảo.

A Hiên cảm thấy kỳ lạ nên nói ” Cậu vẫn thường tự xuống mà. ”

“Thế thì sao? Lúc cần gọi thì cô vẫn phải đi gọi chứ,mau đi đi.”

“Hay là cậu không muốn ăn?” A Hiên đáp.

Tuyết Nhi đảo mắt nhìn hai người họ rồi cô khẽ lên tiếng ” Để tôi đi gọi anh ấy nhé.”

Dì Tô và A Hiên nhìn lên “Cô ư?”

“Vâng.”

“Thôi để em đi vậy,cô là khách không khéo cậu lại mắng em.” A Hiên nói.

“Đúng đó A Hiên, cô mau đi đi.”Dì Tô quay sang thúc A Hiên.

Tuyết Nhi cười nhẹ và không đi nữa, thôi thì cô nghe theo lời họ nói vậy.

A Hiên đi lên lầu gõ cửa gọi Thiếu gia thế nhưng nét mặt bỗng xù xuống.

“Đừng làm ồn,cô xuống dưới đi.” Tạ Đình Phong lên tiếng.

A Hiên sau đó đi xuống gặp Dì Tô liền thở dài.

“Sao vậy?”

“Con đã nói cậu không muốn ăn rồi mà. Hồi này gọi cậu,cậu còn gắt giọng đuổi con xuống dưới.”

Dì Tô lo lắng ” Thế ư? Hồi sáng cậu cũng không ăn gì,bây giờ lại bỏ bữa nữa sao.”

Tuyết Nhi nghe thế thì đứng dậy,cô lặng lẽ đi lên trên lầu đến phòng của Tạ Đình Phong.

Tuyết Nhi đứng ngoài định gõ cửa nhưng cô vẫn hơi rụt rè khi đối diện với anh, vì cô biết mình không còn nằm trong những giấc mộng,hiện thực vốn xa vời.

...cốc..cốc....

“Tôi đã bảo cô xuống đi rồi mà.” Tạ Đình Phong nói vọng ra.

“Là em Hạ Tuyết Nhi,em có thể nói chuyện với anh một chút không?”

Tuyết Nhi dứt lời nhưng không thấy anh ấy đáp lại,cô hạ thấp ánh mắt yên lặng đợi bên ngoài. Lúc định quay đi thì cánh cửa đột nhiên mở ra ” Vào đi”

Tạ Đình Phong đi lại ghé sofa ngã người xuống ” Em muốn nói chuyện gì với tôi?”

Tuyết Nhi hơi ấp úng nói ” Có phải em ở đây khiến anh cảm thấy không thoải mái không?”

Tạ Đình Phong lạnh giọng ” Em nghĩ vậy sao?”

Tuyết Nhi nhẹ gật đầu.

Tạ Đình Phong đứng dậy tiến đến gần Tuyết Nhi,trong giây phút này cô ấy đã bị đôi mắt mị lực của anh cuốn vào,cô mê mẩn nhìn anh đến ngây người và đầu óc lại mơ mộng “Mình thật sự càng ngày càng thích con người này,càng ngày càng muốn ở bên cạnh anh ấy. Không thể thoát ra được nữa rồi từng đường nét trên gương mặt mình đều in hằn trong đầu,Đình Phong anh nói xem! Em làm sao để thoát khỏi anh đây.”

” Lo cho em trước đi không cần phải chú ý đến tôi.”

Hạ Tuyết Nhi chớp ánh mắt,cô đang nghĩ ý của anh là sao? Dù gì anh cũng đã quan tâm cô,giúp đỡ cho cô và cũng đã dịu dàng với cô,cô quan tâm anh thì không được ư? Anh lúc này khác hẳn khi đó,đôi mắt anh lạnh lùng và lời nói lại trở nên hững hờ như trước. Bỗng nhiên cõi lòng thẩn thất,có gì đó đã quá mơ hồ ở đây, chợt nghĩ lại thì cô thấy mình thật vô duyên,cô lấy cái lý do gì để đến đây và ở lại đây chứ? Bây giờ cũng đã khoẻ hơn rồi thì cũng nên đi thôi,thế mới đúng.

“Em làm phiền anh cũng nhiều rồi,em nghĩ mình cũng nên rời khỏi đây,vậy nên em sẽ...”

“Ai cho em đi?”

Tuyết Nhi bỗng bị đơ ” Dạ...??”

“Nếu bây giờ em mà đi thì tôi cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà đấy.”

Câu trả lời thốt ra từ miệng anh thật khiến cho Tuyết Nhi bị sốc nhẹ,việc cô đi hay không tại sao lại liên quan đến anh,cô mà đi thì anh cũng bị đuổi ư? Cái não nhỏ của cô không tài nào giải thích cho cô hiểu được câu nói ấy.

Tạ Đình Phong môi dần nét cười,anh xoay người đến lại ghế và ngồi xuống,đôi chân vắt chéo,anh chậm rãi quan sát trạng thái của Hạ Tuyết Nhi trong khi cô ấy vẫn còn đang ngây người suy nghĩ.

“Tôi không đùa đâu,nếu em đi bây giờ thì ông Nội chắc chắn sẽ tống tôi ra khỏi nhà.”

“Em không hiểu ý anh cho lắm.”

Tạ Đình Phong nét mặt hiện vẻ thản nhiên,anh nhú nhẹ ánh mắt ” Tôi nghĩ người hiểu nhất phải là em chứ.”

“Em ư..em hiểu gì cơ?”

Anh lại làm cô ấy khó hiểu,sự thắc mắc tăng dần.

“Giữa ông Nội và em có bí mật gì đó mà tôi không biết đúng không? Nếu có thì tôi rất muốn nghe em giải thích.”Giọng nói Tạ Đình Phong giống như là đang chất vấn.

Tuyết Nhi đột nhiên nhớ ra ,nếu anh không hỏi thì cô có lẽ cũng đã quên mất chuyện đó. Không ngờ ông Tạ đã rất nghiêm túc trong việc này,lời mà cô đã nhờ chị Diệp chuyển đến ông chính là chấp thuận hôn sự với Tạ Đình Phong ,xem ra anh ấy vẫn chưa hề biết gì thế nhưng cô phải nói sao với anh đây. Trước đó cũng vì bất đắc dĩ cô đã đồng ý nhưng cô yêu anh thì lại là sự thật,đồng ý kết hôn với người mình yêu thì có gì sai,cô liệu có nên liều một lần,liệu có nên ích kỷ một lần .

“Sao? Em lại định giữ im lặng với tôi à?”

Tuyết Nhi rũ ánh mắt, lời nói cô đượm buồn“Chuyện này em nghĩ để ông nói với anh thì tốt hơn,nhưng nếu anh biết nguyên do thì đừng có ghét em nhé. Hồi sáng anh đã không ăn gì rồi bây giờ cũng nên ăn chút gì đó,em xuống dưới trước đây.”

Cô quay lưng đi ra trong lòng cảm thấy bức rức,đáng lẽ cô nên thấy hạnh phúc khi được ông Tạ chọn làm cháu dâu của Tạ gia nhưng cô ích kỷ như vậy thì sẽ khiến anh phải đau khổ, thế nhưng lòng cô lại đau hơn nếu phải một lần nữa bảo mình phải từ bỏ anh,cô thật sự rất muốn làm kẻ xấu xa để chiếm lấy anh, làm vợ của anh,cho dù chỉ là hôn nhân trên giấy tờ thì cô cũng cam lòng .

Ngày đầu tháng ông Tạ bí mật về nước mà không cho Tạ Đình Phong biết,ông đã cùng thư ký Triệu xuống quê của Tuyết Nhi để bàn chuyện cưới sinh. Đúng chuẩn với một nhà kinh doanh tài ba ông đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đầy ,kể cả về sinh lễ thiệp mời nơi diễn ra hôn lễ và ngày cử hành.

Sở dĩ ông Tạ làm một cách khẩn trương như vậy là vì bệnh tình của ông càng ngày càng trở nặng,ông sang nước ngoài khảo sát chi nhánh cũng chỉ là cái cố, thực chất ông sang đó để điều trị ung thư.

Tại công ty, Tạ Đình Phong thì đang bận rộn với một đống giấy tờ trên bàn làm việc,lúc nào trong đầu cũng chỉ biết đến công việc và công việc anh chẳng còn tâm trí nào mà nhớ đến những chuyện khác.

Đang xem bản thảo dự án thì bỗng có tiếng chuông điện thoại. Tạ Đình Phong hướng mắt lên,anh đưa tay cầm lấy “Alo”

“Đình Phong anh là một tên khốn.”

Tạ Đình Phong nâng hàng mày ” Uyển Thanh em sao vậy?”

Bên đầu dây Lâm Uyển Thanh lớn tiếng vừa nói vừa khóc,trạng thái rất bất loạn ” Thì ra anh vì cô ta mà phản bội tôi vì cô ta nên mới không muốn kết hôn với tôi. Anh là tên khốn nạn,tôi sẽ không để cho các người được yên đâu.”

Tạ Đình Phong sững sốt khi nghe thấy tiếng cãi rất lớn,hình như Lâm Uyển Thanh vừa chọi điện thoại vào tủ kính.Anh lập tức đứng dậy lấy áo khoác đi ra ngoài.

“Giám đốc cuộc họp sắp bắt đầu rồi anh định đi đâu?” Cô thư ký tiếp tân thấy anh vội vàng đi ra nên hỏi.

“Cuộc họp đó cô dời lại cho tôi.”

Tạ Đình Phong vô cùng lo lắng cho Lâm Uyển Thanh, anh nhanh chóng lái xe đến tìm cô ta.

Trong khi đang đi dự một buổi tiệc mẹ của Lâm Uyển Thanh đã vô tình biết được tình đám cưới của Tạ Đình Phong. Thiệp mời đã được phát đi, bạn của bà Lâm nhận được thiệp mời và đã hỏi bà về chuyện con gái và Tạ Đình Phong.

Sự tình được bà Lâm đem kể lại cho con gái, từ đầu đã ngăn cản mà không chịu nghe, thì bây giờ xem con bà còn lời nào để nói nhưng ai ngờ Lâm Uyển Thanh phản ứng dữ dội, cô ta điên tiết lên đập phá mọi thứ trong phòng, có khuyên ngăn thế nào cũng không được.

“Á...tôi sẽ giết cô Hạ Tuyết Nhi, tôi sẽ giết chết cô..” Lâm Uyển Thanh la lối.

“Tiểu thư...tiểu thư cô mở cửa ra đi, tiểu thư”. Quản gia lý đứng bên ngoài, tay liên tục đập cửa.

Bà Lâm vô cùng lo lắng “Uyển Thanh mau mở cửa ra ngay cho mẹ, con có nghe không?”

“Tạ Đình Phong là của tôi, anh ấy là của tôi, sao cô giám...sao chuyện này có thể xảy ra?”

Tiếng xoảng, cẳng và tiếng la hét vang lên inh ỏi, bà Lâm và quản gia Lý rất lo ngại cho Lâm Uyển Thanh mà không biết phải khuyên cô ta thế nào.

“Phu nhân để tôi tìm đồ phá cửa ra.”

“Được. Anh mau đi đi.”

Bà Lâm nóng lòng tay bóp chặt đi qua đi lại “Lẽ ra mình không nên nói với nó, tính tình nó như vậy mình nên lường trước mới phải. Mình đã quá vô tâm với con rồi.”

“Phu nhân...!” Quản gia Lý gương mặt phấn khởi chạy đến gọi

Bà Lâm liền quay lại “Anh tìm được rồi ư?”

“Dạ không nhưng cậu Đình Phong đã đến thưa phu nhân.”

Bà Lâm ngạc nhiên “Tạ Đình Phong.”

“Vâng cậu ấy đang đứng bên ngoài.”

Bà Lâm nghe vậy thì nhanh đi xuống lầu, đến cửa bà dơ tay nhấn nút mở.

29. Chương 28: Buột Lòng Chấp Nhận

“Cháu chào bác.”

Bà Lâm mặc một cái váy ôm màu đỏ ngấn tới đầu gối, hai tay khoanh lại cả người toát lên sự sang trọng. Bà nhìn lườm Tạ Đình Phong rồi quay lưng đi vài bước thì dừng lại nói:

“Nếu đã chấm dứt với nó thì hãy nói rõ cho nó hiểu, đừng để con tôi phải ôm thêm hy vọng. Nó đang ở trên lầu, cậu nói thì chắc nó sẽ nghe, tôi khuyên nó hết nỗi rồi.”

Bà nói xong thì đi vào trong.

“Cậu mau lên khuyên tiểu thư đi, cô ấy đang bị kích động không ngừng đập phá đồ đạc.” Quản gia lý bảo.

Tạ Đình Phong liền đi lên phòng Lâm Uyển Thanh.

“Uyển Thanh mở cửa đi là anh đây.”

Lâm Uyển Thanh nghe thấy tiếng anh thì hướng mắt về phía cửa “Đình Phong.”

Nước mắt cô ta rơi nhiều hơn,giọng nói hờn tuổi vang lên ” Anh cứ đi. Bây giờ anh còn đến đây để làm gì?
”

“Anh lo cho em.”

“Anh là đồ giả dối,tôi không cần.”

Tạ Đình Phong cố gắng dỗ dành Lâm Uyển Thanh,anh nói rất nhẹ nhàng ” Em không muốn gặp anh thật sao? Không muốn nghe anh nói ư? Đã có chuyện gì thì phải nói rõ với nhau chứ,em như vậy khiến anh rất đau lòng. Em đừng làm gì tổn hại đến bản thân nếu tức giận thì hãy ra đây mà tức giận với anh đi.”

Những lời nói đó đã làm mềm lòng của Lâm Uyển Thanh,cô ta dần hạ xuống cơn thịnh nộ nhưng vẫn chưa chịu ra mở cửa cho đến khi nghe được câu “Anh yêu em” từ Tạ Đình Phong thì cánh cửa mới được mở.

Đôi mắt của Lâm Uyển Thanh ướt nhoà,giương mặt buồn bã nhìn anh.

“Em làm anh lo quá,thật ra đã có chuyện gì? Em gọi cho anh rồi mắng anh nhưng anh không hề hiểu gì cả?”

Lâm Uyển Thanh cầm thiệp mời trên tay,cô ta vút lên người Tạ Đình Phong.

“Anh xem đi,xem cho rõ rồi nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói.”

Tạ Đình Phong cúi xuống nhặt tấm thiệp lên trên đó có ghi: Hôn lễ Tạ Đình Phong và Hạ Tuyết Nhi.

Tạ Đình Phong sắc mặt trở nên hoang mang vì thật sự anh chẳng biết gì về chuyện này ” Từ đâu mà em có tấm thiệp này?”

“Bạn của mẹ tôi đã đưa cho bà xem.”

“Chắc có ai đó đã dỏ trò,anh không có phát đi thứ này. ” Tạ Đình Phong căng thẳng nhìn Lâm Uyển Thanh.

“Thật không?”

“Thật. Người anh yêu chỉ có em thôi.”

Lâm Uyển Thanh dựa vào lòng của Tạ Đình Phong,cô ta áp mặt vào vai anh và ôm chặt lấy người anh ” Vậy thì ngày mai chúng ta kết hôn đi.”

“Cái gì?” Tạ Đình Phong càng thêm rối bời.

“Nếu anh nói yêu em thì anh hãy dùng hành động để chứng minh,đó là kết hôn với em.”

“Nhưng làm sao sắp xếp được mọi thứ chỉ trong một ngày. ”

“Em có thể. Trước tiên chúng ta sẽ đăng ký kết hôn vào hôm nay .”

Tạ Đình Phong tỏ ra không hài lòng vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh và quá đột ngột.

“Để anh thưa với ông đã.”

“Hôm nay hoặc là không, anh nhất định phải rõ ràng với em.”

“Anh...”

Bỗng có cuộc điện thoại gọi đến.

_Cháu về nhà ngay đi, ông có chuyện quan trọng muốn nói.

_Ông về rồi ạ,sao không để cháu ra đón ông?

_Không cần,mau chóng về ngay cho ông.

_Dạ...

Tạ Đình Phong bỏ điện thoại xuống nghiêm túc nhìn Lâm Uyển Thanh” Anh hứa sẽ làm rõ chuyện này,anh sẽ làm đám cưới với em nhưng hãy cho anh một ít thời gian,anh sẽ cho em một hôn lễ thật long trọng được không?”

”Ba ngày đó là con số cao nhất mà em có thể cho anh.”

Tạ Đình Phong nhắm ánh mắt vài giây rồi anh nói ” Được hãy đợi anh,bây giờ ông gọi anh về gấp nên anh phải đi đây. Đừng làm gì tổn hại đến bản thân nhé.”

Lâm Uyển Thanh hạ ánh mắt cô ta gật đầu hứa với anh.

Nhận được sự đảm bảo đó từ Lâm Uyển Thanh.Tạ Đình Phong cảm thấy an tâm hơn ,anh hôn lên trán cô ta một cái rồi bỏ đi.

Biệt thự Tạ Gia.

Ông Tạ và Tuyết Nhi đang ngồi đợi trước phòng khách.

Tạ Đình Phong vừa về thì gương mặt toát lên nét ngạc nhiên khi thấy hai người ngồi ở đấy,có một sự căng thẳng kỳ lạ mà anh cảm nhận được từ thần thái của Tuyết Nhi,mọi chuyện càng lúc càng thêm khó hiểu anh bắt đầu phát mệt với những vướng mắt không lời giải đáp.

Tạ Đình Phong đi sang bên ngồi cạnh ông Tạ.

” Ông nói là có chuyện quan trọng muốn nói với cháu nhưng có cần phải nói riêng không ạ.”

Ông Tạ quay qua Tuyết Nhi rồi nói ” Không. Các con đã có mặt ở đây thì ông cũng nói luôn,chủ nhật tuần này sẽ diễn ra hôn lễ của hai cháu,thiệp mời ông đã phát đi và cha mẹ Tuyết Nhi cũng đã đồng ý.”

Tạ Đình Phong như bị sét đánh ngang tai,anh phẫn nộ nhíu sâu hàng mày ” Cháu phản đối,không ngờ tằm thiệp đó là do ông phát đi. Tại sao ông lại làm vậy với cháu? Cháu không hề thích Hạ Tuyết Nhi thì tại sao phải kết hôn với cô ấy.”

Vì quá bức súc nên anh hơi to tiếng với ông.

Ông Tạ chùng ánh mắt nhìn Tạ Đình Phong,sắc mặt ông kém dần, ông đang rất tức giận vì thái độ của cháu mình.

“Ai dạy cháu cái cách nói hỗn láo đó với ta? Không có chuyện thích hay không thích ở đây,cháu nhất định phải kết hôn với Tuyết Nhi .”

“Vợ là của cháu thì cháu phải tự chọn,nếu ông đã muốn chọn cô ấy như vậy thì sao ông không tự cưới cô ấy cho mình luôn đi.”

Tuyết Nhi nghe câu ấy thì trong lòng như bị hàng trăm cây kim đâm vào.

Ông Tạ lên cơn thịnh nộ,ông đã vô cùng tức giận khi nghe câu đó. Ông đứng dậy cơ mặt căng lên,chỉ ngón tay về phía Tạ Đình Phong ” Mày...mày dám..” lời nói nặng nề thốt ra,ông đặt tay lên ngực rồi ngã xuống bất tỉnh.

“Ông ơi!” Tuyết Nhi kêu lớn.

Tạ Đình Phong sững sốt,anh lập tức đỡ lấy ông ” Ông sao vậy? Ông ơi...”

Tuyết Nhi sợ hãi tuôn trào nước mắt” Ông ơi! Ông tỉnh lại đi.”

“Dì Tô,Dì Tô!” Tạ Đình Phong la lên.

“Tôi đây thiếu gia...Ông chủ ..?”. Dì Tô cũng hết hồn khi thấy ông Tạ ngất xỉu.

“Mau gọi tài xế Cao nhanh lên.”

“Vâng.” Dì Tô ngay tức khắc chạy đi nhắc điện thoại gọi cho tài xế cao.

5 phút sau tài xế Cao đã khẩn trương lái xe đến,Tạ Đình Phong cõng ông Tạ trên lưng chạy ra xe để đưa ông đến bệnh viện. Tuyết Nhi rất lo cho ông nhưng cô không dám đi theo,chỉ có thể đứng nhìn từ đằng sau.

“Cầu mong cho ông được bình an.”

Ông Tạ được đưa vào phòng cấp cứu, tình hình khá nghiêm trọng các bác sĩ giỏi đều được điều đến để cấp cứu cho ông.

Việc ông nằm viện tuyệt đối phải được giữ bí mật, nếu không cổ phiếu tập đoàn Long Dean sẽ bị rớt giá nhanh chóng. Vì thế sau khi đã hồi tỉnh ông được chuyển đến bệnh viên VVIP nhất thành phố để yêu cầu mọi thông tin được giữ kín đáo nhất.

Thư ký Triệu nhận được tin từ Tạ Đình Phong thì ngay lập tức có mặt.

“Ông bị ung thư anh có biết không?”

Tạ Đình Phong sau khi nghe được tin này từ bác sĩ thì đã rất sốc nên anh đã hỏi thư ký Triệu.

Thư ký Triệu có phần áy náy trả lời ” Tôi nghĩ có lẽ không nên giấu giếm đốc nữa, chủ tịch đúng là mắc bệnh hiểm nghèo và đã ở giai đoạn cuối rồi. Ngài ấy yêu cầu tôi phải giữ bí mật ngay cả với anh.”

Tạ Đình Phong bàng hoàng, anh đưa tay sờ lên trán nhắm lại đôi mắt mà buồn bã vô cùng. Tâm trạng anh lúc này rất tệ, rất rối và rất đau lòng, anh là người thân duy nhất của ông mà không hề biết rằng ông mình đang phải chịu đau đớn của bệnh tật, anh lại còn to tiếng cãi vã với ông.

“Tôi thật là một đứa cháu tồi tệ.”

Thư ký Triệu muốn trấn an Tạ Đình Phong nên cố khuyên đôi lời ” Đây không phải lỗi của giám đốc. Ông Tạ cũng chỉ muốn tốt cho anh, ông không muốn thấy anh phải lo lắng bận lòng vì ông.”

“Nhưng tôi là cháu trai của ông, tôi không thể lo cho ông sao?”

“Chủ tịch là một người rất cứng nhắc, giám đốc cũng biết mà, ngài ấy đã quyết như thế thì không ai có thể thay đổi được.”

Tạ Đình Phong cảm thấy rất ân hận khi đã lớn tiếng, anh quay người đi vào phòng bệnh nhẹ đẩy cửa bước vào, nhìn ông đang dùng ống thở mà anh nhói cả lòng. Anh ngồi xuống ghế nắm chặt lấy tay ông Nội.

“Nếu cháu đồng ý kết hôn với Hạ Tuyết Nhi ông sẽ khoẻ lại chứ? Nếu vậy thì cháu sẽ theo ý ông, cháu không phản đối nữa nhưng ông đừng rời bỏ cháu vì cháu chỉ còn có ông là người thân duy nhất mà thôi, ông đừng bỏ cháu giống như ba mẹ đã bỏ cháu ở lại mà đi, ông đừng như thế hãy ở lại với cháu lâu hơn nữa, cháu vẫn chưa phụng dưỡng cho ông chưa làm được gì cho ông cả. Ông hãy khoẻ lại cháu xin ông đó, cháu sẽ kết hôn với Tuyết Nhi nếu điều đó làm ông vui. Cháu xin lỗi vì đã cãi lời ông, lớn tiếng với ông.”

Anh gục mặt xuống nơi hốc mắt ướt lệ.

30. Chương 29:

Có lẽ đây đã là duyên phận được sắp đặt, Tạ Đình Phong dù có cố gắng thế nào cũng khó tránh khỏi hôn sự này.

Hạ Tuyết Nhi trong lòng bồn chồn không yên, cô lo cho ông rất nhiều nhưng lại không thể biết được tình hình của ông lúc này ra sao. Liệu có phải cô đã sai không? Nếu cô không có mặt ở đây thì mọi chuyện đã không xảy ra như vậy, cô chính là sao chổi của căn nhà này, tốt nhất là nên rời khỏi để tránh những việc tồi tệ hơn.

Hạ Tuyết Nhi suy nghĩ như thế thì lên lúc bỏ đi trong đêm, nhưng cô chỉ vừa ra đến cửa thì đột nhiên cánh cửa mở ra.

“Anh...”

“Đi theo tôi.”

Tuyết Nhi kinh ngạc và hoang mang khi bỗng dưng Tạ Đình Phong quay về và nắm lấy tay cô kéo đi theo anh.

Tạ Đình Phong dắt cô ấy ra xe rồi đưa cô đến bệnh viện cùng anh. Tuyết Nhi rất rối ren trong lòng, cô đến nói không giám nói mà yên lặng thì cũng không xong, biết bao nhiêu sự ái ngại cùng cảm giác có lỗi đang bao trùm trong tâm trí. Nhưng cuối cùng cô nghĩ mình cũng không nên im lặng mãi.

“Ông ...ông ..đã khoẻ hơn chưa?”

Tạ Đình Phong nhạt nhẽo trả lời ” Chưa.”

Tuyết Nhi ngồi ở ghế sau nâng ánh mắt nhìn lên tấm lưng anh, giọng buồn nói tiếp “Có phải anh đã hối hận rồi không?”

“Hối hận gì?”

“Vì đã đưa em về lại nhà anh.”

Nói xong thì hốc mắt đỏ hoe, cô cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng lệ vẫn cứ rơi.

Tạ Đình Phong đưa ánh nhìn qua tấm kính chiếu hậu thấy cô ấy khóc thì trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng lời nói của anh cũng không còn nhẹ nhàng nữa.

“Hạ Tuyết Nhi thứ cô muốn cũng chỉ là gia sản của Tạ gia mà thôi.”

Tuyết Nhi nghe câu đó thì tim cô như thất lại, cô bàng hoàng nhíu ánh mắt ” Anh nói cái gì? Gia sản?”

“Nếu cô không đồng ý với ông Nội thì ông sẽ không vô cớ mà ép tôi như vậy.”

Tuyết Nhi nhẹ chớp ánh mắt ” Em..xin lỗi..nhưng sự thật không như anh nghĩ đâu.”

“Không như tôi nghĩ thì như là cô nghĩ sao? Cô vì dòm ngó đến gia sản nên đã tiếp cận ông tôi và việc cô nằm viện để ông bắt tôi đi đón cô ,xem ra cũng là do cô sắp đặt đúng không?”

Tuyết Nhi cảm thấy mình bị xúc phạm nên nhất thời không kiềm lòng được, cô lớn tiếng đáp trả ” Không Phải. Thứ em muốn không phải là gia sản mà chính là được làm vợ của anh, em chỉ muốn làm vợ của anh.”

Tạ Đình Phong nghiêm giọng nói” Cô nghĩ tôi sẽ để yên cho hôn sự này sao?”.

Tuyết Nhi tức giận nên cũng đáp lại bằng một câu ” Em xin lỗi nhưng em sẽ ích kỷ cho đến cùng.”

Đôi mắt cô long lanh ngấn lệ nhìn chùng về đằng trước, cô muốn cho anh thấy sự quyết liệt của cô khi bị xúc phạm là như thế nào? Trong lòng cô thầm nghĩ:

“Anh đã không hiểu, anh thật sự không hiểu gì về em. Nhưng sao anh có thể nghĩ em lợi dụng ông, dòm ngó đến gia sản, em trong mắt anh xấu xa đến như vậy sao?”.

__kích. Xe bỗng dừng lại vì đèn đỏ.

Tạ Đình Phong dừng xe, anh chỉ hơi nghiêng đầu nhìn ra sau mà không nói thêm gì.

Tuyết Nhi thì vừa giận vừa tuổi thân, cô vốn đã định ra đi trong im lặng nhưng giờ anh nói thế khiến cô cảm thấy oan ức lắm. Nếu thế cô sẽ không buông cơ hội này ,để cho anh thấy anh đã sai khi nghĩ cô như vậy.

“Em nhất định sẽ làm vợ của anh.”

Đến bệnh viện Tạ Đình Phong đi đằng trước, Tuyết Nhi vội vã đi theo anh vì anh đi quá nhanh làm cô đi không kịp.

“Anh đợi em với.”

“Cô nên nhanh hơn đi.” Tạ Đình Phong hờ hững nói.

Tuyết Nhi bực quá nên đã chạy theo. Đến thang máy Tạ Đình Phong bước vào tỏ ra không để ý gì đến Tuyết Nhi, nhưng cô ấy cũng đã kịp chạy vào khi cửa thang vừa khép lại.

“Anh có muốn đưa em đi gặp ông không đấy?” Tuyết Nhi vừa thở vừa nói.

Tạ Đình Phong sắc mặt lãnh đạm không một chút biểu cảm, anh thẳng thường bước ra ngoài khi thang máy đã mở.

“Nè....anh.”

Tuyết Nhi ngỡ ngàng lại phải chạy theo anh.

Tạ Đình Phong đi rẽ qua trái đến phòng số 22 của ông Tạ. Tuyết Nhi chút nữa là rẽ nhầm hướng, cô thật vất vả với tính cách của Tạ Đình Phong lúc anh nổi giận, anh khi trước từ tốn bấy nhiêu thì bây giờ lại lạnh nhạt và băng giá bấy nhiêu.

Tuyết Nhi vào phòng ông, thấy ông đang nằm trên giường bệnh cô rất buồn.

Cô đi đến ngồi xuống ghế ngay cạnh Tạ Đình Phong, đôi mắt anh lúc này thật sâu lắng như chứa đựng bao nỗi niềm trong lòng.

Tuyết Nhi dừng ánh mắt yêu mến trên gương mặt của ông Tạ, cô nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay ông và giọng nói khả ái thốt lên ” Ông ơi! Cháu đến thăm ông đây. Ông bệnh thể này làm cháu lo lắng, ông hãy mau khoẻ lại đi ạ.”

Tạ Đình Phong nhìn qua Tuyết Nhi ,rồi bỗng nhiên anh nắm lấy bàn tay đang đặt trên tay của ông. Hành động đó làm Tuyết Nhi kinh ngạc nhưng ánh mắt.

“Cháu đưa vợ chưa cưới đến thăm ông ,chủ nhật diễn ra đám cưới rồi mà ông nằm viện thể này thì phải làm sao đây?”.

Tuyết Nhi nhất thời bị sốc, cô cứ mở tròn mắt nhìn Đình Phong, trong đầu đang nghĩ ” Sao anh ấy thay đổi 180 độ vậy trời? Hồi nãy còn bảo là không để yên cho hôn sự này bây giờ thì lại nói là vợ chưa cưới ư?”.

Ông Tạ có lẽ đã cảm nhận được lời nói đó từ Đình Phong, hàng lông mày ông giật nhẹ.

Tạ Đình Phong thấy biểu hiện của ông có tiến triển tốt anh liền đứng dậy đi gọi bác sĩ.

Một lát sau các bác sĩ đã có mặt và thăm khám cho ông Tạ.

Trưởng khoa quay qua nói với Tạ Đình Phong ” Ông đã có nhận thức thì sẽ sớm tỉnh lại. Nhưng tuyệt đối phải để cho tinh thần ông thoải mái và tránh bị kích động, tôi khuyên anh nên để ông nằm lại viện để tiện theo dõi.”

“Phải nằm viện sao thưa bác sĩ?”

“Bệnh của ông đã bắt đầu chuyển sang giai đoạn cuối vì tuổi ông đã cao nên không thể tiến hành hoá trị ,cho nên việc ông lên cơn đau và bất tỉnh có thể sẽ xảy ra bất cứ lúc nào. ”

Tạ Đình Phong buồn rầu nhìn ông Nội rồi nói lại với bác sĩ rằng anh muốn đưa ông về nhà.

“Anh không nên làm vậy vì sẽ rất khó để theo dõi bệnh tình của ông Tạ.” Vị trưởng khoa khuyên bảo.

“Tôi tin ông Nội sẽ không phản đối ý của tôi, ông sẽ không muốn thời gian còn lại của mình phải ở trong bệnh viện. Tôi muốn ông được vui vẻ bên gia đình.”

Ngài trưởng khoa nghe anh nói như thế thì thở ra một cái ” Tôi hiểu ý anh.”

Tuyết Nhi kinh hãi khi biết được ông đang bệnh nặng như vậy. Sự lo lắng hiện lên trong đôi ngươi, cô đã không hề nghĩ là ông sắp phải rời bỏ Đình Phong, chắc anh ấy đang rất đau lòng trong khi cô thì chỉ biết làm anh thêm mệt mỏi.

Ba ngày sau .

Tin tức về đám cưới của người thừa kế tập đoàn Long Dean lan rộng ra, giới truyền thông liên tục tìm kiếm thông tin về cô gái may mắn được chọn làm phu nhân của Tạ Đình Phong.

Lâm Uyển Thanh xem tin trên TV thì bực tức ném ly nước vào màn hình. Đôi mắt cô ta căng tròn như muốn ăn tươi nuốt sống Hạ Tuyết Nhi.

“Anh lừa em. Cuối cùng anh vẫn chọn cô ta,tôi sẽ không để cho các người được yên đâu. Hạ Tuyết Nhi cô muốn cướp Tạ Đình Phong thì phải bước qua xác của Lâm Uyển Thanh này.”

Quản gia Lý nghe tiếng động thì lập tức chạy đến.

“Tiểu thư cô có sao không?”

Lâm Uyển Thanh nhếch miệng cười nhạt rồi đứng dậy bỏ đi. Quản gia Lý vô cùng lo ngại cho tinh thần của Lâm Uyển Thanh.

31. Chương 30: Thử Đờ Cưới

Ông Tạ sau khi tỉnh lại thì được đưa về nhà chăm sóc. Việc ông bất tỉnh được Tạ Đình Phong giữ rất kín với các cổ đông trong tập đoàn,đội ông Nội khoẻ hơn anh sẽ chính thức kế nhiệm chức Chủ tịch hội đồng quản trị để ổn định tình hình của công ty tránh những kẻ muốn thừa cơ phá hoại tập đoàn, và đương nhiên hôn sự của anh và Tuyết Nhi cũng sẽ được cử hành vì tâm nguyện của ông Tạ.

Lúc này Tạ Đình Phong ở công ty để thay ông giải quyết những bản hợp đồng lớn nhỏ,anh vừa bận rộn với công việc lại phải vừa chuẩn bị cho hôn lễ nhưng còn một chuyện cũng rất quan trọng và cũng rất cần anh phải giải quyết đó chính là Lâm Uyển Thanh. Mỗi lần anh nghĩ đến cô ta thì anh vô cùng bẽ tắc,nhưng anh không thể làm ông Nội thêm nặng lòng nên đành phải để cô ấy bị tổn thương.

Tan làm Đình Phong gọi cho Lâm Uyển Thanh,anh muốn hẹn gặp cô ta lần cuối trước khi kết hôn.

Lâm Uyển Thanh điềm nhiên đồng ý mà không hề loạn lên như lần trước,nhưng cô ta như vậy khiến Tạ Đình Phong cảm thấy bất an hơn .

Tại một bờ biển,gió thổi rất mạnh nhưng Lâm Uyển Thanh lại muốn gặp Tạ Đình Phong ở đây.Cô mở cửa xe bước ra hai tay khoanh vòng nhìn về phía xa xăm,từng cơn gió thổi đến tung bay mái tóc đen dài.

“Nếu em đi đến một nơi thật xa thì anh có còn nhớ đến em không?”

Tạ Đình Phong buồn lòng nhìn Lâm Uyển Thanh ” Anh sẽ nhớ.”

Lâm Uyển Thanh lòng dâng trào đau đớn,cô tuông rơi nước mắt nghẹn ngào nói ” Tại sao chọn cô ta?”

Những giọt lệ đó khiến Đình Phong không khỏi đau lòng,anh ôm lấy cô từ đằng sau ” Anh không chọn cô ấy nhưng anh không thể trái ý ông Nội vì ông đang bệnh rất nặng.”

“Vậy còn em thì sao? em rất đau anh có biết không? ”

“Anh chỉ kết hôn trên giấy tờ,anh chỉ muốn ông được vui trước khi ra đi. Thời gian của ông chỉ còn lại một năm, sau đó anh sẽ ly hôn với cô ấy.”

Tạ Đình Phong nói ra từng lời ảm áp .

Lâm Uyển Thanh cảm nhận được tình cảm của anh nhưng lại không giám tin tưởng vào tình yêu của chính mình.

“Cuối cùng cô ta mới là người danh chính ngôn thuận ở bên anh,em chỉ là một mối tình của anh mà thôi. Lâm Uyển Thanh này sao có thể thua trước một Hạ Tuyết Nhi tầm thường về mọi thứ,gìuả em và cô ta rồi cũng sẽ chỉ còn lại một người ở bên cạnh anh.”

Lời của Lâm Uyển Thanh tưởng chừng như sự hờn ghen nhưng Tạ Đình Phong lại không thể ngờ rằng cô ta là một người rất cay nghiệt và ngoan cố ,những gì anh hiểu về Lâm Uyển Thanh chỉ là một tiểu thư khó chịu nhưng phải đến sau này anh mới có thể thấy rõ, bản tính cô ta không hề xinh đẹp như ngoại hình sắc nước hương trời của mình..

Lâm Uyển Thanh gỡ tay của Tạ Đình Phong ra rồi đi vào trong xe mà lái đi.

Tạ Đình Phong dõi nhìn theo chiếc xe đã chạy đi xa. Anh rất buồn nhưng lựa chọn đó không thể thay đổi.

Mấy ngày nay Tuyết Nhi ở bên cạnh ông Tạ để chăm sóc cho ông,cô tận tâm đút cho ông từng muỗng cháo,buổi tối còn đọc báo,kể chuyện cho ông nghe. Hai ông cháu rất vui,và càng ngày ông càng quý cô bé,ông nghĩ mình đã không hề sai khi chọn Tuyết Nhi cho Đình Phong.

“Hôm nay cháu đi thử đồ cưới à?”

Tuyết Nhi đang lau tay cho ông thì mỉm cười “Dạ.”

“Ông muốn thấy cháu mặc đồ cưới trông ra sao?”

Tuyết Nhi đặt cái khăn trên bàn rồi nhìn ông bằng ánh mắt tinh nghịch ” Cháu sẽ chụp hình lại cho ông xem nhé.”

Ông Tạ cười ” Ừ”.

“Ông ơi! Cháu cảm ơn ông.”

“Sao thế?.”

“Cháu nghe cha mẹ nói rồi,nhờ ông mà nhà cháu trả được tiền sính lễ và nhờ ông mà cháu được ở đây và còn được ông yêu thương nữa.” Tuyết Nhi xúc động nói.

Ông Tạ hiền hậu vỗ nhẹ mấy cái lên bàn tay của Tuyết Nhi ” Hãy đối xử tốt với Đình Phong và luôn ở bên cạnh của nó,thay ông chăm sóc cho nó.”

“Và cả ông nữa,cháu cũng sẽ ở bên cạnh của ông, làm cháu dâu tốt của ông.”

“Ông Nội.” Tiếng của Tạ Đình Phong vang lên.

Tuyết Nhi quay lại nhìn anh rồi định đi ra ngoài nhưng Đình Phong bỗng nắm cánh tay cô và nói ” Đợi tôi bên ngoài,tôi đưa cô đi thử đồ.”

Tuyết Nhi ”Dạ”một từ rồi đi ra.

Tạ Đình Phong ngồi xuống cạnh giường ông Tạ ,anh nhẹ giọng nói” Hôn lễ của cháu ông phải tham dự nhé,cháu không muốn nhìn ông nằm bệnh thể này đâu.”

“Cháu đừng lo,ta đã khoẻ hơn nhiều rồi. Mau đưa Tuyết Nhi đi thử áo đi.”

“Vâng ông nghĩ ngợi đi nhé,cháu đi đây.”

Tạ Đình Phong đi ra ngoài và dặn dò Di Tô kỹ lưỡng mang thuốc vào cho ông đúng giờ,sau đó anh đi ra xe thì không thấy Tuyết Nhi đâu cả.Tạ Đình Phong nhíu mày đảo mắt nhìn xung quanh khuôn viên, thì thấy Tuyết Nhi đang ngồi bên một chậu hoa,anh tiến đến xem cô ấy đang làm gì.

”Chưa từng thấy loài chim nào đáng yêu như mày đây” Tuyết Nhi đang lẩm bẩm thì nghe tiếng của Đình Phong:

“Cô đang làm gì thế?”

Tuyết Nhi giật mình ngoảnh ra sau, nhưng khi nhìn lại thì con chim đã bay mất. “Mất tiêu rồi.”

“Mất cái gì?” Tạ Đình Phong hỏi.

“Con chim nhỏ đó anh có thấy không,bộ lông nó có đến năm màu và còn biết hút mật nữa.” Đôi mắt ngây thơ của Tuyết Nhi chăm chú nhìn Đình Phong,cô vui vẻ kể cho anh nghe về con chim nhỏ.

“Nó là chim hút mật,cô không biết sao? Đi thôi tôi không có thời gian để nói chuyện phiếm với cô.”

Đình Phong hờ hững quay đi,Tuyết Nhi cũng thu lại nét cười trên môi,cô rũ ánh mắt đi theo anh.

“Em không biết thì sai sao?”

“Diệp em nghe tin gì chưa?” Trình Khang gọi cho chị Diệp.

“Chuyện gì mà nghe giọng anh nghiêm trọng thế?”

“Tạ Đình Phong sắp làm đám cưới.”

Chị Diệp cười phì ” Chuyện cậu ta kết hôn em phải biết sao?”

” Nhưng cô dâu là..là..Hạ Tuyết Nhi đó.”

Chị Diệp lại định cười nhưng đột nhiên chần lại ,chị mở to mắt ” CÁI GÌ?”

“Là Hạ Tuyết Nhi,Tuyết Nhi đấy.”

Chị Diệp bị sốc,đến cầm điện thoại tay cũng run run ” Anh có chắc không?”

“Tin tức đây trên các mặt báo,em không đọc ư?”

“Em biết rồi,nói chuyện sau nhé.”

Chị Diệp kinh ngạc đến bay hết hồn vía,chị không giám tin vào những gì đã nghe,chị lắp cặp mắt từ khoá trên điện thoại để xem :

“Cha mẹ ơi! Tuyết Nhi vợ của Tạ Đình Phong ? Vợ của người thừa kế tập đoàn xuyên quốc gia Long Dean ư? Ôi trời đất ơi.”

“Cô chọn đi ạ,những mẫu này đều được thiết kế bởi một nhà thiết kế nổi tiếng của Ý,màu trắng đính ngọc trai sẽ tôn lên nét thuần khiết và sự sang trọng...”.

Nhân viên tư vấn cho Tuyết Nhi về các bộ áo cưới và ý nghĩa của kiểu cách trên trang phục,không cần phải nói cũng biết là Tuyết Nhi được Tạ Đình Phong đưa đến một cửa tiệm như thế nào,chỉ toàn là khách hạng ViP mới có thể tự tin để thử đồ cưới tại đây,trang phục cực kỳ đẹp và dĩ nhiên là cũng cực kỳ đắt đỏ.

Tuyết Nhi vốn là một cô gái giản dị nên nghe cô nhân viên tư vấn thì chẳng hiểu được bao nhiêu,cô đi tới đi lui cũng không biết chọn cái nào, vì cái nào cũng đẹp nhưng nó đắt quá,một bộ áo cưới mà tiền lương của cô làm cả đời cũng không đủ trả.

“Cô chọn xong chưa?”

Tạ Đình Phong đã thử xong lễ phục,anh bước ra làm say đắm bao ánh nhìn,thật chẳng mấy ai cưỡng được nét tuấn tú và nam tính ấy của anh.Tuyết Nhi ngẩn ra nhìn anh chăm chăm đến không chớp cả mắt.

“Cô vẫn chưa chọn được ư?”.

Tạ Đình Phong thở dài,anh đi tới đảo nhìn một lượt rồi chọn lấy một cái đưa cho nhân viên ” Thử cho cô ấy bộ này.”

“Vâng”. Cô nhân viên quay qua gọi Tuyết Nhi ” Mời cô vào trong để thử đồ ạ.”

Tuyết Nhi trả để ý mà vẫn sững ra nhìn Đình Phong “Anh mặt bộ com le đen đẹp quá,sao bộ trang phục đó mặt lên người anh ấy lại tuyệt vời đến vậy chứ?”.

“Cô không đi thử đồ à?”. Tạ Đình Phong nhìn thẳng vào Tuyết Nhi hỏi.

Nhưng cô ấy giống như bị trúng thuốc mê trả nghe thấy gì. Đình Phong bực quá anh đặt tay lên vai cô và xoay người cô ấy đẩy đi vào trong phòng, cô nhân viên cũng theo vào thế rồi anh đi ra kéo rèm lại,như vậy mới yên được với Tuyết Nhi.

32. Chương 31: Âm Mưu

Hai mươi phút sau,Hạ Tuyết Nhi bước ra lộng lẫy với bộ đầm cưới hở lưng màu trắng, hoạ tiết hoa ren kèm theo ánh lấp lánh của những viên đá quý trên bộ trang phục làm toát lên một nét đẹp thuần khiết và thanh cao. Cô thẹn thùng đi đến trước mặt của Tạ Đình Phong,đôi môi khẽ mỉm cười,cô e ấp nói :

” Em...trông..được không?”.

Tạ Đình Phong đặt cuốn tạp chí đang xem xuống bàn, anh tập trung lướt nhìn Tuyết Nhi từ đầu xuống chân nhưng anh không khen cô ấy lấy một câu mà chỉ đơn giản gật đầu rồi bảo.

“Chọn bộ này đi.”

Sau đó Đình Phong cùng Tuyết Nhi chuyển qua chụp ảnh cưới. Nhiếp ảnh gia muốn họ tạo những khoảnh khắc thân mật để có những bức hình đẹp, Tuyết Nhi cảm thấy rất ngượng khi Đình Phong ôm sát cô vào lòng, tuy anh ấy rất lạnh lùng và không thật tâm trong buổi chụp hình, nhưng vì để cho ông Nội được vui anh không thể không làm.

“Ok! Tốt lắm, bây giờ anh chị hãy chụp cảnh hôn nhé.”

Nhiếp ảnh gia yêu cầu cảnh hôn làm Tuyết Nhi đỏ hết cả mặt, tim cô đập thình thịch, cô ngại ngùng nâng mắt nhìn Đình Phong :

“Chắc anh sẽ không muốn chụp bức hình này?”

Tạ Đình Phong chớp mắt một cái, lạnh nhạt nhìn cô rồi chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bờ môi ấm áp của anh chạm đến đôi môi nhỏ của Tuyết Nhi. : “Anh ấy đang hôn mình? Điều này là thật sao?” Mắt cô tròn tròn kinh ngạc không thể tưởng

” Cô dâu nên nhắm mắt lại, bức này không đẹp rồi, chúng ta chụp lại nào.”

“Không cần. Kết thúc buổi chụp tại đây thôi.” Tạ Đình Phong thản nhiên như không quan tâm đến xấu đẹp, anh chỉ làm vì ông Nội, hoàn toàn chẳng có chút cảm xúc gì trong nụ hôn ấy.

Đình Phong nói xong thì đã nhanh chóng đi thay đồ còn Hạ Tuyết Nhi thì vẫn ngây người đứng đấy, đôi mắt cô đượm nét buồn.

Về đến nhà, Tạ Đình Phong liền đi ngay vào phòng mình.

Tuyết Nhi tự dưng thấy khó chịu trong lòng, cô bậm môi ngược nhìn Tạ Đình Phong “Em là người vô hình ư?”

“Cô chụp ảnh vui chứ?” A Hiên đem cho Tuyết Nhi một ly nước mát.

Tuyết Nhi bỗng quay lại, cô cầm lấy ly nước câu nệ nói ” Cảm ơn!”

” Cô cũng sắp trở thành thiếu phụ nhân rồi, không cần phải khách sáo với em như vậy. Cứ tự nhiên mà sai bảo em, em sẽ nỗ lực hoàn thành thật tốt.” A Hiên mỉm cười thân thiện.

Tuyết Nhi nghe cô ấy gọi là thiếu phụ nhân thì trong lòng cũng thấy vui hơn, cô cũng cười lại với A Hiên một cái sau đó đi lên phòng ông Tạ.

Lúc này ông đang ngủ, Tuyết Nhi đến kéo chăn đắp lại cho ông rồi ngồi xuống ghế.

“Cháu xin lỗi! Đã hứa là chụp hình lại cho ông xem nhưng cháu quên mất, đành phải đợi album ảnh hoàn thành thôi ạ.” Cô thầm nói trong lòng.

Tuyết Nhi hơi cuối đầu, cô đưa ngón trỏ vệt nhẹ giọt lệ nơi vành mắt vì vốn dĩ không phải là cô quên mà chỉ là hôn sự này không xuất phát từ tình yêu của cả hai phía, cho nên cái giá phải trả là hôn nhân trên giấy tờ.

“Ông ơi! Cháu làm vậy có sai không? Cháu kiên trì thì liệu Đình Phong có chấp nhận và thật lòng yêu cháu không?”.

“Uyển Thanh cậu điên rồi.” Xảo Tuệ bỗng thốt lên.

Lâm Uyển Thanh đứng ở sân thượng quan sát khung cảnh thì xoay lưng lại tựa vào lan can, môi khẽ cười ” Trở thành đại sứ thương hiệu cho JA, cậu muốn chứ?”

“JA?” Mắt Xảo Tuệ sáng bừng sự thèm muốn nhưng nỗi lo sợ vẫn đang làm cô ta phải do dự.

Lâm Uyển Thanh khoanh vòng đôi tay rồi tiến tới những bước chân như đang dồn ép Xảo Tuệ phải quyết định, cô ta tiến lại gần, đôi mắt đầy thâm hiểm dán thẳng vào sự run rẩy trên gương mặt của Xảo Tuệ ” Chuyện đó rất dễ mà, cậu chỉ cần đưa ly nước ấy cho Hạ Tuyết Nhi uống là được.”

” Nhưng..mà nhờ người ta nghi ngờ rồi mình bị bắt thì sao? Đây là tội...tội

...” Xảo Tuệ sợ đến không thể nói hết câu.

“Cậu sợ gì chứ? Cuộc sống này nếu cậu không muốn mạo hiểm thì sẽ chẳng bao giờ có thể ngóc đầu lên, hãy dùng Hạ Tuyết Nhi để đổi lại danh tiếng và tiền tài mà cả đời cậu cũng chẳng thể nào mơ nổi.”

“Nhưng mình ...mình sợ lắm.”

Lâm Uyển Thanh nhỏ nhẹ dùng lời lẽ mỹ miều để lôi kéo Xảo Tuệ ” Đừng sợ, đến khi đó chúng ta tìm kẻ thế thân là được, cậu chỉ việc phối hợp với mình thôi. Nếu vẫn không muốn thì nhường JA lại cho một người khác có năng lực hơn và có... dã tâm hơn.”

Lâm Uyển Thanh nhấn mạnh ba từ cuối cổ tình đã động tâm lý của Xảo Tuệ ,vì cô ta biết Xảo Tuệ là một cô gái rất háms danh. Lợi ích này rất đắt giá, Xảo Tuệ chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Sao đã quyết định chưa? Nghe nói công ty nhà cậu đang thua lỗ khá nhiều nếu cứ cái đà đó thì cậu từ voi sẽ xuống chó đấy, nếu thế thì thật tội cho cậu quá.” Lâm Uyển Thanh nói một cách chua ngoa vừa đâm lại vừa xoa.

Xảo Tuệ nhắm chặt mắt, hai tay cũng nắm chặt, mồ hôi hột toát ra trên trán, cuối cùng đấu tranh tâm lý cũng kết thúc bằng lòng tham của địa vị.

” Hãy để JA cho mình.”

“Thế mới là Xảo Tuệ mà mình biết chứ.”

“Nhưng có nhất thiết là phải...như thế với Hạ Tuyết Nhi không? Hại người ta như vậy thì...?”

“Thế thì đã sao? Cô ta còn đáng hận hơn, giám cướp đồ của Lâm Uyển Thanh này, để xem cô ta có bản lĩnh đó hay không.”

Trước ngày cưới ,Tuyết Nhi có đi gặp chị Diệp để đưa cho chị thiệp mời.

Mới sáng chị Diệp vừa thức dậy mở cửa đi làm thì thấy một chiếc xe đắt tiền đang đậu ở dưới, chị nhìn vu vơ rồi mặc kệ mà đi nhưng đột nhiên chị đứng sững lại.

“Chị Diệp.”

“Tiếng gọi này là của...” Chị liền quay lại.

“Chị.”

“Tuyết Nhi là em sao?”

Tuyết Nhi chạy đến tươi cười ôm chị Diệp thân thiết.

Chị ấy thì vừa mừng vừa ngạc nhiên ” Cô hai của chị ,em làm chị phải mất ngủ mấy ngày đấy.”

“Em ư?”

“Vâng thưa thiếu phu nhân Tạ gia.”

Tuyết Nhi nhích chóp mũi một cái ” Thôi đừng gọi em như vậy nghe ngại lắm.”

Thế rồi Tuyết Nhi bảo chị lên xe để đưa chị đi làm, nhân tiện trò chuyện thêm. Cô lấy tấm thiệp cưới màu hồng phấn kiểu cách rất tinh tế đưa cho chị Diệp.

“Không có chị là em buồn lắm đấy, chị nhất định phải đến nha.”

Chị Diệp cầm tấm thiệp thờ phào ” Thật quá bất ngờ,cuối cùng em cũng kết hôn rồi. Nhưng chuyện đầu đuôi là như thế nào? Có thể kể cho chị nghe điều khó tin này không?”

Tuyết Nhi trầm tư nhìn chị Diệp ” Chị còn nhớ cuộc gọi em nhờ chị tìm ông Tạ chứ? Chính lúc đó đã quyết định mọi chuyện.”

Câu chuyện sau đó được Tuyết Nhi kể lại tường tận,chị Diệp nghe xong cũng đã hiểu nhưng cũng có phần lo ngại :

” Vậy hôn nhân của em là giấy tờ sao? Tạ Đình Phong vẫn một lòng với Lâm Uyển Thanh. Tuyết Nhi ,em chấp nhận ư?”

Tuyết Nhi hạ thấp ánh mắt, giọng buồn trả lời chị ” Có lẽ vì em đã quá tham lam nhưng em không thể buông bỏ được chị à.”

33. Chương 32: Hôn Lễ

Tin tức về hôn lễ của gia đình tài phiệt nổi tiếng hàng đầu đất nước được giới truyền thông và báo chí liên tục cập nhật,vì thế mà mọi phụ nữ đều ghen tị với cô gái họ Hạ.

Đến ngày diễn ra hôn lễ:

” Tuyết Nhi !”. Bà Hạ đi vào phòng trang điểm để nhìn ngắm con gái.

Nghe bà gọi, Tuyết Nhi đang ngồi trước gương thì quay lại khẽ mỉm cười một cái nhưng trong lòng vẫn có cảm giác gượng gạo khi nhìn thấy bà ấy.

Nhận thấy con gái có gì đó không vui,bà Hạ cũng hiểu nên không trách móc vì người đáng bị trách ở đây là bà chứ không phải Tuyết Nhi.

“Tuyết Nhi à! Con còn giận mẹ phải không?”

Nghe bà hỏi thế,ánh mắt Tuyết Nhi không giấu được tâm tư nữa,cô hạ hàng mi rồi khẽ đáp ” Vâng!”

“Mẹ vẫn nợ con một lời xin lỗi.” Bà Hạ nghẹn ngào thốt lên.

Đến lúc này bà cũng đã nói ra câu đó,Tuyết Nhi thấy lòng mình được ủi an vì thế nỗi đau kia cũng không còn là gì nữa,đôi môi hồng hiện lên một nụ cười thanh khiết ” Con giận nhưng bây giờ con không còn sự oán trách trong lòng nữa,mọi chuyện đã qua rồi mẹ à.”

Bà Hạ nhẹ thở ra “Mẹ mong con sẽ được hạnh phúc.”

Tuyết Nhi mỉm môi rồi hỏi bà một câu ” Mẹ ơi! trông con có xinh không ?”

“Đương nhiên là rất xinh rồi. Con gái mẹ là xinh nhất.” Bà Hạ rạng ngời nói với cô.

Tuyết Nhi vui vẻ cười rất tươi,cô nhìn vào gương ” Hôm nay là ngày trọng đại của đời con,con sẽ ghi nhớ mãi những khoảnh khắc hạnh phúc này. Nhưng mà không hiểu sao con cảm thấy rất bất an mẹ à.”

Bà Hạ đặt tay lên vai con gái nhẹ nhàng khuyên bảo ” Hồi trước mẹ cũng vậy thôi,cảm giác bất an đó là do tâm lý hồi hộp . Con đừng lo nghĩ nhiều quá làm gì?”

” Vâng có thể là do con đã quá hồi hộp rồi.”

” Thôi mẹ ra đón khách nhà mình đây,con hãy thư giãn một chút đi nhé.”

“Dạ.”

Hôn lễ được diễn ra tại một nhà hàng danh tiếng và cực kỳ sang trọng,ngoài khách của gia đình bà Hạ thì những vị khách khác đều là khách VIP. Các phu nhân đi cùng chồng đến dự tiệc đều mặc những bộ đầm dạ tiệc rất đẹp và chói loà để thể hiện mức độ giàu có của họ,trang sức phụ kiện mà họ đeo cũng là những thứ có giá trên trời.

Bà Hạ nhìn đến loá cả mắt, bà quay sang thì thảo với ông Hạ ” Sao bọn họ lại có thể giàu có đến mức như vậy nhỉ?”

Ông Hạ cũng khẽ nói lại ” Ừ, nhìn lại thấy tôi với bà giống như là phục vụ nhà hàng chứ không phải là sui gia của nhà ông Tạ vậy?”

“Không được để người ta xem thường nhà mình, tuy không giàu có nhưng cũng phải có cốt cách một chút.”

Bà Hạ tỏ ra nho nhã hơn cuối chào từng vị khách, ông Hạ thấy vậy cũng cố gắng lịch thiệp để không thua kém những quý ông tại đây.

Không khí bên trong rất náo nhiệt, mọi người đều chào nhau giữa trên các mối quan hệ làm ăn, ông Tạ đã đủ sức khoẻ để tham dự buổi tiệc, ông cùng với thư ký Triệu tiếp chuyện với các vị khách quý.

“Chào ông Tạ. Chúc mừng gia đình ông ”

“Vâng cảm ơn ông.”

.....

Quay sang Tạ Đình Phong, anh bây giờ đang ở trong toa let. Anh rửa tay, vẩy một cái rồi nhìn vào gương quan sát diễn mạo chú rể của mình nhưng tâm trí lại nghĩ đến câu nói của Lâm Uyển Thanh .

“Nếu em đi đến một nơi thật xa thì anh có còn nhớ đến em không?”.

Nếu như ông Nội không có thành kiến với Lâm Uyển Thanh thì bây giờ người mà anh kết hôn đã là cô ấy, tuy anh chấp nhận hôn sự này nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, anh vẫn rất miễn cưỡng bản thân.

Tạ Đình Phong trầm tư giây lát thì bước ra ngoài nhưng đúng lúc đó anh nhận được điện thoại từ Lâm Uyển Thanh.

” Gặp em đi.”

“Bây giờ anh không thể.”

” Em có lời muốn nói”

“Uyển Thanh...anh xin lỗi.”

“Chỉ 5 phút thôi, 5 phút thôi anh à.”

Tạ Đình Phong yên lặng một chút rồi cũng ngủi lòng đồng ý với cô ta ” Được rồi....”

Bên đầu dây Lâm Uyển Thanh nghe được câu đồng ý của Tạ Đình Phong thì môi nhếch cười.

“Xảo Tuệ đến lượt cậu đấy.”

“Thư ký Triệu, Đình Phong đâu rồi?” Ông Tạ đảo ánh mắt xung quanh và hỏi .

“Cậu ấy nói là vào toa lét nhưng cũng đã hơn 20 phút rồi thưa ngài.”

“Vậy ư?”. Ông Tạ có chút lo lắng.

“Anh hãy đi tìm nó xem.”

“Vâng tôi đi ngay.”

Tuyết Nhi vẫn còn ngồi ở trong phòng, cô cố gắng hít một hơi sâu và thở ra từ từ để giữ cho tâm trạng được bình tĩnh.

“Sắp đến giờ rồi để tôi dặm thêm cho cô chút phấn hồng.”

Cô nhân viên dùng cọ đánh má hồng cho Tuyết Nhi.

“Xong rồi thì phiền cô mang cho tôi ly nước nhé.”

“Vâng.”

Làm xong cô nhân viên đi ra ngoài, Tuyết Nhi thì chưa hết hồi hộp nên cô đã nhắm mắt lại tựa lưng ra ghế thư giãn một chút. Thế nhưng sự nguy hiểm cũng bắt đầu từ đây, Xảo Tuệ đã lên đến phòng thay đồ, lúc này trong phòng chỉ có mỗi Tuyết Nhi mà cô ấy lại đang nhắm mắt tĩnh tâm, đó là cơ hội quá thuận lợi.

Xảo Tuệ tay cầm một ly nước đã được pha một gói thuốc có khả năng gây xuất huyết dạ dày. Tay Xảo Tuệ run rẩy nhưng khi nghĩ tới JA cô ta như biến thành một kẻ không biết sợ là gì?

“Cô muốn uống nước thì có nước đây, cô uống đi rồi JA sẽ thuộc về tôi.”

Xảo Tuệ nham hiểm đi vào, khẽ đặt ly nước lên bàn rồi nói nhanh một câu “Nước đây cô uống đi”

Nói xong cô ta lẹ như chớp quay lưng đi ngay để tránh bị Tuyết Nhi nhìn thấy.

Tuyết Nhi đang nhắm mắt thì mở ra, cô nhìn ly nước rồi ngoảnh ra sau nhưng không thấy bóng dáng ai cả. Tuyết Nhi không nghĩ ngợi gì nhiều mà vươn cánh tay cầm lấy ly nước.

Cạch cạch...âm thanh phát ra từ chiếc cốc cao.

“Tuyết Nhi.”

Thì ra là chị Diệp, chị ấy đến xem Tuyết Nhi thế nào.

Niềm hạnh phúc loé lên trong đôi ngươi của Tuyết Nhi, cô nở nụ cười khi thấy chị.

“Chị đến rồi à.”

“Ừ, đáng ra chị đến sớm hơn cơ, nhưng tại cái tên Trình Khang cứ chủ quan mà bị tắt đường, mãi bây giờ mới đến.”

“Không sao đâu chị. Chị đến là em vui rồi.”

Chị Diệp miệng nhoeo cười quan sát Tuyết Nhi, chị chợt kinh ngạc rồi vừa khen vừa có chút ghen tỵ.

” Đám cưới của em tuyệt thật đấy, cả đời chị chắc cũng không có cơ hội để mặc.”

Tuyết Nhi nhìn lườm chị một cách hài hước.

“Là chồng em chọn cho em đấy, nhưng đối với em mà nói cho dù anh ấy có chọn loại tầm thường thì em cũng sẽ rất quý trọng. Mệnh giá không phải là thứ tuyệt vời mà chính là niềm hạnh phúc chị à.”

Chị Diệp khều vai Tuyết Nhi, chị cười và nói ” Chị biết mà. Nhưng em nói ai chọn cho cơ? chị nghe không rõ”

Chị Diệp cố tình ghẹo Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi thì đỏ cả mặt, cô cuối đầu chỉ tùm tùm cười.

“Sao không trả lời chị à? Ai chọn cho em thế? Hả? Ai nào?” Chị Diệp nghịch ngợm kê sát tai của Tuyết Nhi để hỏi.

“Thôi mà.” Tuyết Nhi ngượng quá liền lấy ly nước uống luôn một hơi.

Bên ngoài khu vực nhà hàng có rất nhiều phóng viên và cánh nhà báo đang cố gắng chụp lại những bức ảnh của các đại gia cậu ấm con nhà giàu, hay những nhân vật có máu mặt được mời đến buổi tiệc cưới. Nhưng điều mà họ quan tâm dĩ nhiên là cặp nam nữ chính, thế nhưng để có được những bức hình của họ thật khó khăn, các phóng viên phải dùng đủ các chiêu trò để tìm cách tiếp cận vào bên trong.

Tạ Đình Phong vừa mới ra gần cửa thì đã bị cảnh vệ chặn lại.

“Bên ngoài đang có rất nhiều phóng viên thưa anh”

Tạ Đình Phong bực bội nhìn ra hướng cửa.

” Có lối nào khác không?”

“Tôi e là lúc này anh không thể ra ngoài.”

“Tôi có việc gấp chỉ đi một lát.”

Thấy cảnh vệ có vẻ lo ngại nên Tạ Đình Phong đã nghĩ ra một cách tốt hơn.

“Vậy anh hãy đổi đồ cho tôi, xem ra mới có thể ra ngoài.”

“Có cần gọi người cùng đi với anh không?”

“Không cần, mình tôi là được rồi. Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng quay lại thôi.”

“Vâng thưa anh.”

Sau đó Tạ Đình Phong đã đổi sang trang phục của cảnh vệ, anh đeo một cặp kính đen rồi bí mật lẻn ra ngoài mà không ai hay biết, thế nhưng có lẽ đó chỉ là điều anh nghĩ vì Lâm Uyển Thanh rất thủ đoạn, cô ta đã thuê một gã săn ảnh bám đuôi theo Tạ Đình Phong, tên này liên tục chụp ảnh mọi góc cạnh mà hắn có thể chụp được, kể cả khi Đình Phong gặp Lâm Uyển Thanh cũng sẽ được chụp lại. Tất cả đều nằm trong một âm mưu.

Đến nơi Tạ Đình Phong bước xuống xe.

“Uyển Thanh.”

Lâm Uyển Thanh ngay lập tức chạy đến ôm siết lấy Tạ Đình Phong. Cô ta thúc thích nói “Cảm ơn vì đã đến gặp em.”

Tạ Đình Phong xót xa cũng vươn tay ôm lấy cô ta.

” Anh xin lỗi! Nhưng anh phải đi ngay, em muốn nói gì thì hãy nói đi.”

Lâm Uyển Thanh buông Đình Phong ra, cô ta nhìn anh bằng đôi mắt ướt nhoà.

“Anh sẽ chung thủy với em chứ?”

Lâm Uyển Thanh muốn một sự khẳng định để có thể đặt niềm tin nơi Tạ Đình Phong, điều đó cũng có nghĩa cô ta mới là người phụ nữ duy nhất của anh.

“Anh sẽ.”

Tạ Đình Phong thẳng thắn trả lời, Lâm Uyển Thanh vô cùng cảm động nhưng bất giác cô ta ngó thấy tên săn ảnh, hắn đang đưa tay ra hiệu. Lâm Uyển Thanh nhú nhẹ ánh mắt liền nhón chân hôn Tạ Đình Phong.

Tách (Bức ảnh được chụp ngay tức khắc).

Tin tức về hôn lễ của gia đình tài phiệt nổi tiếng hàng đầu đất nước được giới truyền thông và báo chí liên tục cập nhật, vì thế mà mọi phụ nữ đều ghen tị với cô gái họ Hạ.

Đến ngày diễn ra hôn lễ:

” Tuyệt Nhi !”. Bà Hạ đi vào phòng trang điểm để nhìn ngắm con gái.

Nghe bà gọi, Tuyệt Nhi đang ngồi trước gương thì quay lại khẽ mỉm cười một cái nhưng trong lòng vẫn có cảm giác gượng gạo khi nhìn thấy bà ấy.

Nhận thấy con gái có gì đó không vui, bà Hạ cũng hiểu nên không trách móc vì người đáng bị trách ở đây là bà chứ không phải Tuyệt Nhi.

“Tuyệt Nhi à! Con còn giận mẹ phải không?”

Nghe bà hỏi thế, ánh mắt Tuyệt Nhi không giấu được tâm tư nữa, cô hạ hàng mi rồi khẽ đáp ” Vâng!”

“Mẹ vẫn nợ con một lời xin lỗi.” Bà Hạ nghẹn ngào thốt lên.

Đến lúc này bà cũng đã nói ra câu đó, Tuyệt Nhi thấy lòng mình được ủi an vì thế nỗi đau kia cũng không còn là gì nữa, đôi môi hồng hiện lên một nụ cười thanh khiết ” Con giận nhưng bây giờ con không còn sự oán trách trong lòng nữa, mọi chuyện đã qua rồi mẹ à.”

Bà Hạ nhẹ thở ra “Mẹ mong con sẽ được hạnh phúc.”

Tuyết Nhi mím môi rồi hỏi bà một câu ” Mẹ ơi! trông con có xinh không ?”

“Đương nhiên là rất xinh rồi. Con gái mẹ là xinh nhất.” Bà Hạ rặng ngồi nói với cô.

Tuyết Nhi vui vẻ cười rất tươi,cô nhìn vào gương ” Hôm nay là ngày trọng đại của đời con,con sẽ ghi nhớ mãi những khoảnh khắc hạnh phúc này. Nhưng mà không hiểu sao con cảm thấy rất bất an mẹ à.”

Bà Hạ đặt tay lên vai con gái nhẹ nhàng khuyên bảo ” Hồi trước mẹ cũng vậy thôi,cảm giác bất an đó là do tâm lý hồi hộp . Con đừng lo nghĩ nhiều quá làm gì?”

” Vâng có thể là do con đã quá hồi hộp rồi.”

” Thôi mẹ ra đón khách nhà mình đây,con hãy thư giãn một chút đi nhé.”

“Dạ.”

Hôn lễ được diễn ra tại một nhà hàng danh tiếng và cực kỳ sang trọng,ngoài khách của gia đình bà Hạ thì những vị khách khác đều là khách ViP. Các phu nhân đi cùng chồng đến dự tiệc đều mặt những bộ đầm dạ tiệc rất đẹp và chói loà để thể hiện mức độ giàu có của họ,trang sức phụ kiện mà họ đeo cũng là những thứ có giá trên trời.

Bà Hạ nhìn đến loá cả mắt,bà quay sang thì thảo với ông Hạ ” Sao bọn họ lại có thể giàu có đến mức như vậy nhỉ?”

Ông Hạ cũng khẽ nói lại ” Ừ,nhìn lại thấy tôi với bà giống như là phục vụ nhà hàng chứ không phải là sui gia của nhà ông Tạ vậy?”

“Không được để người ta xem thường nhà mình,tuy không giàu có nhưng cũng phải có cốt cách một chút.”

Bà Hạ tỏ ra nho nhã hơn cuối chào từng vị khách,ông Hạ thấy vậy cũng cố gắng lịch thiệp để không thua kém những quý ông tại đây.

Không khí bên trong rất náo nhiệt,mọi người đều chào nhau giữa trên các mối quan hệ làm ăn,ông Tạ đã đủ sức khoẻ để tham dự buổi tiệc,ông cùng với thư ký Triệu tiếp chuyện với các vị khách quý.

“Chào ông Tạ. Chúc mừng gia đình ông ”

“Vâng cảm ơn ông.”

.....

Quay sang Tạ Đình Phong,anh bây giờ đang ở trong toa let. Anh rửa tay,vẫy một cái rồi nhìn vào gương quan sát diễn mạo chú rể của mình nhưng tâm trí lại nghĩ đến câu nói của Lâm Uyển Thanh .

“Nếu em đi đến một nơi thật xa thì anh có còn nhớ đến em không?”.

Nếu như ông Nội không có thành kiến với Lâm Uyển Thanh thì bây giờ người mà anh kết hôn đã là cô ấy,tuy anh chấp nhận hôn sự này nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu,anh vẫn rất miễn cưỡng bản thân.

Tạ Đình Phong trầm tư giây lát thì bước ra ngoài nhưng đúng lúc đó anh nhận được điện thoại từ Lâm Uyển Thanh.

” Gặp em đi.”

“Bây giờ anh không thể.”

” Em có lời muốn nói”

“Uyển Thanh...anh xin lỗi.”

“Chỉ 5 phút thôi,5 phút thôi anh à.”

Tạ Đình Phong yên lặng một chút rồi cũng ngúi lòng đồng ý với cô ta ” Được rồi....”

Bên đầu dây Lâm Uyển Thanh nghe được câu đồng ý của Tạ Đình Phong thì môi nhếch cười.

“Xảo Tuệ đến lượt cậu đây.”

“Thư ký Triệu ,Đình Phong đâu rồi?” Ông Tạ đảo ánh mắt xung quanh và hỏi .

“Cậu ấy nói là vào toa lét nhưng cũng đã hơn 20 phút rồi thưa ngài.”

“Vậy ư?”. Ông Tạ có chút lo lắng.

“Anh hãy đi tìm nó xem.”

“Vâng tôi đi ngay.”

Tuyết Nhi vẫn còn ngồi ở trong phòng,cô cố gắng hít một hơi sâu và thở ra từ từ để giữ cho tâm trạng được bình tĩnh.

“Sắp đến giờ rồi để tôi dặm thêm cho cô chút phấn hồng.”

Cô nhân viên dùng cọ đánh má hồng cho Tuyết Nhi.

“Xong rồi thì phiền cô mang cho tôi ly nước nhé.”

“Vâng.”

Làm xong cô nhân viên đi ra ngoài,Tuyết Nhi thì chưa hết hồi hộp nên cô đã nhắm mắt lại tựa lưng ra ghế thư giãn một chút. Thế nhưng sự nguy hiểm cũng bắt đầu từ đây,Xảo Tuệ đã lén đến phòng thay đồ,lúc này trong phòng chỉ có mỗi Tuyết Nhi mà cô ấy lại đang nhắm mắt tĩnh tâm,đó là cơ hội quá thuận lợi.

Xảo Tuệ tay cầm một ly nước đã được pha một gói thuốc có khả năng gây xuất huyết dạ dày. Tay Xảo Tuệ run rẩy nhưng khi nghĩ tới JA cô ta như biến thành một kẻ không biết sợ là gì?

“Cô muốn uống nước thì có nước đây,cô uống đi rồi JA sẽ thuộc về tôi.”

Xảo Tuệ nham hiểm đi vào, khẽ đặt ly nước lên bàn rồi nói nhanh một câu “Nước đây cô uống đi”

Nói xong cô ta lẹ như chớp quay lưng đi ngay để tránh bị Tuyết Nhi nhìn thấy.

Tuyết Nhi đang nhắm mắt thì mở ra,cô nhìn ly nước rồi ngoảnh ra sau nhưng không thấy bóng dáng ai cả. Tuyết Nhi không nghĩ ngợi gì nhiều mà vươn cánh tay cầm lấy ly nước .

Cạch cạch...âm thanh phát ra từ chiếc guốc cao.

“Tuyết Nhi.”

Thì ra là chị Diệp,chị ấy đến xem Tuyết Nhi thế nào.

Niềm hạnh phúc loé lên trong đôi ngươi của Tuyết Nhi,cô nở nụ cười khi thấy chị.

“Chị đến rồi à. ”

“Ừ,đáng ra chị đến sớm hơn cơ ,nhưng tại cái tên Trình Khang cứ chủ quan mà bị tắt đường,mãi bây giờ mới đến.”

“Không sao đâu chị. Chị đến là em vui rồi.”

Chị Diệp miệng nhoen cười quan sát Tuyết Nhi,chị chột kinh ngạc rồi vừa khen vừa có chút ghen tỵ .

” Đầm cưới của em tuyệt thật đấy,cả đời chị chắc cũng không có cơ hội để mặc.”

Tuyết Nhi nhìn lườm chị một cách hài hước.

“Là chồng em chọn cho em đấy ,nhưng đối với em mà nói cho dù anh ấy có chọn loại tầm thường thì em cũng sẽ rất quý trọng. Mệnh giá không phải là thứ tuyệt vời mà chính là niềm hạnh phúc chị à.”

Chị Diệp khều vai Tuyết Nhi,chị cười và nói ” Chị biết mà. Nhưng em nói ai chọn cho cơ? chị nghe không rõ”

Chị Diệp cố tình ghẹo Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi thì đỏ cả mặt ,cô cuối đầu chỉ tùm tùm cười.

“Sao không trả lời chị à? Ai chọn cho em thế? Hả? Ai nào?” Chị Diệp nghịch ngợm kê sát tai của Tuyết Nhi để hỏi.

“Thôi mà .”Tuyết Nhi ngượng quá liền lấy ly nước uống luôn một hơi.

Bên ngoài khu vực nhà hàng có rất nhiều phóng viên và cánh nhà báo đang cố gắng chụp lại những bức ảnh của các đại gia cậu ấm con nhà giàu, hay những nhân vật có máu mặt được mời đến buổi tiệc cưới. Nhưng điều mà họ quan tâm dĩ nhiên là cặp nam nữ chính, thế nhưng để có được những bức hình của họ thật khó khăn,các phóng viên phải dùng đủ các chiêu trò để tìm cách tiếp cận vào bên trong.

Tạ Đình Phong vừa mới ra gần cửa thì đã bị cảnh vệ chặn lại.

“Bên ngoài đang có rất nhiều phóng viên thưa anh”

Tạ Đình Phong bực bội nhìn ra hướng cửa.

” Có lối nào khác không?”

“Tôi e là lúc này anh không thể ra ngoài.”

“Tôi có việc gấp chỉ đi một lát.”

Thấy cảnh vệ có vẻ lo ngại nên Tạ Đình Phong đã nghĩ ra một cách tốt hơn.

“VẬY anh hãy đổi đồ cho tôi, xem ra mới có thể ra ngoài.”

“Có cần gọi người cùng đi với anh không?”

“Không cần,mình tôi là được rồi. Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng quay lại thôi.”

“Vâng thưa anh.”

Sau đó Tạ Đình Phong đã đổi sang trang phục của cảnh vệ,anh đeo một cặp kính đen rồi bí mật lén ra ngoài mà không ai hay biết,thế nhưng có lẽ đó chỉ là điều anh nghĩ vì Lâm Uyển Thanh rất thủ đoạn,cô ta đã thuê một gã săn ảnh bám đuôi theo Tạ Đình Phong,tên này liên tục chụp ảnh mọi góc cạnh mà hắn có thể chụp được,kể cả khi Đình Phong gặp Lâm Uyển Thanh cũng sẽ được chụp lại. Tất cả đều nằm trong một âm mưu.

Đến nơi Tạ Đình Phong bước xuống xe.

“Uyển Thanh.”

Lâm Uyển Thanh ngay lập tức chạy đến ôm siết lấy Tạ Đình Phong.Cô ta thúc thích nói “Cảm ơn vì đã đến gặp em.”

Tạ Đình Phong xót xa cũng vươn tay ôm lấy cô ta.

” Anh xin lỗi! Nhưng anh phải đi ngay,em muốn nói gì thì hãy nói đi.”

Lâm Uyển Thanh buông Đình Phong ra,cô ta nhìn anh bằng đôi mắt ướt nhoà.

“Anh sẽ chung thủy với em chứ?”

Lâm Uyển Thanh muốn một sự khẳng định để có thể đặt niềm tin nơi Tạ Đình Phong,điều đó cũng có nghĩa cô ta mới là người phụ nữ duy nhất của anh.

“Anh sẽ.”

Tạ Đình Phong thẳng thắn trả lời,Lâm Uyển Thanh vô cùng cảm động nhưng bất giác cô ta ngó thấy tên săn ảnh,hắn đang đưa tay ra hiệu. Lâm Uyển Thanh nhủ nhẹ ánh mắt liền nhón chân hôn Tạ Đình Phong.

Tách (Bức ảnh được chụp ngay tức khắc).

34. Chương 33: Cảm Thấy Đau

Đang say đắm trong nụ hôn với Lâm Uyển Thanh thì bất giác có điện thoại, Tạ Đình Phong nhẹ đẩy cô ra và đưa tay vào túi áo ,anh nhìn thì biết người gọi đến là thư ký Triệu.

” Anh phải đi rồi.”

Lâm Uyển Thanh liền ôm lấy anh như không muốn buông anh, không muốn để anh đi, cô ta muốn níu kéo anh thêm nữa.

Tạ Đình Phong dịu dàng vuốt nhẹ tấm lưng của Lâm Uyển Thanh ” Thôi Uyển Thanh đừng như vậy nữa.”

Lâm Uyển Thanh đôi mắt long lanh ướt, cô ta lại thúc thích khóc, lại khiến Tạ Đình Phong thêm ray rức ” Em sẽ đợi anh, anh đừng quên lời đã hứa với em.”

“Anh sẽ không quên.”

Lâm Uyển Thanh nhẹ buông tay ra, nhưng cô ta không ngẩng mặt lên mà chỉ cúi xuống dưới và thế rồi lại bật khóc thành tiếng, hai tay bưng lấy mặt mà nước mắt.

Tạ Đình Phong nhói lòng, anh đưa tay động vào vai Lâm Uyển Thanh thì cô ta vội xoay người ra sau, giọng nói nghẹn ngào thốt lên ” Anh đi đi.”

“Uyển Thanh.”

“Em không sao đâu, anh đừng lo ,vì thế anh mau đi đi. Nếu anh vẫn chưa đi thì em sẽ không thể kiềm lòng mà để anh đi.”

Tạ Đình Phong đau lòng, anh lặng lẽ quay đi còn lại một mình Lâm Uyển Thanh. Khi anh ấy đi được vài phút thì tên săn ảnh mới lò mò chui ra.

“Tiểu thư Lâm.”

Lâm Uyển Thanh gạt nước mắt rồi điềm tỉnh quay lại.

“Đưa hình cho tôi.”

Tên săn ảnh miệng nhồm nộ cười gian, hần xoa xoa đầu ngón tay ,ý muốn được đưa tiền.

Lâm Uyển Thanh lấy ví ra ném cho hần một chỗ tiền không ít ” Không thiếu đâu, khỏi phải đếm. Mau đưa ảnh cho tôi.”

“Dạ của cô đây.” Hần vui vẻ nhận tiền rồi đưa ngay những bức hình mà hần chụp được cho Lâm Uyển Thanh.

“Vậy nếu không có gì nữa thì chào cô nhé.”

“Ừm.”

Tên săn ảnh cầm tiền bỏ đi còn Lâm Uyển Thanh thì lướt qua những tấm hình đang có trong tay, đầy mắt rất đặc ý.

“Xảo Tuệ thế nào rồi?” Lâm Uyển Thanh sau đó liền Alo với Xảo Tuệ.

“Mình đã đưa ly nước đó cho cô ta.”

“Tốt lắm. Vậy cậu hãy quay lại video cho mình.”

Xảo Tuệ giọng ngạc nhiên ” Video gì cơ?”

“Cảnh Hạ Tuyết Nhi bước vào lễ đường, thuốc khi đó chắc chắn đã phát huy tác dụng, cô ta sẽ phải ngã khụy và nôn ra máu trước khi đến được chỗ của Đình Phong.”

“Ồ.....được” Giọng Xảo Tuệ nghe có vẻ hơi run.

“Cậu hãy phát trực tiếp, mình muốn tất cả mọi người đều thấy Thiếu phu nhân của Tạ gia thảm hại như thế nào? Ha ha..ha”

“Mình..mình..hiểu rồi.”

Xảo Tuệ sau đó cúp máy,cô bóp chặt chiếc martphone, trong lòng đang nghĩ :” Lâm Uyển Thanh thật đáng sợ,liệu một ngày nào đó cô ta có đối xử với mình như vậy không?”

Tạ Đình Phong đang trên đường về lại nhà hàng,anh đưa tay nhấn vào taiphone bluetooth” Alo..”

“Anh đang ở đâu vậy ?”

“Thư ký Triệu tôi sắp về rồi,nói lại với ông Nội là tôi sẽ có mặt đúng giờ cử hành.”

“Vâng tôi hiểu thưa anh.”

Tạ Đình Phong ấn nút tắt rồi đạp ga tăng tốc.

“VẬY còn nhẫn cưới thì sao? Ai chọn?” Chị Diệp hỏi.

“Nhẫn không ai chọn cả vì theo truyền thống của Tạ gia,nhẫn được đặt theo một kiểu và có khắc một chữ T.”

Chị Diệp “Ồ” một chữ dài.

“A...” Chân mày Tuyết Nhi bỗng nhíu lại,cô sờ tay lên bụng.

“Em sao vậy?”

Tuyết Nhi bắt đầu cảm thấy sự bất ổn ” Bụng em hơi đau. Á..” cô nhăn mặt và bóp chặt phần bụng.

Chị Diệp căng thẳng ” Em không sao đấy chứ? Em bị đau thế nào? Có cần vô..”

Nhịp thở của Tuyết Nhi tăng nhanh và mạnh dần ” Không...không phải đau bình thường..em..em..”

“Chị đưa em đi bệnh viện”

Chị Diệp nâng cánh tay Tuyết Nhi thì cô ấy nhanh chóng chụp lấy tay chị và lắc đầu ” Em không đi ,hôn lễ sắp cử hành rồi.”

Tuyết Nhi đang cảm thấy rất đau nhưng cô vẫn cố gắng để chịu đựng,mồ hôi trên trán bắt đầu toát ra .

“Nhưng em đau thế này thì làm sao mà bước vào lễ đường đây? Phải hoãn lại ít giờ,em phải đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào trước đã.”

“Không,em không đi. Em phải ở đây.”

Chị Diệp cau mặt ” Em muốn chết ư? Nhỡ em bị viêm ruột hay gì đó thì sao? Để lâu rất nguy hiểm.”

Tuyết Nhi thở gấp nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh,cô năn nỉ chị ” Giúp em ! Xin chị đó,em rất muốn được thành hôn với anh ấy. Phải khó khăn lắm anh ấy mới đồng ý kết hôn với em,chỉ cần hoàn thành xong nghi thức thì em sẽ đến bệnh viện ngay. ”

Chị Diệp rất khó xử ” Chị đương nhiên là muốn giúp em nhưng mà..”

“Đừng nói gì với ai,em chịu đựng được. Chị..em xin chị.”

Chị Diệp thở dài,chị khoanh tay cuối đầu xuống suy nghĩ một chút .

“Em thật sự chịu được chứ?”

“Vâng.” Tuyết Nhi chớp ánh mắt chắc chắn với chị.

“VẬY chị ra ngoài đây,nhưng nếu thấy không ổn thì phải đến bệnh viện ngay đây.”

“Em biết mà.”

Chị Diệp lấy khăn tay nhẹ lau mồ hôi cho Tuyết Nhi ” Cố lên.”

Tuyết Nhi gắng gượng một nụ cười trên môi để chị yên tâm hơn về cô.

Chị Diệp đi ra ngoài nhưng trong lòng vẫn không an tâm về Tuyết Nhi “Tạ Đình Phong chắc sẽ khuyên được Tuyết Nhi, con bé đang đau như thế thì không thể cử hành hôn lễ được, phải rồi mình nên tìm anh ta.”

Nghĩ vậy chị liền đi tìm Tạ Đình Phong.

“Diệp ..” Trình Khang bỗng chạy đến.

“Em tâm sự lâu thế?”

“Anh có thấy Tạ Đình Phong không?”

Trình Khang sững sờ ” Cái gì? Em gặp Hạ Tuyết Nhi xong thì lại định quay qua gặp Tạ Đình Phong ư? Em thân với cậu ta từ hồi nào vậy?”

Chị Diệp nhúm đôi mắt ” Anh nói linh tinh gì thế? Em tìm anh ta là có chuyện gấp.”

“Nhưng là chuyện gì mới được?”

“Nói tóm lại là anh có thấy Tạ Đình Phong không?”

“Ồ thì anh không thấy.”

Chị Diệp đang bực bội định đập cho tên Trình Khang này một cái vào chân, thì vô tình chị thấy bóng dáng của ai đó rất giống với Tạ Đình Phong.

“Là anh ta.” Chị dúi nhìn theo

“Ai cơ?”

“Anh mau tránh ra một bên coi” Chị hất Trình Khang qua một bên rồi túm váy chạy theo mà gọi.

“Đình Phong. Tạ Đình Phong”

Lúc này ông Tạ vẫn đang tiếp những vị khách quý.

“Cậu Đình Phong đâu rồi chủ tịch Tạ?”

“À nó đang chuẩn bị ở bên trong.”

“Cô dâu mới phải chuẩn bị chứ? Chú rể trả thấy tâm hơi đâu vậy?” Vị khách vui tính nói.

Ông Tạ rất khó chịu nhưng vẫn cố cười cho qua lời đùa ” Vâng, chắc nó hồi hộp hơn cả cô dâu.”

Thư ký Triệu từ xa đi tới nói nhỏ vào tai ông Tạ ” Cậu ấy nói sẽ về đúng giờ cử hành.”

Ông Tạ nhẹ đảo ánh mắt rồi gật đầu một cái.

35. Chương 34: Cô Ta Thật Ngốc

_Tạ Đình Phong?

_Ồ...

Cửa miệng chị bỗng bị đơ khi người chị gọi bất giác xoay lại.

Anh ta nhìn chị bằng ánh mắt lạ lẫm “Cô gọi tôi hả?”

“À không xin lỗi...tôi nhầm người”

Chị Diệp ngại cười và ngay lúc đó Trình Khang lại chạy đến chụp lấy cánh tay chị kéo đi.

“Trình Khang anh làm gì vậy?”

“Hôn lễ cử hành rồi, em không vào dự mà còn đi tán chuyện với đàn ông sao?”

Chị Diệp bị anh ta kéo nên phải lạng khựng đi theo ” Anh ghen tuông gì thế? Em chỉ đang giúp cho Tuyết Nhi ...”

“Em đừng có mà kiêu ,không trông chừng em thì không có được đâu.”

“Anh mau bỏ tay em ra đi..”

Trình Khang mặc kệ cú thế mà lôi chị ấy đi.

Khi họ vừa đi khỏi đấy thì cũng đúng lúc Tạ Đình Phong đã kịp thời trở về,anh nhanh chóng đổi lại trang phục .

Trong kháng đài MC bước lên bậc tuyên bố bắt đầu cử hành hôn lễ.

Tạ Đình Phong tiến lên trên,anh đứng thấp hơn vị chủ hôn một bậc thềm.

Âm nhạc vang lên đầy thiêng liêng chào đón sự xuất hiện của cô dâu. Hạ Tuyết Nhi với chiếc váy cưới trắng, sải bước cùng cha đi vào,tầm thẳm đó trải dài đón nhận đuôi váy trắng tinh khôi của cô lướt qua. Nơi đây mắt ửng hồng xúc động,cô bước từng bước nhịp nhàng tiến đến gần người con trai mà cô trao trọn cả cuộc đời. Cuối cùng cô cũng đợi được ngày này ,trong lòng hạnh phúc khôn tả.

Thế nhưng sự tàn nhẫn của một ai kia đã phá nát giây phút tuyệt vời,độc được đã ngấm nơi dạ dày,nó tựa như một dòng dung nham đang chảy siết trong bụng. Hạ Tuyết Nhi bất giác cuối đầu cắn lấy môi,bước chân cô bị vấp lại.

“Con sao vậy?” Ông Hạ hỏi nhỏ.

Trước ánh nhìn của bao người,Tuyết Nhi cố dùng hết sức lực cuối cùng để ngoan cổ chiến đấu với cơn đau dữ dội, đang thách thức sự chịu đựng của cô.

Tuyết Nhi nghiêng chặt răng tiếp tục bước đi.

“Cô ta sắp đến chỗ chủ hôn rồi. Không lý nào?” Xảo Tuệ đứng núp ở một bên góc, lén quay lại cảnh hôn lễ.

Lúc này Lâm Uyển Thanh đương nhiên là đang xem được những gì Xảo Tuệ đang quay, khi thấy Tuyết Nhi bước đi mà không hề lảo nhao như cô ta nghĩ thì ánh mắt của Lâm Uyển Thanh dần tràn nộ khí.

__Khốn kiếp. Không lẽ cô ta vẫn chưa uống ly nước đó ư?.

__ Nhưng nếu cô ta đã uống thì làm sao có thể...? Hạ Tuyết Nhi ,cô chịu đựng giỏi đến vậy sao?

Nhạc đã dừng,bậc thềm đã chạm bước. Ông Hạ ngậm ngùi trao tay con gái cho hôn phu rồi quay xuống dưới.

Tạ Đình Phong cầm lấy tay hôn thê, giúp cô bước lên trên đứng đối diện với anh.

Vị chủ hôn bắt đầu đọc nghi thức tuyên thệ.

“Tạ Đình Phong anh có đồng ý lấy cô Hạ Tuyết Nhi làm vợ,cho dù giàu sang hay nghèo khó,ốm đau hay bệnh tật cũng sẽ ở bên cạnh yêu thương và chăm sóc cô ấy suốt đời không?”

Tạ Đình Phong thở nhẹ ra,ánh mắt hạ xuống, anh cầm lấy micro trả lời ” Tôi đồng ý.”

Nhưng ngược lại biểu hiện của anh khiến Tuyết Nhi bị tổn thương,anh ấy thậm chí còn không nhìn thẳng vào mắt cô để mà nói.

Khi đến lượt Tuyết Nhi trả lời,lúc này sắc mặt cô đã tái đi rất nhiều và có lẽ cô ấy không còn chịu nổi nữa. Cô tay run run cầm lấy mic nhưng chỉ trong vài giây chiếc mic đã rơi xuống nền làm cả khán đài sững sốt,Tuyết Nhi bỗng nôn ra nhiều máu và ngã người ra sau. Tạ Đình Phong kinh ngạc nhướng cao mắt,ngay tức khắc anh vươn tay ôm lấy hông của Tuyết Nhi kéo về phía mình.

Hạ Tuyết Nhi tựa đầu lên cánh tay của Đình Phong,ánh mắt lơ mơ nhìn anh. Cô cố dùng hơi sức yếu ớt thốt lên một câu ” Em xin lỗi.”

— Tuyết Nhi . Ông bà Hạ hoảng hốt .

Lập tức Tạ Đình Phong nâng đôi chân của Tuyết Nhi lên,anh bế cô trên tay nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

“Thư ký Triệu nhanh lên .” Ông Tạ cũng sốc không kém,vội gọi.

Thư ký Triệu khẩn trương liên lạc đội cảnh vệ ngăn chặn đám phóng viên để hỗ trợ cho Tạ Đình Phong ra ngoài.

Sau đó thư ký Triệu đưa xe đến trước cổng sân sàng.

Tạ Đình Phong đặt Tuyết Nhi lên xe,anh lớn giọng ” Nhanh đến bệnh viện”

Bệnh Viện X.

Y tá nhanh chóng lấy xe đẩy đặt Tuyết Nhi nằm lên,họ đưa cô vào phòng chuẩn đoán. Bác sĩ kiểm tra cho cô và sau khi quan sát triệu chứng,ông bỗng lắc đầu lên tiếng “Mau chuyển vào phòng cấp cứu số 5.”

Bác sĩ nói xong thì quay qua Đình Phong: ” Sao lại để lâu như vậy mới đưa đến?”

Tạ Đình Phong ngỡ ngàng,anh nhất thời im lặng vì không biết phải nói gì.

” Cô ấy đã phải rất đau đớn,nôn ra cả máu thể này ,nếu đưa đến muộn thêm năm mười phút nữa thì sẽ rất khó cứu chữa.”

“Tôi đã không hề biết cô ấy bị đau.” Tạ Đình Phong nghẹn lời nói ra.

“Cô gái này đã bị xuất huyết dạ dày” vị Bác sĩ nghiêm trọng nói.

Tạ Đình Phong nghe xong thì ngưng động đôi người giây lát rồi chạy ngay ra ngoài.

Tuyết Nhi được đẩy nhanh vào phòng cấp cứu .Trong lúc cô được đẩy đi Tạ Đình Phong đã chạy cùng ,anh dõi nhìn theo cô với nỗi lo lắng chưa nguôi.

Cánh cửa phòng cấp cứu dần khép lại,Đình Phong phải đứng đợi ở bên ngoài.

“Tuyết Nhi..” chị Diệp chạy đến.

Chị ấy đến trước ông bà Hạ vì Trình Khang đuổi theo sau xe của Đình Phong,ngay khi anh vừa mới xuất phát.

“Cậu Tạ,Tuyết Nhi thế nào rồi?”

” Đang cấp cứu.”nói xong Tạ Đình Phong xoay lưng ra sau,tay khoanh lại trong lòng đầy lo âu.

Chị Diệp đi tới gần cửa,nét mặt ỉu xiu vì lo. Chị đưa hai tay lên chấp lại cầu xin bình an cho Tuyết Nhi.

“Ngay từ khi tôi gặp Tuyết Nhi trong phòng trang điểm thì nó đã bị đau rồi.”

Tạ Đình Phong chợt quay lại khi nghe lời nói đó,sự kinh ngạc hiện lên nơi hàng chân mày đang nhíu sâu.

Chị Diệp bỗng rút nước mắt nói tiếp ” Lẽ ra tôi nên cương quyết hơn, không nên nghe theo Tuyết Nhi để rồi chuyện này xảy ra.”

” Cô nói cô ấy đã bị đau trước khi cử hành nghi thức sao?” . Tạ Đình Phong lời nói mang chút bức bối.

“Đúng vậy.”

Đình Phong không thể hiểu vì có gì mà Tuyết Nhi lại tự chịu đựng như thế,nên anh tuyệt nhiên không dừng lại nghi vấn trong lòng:

“Tại sao bị đau như vậy mà không đến bệnh viện,để bây giờ ra nông nỗi này?.”

Chị Diệp lau nước mắt ngoảnh ra sau và thốt lên ba chữ “Vì cậu đấy.”

“Tôi??.” Tạ Đình Phong không khỏi thắc mắc.

”Phải! Tuyết Nhi muốn cử hành hôn lễ với cậu cho dù có phải cắn răng chịu đau nó cũng không nghe tôi, không đến bệnh viện, thế nhưng đến lời tuyên thệ của mình con bé cũng chưa kịp nói đã lăn đùng ra như vậy. Nó chịu đựng như thế tất cả là chỉ muốn có một đám cưới với cậu đấy.”

Tạ Đình Phong lúc này cảm thấy lòng mình thật khó chịu, thật bức rức mà cũng thật giận. Anh nhíu mày, một hơi dài thở ra, anh lại mắng Tuyết Nhi một câu ” Cô ta thật ngốc.”

36. Chương 35: Paparazzi

Đôi mi dài cong vút cử động theo cái chớp mắt đầy mỹ lực, Lâm Uyển Thanh đang ngồi trong chiếc Audi R8, mép miệng nhếch lên một nét cười tự mãn.

“Hạ Tuyết Nhi cô muốn làm vợ của Đình Phong thì phải ngoảnh lại xem cô đang thách thức ai?”

Đoạn video của Xảo Tuệ đã lan truyền khắp nơi trên các trang mạng, mọi người đều tò mò và vô cùng kinh ngạc trước những gì họ được xem, nhiều người cho rằng đó là một tai nạn nhưng có người thì lại nói đó là một sự xui xẻo, có lẽ vì cô dâu đó không nên là thiếu phụ nhân danh giá của Tạ gia vì vốn dĩ thân phận và địa vị của họ quá khác biệt.

Vội vã và bàng hoàng, ông bà Hạ chạy nhanh vào bệnh viện, ông Tạ cũng đi theo họ.

Khi thấy Đình Phong ông Hạ liền hỏi:

“Tuyết Nhi sao rồi?”

“Vẫn đang cấp cứu ạ.”

Ông Hạ rất lo lắng, sự buồn bã hiện trên gương mặt đã nhiều nếp nhăn. Bà Hạ thở dài nói một câu ” Lúc tôi gặp con bé nó hoàn toàn khỏe mạnh nhưng tại sao lại thành như thế này chứ?”

“Cô ấy bị xuất huyết dạ dày.” Tạ Đình Phong nói.

Bà Hạ sửng sốt ” Xuất huyết ư?”

Ông Tạ cũng không ngờ ” Sao lại nghiêm trọng đến vậy?”

“Bác sĩ nói nếu đưa cô ấy đến trễ hơn thì sẽ khó cứu chữa.”

“Hả.” Ông Hạ hãi hùng thốt lên.

Một tiếng sau.

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, cả năm người liền ồ đến phía bác sĩ mà hỏi tình trạng của Tuyết Nhi.

Bác sĩ liền tháo khẩu trang ra mà nói ” Đã thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ cô ấy sẽ được chuyển đến phòng hồi sức nhưng mọi người hãy thay phiên nhau để vào thăm bệnh nhân, không nên cùng lúc vào quá nhiều người.”

“Vâng chúng tôi hiểu.” Ông Hạ trả lời.

Ngay sau đó Tuyết Nhi cũng đã được chuyển vào phòng hồi sức. Ông bà Hạ vào thăm cô trước rồi đến chị Diệp, ông Tạ và cuối cùng là Tạ Đình Phong.

Anh đẩy nhẹ cửa phòng bước vào với bộ trang phục cưới đang mặc, anh lại gần ngồi xuống, trong thâm tâm có chút cảm giác dao động thế rồi anh khẽ nói với cô ấy:

__ Cô muốn kết hôn đến vậy sao? Đến cả mạng cũng không cần luôn à.

__ Tôi thật phải sợ cô rồi đấy. Cô đang cố tình khiến tôi phải bận tâm đến cô hay đúng cô là một kẻ ngốc đây. Có ngốc thế nào thì cũng phải nghĩ đến cha mẹ đang lo cho cô chứ.

Đình Phong ngồi lại với cô ấy hơn nửa giờ đồng hồ rồi anh mới ra ngoài, dù sao cũng đang có hàng tá chuyện ồn ào cần anh phải giải quyết.

“Giám đốc . Bên ngoài bệnh viện đám phóng viên đã quay đây.” Thư ký Triệu gọi điện thông báo.

Tạ Đình Phong tắt lưòi bức bối nói ” Thật là phiền phức mà. Tôi sẽ đưa vợ tôi về nhà nên anh hãy huy động lực lượng dẹp cái đám rắc rối ấy cho tôi.”

“Thưa anh tôi hiểu nhưng còn một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Không hiểu sao có một đoạn video của hôn lễ đã được tung lên trên mạng.”

Tạ Đình Phong nhấn giọng hỏi ” Đoạn video?”

“Vâng thưa anh.”

“Là ai đã tung ra? Hãy điều tra IP và chặn ngay cái clip đó cho tôi.”

Giọng thư ký Triệu bỗng trở nên ngập ngừng ” Ngoài video còn có bức ảnh...”

“Có gì nữa thì anh mau nói rõ ra đi.”

“Còn có những bức ảnh của paparazzi chụp được giữa anh và tiểu thư Lâm Uyển Thanh. Cư dân mạng đã đồn thổi anh ngoại tình ngay trong ngày thành hôn ”

Tạ Đình Phong không tin được những gì đang nghe thấy,một luồng nộ khí ập đến nơi lòng ngực ” Ngoại tình ư?” giọng anh gắt lên.

“Vâng thưa anh,chuyện này sẽ ảnh hưởng ích nhiều đến giá cổ phiếu của tập đoàn.”

“Lập tức yêu cầu webside kia gỡ ảnh xuống hết cho tôi,nếu không thì anh hãy khởi kiện trang mạng đó luôn đi.”

Thư ký Triệu vội trả lời ” Vâng tôi sẽ làm ngay.”

Tạ Đình Phong tức giận đập máy,tay anh bóp chặt điện thoại,anh đang nghi ngờ có kẻ nhằm thời cơ để bôi xấu Tạ gia,cho đến khi sự nghi ngờ đó được chắc chắn hơn bằng một thông báo của y tá.

” Đã có kết quả xét nghiệm nguyên nhân bệnh lý của cô Hạ Tuyết Nhi thưa anh.”

Tạ Đình Phong cầm lấy tờ xét nghiệm liền giật ánh mắt.

Kết quả: Nguyên nhân do thuốc corticoid.

“Corticoid? Cô ấy uống phải thuốc gây xuất huyết dạ dày ư?Có kẻ nào đó đã làm ra chuyện này.”

Tạ Đình Phong tức khắc điện thoại lại cho thư ký Triệu.

” Hãy lấy các băng ghi hình ở nhà hàng lại cho tôi bao gồm cả phòng trang điểm của cô dâu, tôi cần phải xem qua chúng.”

Sau sự việc Xảo Tuệ liền đặt vé máy bay sang Nhật ,trong lòng cô ta cứ thấp thỏm không yên. Nhân lúc chưa lên máy bay Xảo Tuệ gọi cho Lâm Uyển Thanh một cuộc.

“Alo Uyển Thanh à.”

“Làm tốt lắm Xảo Tuệ. Như đã hứa, mình sẽ giúp cho cậu nhận được hợp đồng với JA.”.

“Mình cảm ơn,nhưng hiện tại thì mình sẽ đi du lịch khoảng một tháng, sau khi quay về mình sẽ đến JA để ký hợp đồng.”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười khanh khách của Lâm Uyển Thanh.

“Ha___ thì tùy cậu vậy. Đồ chết nhất.”

“Thôi mình cúp máy đây.” Khoé miệng Xảo Tuệ run run. Cô ta vội kéo chiếc vali đi vào trong.

Lâm Uyển Thanh lúc này đang xoay ly rượu trên tay,cô ta cứ nghĩ đến cảnh Tuyết Nhi ngất xỉu thì lại nhếch môi cười.

Uống một ngụm,Lâm Uyển Thanh lại bấm phím gọi cho Tạ Đình Phong giả vờ thương cảm.

“Đình Phong! Em có biết chuyện xảy ra sáng nay,cô ấy sao rồi?”

“Đã qua cơn nguy kịch.”

” Anh chắc là đã phải sưng sốt lắm,cô ta đã khiến anh phải mệt mỏi rồi.”

“Em thì sao? Anh lại lo em sẽ khóc khi xem cảnh hôn lễ.”

Lâm Uyển Thanh nói giọng điệu quyến luyến với Đình Phong:

“Em rất nhớ anh. Mỗi ngày đều nhớ anh.”

“Uyển Thanh à,bây giờ anh có rất nhiều việc phải giải quyết nên không thể quan tâm nhiều đến em,nhưng anh không muốn vì anh mà em phải khóc. Hãy chăm sóc tốt cho bản thân,khi nào giải quyết xong anh sẽ đến gặp em sau.”

“Em đợi anh .”

Lâm Uyển Thanh buông điện thoại xuống ,ánh mắt chùng lên ” Hạ Tuyết Nhi sao cô không chết luôn đi. Nếu vẫn sống thì cô sẽ chỉ càng thê thảm trong tay tôi thôi. ”

Tại nhà Tạ gia. Hạ Tuyết Nhi sau đó được Tạ Đình Phong đưa về nhà để tịnh dưỡng nhằm tránh sự quấy rầy của phóng viên.

Riêng cha mẹ cô sau khi biết con gái đã khoẻ hơn thì cũng yên tâm,ông Tạ có mời họ ở lại nhưng vì ái ngại địa vị nên ông bà Hạ đã xin phép từ chối,với lý do là còn công việc ở dưới quê và nhà cửa cũng không ai trông coi.

Thế là họ đã đón chuyến xe để về lại dưới,trong lúc đang ngồi trên tàu hoả ông Hạ bỗng nói ” Tôi vẫn còn lo cho Tuyết Nhi quá.”

“Tạ gia giàu có như vậy,con bé sẽ được chăm sóc tốt nhất thôi.” Bà Hạ lên tiếng.

“Ừ tốt hơn chúng ta nhiều, nhưng đám cưới chắc phải làm lại mà như thế thì..”. Ông Hạ nói đến đây thì chột lưỡi dài.

Bà Hạ cũng buồn giọng nói “Kết hôn là đại sự trong đời, nhưng nếu phải làm đến hai lần thì thật không trọn vẹn chút nào.”

Tạ Đình Phong dìu Tuyết Nhi đi vào trong nhưng do cô còn yếu nên không đủ sức để nhấc bước chân.

“Để tôi bế cô.”

Tạ Đình Phong một lần nữa bế cô ấy trên tay đi lên trên phòng. Nhưng khi đến cửa phòng của cô thì anh không vào được.

“Sao vậy anh?” Tuyết Nhi nhẹ giọng hỏi.

“Cửa bị khoá rồi. Dì Tô..Dì Tô..” Đình Phong lớn tiếng gọi.

“Anh thả em xuống đi.”

Đình Phong nhẹ nhàng đặt Tuyết Nhi xuống,cô vịn vào vai anh mà đứng.

Dì Tô vội chạy lên ” Thiếu gia gọi tôi.”

Tạ Đình Phong quay lại lạnh giọng nói” Sao lại khoá phòng này? Chẳng phải tôi đã nói là đưa Tuyết Nhi về nhà rồi sao. Dì mau đi lấy chìa khoá ngay đi.”

Dì Tô liền trả lời : ” Dạ tôi biết nhưng cái này là do ông chủ căn dặn.”

“Ông Nội ư?”

“Vâng. Ông bảo cậu phải đưa cô ấy vào chính phòng của cậu vì bây giờ cô đã là vợ cậu”

Tạ Đình Phong nghe vậy thì thở dài mà không hỏi gì thêm,anh lại bế Tuyết Nhi lên rồi đi vào phòng của mình.

“Đình Phong nếu anh không muốn thì để em nói với ông,em sẽ về phòng của em”

“Cô nói được ư? Đến tôi còn không được thì cô được sao?”

Sau đó anh đặt cô ấy lên giường và đắp chăn ấm cho cô.

“Cô nghỉ ngơi đi.”

“Em nằm đây thì anh ngủ ở đâu?” Tuyết Nhi vội hỏi trước khi anh đi.

Tạ Đình Phong bỗng xoay người lại nhìn cô mà nói ” Tôi không thể ngủ dưới sàn cũng không thể ngủ trên ghế sofa,giường của tôi không đến nỗi chỉ chứa được mỗi cô.”

”Em xin lỗi.” Tuyết Nhi xù giọng .

“Cô mà cũng biết xin lỗi à? Cô muốn trở thành vợ của tôi đến vậy kia mà,thế thì còn vờ e ngại làm gì? Cô ngủ trên giường của tôi chẳng phải rất thích sao?”

Tuyết Nhi không biết phải nói gì nên đành im lặng,cô kéo tấm chăn che lấy mặt.

“Cô sẽ bị ngạt đấy.”

Anh nói câu đó rồi đi ra.

Tuyết Nhi kéo chăn xuống nhìn theo,cô nhẹ chớp mắt rồi suy nghĩ vụ vợ,cô nghĩ đến chuyện hôm nay thì trong lòng buồn đến vô cùng ” Đã cố gắng đến vậy mà vẫn không thể vượt qua,mình phải đám cưới lại sao?”

Tạ Đình Phong sau đó đã qua thư phòng của ông Tạ.

“Ông Nội chuyện hôn lễ cháu nghĩ phải gác lại như vậy thôi. Vì đã có quá nhiều tin đồn xảy ra.”

Ông Tạ nhướng hàng mày bạc trắng của mình ” Cháu đã đăng ký kết hôn thì coi như con bé đã là vợ của cháu,hôn lễ chỉ là hình thức. Không nên có hai hôn lễ trong cùng một năm,vì vậy chuyện đó các cháu sau này muốn làm lại một đám cưới cũng được hoặc không cũng được,ông chỉ muốn thấy hai cháu chung sống hạnh phúc với nhau là đủ rồi.”

“Cháu sẽ hạnh phúc, ông không cần phải lo cháu nữa mà hãy nghỉ ngơi dưỡng bệnh.”

Ông Tạ nở nụ cười an lòng,ông trêu mếu nhìn anh :

“Ta sẽ nhượng lại vị trí chủ tịch cho cháu trong kỳ họp cổ đông sắp tới. Đã đến lúc ta nên lui về sau rồi,tập đoàn Long Dean giao lại cho cháu đấy Đình Phong.”

Tạ Đình Phong có chút bất ngờ nhưng anh cũng liền bình tâm vì vị trí này vốn dành cho anh,anh từ nay phải gánh vác cả gia nghiệp chứ không còn là một thiếu gia chỉ biết núp sau ông nữa mà sẽ là đương kim chủ tịch của cả một tập đoàn hùng vĩ.

Paparazzi: nghĩa là thợ săn ảnh.

37. Chương 36: Hôm Nay Đã Khác

Sau khi trò chuyện với ông ,Đình Phong trở về phòng . Đối với anh căn phòng này không còn được tự do như trước vì thế phải tự trọng hơn,anh đưa tay vặn chốt cửa,nhẹ nhàng bước vào .

Trên chiếc giường to rộng mà bấy lâu chỉ có thiếu gia họ Tạ chiếm hữu, nhưng bây giờ vì đạo hiếu mà anh phải kết hôn với cô gái này và còn phải chia chiếc giường của mình cho cô ấy. Tạ Đình Phong mở tủ lấy đồ

đi vào phòng tắm, lúc sau đi ra anh đến giường và ngồi xuống một bên, cô vợ bất đắc dĩ của anh đang ngủ rất ngon lành nếu có trộm chắc cũng chẳng biết. Đình Phong lặng nhìn gương mặt của Hạ Tuyết Nhi, cô ấy tuy không phải là một tuyệt sắc đại nhân nhưng lại mang một nét rất xinh xắn và vô cùng đáng yêu, nét mặt vừa đơn thuần vừa trong sáng bắt gặp sự ngây ngô mỗi khi cô tròn tròn cặp mắt long lanh nhìn anh.

Tạ Đình Phong cứ ngắm cô ấy như vậy rồi đột nhiên bờ môi nhếch lên nụ cười nhẹ. Anh kéo chăn đắp lại cho cô rồi nằm xuống bên cạnh, Đình Phong nghiêng đầu qua nhìn cô, anh thở thẽ nói một cách phong long ” Đừng làm càn đấy.”

Thế rồi anh nhắm mắt và dần ngủ thiếp đi cho đến sáng hôm sau.

Hôm nay Di Tô không lên gọi thiếu gia vì hôm nay không như hôm qua nữa, mọi chuyện đã thay đổi khi bên cạnh thiếu gia còn có một thiếu phu nhân. Tạ Đình Phong đang ngủ thì bỗng chợt người, hàng mày hơi nhui rồi anh thức giấc, đôi mắt mới tỉnh còn lơ mơ nhưng có cảm giác gì đó khác lạ hơn mọi ngày, anh nhìn xuống người mình thì mắt như mở to.

Hạ Tuyết Nhi nằm sát cạnh và tay ôm chặt lấy người anh. Đình Phong gỡ tay cô ra nhưng cô ấy lại dúm dúm đầu vào cánh tay anh rồi ôm chặt hơn.

Tạ Đình Phong có phần mất kiên nhẫn nên đã lên tiếng gọi ” Hạ Tuyết Nhi! Tuyết Nhi.”

Tuyết Nhi đang ngủ nghe tiếng gọi thì uể oải người nói mơ ” Dạ.”

“Cô dậy xem mình đang làm gì?”

“Ba con buồn ngủ lắm, đừng gọi con nữa.”

Tạ Đình Phong hơi cáu ” Ai là ba cô? Cô mau dậy đi nhanh lên.”

Tiếng anh ấy gọi to hơn nên đã làm cô tỉnh giấc, cô mở mắt ra ngơ ngác nhìn thì đụng phải đôi mắt đang bừng bừng của Đình Phong .

Tuyết Nhi bỗng há hốc miệng “Đình Phong ...sao? Sao?”

“Sao trăng cái gì? Cô đúng là thừa cô hội thật, chán không đủ ấm cho cô ư?”

Tuyết Nhi chớp chớp mắt, cô lúng túng vội buông anh ra mà ngồi dậy ” Không, chán đương nhiên là ấm ..chỉ là ...là..”

“Là ôm tôi ấm hơn à?” Giọng của Đình Phong đầy khó chịu .

“Em không cố tình mà..?” Tuyết Nhi cuối cuối xuống giường trầm nghĩ trong đầu.

“Ở nhà thì nghỉ ngơi đừng đi đâu lung tung, mắc công tôi phải đi tìm cô.” Tạ Đình Phong lạnh lùng bước xuống giường rồi nói ra câu ấy.

Tuyết Nhi trong lòng như cây hoa được tưới nước, cô mỉm cười , môi dưới nâng lên ngượng ngùng.

” Cuối cùng cũng chịu quan tâm đến em rồi à.”

Tạ Đình Phong vệ sinh cá nhân xong thì mở cửa đi ra , anh lại túm lấy bộ đồ công sở của mình. Tuyết Nhi vẫn còn ngồi ở giường, cô yên ắng quan sát anh. Lấy đồ xong Tạ Đình Phong quay qua thì bắt gặp ánh mắt của một cô gái đang chăm chú nhìn anh mê mẩn.

Tạ Đình Phong điềm giọng ” Đừng vọng tưởng, tôi sẽ không cho cô thấy gì đâu.”

Tuyết Nhi bỗng giật hàng mày, hai má đỏ lên, cô lắp bắp nói ” Ai.. ai.. muốn thấy gì chứ? Anh nói lung tung gì thế?”

Cô ấy bị Đình Phong làm cho xấu hổ nên leo lẹ xuống giường, bộ dạng e thẹn đi nhanh ra ngoài. Tạ Đình Phong thấy thế thì không nhịn được cười. ” Cô giỏi giả vờ quá nhỉ.”

Một lúc sau, Tạ Đình Phong mặc bộ vét đen chỉnh chu đi xuống lầu.

“Thiếu gia cậu không dùng bữa sáng à?” Dì Tô hỏi.

Tạ Đình Phong đang đến cửa thì dừng lại ngó sang Dì ” Tôi phải đến công ty ngay bây giờ. ”

“Vâng nhưng cậu ăn một ít cũng được mà.”

“Cảm ơn Dì nhưng không cần đâu. Chăm sóc tốt cho cô ấy nhé.”

“Vâng thiếu gia.”

Tạ Đình Phong từ sáng sớm đã vội vàng đến công ty, Dì Tô cảm thấy thắc mắc nhưng chuyện của thiếu gia Dì cũng không giám hỏi đến nên đành lui xuống.

Ông Tạ hôm nay cũng không muốn ăn nên Dì Tô man vào cho ông một ly sữa.

Trên lầu Hạ Tuyết Nhi đi ra thì gặp Dì Tô, cô liền cười và chào Dì.

“Dì Tô chào buổi sáng.”

Dì cũng nhẹ cười ” Vâng chào buổi sáng thiếu phu nhân.”

Tuyết Nhi lắc đầu và nói ” Cứ gọi cháu là Tuyết Nhi thôi ạ. ”

“Thế sao được, cô bây giờ thân phận đã khác trước, tôi phải theo đúng cách thức để xưng hô.”

“Dì ơi cháu không để tâm chuyện đó đâu cho nên Dì hãy gọi cháu là Tuyết Nhi như trước là được rồi, chứ thiếu phu nhân cháu cảm thấy không quen.”

Dì Tô cười hiền hoà nói ” Thiếu gia sẽ mất mát. Cậu ấy khó hơn cô nghĩ đấy.”

Tuyết Nhi nâng mắt lên ngạc nhiên hỏi ” Ý Dì là Đình Phong anh ấy khó tính lắm ạ? ”

“Từ từ rồi cô sẽ rõ thôi. ” Nói rồi Dì chào cô mà đi vào phòng ông Tạ.

Tuyết Nhi bậm môi dưới suy nghĩ lung tung rồi chợt giật mình ” Ái chà ! Thảo nào hồi nãy anh ấy lại cáu với mình, Tuyết Nhi sau này khi nằm cạnh anh ấy mà phải chú ý hơn rồi ,nhưng mình là vợ anh mà.”

Tại tập đoàn Long Dean.

Tạ Đình Phong cho gọi thư ký Triệu khi giờ làm việc vừa mới bắt đầu.

Thư ký Triệu vội lên phòng giám đốc.

“Tôi là thư ký Triệu đây thưa giám đốc.”

“Vào đi .”

Thư ký Triệu mở cửa đi vào, anh cuối đầu chào một cái” Giám đốc .”

Tạ Đình Phong ghi chép gì đó xong thì đặt bút xuống và ngược lên ” Bảng ghi hình lần trước tôi bảo anh làm thế nào rồi?”

“À chuyện đó tôi đã làm xong và đã sao chép lại ,tôi đang định gửi mail qua cho giám đốc.”

“Anh hãy gửi ngay qua cho tôi,tôi muốn xem bảng ghi hình đó ngay bây giờ .”

“Vâng thưa anh.” Thư ký Triệu quay đi thì đột nhiên Tạ Đình Phong lại lên tiếng gọi “khoang đã.”

Thư ký Triệu quay lại ” Còn chuyện gì nữa sao thưa anh?”

“Anh nói có người đã tung clip hôn lễ lên mạng đúng không?”

“Vâng đúng như vậy. Tôi đã điều tra nhưng không tìm ra được địa chỉ IP.”

Tạ Đình Phong ngẫm nghĩ đôi chút rồi bảo ” Được rồi anh về làm việc đi.”

Thư ký Triệu cuối chào và ra ngoài. Tạ Đình Phong đưa tay vuốt nhẹ cằm suy nghĩ về việc xảy ra trong hôn lễ, anh đang nghĩ tại sao lại có người muốn hại Tuyết Nhi, cô ấy đã uống corticoid mà không hay biết còn

đoạn video được tung ra, rất cuộc là kẻ nào đang dỏ trò, họ muốn nhắm tới Tuyết Nhi hay là cả tập đoàn Long Dean?

Trên laptop thông báo email mới được gửi đến.

Tạ Đình Phong xoay ghế lại tập trung ánh mắt vào màn hình, ngón tay thon dài của anh liên tục bấm phím và nhấp chuột để mở thư mục. Cuối cùng đoạn ghi hình ngày hôm đó cũng được mở, Đình Phong chăm chú quan sát kỹ lưỡng từng góc cạnh thế nhưng trong phòng trang điểm lại không có camera, nên Tạ Đình Phong không thể nào xem được trong đó đã xảy ra chuyện gì.

“Không có sao?.” Đình Phong cau mày tiếp tục quan sát cho đến khi anh bỗng phát hiện có một cô gái đã đi ra từ khu vực gần phòng trang điểm, tất nhiên hôm đó có ba người ngoài Chị Diệp, bà Hạ thì còn có Xảo Tuệ.

Tạ Đình Phong lật chuột tua lại đoạn cô gái đó. “Người này là ai? Trong có vẻ hơi quen nhưng cô gái này cũng rất thông minh khi đi chỉ cuối đầu, cô ta hoàn toàn né được góc quay của camera”

Đáng tiếc là Đình Phong không thể nhận dạng được Xảo Tuệ, mấy ngày nay thông tin về hôn lễ của Tạ gia lan rộng đầy trên các mặt báo nhất là các báo lá cải, Tạ Đình Phong đã phải rất vất vả để dẹp bỏ các tin đồn thổi liên quan đến vụ việc. Giá cổ phiếu cũng bị ảnh hưởng không ít vì lời đồn mê tín của những kẻ ác ý cho rằng nếu đầu tư vào Long Dean lúc này sẽ gặp xui xẻo tiền tài sẽ không cánh mà bay.

“Ba có biết về Tạ gia không ạ?”

Một tiểu thư đang ngồi trên một cái ghế gỗ mà lác lác tay cầm ipad xem tin về hôn lễ đình đám của tài phiệt họ Tạ.

Người đang ông đang tưới nước cho mấy chậu hoa Lan ngoài vườn thì chậm rãi nói “ Có biết.”

Cô tiểu thư ánh mắt sáng lên sự tò mò liền hỏi tiếp “ Vậy người kế thừa Long Dean ba cũng biết chứ?”

“Ừ . Nhưng con hỏi về người đó để làm gì?”

Cô tiểu thư cười một cách thích ý “ Anh ta rất tuần tú ba à.”

“Thế thì sao? ”

“Con không biết nữa nhưng chỉ nhìn qua hình thôi con đã rất ấn tượng rồi, nếu được gặp một lần thì...”

Người đàn ông bỗng ngưng động tác, ông ngoảnh qua rồi nghiêm giọng nói “ Cậu ta đã kết hôn rồi con à.”

Cô tiểu thư cong môi lên bướng bỉnh tiếp lời “ Pháp luật cho phép phá vỡ hôn nhân bằng ly hôn mà ba.”

“Con nên bỏ cái suy nghĩ đó đi.”

“Con chỉ đùa thôi .” Cô ta khẽ cười.

“Con là thiên kim của Ngô Thị ,ta sao có thể để cho con thiệt thòi. Con gái, nếu con thích ai thì ta cũng chịu con nhưng kẻ đã có vợ thì không thể được.”

Cô tiểu thư mỉm cười nhưng trong mắt cô ta đã chạm đến người này, cô sao có thể không bận tâm đến cảm xúc mà cô đang có.

Cô tiểu thư này tên Ngô Mẫn là con gái độc nhất của Ngô gia hiện đang ở Pháp, nổi tiếng là cá tính xinh đẹp và thông minh nhưng cũng là người rất độc đoán, cô ta luôn cho rằng tình yêu vượt qua mọi giá trị của đạo đức, cô không dễ yêu một ai nhưng thứ cô ta đã thích thì dù cho có là sao trên trời cô ta cũng sẽ muốn hái nó xuống.

38. Chương 37: Đi Trăng Mật

Tuy không nhận ra được cô gái đã hãm hại Tuyết Nhi là Xảo Tuệ nhưng Tạ Đình Phong vẫn không dừng lại khuất mắt của mình, anh đã hỏi Tuyết Nhi về sự việc ngày hôm đó và cô ấy chỉ nói cho anh biết là đã

uống một ly nước được đem vào bởi nhân viên trang điểm, nhưng cô gái đó lại không phải là kẻ khả nghi. Tạ Đình Phong đã phải tìm đến một thám tử tư để nhờ điều tra về vụ việc.

Một tuần trôi qua, Tuyết Nhi vì phải tịnh dưỡng nên chỉ ăn riêng những thức ăn do bác sĩ chỉ định nhưng hôm nay cô đã khoẻ rồi nên buổi tối cả nhà quây quần vào bàn ăn. Ông Tạ cảm nhận được không khí ấm áp của gia đình bấy lâu đã mất nay tìm lại được, trên gương mặt của ông sáng bừng lên niềm vui.

Trong khi ông Tạ ăn rất ngon miệng và trò chuyện cùng cô cháu dâu vui vẻ thì Tạ Đình Phong lại đang cắt bớt tét cho Tuyết Nhi, lần trước khi cô ấy đến nhà anh cũng đã cắt cho, và lần này cũng vậy bởi vì cô ấy không quen dùng dao thìa theo phong cách phương Tây nên người chồng này cứ phải cắt cho vợ.

“Này.” Tạ Đình Phong đẩy chiếc đĩa đã cắt thịt ra từng miếng nhỏ qua cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi kéo chiếc đĩa lại cho vừa và cầm lấy thìa, cô nhìn vào đĩa đôi chút rồi lại ngó sang bên.

Tạ Đình Phong nhai xong phần thức ăn nuốt xuống của hòng ” Muốn anh cắt nhỏ hơn sao?” Đình Phong biết cô ấy đang nhìn mình nên cất giọng nói.

“Không ạ! Thế này được rồi.”

“Vậy thì mau ăn đi nhìn anh làm gì?”

“Dạ.”

Lời nói của Đình Phong rất lạnh lùng, nhưng trên bàn ăn anh không dùng kính ngữ với cô chắc là vì có mặt ông nên mới thế, chứ bình thường thì cô này cô nọ mà thôi. Tuyết Nhi gặm một miếng thịt cho vào miệng rồi nhai từ từ, vị ngọt của thịt thấm nơi đầu lưỡi quả thật rất ngon.

“Đình Phong! Tuyết Nhi cũng đã khoẻ rồi thì các con hãy đi nghỉ trắng mặt đi.” Ông Tạ lên tiếng.

Trắng mặt????

Tạ Đình Phong đang đưa thìa vào miệng thì dơ cả tay. Còn Tuyết Nhi thì làm rơi luôn thìa xuống đất.

Cả hai ngơ ngác nhìn ông đến đứng hình.

Ông Tạ vừa ăn vừa nhìn lên, thì thấy hai đứa đang dán mắt vào ông một cách kỳ cục:

” Sao thế? Mặt ông dính thức ăn à?”

Tạ Đình Phong vô cùng ngỡ ngàng, không ngờ ông lại nói đến chuyện trắng mặt, anh liền kiểm lý do từ chối .

“Công ty đang gặp nhiều vấn đề cần giải quyết, cháu không rảnh để đi du lịch cũng không thể để ông ở nhà một mình.”

“Ai bảo cháu đi du lịch? Ta nói là đi trắng mặt cơ mà. Vợ chồng thì phải có những kỷ niệm ngày cưới chứ ,sau này còn có thứ để mà nhớ, để mà kể lại cho con cái nó nghe. Phần ông thì không cần cháu phải lo, chẳng phải ta vẫn đang ăn ngon ngủ khoẻ đây sao.”

Tuyết Nhi cũng ngạc nhiên không kém, thật ra cô cũng muốn được đi trắng mặt nhưng chỉ là không giám nhắc đến với Đình Phong.

“Hai cháu hãy chuẩn bị để cuối tuần này thì đi đi”

Tạ Đình Phong chỉ còn nước không thể không bằng lòng, nhưng anh cũng không hoàn toàn hợp tác mà đã ra một điều kiện ”Vâng cháu sẽ đi theo ý của ông, nhưng sẽ chỉ đi trong vòng ba ngày”

Ông Tạ là chủ của cả mộ tập đoàn, kinh nghiệm thương trường hay đường đời nào có ích, ông đâu thể dễ dàng để thua đứa cháu cứng đầu này, ông điềm đạm lên tiếng:

” Thế cũng được nhưng địa điểm, nhà hàng và cả khách sạn ...Ông sẽ lên lịch giúp các cháu”

Tạ Đình Phong nét mặt sầm hấn ra, anh hết nói nổi với ông.

Ông Tạ nhìn thẳng cháu mà muốn bật cười nhưng cố nén lại,ông nghiêng sang Tuyết Nhi ” Tuyết Nhi cháu đã từng sang Nhật chưa?”

“Dạ..chưa ạ.”

“Vậy thì hãy đến hokkaido.Cháu sẽ thích nơi đó cho mà xem,Nhật Bản là một đất nước rất xinh đẹp.”

Tuyết Nhi mỉm cười ,cô gật đầu và ” Dạ.” Với ông.

“Cháu ăn xong rồi,cháu lên phòng trước đây.”

Tạ Đình Phong kéo ghế đứng dậy mà đi. Tuyết Nhi hướng mắt theo anh:

“Anh phải đợi ông ăn xong đã chứ?”

” Có em rồi đấy thôi.”

“Cháu cứ lên đi.” Ông Tạ bảo .

Thế là Đình Phong đi lên.Ông Tạ thấy Tuyết Nhi buồn buồn thì nói ” Kệ nó đi,tánh nó lạnh lùng vậy đấy,nó có ngồi lại thì cũng không nói thêm câu nào cho ông vui đâu.”

“Trước giờ anh ấy vẫn như vậy ă?”

Giọng ông Tạ bỗng trở nên trầm lắng :

” Không,chỉ từ khi cha mẹ Đình Phong qua đời trong một tai nạn,nó mới trở nên như thế. Tính tình lạnh lùng,ích nói chuyện và cũng ích khi thấy nó cười.”

Tuyết Nhi chạnh lòng,cô nghe vậy thì lại thấy càng thương anh hơn.

Sau khi ăn xong cô chậm rãi đi lên phòng, Đình Phong lúc này đang nằm trên giường đọc sách. Tuyết Nhi đi tới dửng vẻ không tự tin cho lắm,cô sang phía bên kia giường mà ngồi,mắt nhẹ liếc qua anh rồi bỗng cất giọng hỏi:

” Anh không chán nữa à?”

Tạ Đình Phong gấp cuốn sách lại nhưng không nhìn qua cô ấy mà chỉ thẳng ánh mắt về đằng trước,anh lãnh đạm nói” Nếu biết là chán sao còn không yên phận?”

Vì kể từ khi Tuyết Nhi nằm trên giường của Đình Phong thì sáng ra cô ấy lại ôm chặt lấy người anh,dù lúc tối hai người nằm cách xa nhau,mỗi người một bên.Tạ Đình Phong đã phải bảo A Hiên đem vào thêm nhiều cái gối để mà chán đọc phần giường nhưng cuối cùng kết quả vẫn như ban đầu.

Tuyết Nhi cuối đầu xuống mấy đầu ngón tay vò vò cái chăn,giọng hờn trả lời ” Vậy thì anh đẩy em ra là được mà.”

Lúc này Đình Phong mới bực mình ngó sang cô “Tôi ngủ say rồi cô mới leo sang thì đẩy thế nào? Chẳng có gối nệm nào cản nổi cô cả,cô không ôm tôi thì không ngủ được phải không?”

Tuyết Nhi xị mặt, giọng cao lên ” Em xuống đất ngủ là được chứ gì? Trả giường cho anh đấy.”

Tuyết Nhi hờn dỗi leo xuống,cô lấy cái chăn khác trải ra dưới sàn rồi nằm ở đó.

Tạ Đình Phong thì hờ một cái rồi cũng mặt kệ cô ấy,anh đưa tay tắt đèn rồi nằm xuống ngủ.

Trong căn phòng chỉ còn lại những tia sáng mờ ảo của một cái đèn khác được đặt ở gian ngoài.Tuy mỗi ngày lạnh nhạt với Tuyết Nhi nhưng Tạ Đình Phong không phải là kẻ ích kỷ vô tình,nằm dưới sàn sẽ bị lạnh chỉ là anh không muốn xuống nước với cô vợ nghịch ngợm này,nên hồi nãy mới làm lơ cô ấy. Khoảng mười một giờ đêm Tạ Đình Phong lại gần bệ Tuyết Nhi lên giường đắp cho cô chăn ấm, nếu cô ấy lại bệnh thì anh cũng không được yên.

Thế rồi đến sáng cảnh ngày nào như ngày nào,Tuyết Nhi theo thói quen nằm cạnh bên chồng và tay thì ôm chặt anh không buông.

_Đình Phong em xin lỗi.

__Cô cố tình phải không?

__Em không biết là tại sao nữa ...rõ ràng là em đã ngủ ở dưới sàn, nhưng sao...sao?

__Cô thì lúc nào cũng sao với trăng. Cô mê sắc đẹp nên không cưỡng lại được chứ gì!

__Anh tự tin quá rồi đấy.

Tuyết Nhi tức tối nhăn mặt đi ra ngoài. Chỉ Tạ Đình Phong là biết nguyên do nhưng không hiểu sao anh lại thích trêu cô ấy,thấy cô ấy bí lời thì anh lại mắc cười mà thôi.

Ngày đầu tuần sau:

Lâm Uyển Thanh lúc này ngan nhiên đi đến Tập đoàn Long Dean để tìm Tạ Đình Phong mà không hề liên lạc trước,cô ta nghĩ anh ấy sẽ thấy vui và bất ngờ khi gặp cô ta vì trước giờ chỉ toàn là anh đến tìm mà thôi.

“Xin lỗi cô,giám đốc hiện không có mặt ở công ty” Cô thư ký tiếp tân đang trả lời với Lâm Uyển Thanh.

“Vậy thì tôi sẽ đợi.”

“Không đợi được đâu ạ.”

Lâm Uyển Thanh nghe vậy liền bực dọc mà nói ” Tại sao? Cô đang muốn làm khó tôi à?”

Cô thư ký nhẹ giọng tiếp lời ” Dạ không thưa cô nhưng giám đốc bây giờ đang đi nghỉ tuần trăng mật rồi ạ.”

“Cô vừa nói cái gì?” Lâm Uyển Thanh bỗng chùng mắt lên nói lớn.

” Tôi nói giám đốc đã đi nghỉ trăng mật.Cô hãy về đi ạ! Vì cô có muốn đợi cũng không đợi được,lúc khác cô hãy quay lại hoặc nếu muốn nhắn lại gì thì cứ nói,tôi sẽ gửi lời đến giám đốc giúp cô.”

Lâm Uyển Thanh như muốn điên tiết lên khi nghe hai chữ trăng mật.Cô ta thất thần bỏ đi mà không nói thêm lời nào.

Cô thư ký nheo mày khó hiểu rồi quay qua cô bên cạnh mà nói ” Cô gái này kỳ lạ thật đấy,tìm giám đốc không được thì gắt gỏng lên ”

“Ừ,không biết cô này là ai? Dung mạo thật xinh đẹp nhưng tôi thấy tính khí thì không tốt chút nào.”

“Chẳng nhẽ là người tình sao?”

Cô bên cạnh liền nghiêm mặt nhắc nhở ” Cô nên giữ mồm giữ miệng nếu như không muốn bị đuổi việc”

“Tôi biết rồi nhưng cũng tại giám đốc của chúng ta tuyệt vời thể cơ mà,đến tôi còn phải tương tư anh ấy huống chi là những cô gái khác.”

“Bớ tay cô luôn.”

Hàng lệ rưng rưng trong đáy mắt làm đỏ hoe đôi đồng tử,Lâm Uyển Thanh đến nghiến chặt răng,cô ta đi ra khỏi công ty mà đôi chân muốn ngã khụy,lòng uất hận Hạ Tuyết Nhi càng lúc càng mãnh liệt như muốn ngay tức khắc phải giết chết cô ấy.

“Hạ Tuyết Nhi tôi thề sẽ không để cho cô được yên thân.”

39. Chương 38: Đi Trăng Mật 2

Thế rồi ngày cuối tuần cũng đã đến,Đình Phong phải theo lời ông đưa vợ đi trăng mật. Tất nhiên cái này không phải do anh tình nguyện mà là bị ép bất khả kháng,Đình Phong chỉ còn nước thở dài và thở dài.....

Tại sân bay X:

“Đợi em với”.

Hạ Tuyết Nhi mặc bộ váy xoè màu lam lẻo đẻo theo sau Đình Phong.

Tạ Đình Phong thì diện áo sơ mi đen hoạ tiết hoa trắng cùng với quần jean mabu, đang đi đằng trước thì đột nhiên đứng lại.

Tuyết Nhi lỡ bước chân không kịp dừng, nên qua mặt vào lưng anh.

“Ồ...”

Đình Phong xoay người lại, Tuyết Nhi mới lí nhí nói:

” Do em cứ mãi chạy theo anh nên guốc bị gãy rồi, anh đi chậm lại một chút có được không?”

“Cô cứ phải đi gần tôi thì mới chịu à?”

Anh đưa ánh nhìn xuống dưới chân Tuyết Nhi rồi bảo:

” Tháo nó ra đi”

Tuyết Nhi ngơ người “Dạ...?”

Đình Phong không đợi cô ấy nữa mà khom người xuống tháo giày của cô ra.

“Đình Phong anh làm gì vậy?”

Tạ Đình Phong dùng lực mạnh đập gãy luôn đầu guốc của chiếc còn lại rồi man vào cho Tuyết Nhi .

“Như vậy cô mới đi được.”

Chỉ một hành động nhỏ của anh cũng khiến Tuyết Nhi cảm động, nhất thời không nói nên lời.

Đình Phong đứng thẳng lên, anh dùng đôi mắt tinh tú ấy nhìn cô nhưng chỉ giây lát anh lại quay đi.

Tuyết Nhi nhất chân bước được vài bước, thì bỗng dưng giật mình nhìn xuống bàn tay.

Đình Phong đi đằng trước Tuyết Nhi chỉ một khoảng rất ngắn vừa đủ để anh vươn tay ra sau chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, không chỉ vậy mà anh còn nghiêng sang nói một câu:

” Thế này thì theo kịp rồi chứ?”

Có lẽ anh đã từng bế cô, từng cười với cô, từng hôn cô nhưng đây là lần đầu tiên anh nắm lấy tay cô một cách chủ động không hề miễn cưỡng cũng không hề khó chịu. Anh vẫn là anh mà cô từng biết một chàng trai lịch thiệp và tử tế, dù rằng cuộc hôn nhân cưỡng cầu này khiến anh hằng ngày phớt lờ cô nhưng càng như thế cô lại càng muốn được chạm đến tim anh nhiều hơn, chạm đến một hạnh phúc mà cô luôn trông đợi.

Tuyết Nhi trong lòng có chút ngưỡng ngượng nhưng thật ra cô rất thích anh như thế, cô cũng muốn nắm tay anh lắm nhưng chỉ sợ anh lại cầu lên thôi.

Một lúc sau khi đã lên máy bay

Trên máy bay lúc này trời đã tối, phải đến sáng mới đáp chuyển bay đến Tokio(một trong những sân bay lớn nhất tại Nhật Bản.)

Tại một khoang hạng sang chỉ dành cho khách VIP. Tạ Đình Phong đang hướng tầm nhìn ra khung cửa, tâm trí đang suy nghĩ gì đó thì Tuyết Nhi đã ngã đầu vào vai anh, cô ấy đã ngủ thiếp từ lúc nào. Đình Phong nhẹ quay lại dịu dàng nhìn xuống Tuyết Nhi, anh kéo tấm chăn đắp cao hơn cho cô trong lòng tuyệt nhiên không còn cảm thấy phiền như trước, anh cũng không biết nên giải thích điều này như thế nào nhưng có lẽ anh đã quen rồi thì phải, quen với sự gần gũi này hay là một cái gì đó đã khác...???

Sáng hôm sau, ánh mặt trời đã loan chiếu những tia nắng của ban mai chào đón một chuyến hành trình mới bắt đầu.

Kính chào quý khách, chào mừng quý khách đến với Nhật Bản, chúng ta vừa hạ cánh xuống Tokio....

Tiếng của tiếp viên hàng không đang thông báo cho hành khách biết là đã đến Tokio, trong khi mọi người loay hoay chuẩn bị bước xuống máy bay thì Tuyết Nhi chỉ vừa mới lim dim tỉnh giấc.

Cô ngó trái ngó phải không thấy Đình Phong đâu, cô nghe được thông báo lập lại từ tiếp viên thì hoảng hốt vội tháo dây an toàn, thao tác rất bối rối cô tháo mãi mà không tháo được.

Tách.

Đình Phong từ đằng sau bước đến, anh đưa tay bóp một cái vào nút thì sợi dây an toàn liền bung ra.

Tuyết Nhi ngẩng lên, nét mặt như đứa trẻ vừa tìm được mẹ ” Đình Phong anh đây rồi.”

“Tôi đây thì sao?”

“Em cứ tưởng anh đã bỏ lại em..”

“Nhanh xuống thôi, cô còn ở đây nghĩ vẩn vơ thì tôi bỏ cô lại thật đấy”

Tuyết Nhi nhanh chóng đứng dậy cùng Đình Phong bước xuống.

Hai người chỉ đi tay không ra sân bay mà không phải kéo theo hành lý nặng nề, vì tất cả những thứ cồng kềnh đó đều được vận chuyển bằng một dịch vụ đặc biệt.

“Đình Phong bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Tuyết Nhi vừa dứt lời thì có một người đàn ông độ tuổi khoảng 30, mặt bộ vet đen đang đưa tay vẫy về hướng của họ.

Tạ Đình Phong đưa tay đáp lại tín hiệu rồi đi đến chỗ anh ta.

“Thiếu gia đã lâu không gặp.” Người đàn ông vui vẻ cuối chào.

“Chào anh Tosima!”

Tuyết Nhi thắc mắc nên ghé tai Đình Phong hỏi nhỏ ” Người này là ai vậy anh?”

“Tosima giờ tôi phải đến đâu đây?”

Đình Phong không trả lời câu hỏi của Tuyết Nhi mà chỉ bình thản hỏi đáp với Tosima. Tuyết Nhi sụp mắt xuống, môi cô bím lại thầm nghĩ ” Trả lời em một câu khó vậy à?”

“Thiếu gia sẽ phải đến khách sạn A tại Tokio để nghỉ ngơi ngày hôm nay sau đó ngày mai sẽ đến nghỉ ở hokkaido.”

“Được.”

Tạ Đình Phong và Tuyết Nhi theo Tosima lên một chiếc xe, cô và anh lại ngồi cạnh nhau. Trong xe Tuyết Nhi chỉ im lặng, cô đưa ánh nhìn qua cửa cảm nhận cảnh quan xinh đẹp của Tokyo.

“Tosima cũng giống như Dì Tô và A Hiên đều là người làm của gia đình, ở đây ông Nội có mua một căn biệt thự và giao cho Tosima trông coi cùng một số người khác, khi nào có chuyển công tác sang Nhật ông Nội thường đến đây để nghỉ ngơi, ông không có thói quen đến khách sạn, hầu hết những nơi ông hay sang công tác đều sẽ có riêng một biệt thự.”

Đột nhiên Đình Phong lên tiếng giải thích về Tosima cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi nghe anh nói thì quay đầu lại, đôi ngươi không dấu được sự bất ngờ.

“Hồi nãy em hỏi nhưng anh không trả lời, em cứ nghĩ là anh coi thường em nên mới thế.”

“Cô toàn nghĩ xấu về tôi vậy à?”

Tuyết Nhi vội trả lời ” Không ạ, nhưng vì anh cứ thế với em ,nên...”

“Nên gì?”

“Nên...em buồn.”

Từ cuối Tuyết Nhi chỉ nói nhẹ hơi,câu chữ thốt lên không được rành mạch nhưng Đình Phong vẫn nghe được lời cô ấy nói,anh không hỏi nữa mà chỉ nhắm mắt lại dưỡng thần. Tuyết Nhi lẳng lặng cũng không nói thêm,cô tiếp tục nghiêng qua ngắm cảnh vật ở Tokio. Bây giờ trời đang chuyển đông, tuyết rơi một ít nơi vệ đường vì ăn mặc khá mỏng manh nên cô bắt đầu cảm thấy hơi lạnh.

Một quán capuchino cho buổi sáng se lạnh thật tuyệt vời,cả người được ấm lên, hương thơm của thức uống dần lan tỏa nơi đầu mũi,hít một cái cảm nhận nó thật sâu trong khứu giác.

“Không biết mọi chuyện thế nào rồi? Mình có nên về nước sớm hơn không?”

Xảo Tuệ hiện đang ở Tokio,cô ta ngồi trong quán uống capuchino,tay chống lên cằm nghĩ ngợi.Được một chút vu vơ cô ta nhắn tin cho Lâm Uyển Thanh.

_Uyển Thanh cậu đang làm gì? Có thể nói cho mình biết về tình hình ở đó ra sao rồi không?...

Xảo Tuệ nhấn đến đây thì chợt thở dài,cô không biết là Lâm Uyển Thanh có nói rõ cho mình biết hay không,hoặc là cô ta sẽ lại cười và mĩa mai cô. Từ khi làm chuyện xấu đó ngày nào Xảo Tuệ cũng bất an lo lắng chỉ sợ bị tống vào tù thì cuộc đời coi như tan thành mây khói,theo thông tin mà cô đọc được trên các web cũng may là Hạ Tuyết Nhi không sao chứ không thì cô sẽ bị ám ảnh mất,cô ấy bình yên mà Xảo Tuệ còn vui hơn lượng được vàng tuy Lâm Uyển Thanh sẽ chẳng vừa lòng nhưng mặc kệ cô ta,Xảo Tuệ nghĩ sau khi ký hợp đồng xong với JA thì cắt đứt quan hệ với họ Lâm ấy luôn,cô ta quá độc ác giao du với cô ta thì cũng có ngày rước họa vào thân.

Đến khách sạn hàng đầu Tokio,Tuyết Nhi bước xuống hăi hùng cả người.

“Ôi ngoài biệt thự Tạ gia ra thì em chưa từng thấy nơi nào như thế này,khách sạn này lớn quá và kiểu cách cũng rất đẹp nữa.”

“Đây chỉ là một trong số những nơi mà cô sẽ ngạc nhiên thôi.”

” Một trong số ư?” Đôi mắt cô mở tròn.

“Đi nào.”

Cô ấy cứ mãi ngăn ra nên anh phải kéo tay cô đi vào trong cho nhanh.

Đến quầy tiếp tân gặp một nhân viên nữ,cô ấy nói bằng tiếng Anh:

_You want check in?(Anh muốn check in?)”

Đình Phong và Tuyết Nhi khi đến khách sạn này theo hướng dẫn từ Tosima thì trước đó ông Tạ đã sắp xếp đâu vào đó,mọi địa điểm họ đến đều đã có lịch trình cho nên Tạ Đình Phong chỉ việc đáp :

_ I checked in .(Tôi đã check in)

.....

Nhân viên hỏi tiếp về thông tin sau đó kiểm tra trên máy tính rồi nhắc điện thoại thông báo cho một nhân viên khác đi đến để hướng dẫn .

Người nhân viên đó mời Đình Phong và Tuyết Nhi đi vào thang máy nhấn nút lên tầng 3,đến tại một căn phòng số 0032 và nhân viên đưa cho anh một cái thẻ màu tím.

_Have a good time.(chúc quý khách nghỉ ngơi vui vẻ)

_Thank you!

Tạ Đình Phong đưa thẻ vào một cái khe,tia sáng loé lên cùng một tiếng tít thì cánh cửa mở ra.

“Ồ hiện đại vậy sao?” Tuyết Nhi bỗng thốt lên.

Cả hai cùng bước vào. Đến Nhật Bản thì Khách sạn cũng man phong cách riêng của đất nước này,mọi thứ bên trong căn phòng rất hiện đại và kiểu cách trưng bày cũng không kém phần tinh tế và đặc biệt của người Nhật.

Hạ Tuyết Nhi thích thú nhìn xung quanh cho đến khi cô nhìn đến cái giường thì mới nói :

__Đình Phong sao chỉ có một cái giường?

__Đúng ý cô rồi còn gì.

__Ở nhà là vì ông nhưng đến nơi đây rồi thì em không muốn khiến anh khó xử,anh có thể đặt thêm một phòng nữa cho em cũng được.

Tạ Đình Phong đang đứng hóng gió ở cửa sổ thì xoay lưng lại,anh tiến dần đến Tuyết Nhi như ngẫu hứng.

Tuyết Nhi bỗng bối rối lùi lại ” Đình Phong anh sao vậy?”

Cô ấy cứ lùi và ngồi sụp xuống nệm trong khi Đình Phong bước đến cuối thấp đầu xuống gương mặt của cô.

Tuyết Nhi nhắm chặt lấy hai mắt,môi mím mím,cô cứ tưởng là anh ấy muốn hôn cô.

Một câu nói khẽ thốt lên bên tai ” Cô lại đang hoang tưởng đúng không? ”

40. Chương 39: Lý Trí Và Ái Tình

“Cô lại đang hoang tưởng đúng không?”

Một nụ cười đều đặn,Đình Phong vươn người đứng thẳng.

” Cho dù là ở đâu tôi cũng không có hứng thú với cô,với lại việc cô làm phiền tôi cũng đâu có ít,cô có qua phòng khác thì chưa chắc tôi đã được yên ổn.”

Tuyết Nhi mở mắt ra, nỗi buồn xen vào trong giọng nói:

“Anh thật sự...không có chút cảm giác gì với em sao?”.

Tạ Đình Phong yên lặng một chút rồi xoay người lại,hai tay khoanh vòng hướng tầm lưng về đằng trước Tuyết Nhi. ” Trong lòng tôi chỉ có một cô gái tên là Lâm Uyển Thanh.”

Kỳ vọng nhiều thì cũng thất vọng nhiều,Tuyết Nhi biết rõ là câu trả lời sẽ khiến cô đau lòng nhưng cô vẫn muốn đặt hy vọng vào câu hỏi đó,vì ít ra cô nghĩ trong trái tim anh cũng sẽ rung động vì cô dù chỉ là một phần rất nhỏ ,thế nhưng anh đã làm vỡ nát một chút nhỏ nhoi đó của cô.

Đôi mắt Tuyết Nhi ương ươi,cõi lòng như đã rơi xuống một cái hồ vừa sâu vừa lạnh.

” Thì ra là vậy,thì ra trong lòng anh không hề có một vị trí nào dành cho em. Em có cố gắng thế nào cũng không thể so sánh với tiểu thư Lâm,cô ấy hơn hẳn em mọi bề cả về gia thế lẫn nhan sắc,cô ấy mới xứng đáng để chiếm trọn trái tim anh...”

Tuyết Nhi nghẹn lời,cô nói đến đây thì nước mắt cứ tuôn ra vì sợ Đình Phong phát hiện cô liền đứng dậy chạy vào WC mà khóc,cô mở vòi để dùng âm thanh của nước che đi tiếng khóc của mình.

Tạ Đình Phong cảm thấy mình đã hơi quá với cô ấy,lẽ ra anh không nên tuyệt tình đến như vậy nhưng anh không muốn để cô ấy tiếp tục trông đợi vào cuộc hôn nhân sẽ sớm kết thúc này.

Lúc sau Tuyết Nhi bước ra thì Đình Phong đang làm việc trên laptop,đồ đạc của anh và Tuyết Nhi đã được Tosima mang đến.

Tuyết Nhi dáng vẻ như an phận,cô mở cửa bước ra ngoài ban công. Cô vươn tay hít thở không khí trong lành,bây giờ mới thấy đỡ buồn hơn vì cảnh quan ở đây thật rất xinh đẹp.

“Cô không lạnh sao?”

Tuyết Nhi chợt quay đầu vào trong.

“Chúng ta đang đi trăng mật chứ không phải sẽ đến tham quan bệnh viện ở Tokio.”

“Em không hiểu anh đang nói gì?”

Đình Phong úp laptop rồi đứng dậy, anh đi ra kéo Tuyết Nhi vào.

” Đình Phong anh kỳ thật đấy, đến việc này anh cũng khó chịu với em ư?”

Cạch. Đình Phong khép cửa lại.

“Nếu cô bị cảm lạnh thì sao? Hay là cô cố tình đứng đấy để bị bệnh rồi khiến tôi phải quan tâm đến cô ?”

Tuyết Nhi có vẻ giận ” Anh không cần phải quan tâm hay chú ý gì đến em, cứ phớt lờ em như trước giờ anh vẫn làm là được mà.”

“Vậy thì đừng khiến tôi phải bận tâm đến cô đấy.”

Tạ Đình Phong cũng bỗng dưng nóng lên và gắt giọng với cô ấy, anh mở cửa đi ra khỏi phòng.

Tuyết Nhi ngồi xuống nệm, tay lại gạt nước mắt, nếu anh ấy đã không thích cô thì việc gì cứ phải tốt với cô, quan tâm đến cô chứ. Cô giận anh nhưng thực ra là cô đang tuổi thân vì cô cảm thấy mình không tốt, không xứng với anh, cô đang hối hận vì quyết định kết hôn của mình.

“Em không cố ý làm anh giận, em chỉ muốn anh được vui nhưng có lẽ ngay từ đầu em đã sai. Người bên cạnh anh không nên là em, thật sự không nên là em...”

Tạ Đình Phong đã đi đến quán bar, anh muốn được yên tĩnh một chút, yên tĩnh hơn để suy nghĩ rõ ràng về những tơ vò trong lòng mình.

Bồi bàn đưa cho anh một ly cognac, Đình Phong cầm lên và nhấp một ngụm.

__Tại sao khi thấy cô ấy buồn thì mình lại ray rức?. Tại sao lúc cô ấy khóc thì lòng mình lại nhói đến thế??...

Những câu hỏi ấy cứ lộn quẩn trong đầu Đình Phong, anh nghĩ mãi mà không tìm được cho mình một câu trả lời thoả đáng, con tim và lý trí đang mâu thuẫn với nhau.

Tại khách sạn, một nhân viên đến gõ cửa phòng số 0032.

Tuyết Nhi nghe âm thanh thì đi ra mở cửa.

Người nhân viên cuối chào và đẩy bàn ăn vào trong.

“Good afternoon! This is your meal, wish you good appetite!” (Chào buổi chiều, đây là bữa ăn của quý khách, chúc quý khách ngon miệng.)

Tuyết Nhi không biết tiếng Anh nên chỉ gật gật vu vơ, rồi nói được hai chữ ” Thank you!”

“Biết thế hồi còn đi học mình cố gắng học thật giỏi tiếng Anh thì bây giờ đã tốt rồi.” Tuyết Nhi trầm nghĩ.

Sau khi nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Tuyết Nhi mới ngẩng ra nhìn vào bàn ăn.

“Những món này nhìn lạ quá. Nhưng Đình Phong vẫn chưa về, không biết anh ấy đã ăn gì chưa?”

Tuyết Nhi ngồi xuống bàn mà chóng cằm, cô đợi anh về, được một lúc thì chợt nghĩ ” Có lẽ anh ấy sẽ không về, mình ở đây cũng chỉ có một mình, anh ấy nhiều tiền đến vậy thì muốn ở một khách sạn khác cũng là chuyện bình thường.”

Tuyết Nhi đành ăn một mình, cô cầm lấy thìa và ăn một ít súp. Lát sau nhân viên lại vào thu dọn, trên bàn ăn hầu như còn nguyên.

Cô uống một chút nước rồi lại giường mà ngồi, căn phòng chống trải vô cùng, được một lúc cô lại đi đến cái bàn làm việc của Đình Phong trên đó có mấy cuốn sách và sổ ghi chép công việc của anh.

Tuyết Nhi nhẹ lật cuốn sổ, môi cô mỉm cười :” Đình Phong sao cái gì anh cũng giỏi vậy, đến nét chữ cũng rất đẹp thế này.”

Cô ngồi xuống cái ghế, đọc mấy cuốn sách triết lý gì đó rồi đến những cuốn kinh doanh...nhưng nói chung là hiểu trả được bao nhiêu.

Tích.(âm thanh khi cửa được mở bằng thẻ)

Tuyết Nhi giật mình nhìn ra hướng cửa. ” Đình Phong...”

Cô liền đứng dậy đi đến :

__ Anh đã ăn gì chưa?

Đình Phong lắc đầu.

__Anh..uống rượu à?

__Một chút.

Tuyết Nhi thấy anh có vẻ hơi say nên cô dìu anh lại giường,cô lo lằng cởi giày và áo khoác cho anh.

”Có phải vì em làm anh bức mình nên anh mới uống say không?.

Ngưng một chút cô nói tiếp “Em xin lỗi..em không nên như thế,không nên làm anh mệt mỏi...e..m....”

Đột nhiên cô tê người mở to đôi mắt,nhịp tim đập liên hồi.

Hơi thở của anh toả ra trên gương mặt cô,hai bàn tay đang đặt lên má của cô và đôi môi ấy đang vuôn vuốt trên môi cô.

Đình Phong đã bất chợt ngồi dậy,bất chợt hôn cô,bất chợt như khiến cả người cô đóng băng.

”Đình Phong anh say rồi,em là Tuyết Nhi.”

“Cô không muốn ư?”

Anh đẩy cô xuống nệm,nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt. Bờ môi anh chạm đến mọi góc cạnh trên gương mặt của Tuyết Nhi,cả người cô như đang nóng ran,hơi thở mạnh và gấp nhưng cũng xuất hiện sức mạnh của lý trí trong ái tình.

”Tuyết Nhi! Đình Phong chỉ đang say thôi,anh ấy không yêu mày thì điều này có nghĩa lý gì?

Mày chỉ là một món đồ chơi mà thôi,đồ chơi của men say.

Nhưng mình không cưỡng lại được,mình đã kết hôn thì sao lại không?

Hôn nhân cưỡng cầu,tình yêu cũng vậy bây giờ đến ái ân cũng chỉ là một đêm rồi quên hết ư? Mày muốn thế sao Tuyết Nhi,và rồi khi tỉnh dậy anh ấy sẽ nghĩ mày xấu xa như thế nào,mày chỉ đang lợi dụng để trối buộc anh ấy.

Không, mình không thể...Không.

Tuyết Nhi bật dậy,cô đẩy mạnh anh bằng tất cả sức lực của mình và chạy ra ngoài,trang phục sặc sỡ cô phải cố chỉnh lại cho vừa vặn để tránh ánh mắt của mọi người. Sau đó Tuyết Nhi thần thờ đi ra khuôn viên của khách sạn rồi ngồi xuống một cái ghế,tâm trạng đang rất rối bời.

“HẠ TUYẾT NHI?”.

Thật là một chuyện tình cờ đến không thể tưởng tượng,Xảo Tuệ cũng đang nghỉ ở khách sạn này. Khi Tuyết Nhi đi ra khuôn viên vô tình bị Xảo Tuệ nhìn thấy,cô ta như hết cả hồn vía vì cứ ngỡ mình bị ảo giác nhưng càng nhìn thì càng thấy đó là sự thật.

“Sao cô ta lại ở đây? Ôi mẹ ơi không lẽ cô ta biết mình đã hại cô ta nên mới đến đây để vạch trần mình?”

Xảo Tuệ chột vồ má bộp bộp ” Không đâu Xảo Tuệ mày nên bình tĩnh,Hạ Tuyết Nhi không thể nào biết được,không không...mình phải bình tĩnh,bình tĩnh..mình phải gọi cho Uyển Thanh ...”

Thế là Xảo Tuệ lấy điện thoại gọi cho Lâm Uyển Thanh.

“Uyển Thanh à,xin cậu đấy mau bắt máy đi mà....” Cô ta lẩm bẩm.

Lâm Uyển Thanh hiện đang nhảy nhót điên cuồng trong một buổi tiệc và cũng đã uống không ít..

“Uyển Thanh cậu có điện thoại này.” Một cô bạn ngồi ở bàn kê lớn.

Lâm Uyển Thanh nhắc thời phút lơ nhưng khi âm nhạc bỗng dừng lại vì chực chặt thiết bị,cô ta bị tuột hững nên mới loạn choạ đi đến chỗ bàn.

“Uyển Thanh cậu có nhiều cuộc gọi nhớ lắm đấy.”

Lâm Uyển Thanh hanh hách đưa tay vào lấy điện thoại,tâm trạng đang tức tối nên nhân tiện chút giận lên kẻ gây phiền.

“Alo...là đứa nào gọi vậy,tiểu thư đây không rảnh để hầu thoại mấy người,đồ phiền phức hắc ám,mau biến đi.”

“Uyển Thanh! Hạ Tuyết Nhi đang ở đây.” Xảo Tuệ nhanh chóng nói trước khi Lâm Uyển Thanh dập máy.

“Hạ.. Tuyết...Nhi..giết cô ta ..,tôi sẽ giết cô ta” Lâm Uyển Thanh đang say nên tâm trí không được tỉnh táo.

“Uyển Thanh cậu lý trí lại dùm mình ,Hạ Tuyết Nhi đang ở Tokio,nếu cô ta ở đây thì Tạ Đình Phong...”

Lâm Uyển Thanh nghe đến tên Tạ Đình Phong thì bỗng dưng chấn lại,cô ta hất một ly nước lên mặt cho tỉnh táo và nhìn lại vào điện thoại” là Xảo Tuệ ư ? Cậu nói gì về Đình Phong?”

“Cậu nghe cho kỹ Hạ Tuyết Nhi hiện đang ở Tokio,cô ta có thể đang ở cùng với Tạ Đình Phong tại đây.”

“Ở Tokio ? Mấy hôm nay mình không thể liên lạc được với Đình Phong thì ra bọn họ đã đến Nhật Bản,ha..Xảo Tuệ cậu hãy theo dõi bọn họ giúp mình. Sáng mai mình sẽ đáp chuyến bay đến Tokio.”

Xảo Tuệ ngạc nhiên thốt lên ” Hả? Cậu sẽ sang đây ư? ”

“Mình sẽ không để cho Hạ Tuyết Nhi được đất ý,đi trắng mặt sẽ là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của cô ta.. ”

Xảo Tuệ cúp máy,tay lại run run “Trời ơi có phải mình lại đang tự gây hoạ hay không? Cô ta sang đây lại định lôi mình vào thủ đoạn gì nữa đây,hợp đồng với JA còn chưa ký,trời ạ sao mình nông nổi quá vậy.”

41. Chương 40: Hokkaido

Lúc sau Tuyết Nhi đi vào trong phòng,khi đến trước cửa cô ngần ngại một chút,cô hít một hơi cho tự tin rồi đưa thẻ vào khe mở cửa.

“Là phòng 0032?” Xảo Tuệ thì thầm,cô ta đang lén theo dõi Hạ Tuyết Nhi cho đến khi cô ấy vào trong và đóng cửa lại thì Xảo Tuệ mới xoay người bỏ đi.

Bây giờ Tạ Đình Phong đã ngủ say,Tuyết Nhi ngồi xuống bên cạnh,cô thật nhẹ nhàng nâng đầu Đình Phong lên mà kê vào cái gối cho anh nằm thoải mái hơn,cô cũng kéo chăn đắp lại cho anh.

Cô ngồi yên ngắm anh một chút,trong lòng cảm thấy một niềm vui ấm áp không phải vì anh đã hôn cô nhưng là vì anh đã quay về,anh đã không bỏ cô lại một mình .

“Cảm ơn anh Đình Phong!” Tuyết Nhi thở thễ nói.

Sau đó cô nằm sang một bên,một ngày dài cô cũng đã mệt và đôi mắt dần chìm vào trong giấc ngủ.

Hôm sau :

Tại sân bay Tokkio lúc 8h 30 AM.

Một cô gái xinh đẹp đang kéo hành lý bước ra từ sân bay.Chiếc váy hở lưng màu đen tôn lên nét kiêu sa và quyến rũ,dáng đi sang chảnh và kiêu kỳ thu hút biết bao ánh nhìn từ xung quanh.

Lâm Uyển Thanh như đã nói,cô ta đáp chuyến bay đến Tokkio ngay hôm sau.

“Uyển Thanh mình ở đây.” Xảo Tuệ vẫy tay lớn tiếng gọi.

Lâm Uyển Thanh kéo hành lý đến.

“Chào Xảo Tuệ,cậu khỏe chứ?”

Xảo Tuệ cười cười đáp ” À mình khỏe cảm ơn cậu.”

“Chúng ta đi thôi.”

“Khoang đã.” Xảo Tuệ bỗng gọi lại

Lâm Uyển Thanh nhướn mày ” Sao thế?”

“Họ đã rời khách sạn từ lúc sáng sớm rồi.”

“Vậy cậu có biết họ đi đâu không?”

Xảo Tuệ liền trả lời ” Hình như họ đi về hướng Hokkaido. Mình đã lên cài thiết bị theo dõi lên chiếc xe của bọn họ.”

Lâm Uyển Thanh khoé môi cong lên “Xảo Tuệ cậu thật thông minh,mình sẽ đền bù xứng đáng.”

“Cậu đã cho mình JA rồi.”

“JA ư? Đến cả OneWay mình cũng có thể nhường cho cậu, chỉ cần cậu làm theo những gì mình muốn là được.”

Xảo Tuệ lấp bắp ” Hả..OneWay là..của cậu mà.”

“Thì đã sao,những thứ mình đang nắm giữ cậu không thể tưởng tượng được đâu,không gì là không thể với Lâm Uyển Thanh này.”

“Vậy chúng ta sẽ đến hokkaido luôn à.”

“Ừm.”

Xảo Tuệ nhanh nhẩu dẫn đường và còn kéo hộ va li cho Lâm Uyển Thanh,nghĩ đến OneWay cô ta như muốn rút cả tim,không ngờ vì Tạ Đình Phong mà Lâm Uyển Thanh đến OneWay cũng có thể đem ra để đặt cược “Lâm Uyển Thanh đúng là điên cuồng rồi như thế mình càng có cơ hội lợi dụng cô ta nhiều hơn.”

Theo lịch trình Tạ Đình Phong sẽ cùng Tuyết Nhi đi đến khu du lịch ở hokkaido vào hôm nay,Tosima tầm khoảng 7h đã đến đón hai người.

Tạ Đình Phong ngồi trên xe không nói lời nào với Tuyết Nhi,anh không phải là người khi uống say thì không nhớ gì nên chuyện đó khiến anh thấy áy náy trong lòng,anh không hiểu rốt cuộc là mình đã nghĩ gì mà lại hành động lỗ mẫn như vậy.

Trong khi Đình Phong chỉ đang hướng tầm nhìn ở đằng trước thì Tuyết Nhi lại chỉ đang nhìn anh,hôm nay anh không ngồi cùng hàng ghế với cô mà chọn ghế trước để ngồi. Tuyết Nhi cũng muốn nghe anh giải thích hành động ấy là tại sao? Anh đã nói là không có hứng thú với cô kia mà,trả nhẽ khi có men say thì anh mới có cảm giác với cô hay là anh đã nhìn cô bằng ánh mắt đối với Lâm Uyển Thanh,nếu vậy thì anh đã đem cô ra để làm thể thân thôi sao?

Tuyết Nhi cứ nghĩ nhưng cũng chỉ dừng những câu hỏi ấy trong đầu,cô căn bản là không giám hỏi Đình Phong,nếu anh ấy muốn nói thì tự khắc anh ấy sẽ nói thôi,cô có hỏi thì cũng chỉ làm cho cả hai thêm khó xử .

Sau khi đã đến hokkaido hai người lại tiếp tục di chuyển đến một lữ quán cao cấp ở khu Asarikawa onsen.

Tại đây nhân viên đều mặt trang phục truyền thống kimono của Nhật Bản. Hai người được đón tiếp một cách rất chu đáo, Tuyết Nhi từ từ đảo nhìn xung quanh, cô rất ngạc nhiên, tầm mắt như được mở rộng. Nơi đây vô cùng tinh tế, màu sắc và sự cổ điển của Lữ quán mang lại cho con người ta một cảm giác rất yên bình.

Họ đi vào phòng của mình và sắp xếp hành lý, ba ngày trăng mật sẽ bắt đầu từ nơi này.

Đình Phong thở ra rồi tựa lưng vào cái ghế sofa, trông anh có vẻ mệt mỏi.

Tuyết Nhi thì vẫn vậy im phăng phắt, từ lúc sáng cho đến lúc này cô cũng chưa hề lên tiếng. Căn phòng mà cô đang thấy mờ ảo hơn khách sạn trước, chỉ có một màu ánh sáng vàng nhạt hơi tối tối một chút, bầu không khí này có thể miêu tả bằng hai chữ lãng mạn. Đây đúng là nơi dành cho các cặp đôi nghỉ ngơi khi đi trăng mật, chợt cô nâng ánh mắt nhìn về cái giường với tấm drap màu đỏ cam, nhưng có đến hai cái.

Tuyết Nhi đi tới ngồi xuống một trong hai cái giường rồi bỗng thở phào, trong đầu thầm nghĩ "Như thế này cũng tốt, ích ra Đình Phong sẽ cảm thấy dễ chịu hơn."

Tuy cô rất thích được ngủ bên cạnh Đình Phong nhưng cô cũng không muốn làm anh khó chịu.

Cô ngả người xuống nệm, ánh đèn huyền ảo làm mắt cô lơ mơ cả đi. Tuyết Nhi lại kéo chăn phủ lên mặt "Ồi cái chăn này thơm quá!"

Tạ Đình Phong mở mắt, anh nghiêng sang bên nhìn Tuyết Nhi.

"Tuyết Nhi!" Anh cất giọng gọi cô.

Tuyết Nhi bỗng kéo chăn xuống nhìn qua Đình Phong, đôi mắt long lanh đợi chờ câu nói tiếp theo.

"Hôm qua...cô ổn chứ?" Đình Phong có phần ái ngại trong lời nói.

"Em tưởng anh đã quên chuyện đó, thì ra anh vẫn nhớ à."

"Khi đó vì tôi say nên..."

Tạ Đình Phong đang nói thì Tuyết Nhi đã dành lời:

"Em biết mà. Em không trách anh, nhưng có phải khi đó anh đã nghĩ... em là cô ấy không? __À mà thôi, chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa."

"Không quan trọng ư?" Đình Phong hơi khó hiểu.

"__Vì anh bảo là không có hứng thú gì với em."

__Em muốn hỏi vì nghĩ biết đâu là không phải nhưng chắc là em đã hoang tưởng, đầu óc lúc nào cũng hoang tưởng giống như anh hay nói, nên chuyện đó anh đừng nhớ nữa."

Ngữ điệu của Tuyết Nhi rất lạnh lùng, cô cố tỏ ra cho anh thấy sự vô cảm trong từng câu chữ thốt lên, có lẽ cô ấy đã bị những lời nói kia của Đình Phong làm cho tổn thương cho nên cô muốn giữ một khoảng cách xa hơn với anh ấy.

Tạ Đình Phong bất giác không thể nói lời nào, trước giờ chỉ có anh là tỏ ra lãnh đạm với cô nhưng bây giờ khi nhận được sự lạnh nhạt này thì cảm giác không dễ chịu chút nào.

Đình Phong đứng dậy đi đến mở cửa sổ để hít thở một chút không khí trong lành, nhưng trong lòng anh tại sao lại nặng trĩu thế này.

Địa điểm tiếp theo Otaru kihinkan.

Tuyết Nhi và Tạ Đình Phong chỉ nghỉ ngơi khoảng 15p ở Lữ quán, sau đó cả hai đã đến Otaru kihinkan để chụp ảnh kỷ niệm.

Tại đây Tuyết Nhi được mặc một bộ kimono màu hồng, trên tóc cài hoa trắng trông cô ấy xinh xắn như một nàng công chúa.

Đình Phong lòng bỗng xao xuyến khi ngắm nhìn cô ấy, nụ cười tươi tắn của cô đi sâu vào tâm trí của anh ”
Không ngờ cô ấy mặc trang phục này lại dễ thương như vậy”

Đình Phong mặc bộ kimono màu xanh sẫm bước đến nắm lấy tay của Tuyết Nhi, cả hai xoay qua bên nhíp ảnh để chụp một bức hình, sau đó hai người tham quan những bức tranh về phong cảnh được trưng bày tại đây, bên trên trần nhà cũng có những họa tiết vô cùng tinh tế và bắt mắt.

Họ không những được chụp hình, Tosima còn quay lại video, cái này là do ông Tạ yêu cầu, cả hai coi như đang diễn một MV ngắn để cho ông được vui. Tạ Đình Phong đi đâu cũng nắm chặt tay của Tuyết Nhi kèm theo cả nụ cười cho vừa.

Khi tham quan bên ngoài Otaru Tuyết Nhi thật sự được mở man tầm mắt, nơi đây trồng rất nhiều hoa với đầy đủ sắc màu rực rỡ. Tuyết Nhi rất vui khi được cùng Đình Phong đi dạo ở đây, không biết Đình Phong cảm thấy thế nào nhưng nụ cười trên môi cô đều xuất phát từ tận đáy lòng, cô thật sự rất hạnh phúc không hề dối gian.

Khi chuyển tham quan đã kết thúc, Đình Phong và Tuyết Nhi lại quay về Lữ quán lúc này.

Bây giờ đã là buổi tối, Tạ Đình Phong đã đi tắm trước còn Tuyết Nhi thì đang ngồi xem các bức ảnh đã chụp, đôi mắt ánh lên tia cười, cô chăm chú xem thật kỹ từng bức hình, bức nào cũng đẹp, bức nào anh ấy cũng cười.

“Ông nói rất ích khi nhìn thấy Đình Phong cười, nếu ông xem được những bức hình này chắc chắn ông sẽ vui lắm đây.”

“Someone wants to meet you.” (Có người muốn gặp cô.)

Tuyết Nhi bỗng ngẩn lên, nét mặt đầy ngỡ ngàng vì cô nghe chẳng hiểu gì.

Nhân viên phục vụ cũng khó xử vì xem ra vị khách này không hiểu mình nói gì rồi.

“Your friend” (Bạn của cô).

Nhân viên cố nói cho cô hiểu.

“Freind..à là bạn sao? Nhưng freind?... tôi thì có bạn gì ở đây?”

“Please follow me!” (Xin hãy theo tôi.)

Cũng may Tuyết Nhi cũng biết bập bẹ vài chữ Anh ngữ nên cũng đoán được câu này có nghĩa là gì, cô đứng dậy hoang mang đi theo nhân viên ấy ra ngoài.

“Thi Thi là mình đây.”

Khi ra bên ngoài một cô gái kỳ lạ đã ôm chầm lấy Tuyết Nhi, cô ta kéo Tuyết Nhi sang một bên.

Không ai khác cô gái này chính là Xảo Tuệ, cô ta đội một cái mũ vành và đeo cặp kính râm to, nếu như không tháo kính xuống thì sẽ khó nhận ra cô ta trong khi Tuyết Nhi chỉ từng gặp qua Xảo Tuệ có mỗi một lần.

Tuyết Nhi sững sờ nhìn cô gái kia rồi nói ” Xin lỗi! Tôi không phải là Thi Thi, cô tìm nhầm người rồi.”

Truyện được cập nhật sớm nhất tại Wattpad.com nhé các bạn.

Tác giả : Minado7

42. Chương 41: Anh Yêu Cô Ta

“Xin lỗi! Tôi không phải là Thi Thi, cô tìm nhầm người rồi.”

Tuyết Nhi định quay lại vào trong nhưng Xảo Tuệ cố tìm cách níu chân cô ấy để cho Lâm Uyển Thanh thừa cơ hội lên vào Lữ Quán.

” Thi Thi cậu sao thế? Không nhận ra mình à.”

Tuyết Nhi hoang mang ” Tôi không biết cô là ai và tôi cũng không phải là Thi Thi,xin đừng làm phiền tôi nữa.”

Xảo Tuệ cứ nắm lấy hai tay của Tuyết Nhi và luôn miệng gọi cô ấy là Thi Thi.

Tuyết Nhi bức xúc với cô gái kỳ lạ cứ níu kéo cô không buông, thật làm cô khó xử.

Trong khi ấy Đình Phong bước ra từ phòng tắm,anh lau mặt rồi choàng khăn lên cổ nhưng khi để ý thì anh phát hiện không thấy Tuyết Nhi đâu.

Anh ngẫm nghĩ một chút rồi đi tới bàn lấy điện thoại.

_Tosima anh có đưa thiếu phu nhân đi đâu không?

_ Dạ không thưa thiếu gia.

Đình Phong bỗng nhíu mắt.

_Không ư?

_Vâng. Nhưng có chuyện gì vậy thiếu gia? Không thấy thiếu phu nhân sao ạ?

_ Có lẽ cô ấy đã đi dạo đâu đó,Tosima tôi cũng đang có việc cần anh làm nên hãy tới Lữ Quán đi.

_Vâng thưa thiếu gia.

Đình Phong tắt điện thoại,trong lòng thấy không yên” Hạ Tuyết Nhi cô đi đâu vậy?”

Vì lo lắng nên Đình Phong đã cởi chiếc áo choàng tắm thay vào đó là một bộ trang phục chỉnh chu để đi tìm Tuyết Nhi.

_Cốc cốc..

Đình Phong bỗng nhướng mắt,cảm giác lo lắng tự dưng dịu đi,anh nghĩ đó là Tuyết Nhi nên liền đến mở cửa.

“Cô đã đi ...”

Lời nói bị nghẹn lại bằng một nét kinh ngạc đến khựng cả cửa miệng.

Cô ta thẳng thường bước vào,ánh mắt lả lơi và động tác thật nhanh chóng.

Lâm Uyển Thanh đột ngột vòng tay ôm lấy cổ của Tạ Đình Phong,đôi chân nhón cao và môi liên tục vuốt mãnh liệt bờ môi của chàng trai.

Tạ Đình Phong đứng đơ người một chút nhưng sau đó anh đã nhanh đẩy cô ta ra.

“Tại sao em lại ở đây?” Hàng chân mày anh cau lại vô cùng khó tin với sự hiện diện này.

Lâm Uyển Thanh nhếch môi cười rất tỉnh ” Anh vui lắm đúng không?”

Đình Phong hiện tại chỉ cảm thấy khó xử,cô ta đột nhiên xuất hiện anh không hề ngờ đến nhưng tình cảnh này thật không nên tiếp diễn.

“Uyển Thanh chúng ta hãy gặp nhau sau đi,hiện em đang ở khách sạn nào thì hãy quay về đó,tôi anh sẽ đến rồi chúng ta nói chuyện rõ hơn vậy.”

“Không em muốn bên cạnh anh,anh ở chỗ này thì em cũng sẽ ở chỗ này,em không muốn rời xa anh nữa. Đình Phong! em thật sự không muốn xa anh thêm giây phút nào nữa.”

Lâm Uyển Thanh dùng giọng điệu ủy mị và hàng lệ rưng rưng nơi hốc mắt để trói buộc người đàn ông.

“Uyển Thanh à không nên như vậy.”

Cô ta bất chấp lời nói của Đình Phong mà tiếp tục dùng nụ hôn gợi tình với anh.

“Ấy ấy cậu đừng đi mà Thi Thi..”

Tuyết Nhi cố dặt tay ra,cô đến nhìn nhó mà quay vào trong mặc kệ cho tiếng gọi của Xảo Tuệ.

Tuyết Nhi bực bội vì cô kia quá lầy,cô đi cũng hơi lâu nên chắc Đình Phong đang tìm,rồi không khéo lại nổi giận mắng cô là phiền đến anh ấy cho mà xem.

Tuyết Nhi nghĩ thế thì đi nhanh vào trong,khi gần đến phòng cô thấy cửa hình như không khép.

“Không lẽ Đình Phong đã ra ngoài tìm mình ư? Thôi chết rồi anh ấy chắc cáu lắm đây.”

Nhưng khi cô vừa tiến đến cửa thì...

Một mũi tên vô hình bỗng chốc xuyên qua tim cô,mũi tên của một cảnh tượng kinh hoàng.

Tạ Đình Phong và Lâm Uyển Thanh đang hôn nhau.

Nhưng bất chợt Đình Phong bắt gặp ánh mắt rưng rộ của Tuyết Nhi thì tim anh liền nhói lên.

“Tuyết Nhi..” Đình Phong bỗng gọi

Lâm Uyển Thanh quay sang thấy cô ấy thì trơ trên đá long nheo với Tuyết Nhi một cái như một sự thách thức của cái gọi là đồ của cô ta thì vốn sẽ là của cô ta,Lâm Uyển Thanh lại dừng dừng ôm lấy người Đình Phong cố tình sát muối lên nỗi đau của Tuyết Nhi.

”Đình Phong em rất nhớ anh,hay là đêm nay....em ở lại đây được không?”

“Uyển Thanh em đừng gây rối nữa.”

Tạ Đình Phong cứ bị cô ta quẩn lầy,anh rối bời khi phải đối diện với cả hai người nhưng lúc này anh lại chỉ đang nghĩ đến cảm xúc của Tuyết Nhi.

Hạ Tuyết Nhi vì thấy cảnh tượng này mà lòng tan nát, tim cô đau nhói đến thất lại ,cô còn không kịp nói gì chỉ có nước mắt đang cố nén lại nhưng vẫn không kiềm được. Cô đau lòng chạy ra ngoài,một tay che lấy miệng mà bật khóc.

“Tại sao lại đối xử với em như vậy?Thì ra hai người đã hẹn nhau từ trước nhưng sao cứ phải để em thấy? Sao cứ phải làm trái tim em đau đớn thế này?”

Cô ấy rất đáng thương,ngoài trời thật lạnh lẽo tiếng khóc đến xót cả lòng,cô giờ chỉ muốn được về ,cô muốn đi khỏi nơi này để họ không bị làm phiền. Bây giờ cô mới hiểu thật rõ ràng về tình cảnh hôn nhân giấy tờ là thế nào,cô đối với anh cũng chỉ là một cái tên trên giấy hôn phú,hôn nhân vốn dĩ nên xây dựng bằng tình cảm từ hai phía,ngay từ đầu cô không nên cố chấp mà cưỡng cầu,không nên bỏ qua lời khuyên của chị Diệp bây giờ tự nhận lấy đau khổ cũng là điều khó tránh khỏi.

“Thì Thi lên xe đi!”

Xảo Tuệ lại đang tìm cách tiếp cận Hạ Tuyết Nhi.

Vì quá buồn lòng nên Tuyết Nhi trả nghĩa gì nữa,cô chỉ muốn ra khỏi đây nên đã bỏ qua mọi do dự mà bước lên xe của Xảo Tuệ.

Sau khi Tuyết Nhi vừa đi thì Tạ Đình Phong đã chạy ào ra ngoài.

Anh đảo mắt nhìn bốn phương tứ phía để tìm Tuyết Nhi nhưng tất nhiên là không thấy,hơi thở gấp gấp anh vô cùng lo lắng mà lớn tiếng gọi lên ” Tuyết Nhi cô ở đâu? Tuyết Nhi..!”

Đình Phong đã phải chạy xung quanh để tìm Tuyết Nhi,không thấy cô ấy lòng anh như lửa đốt,tâm trí rối tung, anh cứ chạy cứ gọi nhưng vô ích, cuối cùng anh đành thất vọng quay về Lữ Quán,lúc này anh cần phải suy nghĩ thấu đáo hơn mới có thể tìm được Tuyết Nhi.

“Anh về rồi à,sao sắc mặt anh mệt mỏi thế kia?” Lâm Uyển Thanh thẳng thừng nói như không có chuyện gì.

Tạ Đình Phong thở ra một hơi dài mệt mỏi,anh thốt lên ba chữ nhạt nhẽo:

“Về giùm anh.”

Lâm Uyển Thanh nét mặt hơi sượng đi,cô ta nói ” Tại sao em phải về?em đến đây là vì anh mà.”

“Anh đã nói là sẽ tự đến gặp em,anh rất ghét sự việc không được sắp xếp như thế này,nếu bây giờ em không đi mà vẫn muốn ở lại đây thì em cứ ở đi.”

Đình Phong lấy điện thoại rồi bỏ đi với ánh mắt đang bao trùm nộ khí. Lâm Uyển Thanh đành thôi chiêu giả mù,nên cũng lộ rõ tâm can mà thét lên:

“Anh đi tìm cô ta? ”

Đình Phong dừng lại bước chân,đôi mắt hơi liếc qua bên ”Cô ấy cần anh.”

Bốn chữ ấy ngược lại như lưỡi dao bén nhọn khứa vào da thịt của Lâm Uyển Thanh,cô ta điên tiết lên khi Đình Phong vừa dứt câu đã rời đi.

Cô ta chạy theo anh rồi kéo lấy cánh tay:

_Anh còn yêu em không?

_Anh nói đi. Cô ta gào lên

Đình Phong nghiêm mắt nhìn thẳng vào Lâm Uyển Thanh :

_ Anh xin lỗi.

Tạ Đình Phong lạnh lùng gạt tay cô ta ra rồi cứ thế mà bỏ đi.

Lâm Uyển Thanh đơ người khụy chân xuống sàn rồi bật khóc trong sự oán giận điên cuồng.

_Anh đã yêu cô ta,anh yêu cô ta ...Không đúng người anh yêu là em,duy nhất là em mà,là em mà...

Cô ta vừa khóc và thét gào khiến cho một nhân viên phải đến xem thử.

_Are you okay? (Cô không sao chứ?)

Lâm Uyển Thanh bóp chặt lòng bàn tay như đang muốn một chuyện gì đó tàn khóc,cô ta đứng dậy đi một cách như người mất hồn ra khỏi Lữ Quán.

_Alo Uyển Thanh à,mình đã làm theo lời cậu rồi,cô ta sẽ bị hù dọa một phen khiếp hồn.

Xảo Tuệ gọi đến khoe khoang công lao nhưng đột nhiên môi cô rung lên bần bật bởi một âm thanh đáng sợ truyền đến .

“Bảo bọn nó hủy hoại Hạ Tuyết Nhi nếu không tôi sẽ hủy hoại cậu, Xảo Tuệ à nghe rõ rồi chứ?”

“Gì..? Gì cơ ...à không không mình hiểu,hiểu..hiểu rồi. ”

Xảo Tuệ đưa điện thoại xuống mà hồn vía vẫn chưa kịp thu về.

”_Sao tự dưng giọng điệu của Lâm Uyển Thanh lại rùng rợn như vậy,mình có gọi nhầm số không nhỉ? Không lẽ nào.

_Uyển Thanh cô sẽ hủy hoại tôi ư? Không đạt được mục đích của cô thì lấy tôi ra để đe dọa. Nếu đã như thế Xảo Tuệ này đành đâm lao thì phải theo lao rồi,Hạ Tuyết Nhi tôi xin lỗi,tôi không muốn hại cô nhưng tôi không còn cách nào khác”

Thành thật xin lỗi các bạn vì bây giờ mới up được chương,đáng ra Au đã up lúc sáng nhưng bị báo lỗi nên không thể đọc được. Các bạn thông cảm cho Au nhé!

43. Chương 42: Khi Tình Yêu Bắt Đầu

Ở một khu nhà bỏ hoang, cô tựa đầu và liu liú đôi mắt, mùi thuốc mê vẫn còn thấp thoáng trong khứu giác. Hạ Tuyết Nhi tỉnh lại sau khi bị Xảo Tuệ đưa đến nơi hoang vắng, cô tỉnh táo hơn thì mới biết mình đang bị trói.

Hai tay Tuyết Nhi bị trói ngược vào một cây trụ bê tông đã bị sức mẻ vài phần. Tuyết Nhi sợ hãi, cô cố dùng sức nhúc nhích đôi tay cho dây thừng lỏng đi nhưng chúng đã trói rất chắc, cô không cách nào làm được mà tay còn bị siết đau hơn.

Tuyết Nhi run rẩy vì không biết chuyện gì đã xảy đến. Cô gái đưa cô đến đây có thù oán gì với cô mà lại hại cô như vậy?

“Đình Phong cứu em với... !”

Nhớ đến người cô nương tựa duy nhất ở nơi này là Tạ Đình Phong nhưng một sự vô vọng xuyên thấu trong cõi lòng.

“Không . Anh ấy giờ đang ở bên cạnh người mà anh thương nhớ nhất, mình không quan trọng, không là gì cả.”

Nước mắt chưa xót và đặng đặng rơi xuống vành môi hồng và khẽ đọng lại dưới cằm.

Cô đưa mắt nhìn quanh và chỉ thấy đây là một nơi vắng lặng đến rợn người, sự sợ hãi quây quẩn tâm trí, cô phải nghĩ cách để thoát khỏi đây nhưng đến cả chân cũng bị trói thì cô phải làm sao bây giờ?

Lộp cộp..

Tuyết Nhi giật mình liền đưa mắt về hướng phát ra tiếng động.

Có ba gã với bộ dạng trong trã khác gì là côn đồ đang tiến đến chỗ cô ấy.

Bọn chúng vừa cười vừa dòm cô bằng ánh mắt dâm dăng tồi tệ.

“ ” (Cô em này xinh đấy chứ?)

Một gã đang nói với tên kế bên bằng tiếng Nhật.

“ ?” (VẬY ĐỨA NÀO MUỐN THỬ TRƯỚC?)

“Ha ha..ha ” (ha ha..Nhường đại ca chứ)

Một trong ba tên liền tiến tới, hấn đảo cặp mắt thèm thuồng lên ngực của Tuyết Nhi rồi đưa tay vuốt mặt cô một cái.

Tuyết Nhi sợ hãi thốt lên ” Các người định làm gì?”

Đương nhiên cô ấy không hiểu những gì bọn chúng nói thì bọn chúng cũng không hề hiểu những lời cô nói.

Cả ba nhìn nhau cười sặc sụa.

Tạ Đình Phong quanh đi quẩn lại khu vực gần Lữ Quán để tìm Tuyết Nhi nhưng đây là một đất nước hoang toàn xa lạ thì cô ấy có thể đi đâu được, trong khi cô ấy không có tiền và điện thoại thì cũng không.

Nghĩ đến điện thoại tự dưng Tạ Đình Phong bực tức, anh mang tiếng là tài phiệt mà không mua lấy cho vợ một cái marphone, anh đã quá vô tâm với Tuyết Nhi cảm giác ân hận nó cứ dày vò trong lòng, anh muốn tìm được cô ấy, nhất định phải tìm được cô ấy.

Cuối cùng Đình Phong quyết định lên một chiếc taxi để đi xa hơn tìm Tuyết Nhi, anh hy vọng cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì bất chắc

_Let's run a little slow, I need to look outside . (Anh hãy chạy chậm một chút, tôi cần quan sát bên ngoài)

_Okay. (Được)

Tạ Đình Phong theo chiều của chiếc taxi hướng tầm nhìn ra ô cửa để tìm kiếm Hạ Tuyết Nhi.

“Cô đang ở đâu vậy?”

Chiếc xe của Xảo Tuệ đậu ở bên ngoài gần khu nhà hoang.

Đôi mắt Xảo Tuệ nhủu nhẹ liếc nhìn qua cửa kính, ánh mắt hướng về nơi mà cô ta đã gây ra một tội ác. Nhưng không, phải là tội ác thứ hai mới đúng.

“Hạ Tuyết Nhi tôi và cô không thù không oán nhưng có một điều nghiệt ngã vì cô là vợ của Tạ Đình Phong thì Lâm Uyển Thanh sẽ không để cô được an lành, có trách thì hãy trách họ Lâm đó, tôi cũng chỉ là người bị lôi kéo thôi.”

Xảo Tuệ có chút ray rức nhưng cuối cùng vẫn nhấn tâm khởi động xe chạy đi mất hút.

Hoàng hôn buông xuống, một sự u ám phủ quanh nơi vắng vẻ không người qua lại.

Ba tên lưu manh được trả thù lao chỉ để cưỡng hiếp Tuyết Nhi, cái này không chỉ dừng lại ở hai chữ cưỡng hiếp mà nói đúng hơn đó là hiếp dâm tập thể. Lần lượt từng tên sẽ thay nhau để cưỡng hiếp cô ấy.

Tên thứ nhất mặc áo thun nâu được hai tên còn lại gọi là đại ca, hắn ban đầu nhẹ nhàng cởi dây cho Tuyết Nhi nhưng sau đó hai tên còn lại liền khống chế cơ thể cô ấy, một tên giữ lấy hai tay, tên còn lại thì giữ hai chân mặc cho Tuyết Nhi la hét thảm thiết nhưng đối lại cô càng ra sức kêu gào, ra sức trống cự thì chúng lại càng hưng phấn.

Tên đại ca thô tục lắc lư vùng mông rồi nhanh tay kéo kích cởi quần ngoài quăng ra một bên.

Tuyết Nhi khiếp sợ vô cùng, cô liên tục kêu lên trong tiếng khóc :

”Cứu tôi với! Làm ơn ai đó cứu tôi với.”

Cô khóc thét, khóc đến nghẹn cả cuốn họng, cô lại phải van xin bọn chúng

“Xin hãy buông tha cho tôi, tôi xin các người mà...”

Bọn chúng chỉ cười khằng khặc và còn chảy cả nước dãi. Tên khốn kia còn để lộ lại quần sọt trắng, hắn nẩy của quý lên một cái rồi lè lưỡi khêu khích sự thèm thuồng của hai gã còn lại, bọn chúng còn hò reo cổ vũ cho hành động dâm dục hèn hạ.

Hắn tiếp tục lột bỏ cái quần nhỏ và áo thun ra trần trụi, Tuyết Nhi đau đớn siết chặt lấy hai mắt, cô nghĩ thà rằng mình chết còn hơn là để chúng làm nhục.

Hắn thô thiển nhào đến cố gắng lột xé trang phục của Tuyết Nhi, trong khi cô đang dùng hết sức lực cuối cùng của mình để dây dụa.

“Buông tôi ra tên khốn, buông tôi ra. Dừng lại đi... các người hãy dừng lại đi mà..”

Đột nhiên một cái bóp thật mạnh của một lực đập từ khúc gỗ, dánh xuống tấm lưng tên đang giữ chân của Tuyết Nhi.

__Áaaaaaa. Hắn thét lên.

Tên đại ca liền ngoảnh mặt lại thì ngay tức khắc nhận một cái bộp của khúc gỗ vào đầu, hắn ngã lộn ra bất tỉnh nhân sự.

Tên còn lại phải thả tay của Tuyết Nhi ra mà nhào tới tấn công.

Tosima là cao thủ karate nên bọn này hôm nay xong đời. Anh ta vô cùng phần nộ khi nhìn thấy tình trạng của thiếu phụ nhân nên tức giận ra đòn rất giữ dội với hai tên côn đồ, bọn chúng đều bị đánh cho què chân đến lết cũng không nổi mà chỉ có thể nằm đó mà la hét.

Tosima trong lúc vô tình quay lại Lữ Quán đã thấy Tuyết Nhi lên một chiếc xe kỳ lạ nên anh ta đã thử theo dõi xem thế nào, ai ngờ bị mất dấu mãi đến lúc này mới tìm ra được thiếu phụ nhân nhưng cũng may chuyện tồi tệ vẫn chưa xảy ra.

“Thiếu phu nhân cô có sao không?”

Tosima chạy đến chỗ Tuyết Nhi đỡ cô ấy ngồi dậy.

Vì quá kinh sợ nên Tuyết Nhi bị sốc, cô ngập ngừng thanh âm trong sự hốt hãi.

“To...sima..cứ..u tô..i”

“Thiếu phu nhân đừng sợ, tôi sẽ đưa cô về.”

Tosima dùng áo khoác, khoác lên cho cô rồi đỡ cô đứng dậy.

Anh ta dìu cô từ từ ra ngoài xe. Chân Tuyết Nhi run rẩy lạng chạng đi không được vững, cô vô hồn bước vào trong xe.

Còn những kẻ xấu kia đã bị Tosima trói lại hết, anh điện cho cảnh sát khu vực đến tóm bọn chúng sau đó nhanh chóng chạy ra xe.

Trong khi theo dấu chiếc xe của Xảo Tuệ, Tosima đã gọi cho thiếu gia nhưng lại không liên lạc được cho Đình Phong, Tosima đã không hề biết tại Lữ Quán khi Đình Phong chạy ra ngoài tìm Tuyết Nhi lúc đầu anh đã không mang theo điện thoại và cuộc gọi của Tosima đã bị Lâm Uyển Thanh xử lý cùng với tin nhắn, cô ta đã xóa và tắt nguồn điện thoại của Đình Phong.

Tosima cho xe chạy đi và tiếp tục điện lại cho thiếu gia.

_Alo Tosima tôi nghe đây.

Tạ Đình Phong đã nhận được cuộc gọi.

Tosima lập tức thông báo :

_Thưa thiếu gia hiện tôi đang ở cùng với thiếu phu nhân.

_Anh đã đưa cô ấy đi sao?

_Không thưa anh. Tôi tìm thấy thiếu phu nhân tại một khu nhà hoang và cô ấy đã...(Tosima bỗng ngập ngừng.)

_Đã thế nào? . Giọng Đình Phong trở nên lo lắng.

_Cô ấy xem chút nữa là bị cưỡng hiếp tập thể.

_Anh vừa nói là cưỡng hiếp ư?

_Vâng nhưng cũng may tôi đã đến kịp, hiện tại tinh thần cô ấy đang rất hoảng loạn thưa thiếu gia.

Tạ Đình Phong siết chặt tay thành nắm đấm một cách giận giữ.

_Là bọn khốn nào?

_Tôi đã liên hệ với cảnh sát để tóm chúng rồi thưa thiếu gia, hiện tôi sẽ đưa thiếu phu nhân về lại Lữ Quán.

Tạ Đình Phong thoát nghĩ đến Lâm Uyển Thanh nhưng có lẽ cô ta sẽ không giai dẫn mà vẫn ở Lữ Quán nên anh cũng chấp nhận với Tosima và ngay lập tức yêu cầu taxi quay trở lại.

30 phút sau .

Tosima cho xe đậu vào một chỗ phù hợp rồi vòng ra sau mở cửa cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi bần thần bước xuống xe, nỗi sợ vẫn còn khiến cô khiếp đảm nhất thời chưa thể bình tâm.

Khi cô vừa vào đến phòng được một lát thì Đình Phong quay về, anh bước xuống taxi liền chạy nhanh vào .

Nhìn thấy Tuyết Nhi, Đình Phong dùng dùng tiến tới túm lấy vai cô. Đôi mắt anh man sự giận giữ ập thẳng vào Tuyết Nhi, giọng nói gáy gắt thốt lên:

“Tại sao cô lại tự ý đi lung tung như vậy hả?”

Tuyết Nhi rớm nước mắt, cô uất ức liền lớn giọng đáp trả:

“Phải !em là như vậy đó,anh vừa lòng chưa?”

“Cô lúc nào cũng khiến tôi phải lo lắng,nếu cô không tự ý bỏ đi thì đã không gặp bọn lưu manh,nếu bị hại thì cô sẽ thế nào đây?”

“Thì em sẽ biến mất khỏi cuộc đời của anh,anh sẽ được tự do và...”

Đôi mắt ướt nhoà bỗng mở tròn,anh không để cô nói hết mà tức khắc đặt nụ hôn táo bạo lên môi cô.

Tuyết Nhi co tay đập đập vào người Đình Phong nhưng anh mặc kệ,anh nắm chặt hai tay cô và kéo cô đến sát hơn liên tục ức hiếp cô ấy bằng nụ hôn của mình.

Tuyết Nhi nhăn hàng mày,cô phần nộ dùng sức vung thật mạnh tay để Đình Phong dừng lại.

Tạ Đình Phong bất giác buông cô ấy ra.

”Anh lại say ư? Lại xem em là Lâm Uyển Thanh sao? Đình Phong anh thật quá đáng.

.Em là Hạ Tuyết Nhi là cô gái không hề có vị trí trong tim anh,anh rõ điều đó cơ mà.Tại sao anh cứ làm thế với em,đùa cợt em như vậy anh thấy vui ư?”

Đình Phong nghe từng lời cô ấy nói mà đau lòng,anh bỗng ôm chặt cô vào lòng nhỏ nhẹ nói một câu:

“Anh xin lỗi!”

“Buông em ra đi,anh đang muốn gì nữa đây.”

Tạ Đình Phong đột ngột hành động như vậy làm Tuyết Nhi rất hoang man nhưng cô chẳng thể nào hiểu được suy nghĩ của anh ngoài việc anh nói không có hứng thú với cô,không có tình cảm với cô.

“Sau này không được đi xa anh như vậy nữa,cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra anh cũng không cho phép em lang thang bên ngoài. Cho dù có khóc thì cũng hãy khóc trong lòng của anh,cho dù anh có ức hiếp em thì cũng không để ai khác có quyền ức hiếp em.”

Tuyết Nhi nghe xong thì bở ngỡ mà cũng không thiếu nét ngạc nhiên trên gương mặt.

“Anh muốn trói buộc em ư?”

“Em là gì của anh?” Đình Phong bỗng hỏi.

“Là vợ trên danh nghĩa..”

“Vậy em xem anh cũng như thế sao?”

Tuyết Nhi im lặng không trả lời câu hỏi ấy.

“Từ bây giờ em hãy xoá hai chữ danh nghĩa ấy đi .”

Tuyết Nhi bị sốc tập hai khi lời đó thốt ra từ chính miệng của anh,bỗng dưng và mọi thứ thật bỗng dưng,chắc có lẽ cô lại đang chiêm bao và tất cả cũng chỉ đến sáng mai là tan biến nhưng sao khi nhìn vào ánh mắt của anh khi cảm nhận sự ấm áp trong lòng của anh thì cô lại tin,cô tin đây là sự thật nhưng cô cũng không dám vượt quá giới hạn vì cô đã hiểu tình yêu là thứ không thể cưỡng cầu.

44. Chương 43: Anh Có Ghét Em Không?

Anh nói lỏng cánh tay buông Tuyết Nhi ra.

Hạ Tuyết Nhi chỉ lặng yên như bị đóng băng,đôi mắt băng khoảng nhìn thẳng vào anh.

Tạ Đình Phong đưa tay nhẹ vuốt mái tóc cô :

“Em vẫn thích nhìn anh như vậy sao?”

Tuyết Nhi vội xoay mặt qua bên:

“Em chỉ vô tình thôi”

“Anh đâu có cấm việc em nhìn anh,em rồi lên làm gì?”

Tuyết Nhi xoay người ra sau ,giọng then thùng thốt lên ” Em muốn đi tắm .”

”Em đi đi. Xong rồi thì chúng ta sẽ đi ăn tối.” giọng nói nhẹ nhàng thốt lên.

Lúc sau Đình Phong đưa Tuyết Nhi đến một phòng ăn riêng.

Tại đây phục vụ mang lên những món ăn rất đặc biệt man đậm phong cách Nhật, cùng những kết hợp từ Tây Âu tạo nên khẩu vị tuyệt vời.

Tạ Đình Phong đưa thìa cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi đưa tay cầm lấy,cô chỉ kéo món curyraisu(là một món cơm cà ri) về gần mình rồi từ từ mà ăn,nhưng cô chỉ ăn được đến muỗng thứ ba thì buông thìa xuống.

“Sao vậy?” Đình Phong liền hỏi.

“Em không muốn ăn.”

“Không ăn cái đó thì hãy ăn súp ,hay là ăn susi nhưng em có ăn được susi không?”

Tuyết Nhi rũ mắt và lắc đầu ” Em về phòng trước nhé.”

”Ngồi yên đi.”

Đình phong gấp một miếng cá đặt vào thìa rồi đưa sát cửa miệng của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi vội nghiêng đầu ra xa một chút rồi dơ tay lên nhẹ xua.

“Không cần đâu,em tự làm được mà.”

Đình Phong cau mày tiếp tục đưa thìa tới gần nữa.

Tuyết Nhi bối rối nên đành mở miệng nhận lấy phần thức ăn của anh.

“Nếu em tự làm được thì đừng nói với anh là không muốn ăn.”

Là anh cố tình,anh như thế thì cô còn có nước phải tiếp tục mà ăn,dù sao anh ấy cũng thông minh hơn cô ,người có IQ thấp như cô thì làm gì đấu trí nổi với Giám Đốc Long Dean chứ.

Tuyết Nhi chột thổ dài trong lòng rồi cô cầm thìa lên mà ăn tiếp phần cơm.

Trong thời điểm này thì Lâm Uyển Thanh đang tức tốc trở về nước theo yêu cầu từ mẹ cô ta. Dự án thời trang lớn nhất của OneWay đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng nên Lâm Uyển Thanh phải lập tức quay về để giải quyết.

Trên đường ra sân bay để trở về,Lâm Uyển Thanh vẫn chưa nguôi những giọt lệ đắng lòng.“Đình Phong anh đã không còn là anh của trước đây. Bao nhiêu kỷ niệm của chúng ta cùng tình yêu suốt ba năm qua lại không thể sánh bằng một Hạ Tuyết Nhi ,người mà anh chỉ kết hôn vì đạo hiếu. Cô ta đến địa vị lẫn cả nhan sắc có điểm nào hơn em,Đình Phong anh thật tàn nhẫn với em,chẳng có lý do gì một người như anh lại quay lưng với Lâm Uyển Thanh,tại sao vậy? Em có gì không tốt,em thua gì ở Hạ Tuyết Nhi. ”

Bỗng nhiên có một tin nhắn gửi đến.

Uyển Thanh mình xin lỗi,Hạ Tuyết Nhi đã được cứu,xin cậu đừng giận..Hợp đồng với JA cậu vẫn hứa giúp mình chứ?

Lâm Uyển Thanh híp mắt,tay nhấn vài chữ :

Vô dụng như cậu thì làm sao xứng với JA.

Mơ ước của cô ta đã không được như ý nguyện, lửa giận trong lòng lại vụt lên mạnh mẽ.

“Hạ Tuyết Nhi xem ra số cô cũng lớn đấy...tôi không tin lần nào cô cũng may mắn như vậy”.

Đồng hồ đã qua đến con số 11h. PM.

Hạ Tuyết Nhi nằm riêng ở một chiếc giường, đôi mắt len lén ngó qua giường bên cạnh.

Tạ Đình Phong đã ngủ êm trên giường của mình nhưng chỉ là với suy nghĩ của Tuyết Nhi ,vì thực ra anh ấy nhắm mắt thể thôi chứ chưa hề đi sâu vào giấc ngủ.

Tuyết Nhi thu lại tầm nhìn,cô vẫn chưa thể nào chợp mắt vì cứ nhắm mắt lại thì cô lại thấy cảnh tượng ba tên khốn đang bức hiếp cô, cảm giác sợ hãi lại dấy lên, cô bị những hình ảnh đó ám ảnh khiến cô không tài nào ngủ được.

Cô mệt mỏi ngồi dậy,nhẹ nhẹ leo xuống giường đi tới cửa sổ ,bàn tay khẽ vén tấm màn. Cô nhìn ngắm những vì sao lung linh trên bầu trời,trong lòng thật nhớ những ngày tháng khi chưa kết hôn,cô nhớ những ngày cô cùng chị Diệp vui vẻ biết bao,nhưng còn bây giờ thì sao? Cô cưỡng cầu hôn nhân rồi ở bên cạnh Đình Phong nhưng cô đã luôn tự hỏi cô thật sự hạnh phúc chăng? Trước đây cô luôn hy vọng chỉ cần mỗi ngày được ở bên anh ,cho dù cô không là gì trước mặt anh thì cô cũng mãn nguyện.

“Nói dối,mình chỉ đang tự gạt chính mình làm gì có người phụ nữ nào khi yêu lại không mong được đáp lại. Tuyết Nhi mà không cao thượng đến như thế”

“Em làm gì vậy?”

Tuyết Nhi giật mình ngoảnh lại.

“Em làm anh thức giấc sao? Em xin lỗi.” Cô vội vàng thả tấm màn xuống.

“Sao còn chưa ngủ?”

Đình Phong ngồi dậy vươn tay bật đèn lên.

“Em không ngủ được,anh không cần phải để ý đến em,anh cứ ngủ đi.”

“Thế sao còn chọn bên đó?”

Tuyết Nhi có vẻ không hiểu ” Chọn gì cơ ạ?”

“Cái giường,em vốn không nằm cạnh anh thì không ngủ được mà.”

Đình Phong làm Tuyết Nhi ngượng ngùng,cô hạ giọng” Không có đâu.”

“Vậy thì kiểm chứng đi”

Tuyết Nhi sững sờ, mắt mở tròn “Kiểm chứng ?”

Đình Phong nhướn cười,anh đưa tay vẫy một cái ” Lại đây!”

Tuyết Nhi vừa bước tới thì anh liền kéo tay cô, làm cô ngã lên người anh.

“Ồ..Đình Phong anh muốn làm gì?”

Đình Phong nghiêng người để cô nằm qua bên cạnh.

“Em sợ lắm phải không?”

Tuyết Nhi xao xuyến nâng ánh mắt nhìn lên gương mặt của Đình Phong.

“Em chỉ hơi sợ một chút ”

“Em rất sợ chứ không phải chỉ hơi,một cô gái như em gặp phải bọn đồi tể đó mà chỉ hơi sợ thôi sao.”

Tuyết Nhi chớp nhẹ đôi mắt rồi nhỏ giọng hỏi anh một câu:

“Anh...có ghét em không?”

Đình Phong nhìn xuống gương mặt cô với một sự ngạc nhiên ” Tại sao lại hỏi thế?”

“Vì em chỉ đem phiền phức đến cho anh.”

Đình Phong cười phì, anh cất giọng nói “Vậy sao em lại thích anh?”

“Vì.....anh tốt với em,anh rất tốt với em.”

Đôi mắt của Đình Phong chiếu một tia dịu dàng vào cặp mắt đơn thuần của cô,giọng nói trầm ấm của anh thốt lên:

“Anh không có ghét em,đúng thật là em phiền lắm nhưng anh quen rồi.”

”Anh quen ư?”

“Không phiền anh thì em đâu có yên?”

Tuyết Nhi sùu giọng đi ” Em rắc rối vậy sao?”

Nét miệng Đình Phong khẽ dần nụ cười,anh đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Đừng sợ nữa mà hãy ngủ đi,có anh ở đây rồi sẽ không có ai làm hại em.”

Mắt anh dần khép lại nhưng anh vẫn nói thêm một câu :

”Vợ à anh yêu em.”

Tuyết Nhi như hồn bay phách lạc,cô không biết mình có đang nghe nhầm hay không,anh ấy vừa nói gì cơ? Cô muốn hỏi lại nhưng đột nhiên cửa miệng cứng đờ. Anh đang ôm cô vào lòng,trước giờ chỉ có mỗi cô là lên lúc ôm anh nhưng bây giờ anh chủ động cho cô tựa vào anh,cho cô nằm bên cạnh anh nữa,những nỗi sợ kia thật sự đã tan biến.Tuyết Nhi hạnh phúc vô cùng,cô dúi đầu vào sát người của Đình Phong cảm nhận hơi thở và nhịp tim của anh,đối với cô đây là điều tuyệt vời nhất,quý giá nhất không gì có thể đổi được.

“Em cũng yêu anh .”

Cô choàng tay ôm lấy anh rồi chìm vào một giấc ngủ an lành.

45. Chương 44: Ngô Thị

Tại thành phố A.

Chiếc lamborghini xanh ngọc bích dừng lại trước một tập đoàn hàng đầu trong ngành bất động sản,tập đoàn Long Dean.

Người trong xe thò ra ngoài cái chân trắng nõn,đôi giày cao gót đen hiệu salvatory ferragamo đặt một cái xuống đất.

Bộ trang phục áo sơ mi trắng viền hoa ở phần cổ kết hợp cùng chân váy tím màu đen toát lên một nét kiêu sa và thanh lịch,người phụ nữ tiến những bước chân đầy quyền lực vào trong sảnh lớn theo sau là một cảnh vệ và một trợ lý riêng,mái tóc màu nâu hạt dẻ ngắn tới vai phản phát theo từng nhịp chân của cô.

_ Xin chào tiểu thư,tôi là Trưởng Phòng Lô của phòng dự án phát triển kinh doanh. Rất vui khi được gặp cô.

Cô gái hơi nghiêng đầu cười một nét xả giao.

_Tôi cũng vậy,hân hạnh được quen biết.

Cô đưa tay để bắt chào.

Vị trưởng phòng cũng liền đưa tay theo phép lịch sự.

_Mời cô theo tôi đến phòng của chủ tịch.

Cô gái điềm tĩnh gật đầu.

Khi đến phòng chủ tịch, vị trưởng phòng nhanh tay mở cửa. Chủ tịch Tạ đã ngồi đợi cô ấy từ trước, khi thấy cô bước vào, ông Tạ nở nụ cười và đứng dậy khỏi ghế tiến đến bắt tay với cô.

__Chào cô giám đốc Ngô.

Cô gái cuối đầu chào và đưa tay.

__Vâng chào ngài.

Giám đốc Ngô là vị giám đốc nữ và trẻ tuổi nhất trong tập đoàn xuyên quốc gia Ngô Thị. Cô tên đầy đủ là Ngô Mẫn 26 tuổi hiện đang đảm nhận dự án X với tập đoàn Long Dean, cô mới về nước sau một chuyến nghỉ dưỡng cùng gia đình tại Pari.

Ngô Mẫn là một cô gái vô cùng thông minh lại rất sắc bén, sở hữu một gương mặt xinh đẹp chuẩn của mọi góc nhìn, so với Lâm Uyển Thanh tuy kém cạnh vài phần nhưng nói chung cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân.

__Chúng ta đi vào vấn đề chính luôn được không ạ vì tôi còn có một cuộc hẹn khác.

__Tất nhiên! Mời cô ngồi.

Chủ Tịch Tạ ôn tồn chìa tay mời Ngô Mẫn.

Buổi sáng ở Hokkaido khí trời se lạnh, Hạ Tuyết Nhi nhẹ bước bên Đình Phong đi dạo trên phố, bàn tay của hai người đan chặt vào nhau, Tuyết Nhi cứ mỉm cười nhưng cố giấu đi vì ngượng với Đình Phong.

Tạ Đình Phong vốn tinh ý, chỉ cần liếc qua cô ấy một chút là biết cô nàng đang nghĩ gì, thế nên anh cũng chột cười một cái rồi cất giọng:

“Em vui lắm hả?”

Tuyết Nhi đang tùm tùm đôi môi thì bất giác ngẩn mặt nhìn qua anh.

“Dạ?”

“Lại dùng ánh mắt này.”

Tuyết Nhi ngây ra, cô suy nghĩ một chút rồi đưa ra kết quả là chẳng hiểu anh đang nói gì.

“Tuyết Nhi! Ngày mai chúng ta sẽ về nước.”

Về? Nhưng chuyến trăng mật này theo lịch là ba ngày, nếu như anh nói thì chỉ mới có hai ngày thôi. Tuyết Nhi hơi ngạc nhiên nên hỏi:

“Công ty có chuyện gấp hả anh?”

Đình Phong đưa ánh mắt sang cô:

“Không. Chỉ là anh muốn vậy thôi.”

Mắt Tuyết Nhi khẽ rũ xuống, cô hạ ánh nhìn xuống nền, đôi chân bước đi một cách vu vơ.

“Em giận à?”

Câu hỏi của anh lại khiến cô phải ngẩn lên, cô nhỏ giọng đáp: “Không ạ.”

“Vậy tại sao lại im lặng? Sao không hỏi anh lý do?”

“Có phải anh e ngại tiểu thư Lâm không?”

Đình Phong thở ra, giọng thâm trầm trả lời: “Nếu anh nói phải thì sao?”

“Em biết anh quan tâm cô ấy, tình cảm giữa hai người sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy.”

“Anh và Uyển Thanh là mối tình ba năm, nhưng thời gian anh quen biết em thì chưa đầy ba tháng.” Đình Phong điềm giọng nói.

” Anh yêu cô ấy rất nhiều, nhiều hơn là với em đúng không?” Tuyết Nhi bỗng nhói lòng, cô nhẹ buông tay anh ra

Tạ Đình Phong tỏ ra không quan tâm đến biểu hiện ấy, anh tiếp tục chụp lấy bàn tay cô rồi nắm chặt.

Tuyết Nhi bím môi nhưng cô cũng không giật tay ra nữa, chỉ là cô muốn hờn anh một chút.

“Lúc em bỏ đi, lúc anh không tìm được em, anh đã như muốn phát điên, cảm giác này chưa từng cảm nhận được khi anh ở cạnh Uyển Thanh. Anh từng nghĩ tình yêu chỉ bắt đầu từ sự tương đồng nhưng kể từ khi em xuất hiện thì định nghĩa ấy đã thay đổi, anh yêu em và cũng không biết tại sao anh lại yêu em, anh chỉ biết khi có em bên cạnh thì anh cảm thấy hạnh phúc.”

Đình Phong đột nhiên ngừng bước, anh quay sang đặt tay lên vai cô, đôi mắt anh trở nên lắng đọng và giọng nói trầm ổn thốt lên:

“Tuyết Nhi sau này em hãy nhớ ba chữ này của anh : Anh yêu em.”

Tuyết Nhi rưng lệ nơi hốc mắt, cô cảm động luồn tay vào vạt áo ôm lấy anh, cô nép mình trong vành áo dạ ấm áp.

“Em sẽ nhớ và mãi mãi nhớ.”

Vừa trở về Lâm Uyển Thanh đã phải đấu khẩu với mẹ một trận.

_ Tại sao khi không con lại sang Nhật để làm gì?

_ Con đi du lịch thôi.

_ Con có đầu óc không đấy, đang tiến hành dự án quan trọng với thời trang L mà lại tự dưng đi du lịch ư?

Lâm Uyển Thanh bực dọc câu ghắt với mẹ :

_ Con cũng là người, làm việc căng thẳng thì phải có thời gian nghỉ ngơi chứ, sao mẹ cứ cản nhằn con như vậy?

_ Mẹ không tin là con chỉ muốn nghỉ ngơi, có phải có liên quan đến Tạ Đình Phong không?

Lâm Uyển Thanh bị mẹ động chứng tim đen nên có phần hạ giọng, cô ta liền ngoảnh mặt đi.

_ Không phải, không liên quan gì đến anh ấy.

_ Con hãy sang Mỹ đi. Mẹ Lâm Uyển Thanh bỗng lạnh giọng nói.

_ Sang Mỹ? Mẹ đang đuổi con đấy ư?

_ Mẹ không thể tiếp tục dao OneWay cho con nên hãy sang đó để học thêm kỹ năng quản lý, khi nào con đủ khả năng hơn thì mẹ mới có thể giao lại sản nghiệp gia đình cho con.

_ Con không đi. Lâm Uyển Thanh lập tức nói.

_ Không đi cũng phải đi. Mẹ Lâm Uyển Thanh quát lên.

_ Mẹ à.

_ Đừng tưởng trước giờ mẹ nuông chiều con thì con muốn thế nào cũng được, lần này mẹ sẽ không dễ dãi với con nữa.

Nói xong bà liền bỏ đi.

Lâm Uyển Thanh tức tối nhăn nhó gương mặt vợ đồ cả lọ hoa đặt trên bàn.

Mẹ Lâm Uyển Thanh đang đi nghe tiếng động lớn thì quay lại nhưng sắc mặt bà vẫn rất cương quyết.

Tại tập đoàn.

Ngô Mẫn xem qua dự án với chủ tịch Tạ xong thì mở lời với ông.

“Dự án A sẽ do ai đảm nhiệm bên phía ngài ạ?”

Chủ tịch Tạ cười và đáp ” Giám đốc Tạ sẽ phụ trách tất cả.”

Nét miệng Ngô Mẫn nở ngay nụ cười hiện một vẻ gì đó rất ngụ ý,cô điềm giọng ” Vậy nhân tiện đây tôi có thể gặp giám đốc được không?”

Chủ tịch Tạ cười ngại ” Rất tiếc là hiện tại giám đốc Tạ đang vắng mặt nên không thể gặp cô được.”

“À thì ra là vậy.” Giọng nói Ngô Mẫn có chút hụt hẫng.

“Khi chính thức ký hợp đồng hai người sẽ có dịp gặp nhau thôi.” Chủ tịch Tạ nói.

“Vâng,mong rằng hai tập đoàn chúng ta hợp tác thành công.”

Ngô Mẫn đứng dậy bắt tay chào lần cuối rồi xin phép ra về.

Ngô Mẫn kiên kỳ bước ra cùng trợ lý của mình,khí chất của cô ấy thật khiến người ta phải thần thờ và ngưỡng mộ.

Cô thư ký Ly của Đình Phong vô tình gặp qua Ngô Mẫn thì khá là giật mình,cô vội chạy cái vèo về bàn tiếp tân tán chuyện với cô bên cạnh.

_ Chuyện gì mà trong cô gấp gáp quá vậy?.

Cô Ly liền nói :

_ Tú cô không biết tôi đã gặp ai đâu?

_Ai cơ?

_Giám đốc Ngô Thị,Ngô Mẫn.

_Thế thì sao?

_Cô ta ấy hả,cực kỳ là xinh đẹp. Lúc cô ta bước đi trông ngạo nghễ và cao sang biết bao.

Cô thư ký Tú lắc đầu.

_Nói tóm lại là cô ghen tỵ chứ gì?

_Không ý tôi là bên cạnh giám đốc luôn xuất hiện những tuyệt sắc mỹ nhân,cô gái lần trước đến tìm,giờ lại đến dự án với giám đốc Ngô Thị.Trong khi giám đốc đã kết hôn nếu thế thì...

_Thì cô sẽ bị đuổi ngay nếu tối ngày cứ tò mò đến chuyện của giám đốc.

_Hả,sao cô lại trù tôi thế?

_Tại cô thôi.

_Dù sao tôi nghĩ anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân.

...

46. Chương 45: Thông Tin Từ Ailend

Tiếng chuông cửa vang lên A Hiên nhanh chóng chạy ra mở cửa,vừa nhìn thấy cô cậu,A Hiên không khỏi ngạc nhiên.

“Ồ...!”

“Có chuyện gì sao?” Tạ Đình Phong nghiêm giọng.

A Hiên thấy mình đã không phải phép nên vội rút lại nét lơ ngơ trên gương mặt,cô cúi đầu chào hai người.

“Thiếu gia! thiếu phu nhân.”

”Mang hành lý vào trong cho tôi.” Đình Phong bảo.

“Dạ thưa thiếu gia.”

Tuyết Nhi cùng Đình Phong đi vào trong. A Hiên đợi họ vào xong thì hơi ngó ra sau, trong đầu thầm nghĩ ” Sao hai người về sớm vậy nhỉ? Đã có chuyện gì chẳng?”

Tính A Hiên vốn hay nhiều chuyện nên cứ bị Di Tô la hoài mà vẫn không chịu thừa, vừa rồi còn ra vẻ thắc mắc với gia chủ cũng may cô được cái là thật thà nếu không sẽ chẳng thể nào làm ở Tạ gia đến ngày hôm nay.

Tuyết Nhi khi về thì đã sang ngay phòng của ông nhưng vì ông chưa về nên cô đành quay lại phòng mình.

Đình Phong thì đã đi vào nhà tắm, Tuyết Nhi ngồi ở ghế sofa nghỉ ngơi một chút cả một chuyến đi dài khiến cô mệt mỏi người.

Khoảng hai mươi phút sau thì Đình Phong bước ra, trên mái tóc nhỏ đọng những giọt nước xuống chiếc áo choàng tắm. Anh bước lại gần ghế sofa nhìn thấy cô ấy đang thim thóp ngủ, môi anh hé lên nụ cười, anh khom người xuống đưa tay sờ nhẹ lên má cô, ngón cái iu iu vuốt dịu dàng qua lại.

Tuyết Nhi cảm nhận được sự đụng chạm, cô khẽ mở mắt.

“Đình Phong!”

“Em mệt lắm hả?”

Tuyết Nhi ngồi dậy, tay dụi mắt một cái ”Không hiểu sao em cứ buồn ngủ, mặc dù trên máy bay em cũng đã ngủ suốt rồi.”

“Nếu muốn ngủ thì em cũng phải đi tắm đi rồi hẵng ngủ cho dễ chịu.”

“Vâng em biết rồi.”

Tuyết Nhi đứng dậy lấy đồ rồi vào phòng tắm, Đình Phong sau đó đi lại bàn làm việc nhấn nút khởi động máy tính, anh kiểm tra hộp thư điện tử thì nhận thấy có một thư vừa gửi đến ngày hôm nay.

Thông tin trong hộp thư là tin báo từ thám tử Ailend.

_Chào anh giám đốc Tạ, vụ mà anh nhờ tôi điều tra đã có một số manh mối quan trọng, cụ thể tôi sẽ trao đổi với anh khi chúng ta gặp mặt.

Đình Phong nhíu lại mi tâm, anh lướt chuột rồi gõ vài chữ.

_ Tôi muốn gặp anh vào lúc 18h hôm nay.

Cốc..cốc ” Thiếu gia tôi mang hành lý vào đây ạ” tiếng A Hiên gọi vào.

Đình Phong đi đến mở cửa.

“Được rồi đưa cho tôi.”

Hành lý chỉ có hai cái vali nhỏ vì chuyến đi chỉ ngắn ngủi nên hai người cũng không mang gì nhiều.

A Hiên đưa vali cho Đình Phong xong thì định quay xuống nhưng bị thiếu gia gọi lại.

“A Hiên.”

“Dạ.” A Hiên bỗng ngoảnh lại.

“Ông đã về chưa.”

“Dạ thưa ạ.”

“Ừm cô đi làm việc đi.”

” Vâng ạ”

Đình Phong khép cửa lại rồi sắp xếp đồ đạc vào tủ sau đó tiếp tục làm việc trên máy tính,có rất nhiều dự án đang cần anh xem qua để phê duyệt.

Tuyết Nhi sau khi tắm xong thì bước ra,cô dùng khăn lau mái tóc của mình một cách xuề xòa nên nhìn thoáng qua là thấy tóc cô vẫn rất ẩm ướt nếu bây giờ mà đi ngủ sẽ ảnh hưởng đến bộ phận đầu vì chắc chắn cô sẽ bị nhiễm lạnh,khí trời ở đây tuy không giống với hokkaido nhưng nhiệt độ cũng không phải là ở mức ẩm áp.

Đình Phong tắt máy tính bước đến mở tủ lấy ra một cái khăn lông.

Tuyết Nhi nằm lăn trên giường,cô đang chuẩn bị khép mắt thì thấy Đình Phong cầm cái khăn đi tới.

“Anh lấy khăn làm gì vậy?”

Đình Phong ngồi xuống giường đưa tay vẫy một cái ” Qua đây.”

Tuyết Nhi ngồi dậy lê hai đầu gối đến cạnh anh.

Khi cô vừa ngồi lại thì Đình Phong đã dùng khăn lau đầu cho cô.Thao tác của anh tuy nhanh nhưng lại rất nhẹ nhàng và chu đáo,Tuyết Nhi bị anh vò vò cái đầu nên chỉ cuối gằm mặt xuống nệm, miệng cô nhem nhép ” Để em,để em làm..”

Đình Phong đang lâu thì thở dài rồi bảo ” Nếu em làm tốt thì anh đâu phải thế này.”

“Em sẽ làm tốt mà.”

“Ngồi yên đi.”

Đình Phong xoa xoa một tí nữa thì dừng lại,lúc này Tuyết Nhi mới ngẩng mặt lên cái môi mỏng khẽ mím lại.

Đình Phong đắm chiêu ánh mắt nhìn cô rồi tự dưng phải nuốt ực nước bọt xuống cổ họng,anh liền đứng dậy xoay lưng về phía Tuyết Nhi cất giọng lạnh lùng ” Em ngủ đi.”

Lời nói thốt ra được năm mười giây nhưng không cảm nhận được cử chỉ gì từ Tuyết Nhi ,Đình Phong ngoảnh lại cửa miệng hơi hé ra một nét bất ngờ.

Tuyết Nhi đã lăn đùng ra mà ngủ,cô ấy đúng là con sâu ngủ,dễ tỉnh mà cũng dễ thíp đi như thế này.

Đình Phong lại phải kéo chăn đắp lên cho cô ấy,anh đặt lên má cô một nụ hôn yêu. Lúc nấy nhất thời dao động anh đã ham muốn chuyện vợ chồng với cô nhưng anh là người không chế cảm xúc tốt nên đã không mạnh bạo theo cảm tính,cô ấy đang mệt đến lăn ra ngủ thế này thì anh làm sao có thể ích kỷ như vậy được.

“Lần sau anh sẽ không buông tha cho em” Đình Phong kê miệng gần tai cô mà thì thào.

“Dạ..” Tuyết Nhi tuy ngủ mê mệt những vẫn mơ hồ trả lời.

Đình Phong nhìn cô ấy mà bật cười nhưng cố nén lại thanh âm. Bây giờ anh mới phát hiện vợ của anh dễ thương vô cùng,anh càng ngày càng thấy yêu cô ấy nhiều hơn.

Đình Phong đưa tay nhìn đồng hồ,cũng đã gần 18h xem ra anh phải đi đến gặp Ailend.

Đình Phong mặc một bộ vét chỉnh tề rồi ra ngoài,trước đó còn căn dặn Dì Tô để Tuyết Nhi ngủ thêm hai giờ nữa thì mang bữa ăn nhẹ lên cho cô ấy.

Lúc Đình Phong vừa ra khỏi nhà được mười phút thì cũng là lúc ông Tạ đã về,hôm nay ông đi dự một event nên về muộn hơn thường lệ.

A Hiên ra mở cửa cho ông chủ,ông vừa bước vào thì A Hiên đã báo cáo:

” Thưa ông thiếu gia và thiếu phu nhân đã về rồi ạ.”

Ông Tạ nghe vậy thì khá ngạc nhiên,ông quay đầu nhìn A Hiên mà hỏi ” Hồi nào?”

A Hiên nhanh nhẩu trả lời ” Tầm khoảng một hai giờ trưa nay ạ”

“Gọi Đình Phong vào gặp ta.”

” Cậu vừa ra ngoài rồi thưa ông.”

Ông Tạ nhẹ đảo mặt suy nghĩ một chút rồi bỏ đi.

A Hiên nhìn theo vóc dáng ông chủ đang bước lên từng bậc thang,tuy ông đã cao tuổi như vậy nhưng đôi chân vẫn đầy sức lực,vì sự quen thuộc với gian phòng của mình mà bấy lâu nay ông không hề chuyển sang phòng dưới lầu để tiện đi lại,A Hiên cũng không biết tại sao nói chung ông là người luôn tự lực tự cường những chuyện ông làm được thì không cần một ai phải giúp đỡ.

Tạ Đình Phong đậu xe vào một tầng hầm rồi tiến lại thang máy nhấn nút số 4.

Cửa thang máy tầng 4 mở ra,anh nhấc chân bước ra ngoài,dáng đi mạnh mẽ và nhanh chóng trên gương mặt lộ vẻ nghiêm túc tĩnh lặng.

Đến trước một cánh cửa bên trên có dòng chữ Wellcom,Đình Phong đưa tay gõ cửa.

Một người đàn ông mặt áo thun đen đã mở cửa cho anh.

” Ngài Ailend đang đợi anh trong văn phòng riêng.” Người đàn ông nói.

Đình Phong theo anh ta vào đến văn phòng riêng của Ailend.

Thấy Đình Phong bước vào,Ailend đứng dậy khỏi ghế xoay tiến đến bắt tay với anh.

” Chào anh giám đốc Tạ.”

Đình Phong phong thái uy nghiêm gật đầu và bắt tay với Ailend.

“Mời anh ngồi chúng ta sẽ nói chuyện” Ailend đưa tay mời Đình Phong.

Ailend là thám tử tư được Đình Phong nhờ giúp điều tra vụ việc Tuyết Nhi bị hại trong hôn lễ,đến nay Ailend đã có một số chứng cứ quan trọng để cung cấp cho Đình Phong.

Ailend dựa vào cuộn băng ghi hình mà Đình Phong đưa cùng cách làm việc chuyên nghiệp Ailend cho biết cô gái kỳ lạ này trước đó đã xuất hiện với một cô gái khác trong một chiếc xe Audi Red tại một tầng hầm để xe của trung cư A. Theo Ailend điều tra thì chiếc xe đó là của một nhân vật nổi tiếng trong ngành thời trang,đó chính là giám đốc của Oneway.

Đình Phong nghe hai từ OneWay lập tức mắt nhướng lên,anh lập lại ” OneWay?”

Ailend nghiêm túc đáp ” Chính xác, đó chính là giám đốc của OneWay Lâm - Uyển - Thanh.” Ailend nhấn mạnh vào cái tên.

Ngưng một chút ông ta nói tiếp ” Còn cô gái ngồi bên cạnh thì tôi vẫn chưa xác định được danh tính,nhưng tôi nghĩ chuyện này cũng sẽ không khó vì theo tôi được biết giữa anh và giám đốc Oneway có quen biết với nhau nên tôi nghĩ giám đốc Tạ sẽ tìm ra được điều mà anh muốn. ”

Đình Phong bàng hoàng,anh thật không thể ngờ.

Cuộc nói chuyện kết thúc bởi một nghi vấn vẫn chưa được sáng tỏ,nếu thật sự cô gái bí ẩn đó là người hại Tuyết Nhi thì Lâm Uyển Thanh có liên can gì đến vụ này,Tạ Đình Phong đứng trong thang máy đầu óc không ngừng suy nghĩ cho đến khi tiếng tin của thang máy mở ra anh mới chấn tĩnh lại một chút. Đình Phong tiến nhanh đến xe, tay rút ra từ trong túi một đầu moss rồi bấm nút một cái để mở khoá xe tự động.

Theo lời dẫn dò của thiếu gia Dì Tô mang lên một bữa ăn nhẹ cho thiếu phu nhân,Dì lên đến phòng và đưa tay gõ cửa.

Tuyết Nhi vẫn mê man ngủ nên không có sự phản hồi với tiếng gõ cửa.

Dì Tô tiếp tục gõ rồi mới gọi vọng vào ” Thiếu phu nhân tôi mang bữa tối lên cho cô đây.”

Tuyết Nhi vẫn không trả lời,Dì Tô không còn cách nào khác đành phải mang phần thức ăn đi xuống.

Lúc sau thì Tạ Đình Phong quay về, anh vào nhà thì liền đi xuống bếp uống một ly nước và đã bắt gặp một mâm thức ăn trên bàn, theo quan sát thì anh đoán chắc là Tuyết Nhi vẫn chưa ăn gì.

“Dì Tô” Đình Phong gọi vọng lên gian trên.

Dì Tô nghe thấy thì nhanh đi xuống dưới ” Thiếu gia gọi tôi.”

“Cái này là của thiếu phu nhân phải không?” Anh đưa mắt về mâm thức ăn.

“Dạ vâng, lúc nãy tôi có lên gọi nhưng thiếu phu nhân không nghe thấy thì phải.”

“Hâm lại cho tôi.” Đình Phong nghiêm giọng bảo.

“Vâng, thế cậu có muốn dùng bữa tối luôn không ạ.”

“Ừm, nhưng ông đã về chưa vậy?”

“Dạ rồi.”

“Thế ông đã ăn rồi chứ?”

”Dạ rồi.” Dì Tô tiếp tục đáp.

Đình Phong không hỏi thêm gì nữa mà đi lên, khi bước đến cầu thang thì nghe giọng A Hiên vang lên.

” Thiếu gia..”

Đình Phong ngoảnh lại với ánh mắt đang đợi câu tiếp theo.

A Hiên bỗng hạ giọng ” Ông chủ bảo khi nào cậu về thì vào gặp ông”

Đình Phong thu lại ánh nhìn với A Hiên, anh đi thẳng đến phòng của ông Tạ.

“Ông ơi là cháu đây.”

“Vào đi.”

Đình Phong đẩy cánh cửa đi vào.

_Sao lại về sớm ? Ông Ta trầm giọng hỏi.

_ Có một lý do cháu không thể nói, tuy chỉ đi có hai ngày nhưng những nơi cần đi chúng cháu cũng đã đến rồi, kỳ nghỉ này coi như cũng đã trọn vẹn.

_Cháu đã đồng ý kết hôn thì hãy làm đúng bổn phận của mình với Tuyết Nhi, đừng làm con bé bị tổn thương.

_Vâng cháu biết.

_ Mười ngày nữa là đến kỳ họp cổ đông, ông sẽ giao lại vị trí chủ tịch cho cháu, dự án với Ngô Thị cũng sẽ do cháu đảm nhiệm, cháu hãy chuẩn bị để phát biểu cho tốt trước các cổ đông.

_Vâng nhưng bên Ngô Thị là ai đại diện vậy ông?

_Ngô Mẫn con gái duy nhất của Ngô gia và tương lai cũng sẽ kế vị cha cô ta giống như cháu. Mối làm ăn với Ngô Thị sẽ đem lại lợi ích rất lớn cho tập đoàn vì vậy cháu cần phải giữ được mối quan hệ tốt với Ngô Mẫn.

_ Cháu sẽ cố gắng để làm tốt.

Đình Phong nghiêm túc trả lời ông, cái tên Ngô Mẫn đối với anh không hề có một sự hiếu kỳ, chỉ đơn giản đây là một vụ làm ăn và anh sẽ phải gặp cô ta với tư cách là một đối tác.

_Cô ta rất xinh đẹp. Ông Tạ bỗng thốt lên một ngụ ý.

Đình Phong chỉ nhẹ cười.

_ Cháu phải biết chuyện đó ạ?

Ông Ta điềm giọng ” Phụ nữ đẹp thì sẽ nguy hiểm,hoa hồng luôn có gai. Ông chỉ là đang nhắc nhở cháu,gia đình mới là điều quan trọng nhất.”

“Cháu hiểu ý ông. Cháu sẽ không làm điều gì vượt qua giới hạn của mình.”

.....

47. Chương 46: Gây Rối

Sau khi trò chuyện xong với ông Nội thì Đình Phong quay trở về căn phòng nơi có cô vợ đang mê ngủ của anh,cô ấy ngủ ngon đến nỗi trả thềm cho gì vào bụng nhưng anh thì không muốn nửa đêm nửa hôm cô ấy sẽ phải lăn qua lăn lại vì bao tử sẽ sôi ùng ục.

Tạ Đình Phong khẽ khàng bước đến bên giường. Anh ngồi xuống một bên đưa tay lay nhẹ vai của Tuyết Nhi,giọng nói trầm ấm của anh thốt lên:

” Tuyết Nhi! Dậy đi em”

Ai gọi cô ấy cũng không mản nhưng chỉ khi nghe giọng của anh thì cái não của cô mới chịu tiếp nhận, chịu tỉnh thức. Cô ngó người nhũm mắt rồi từ từ mở ra,hình ảnh thanh tú ấy đập vào đôi mắt lơ mơ mới thức của cô,quả thật người đàn ông mà cô đang nhìn thấy tuyệt vời biết bao từng đường nét trên gương mặt không điểm nào là chê được,cô đã si mê anh từ cái nhìn đầu tiên cũng bởi anh ấy là người con trai ưu tú nhất mà cô từng gặp,tiêu chuẩn mê trai của cô cũng cao quá đi chứ,mê ai không mê lại mê chúng một người có cao quý như Đình Phong nhưng dù có cho cô chọn lại một lần nữa thì cô vẫn sẵn lòng sách dép chạy theo anh,bám theo anh cả đời.

Tuyết Nhi ngồi dậy dịch người đến gần Đình Phong và ôm lấy anh.

Đình Phong vươn một tay ra ôm Tuyết Nhi rồi vuốt nhẹ tấm lưng cô,anh dịu giọng hỏi:

“Sao thế?”

Tuyết Nhi dụi dụi mặt vào ngực của anh,cô khẽ cất lời : ” Em nhớ anh.”

Khoé môi Đình Phong mở ra một nét cười,anh cuối đầu hôn lên tóc cô.

“Em ngủ mà cũng nhớ anh ư?”

”Em không biết nữa,em chỉ cảm thấy một sự thiếu vắng thật lạnh lẽo.”

Đình Phong đẩy nhẹ cô ra mắt anh yêu cúi nhìn thẳng vào đôi mắt tròn của cô” Thế mai này khi anh đi công tác không thể ở cạnh em, thì em sẽ thế nào đây?”

Tuyết Nhi bất giác méo môi,cô lại chui vào ngực anh ôm chặt lấy cơ thể của anh,cô ủy giọng nói ” Anh cho em đi theo nhé!”

Đình Phong lại cười anh sờ tay lên má của cô mà nâng niu ”Vậy thì anh phải khổ với em rồi.”

Tuyết Nhi ngẩng lên nhìn anh,cô mạnh dạn nói ” Em sẽ không làm phiền đến anh đâu,từ bây giờ em sẽ cố gắng học ngoại ngữ để đi theo anh,nếu em nói thạo tiếng Anh thì sẽ không lo ngại gì khi đến một nơi xa lạ. Anh cứ yên tâm làm việc của anh còn em coi như là đi du lịch một chuyến theo anh, vì vậy anh hãy đưa em đi theo nhé! Có được không?”

Ánh mắt Đình Phong dao động nhìn cô,anh ngọt ngào thốt lên một chữ:

” Được.”

Tuyết Nhi xúc động,đôi ngươi hiện lên sự tươi sáng của niềm hạnh phúc,cô nhướn đầu đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Cảm ơn anh.”

“Em đừng vội mừng, phải xem em học ngoại ngữ như thế nào đã.”

Tuyết Nhi ngồi thẳng người, nét mặt hào hứng ” Anh dạy em đi.”

“Anh?” Đình Phong vui vẻ nhướn mày.

“Dạ. Chồng em giỏi như vậy kia mà.”

Đình Phong mỉm cười rồi đứng dậy quay đi.

Tuyết Nhi vội leo xuống giường chạy theo anh ” Đình Phong anh đi đâu vậy? Anh còn chưa trả lời em.”

“Muốn dạy cho em thì phải ăn no đã chứ.”

Đình Phong bỗng đứng lại vươn tay nắm lấy tay cô rồi kéo cô đi xuống dưới nhà để dùng bữa tối.

Ngày hôm sau tại tập đoàn Long Dean.

Lâm Uyển Thanh đã lách cách tiếng gót giày bước vào sảnh lớn tập đoàn, cô ta ngông nghênh như lần trước trả kiên dè ánh mắt của một ai.

Cửa thang máy mở ra, cô ta thản nhiên tiến đến văn phòng của Tạ Đình Phong. Thư ký tiếp tân tên Ly lại phải ngạc nhiên khi nhìn thấy cô gái kên kieu lần trước.

“Thông báo đi, tôi muốn gặp giám đốc Tạ.” Lâm Uyển Thanh ngênh mặt lên nói với vẻ ra lệnh cho thư ký Ly.

Thư ký Ly cười khinh trong bụng, cô liếc qua thư ký Tú như muốn nói “Cô ta nghĩ mình là ai vậy?”

“Xin lỗi nhưng cô có hẹn trước không ạ?” Thư ký Ly lên tiếng hỏi.

Lâm Uyển Thanh đứng nghiêng người dựa vào mép bàn, cô ta khoanh vòng tay trước ngực cửa miệng thốt lên một giọng kiêu ngạo.

“Tôi là người giám đốc nhất định sẽ muốn gặp không cần hẹn trước hẹn sau gì cả. Cô chỉ cần nói là có Lâm Uyển Thanh đến là được.”

Thư ký Ly nhích mép một cái, cô thầm nghĩ ” Cô ta đang nghĩ mình là phu nhân của giám đốc chắc, vượt qua cả quy định của công ty muốn gặp là gặp không cần lịch hẹn, thật là ngạo mạn quá.”

Thư ký Ly mỉm cười một cách giả lả ” Tôi rất xin lỗi nhưng nếu cô không có hẹn trước thì không thể gặp giám đốc được.”

Lâm Uyển Thanh dần mất sự kiên nhẫn, cô ta nổi giận ngoảnh mặt lại trừng mắt với thư ký Ly.

“Sao cô lảm lời thế? Tôi đã bảo là cô chỉ cần thông báo có Lâm Uyển Thanh đến là được kia mà.”

“Tôi xin lỗi nhưng quy định là quy định, mong cô thông cảm.”

Lâm Uyển Thanh nhếch miệng cười một cách khiêu khích, cô ta chẳng bận tâm đến đám thư ký phiền phức này nữa mà đứng đưng quay gót tiến đến cửa phòng của Đình Phong đập cửa.

“Đình Phong là em đây, anh mau mở cửa đi.” Cô ta lớn tiếng gọi.

Thư ký Ly và thư ký Tú phải chạy lại ngăn cô ta.

— Cô à, cô không thể làm ồn ở đây nếu không chúng tôi sẽ gọi bảo vệ.

Lâm Uyển Thanh bị hai cô ấy kéo lấy tay giật lùi về phía sau, cô ta vẫn không chịu từ bỏ mà tiếp tục hét lên.

” Đình Phong mở cửa đi, em là Lâm Uyển Thanh. Đình Phong anh có nghe thấy không? Mở cửa cho em, nếu hôm nay không gặp được anh em nhất quyết sẽ không về đâu.....”

”Ly à mau gọi bảo vệ đi.”

Thư ký Ly buông tay liền chạy lại bàn tiếp tân nhấn nút vào điện thoại.

” Hãy lên đây đi ạ,có một người phụ nữ đang gây rối ở phòng giám đốc.”

“Buông tôi ra.” Lâm Uyển Thanh thét lên.

Thư ký Tú đang dần với Lâm Uyển Thanh thì từ đằng sau một giọng nói uy nghiêm thốt lên.

“Dừng lại đi.”

Thư ký Tú liền buông tay,cô quay lại cuối đầu một cái ” Giám đốc.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Thư ký Tú ngẩn lên nhìn qua Lâm Uyển Thanh với ánh mắt bức xúc,cô nói ” Cô gái này muốn gặp giám đốc nhưng lại không có hẹn trước,thư ký Ly từ chối lời yêu cầu thì cô ta lại la lối om xòm trước cửa phòng của giám đốc nên chúng tôi buộc phải ngăn cản cô ấy.”

Tạ Đình Phong liếc ánh mắt không vừa lòng sang Lâm Uyển Thanh rồi nói với thư ký Tú ” Cô làm việc của cô đi.”

“Dạ vâng, thế còn...”

“Còn gì nữa?” Đình Phong tỏ thái độ khó chịu.

Thư ký Tú nhận thấy giám đốc đang bức bối nên cũng không dám nhiều lời ” Dạ không ạ.”

Thư ký Tú vội lui đi.

Tạ Đình Phong bước đến gần Lâm Uyển Thanh,cô ta thấy anh có vẻ bèn vực cho mình thì đôi mắt loé lên một tia đắc ý.

“Sao không gọi cho anh?” Đình Phong bỗng hỏi.

“Điện thoại không giải quyết được vấn đề,lúc nào anh cũng bảo sẽ tự đến gặp em nhưng anh đã làm đâu.”

Đình Phong thở dài,nét mặt thật không vui chút nào. Anh mở cửa rồi nói ” Vào đi.”

Lâm Uyển Thanh theo anh đi vào trong văn phòng.

Tạ Đình Phong bước đến bàn làm việc và ngồi vào ghế xoay.

“Em ngồi đi.”

Lâm Uyển Thanh kéo ghế ngồi đối diện với anh.

“Em có biết làm ồn như vậy sẽ ảnh hưởng thế nào không?”

Lâm Uyển Thanh tỏ ra biết lỗi,cô ta xiu giọng nói ” Em xin lỗi,em không cố ý gây ảnh hưởng xấu đến anh đâu.”

“Đây không phải chỉ là ảnh hưởng đến anh mà còn đến cả em,em là giám đốc của OneWay lại chạy đến đây gây rối om xòm nếu chuyện này truyền ra ngoài thì thể diện của em để đâu.”

Lâm Uyển Thanh hạ ánh mắt ” Em biết nhưng là do ai chứ?”

“Uyển Thanh à,anh định sẽ hẹn gặp em rồi nói chuyện cho rõ ràng nhưng có lẽ tính em quá nóng vội nếu anh cứ không nói ra thì mọi việc sẽ càng đi xa quá giới hạn.”

Giọng Đình Phong nhẹ đi,một cảm giác có lỗi phát ra từ đáy mắt. Anh khó mà nói ra với cô ấy nhưng từ khi anh nhận ra người tồn tại thật sự trong trái tim anh chính là Tuyết Nhi thì cái tên Lâm Uyển Thanh đối với anh chỉ là một sự nhạt nhòa,giữa anh và cô ta từng được gọi là một cặp uyên ương đẹp nhưng thật sự cảm xúc của sự rung động trong tình yêu anh chưa từng cảm nhận được khi hai người quen nhau,anh đã nghĩ mình yêu Lâm Uyển Thanh là bởi vì hai người hiểu nhau,cô ấy hiểu anh và anh hiểu cô ấy nhưng có lẽ như thế vẫn chưa đủ,chưa đủ để gọi lên hai chữ tình yêu.

“Uyển Thanh...” Đình Phong trầm giọng gọi.

Lâm Uyển Thanh nâng mắt lên đợi anh nói câu tiếp theo.

”Anh yêu Tuyết Nhi.”

Một sự lạnh lùng,một sự vô tình,một nỗi đau chọt khứa vào tim. Lâm Uyển Thanh đơ người trong giây lát khi nghe câu nói tàn nhẫn ấy, cô ta không nói nên lời chỉ có những giọt lệ cay đắng đang rơi rớt,đôi mắt đã đỏ hoe ngấn lệ.

.....

Hãy cho Au biết cảm nhận của các bạn.

Cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ. Au có động lực để viết cũng là nhờ sự ủng hộ nhiệt tình từ các bạn.

48. Chương 47: Sức Mạnh Của Gia Đình

Lâm Uyển Thanh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng ấy,cô ta bắt giác cuối mặt,một giọt nước mắt từ từ lăn chảy rồi đọng lại trên mặt bàn.

“Anh đã bảo em đợi anh,vậy mà thứ em đợi được là câu nói đó sao?”. Lâm Uyển Thanh dần lòng thốt lên câu hỏi ấy.

Tạ Đình Phong thấy cô ấy như vậy thì vô cùng khó xử,anh rút ra trong túi áo chiếc khăn tay đưa cho Lâm Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh ngược nhìn chiếc khăn ,cô đã quen Đình Phong ba năm nên cô biết rõ màu sắc mà anh thích đó là màu xanh dương. Trước đây khi còn bên nhau mỗi khi cô khóc anh vẫn thường đưa khăn cho cô như thế,vẫn cứ chỉ ấy,vẫn cái khăn ấy nhưng anh đã không còn là anh của trước đây?

Lâm Uyển Thanh đầm đìa nước mắt,cô nhìn chiếc khăn mà đau thắt trong lòng.

“Quay lại đi anh,đừng như thế với em,em biết anh còn yêu em mà,anh vẫn yêu em như vậy mà đúng không?”

Tạ Đình Phong dúi tay lên trước nắm lấy bàn tay Lâm Uyển Thanh,anh mở lòng bàn tay cô mà đặt vào chiếc khăn nhưng chỉ thế thôi cánh tay anh sau đó đã rút lại,một giọng nói tựa như sự giá lạnh bao phủ sự hy vọng cuối cùng.

” Anh có lỗi với em nhưng có lẽ chúng ta chỉ có duyên nhưng không có nợ. Em sẽ tìm được một người khác tốt hơn anh rồi em cũng sẽ hạnh phúc...”

Anh bỗng ngưng một chút rồi lại nói :

” Uyển Thanh à ! hãy quên anh đi.”

Lâm Uyển Thanh siết chặt chiếc khăn trong tay,cô ta nghe bốn từ cuối từ miệng của Đình Phong mà trái tim như vỡ vụn. Đình Phong là người con trai duy nhất khiến cô ta cảm thấy được hạnh phúc,mặc dù có rất nhiều chàng trai quay quanh Lâm Uyển Thanh nhưng trong mắt cô ta chỉ yêu thích mỗi Đình Phong,sự dịu dàng và ấm áp của anh từ bấy lâu đã quen thuộc thì làm sao có thể quên,làm sao có thể?

“Em không quên được trừ khi em chết,chỉ khi em chết đi thì em mới có thể quên anh...”

Lâm Uyển Thanh buông lời cay đắng rồi đứng mạnh lên mà xoay người bỏ đi.

Tạ Đình Phong cũng liền đứng dậy đi nhanh ba bốn bước chụp lấy cánh tay cô ta :

” Uyển Thanh em đừng làm gì dại dột,không đáng đâu.”

Lâm Uyển Thanh cố hít một cái bởi nơi mũi cô đã nghẹn lại vì khóc. Cô ta quay người lại rồi từ cửa miệng thốt lên một câu chẳng tốt đẹp.

“Anh yên tâm, em sẽ không chết nhưng nếu em không có được hạnh phúc thì kẻ khác cũng đừng hòng có được.”

Tạ Đình Phong nghe câu nói đó thì sắc mặt thoáng lo lắng,bàn tay anh bỗng siết lấy cánh tay Lâm Uyển Thanh:

” Em đừng làm hại đến Tuyết Nhi.”

Lâm Uyển Thanh dời ánh mắt xuống cánh tay, độ cong nơi khoe miệng kéo lên.

” Anh lo gì chứ? Em đã làm gì động đến cô ta đâu.”

“Thuốc Corticoid.” Đình Phong thốt lên.

Lâm Uyển Thanh bỗng chợt dạ, hàng mày khẽ nhích một cái. Cô ta thật không ngờ Đình Phong đã phát hiện ra chuyện đó.

Lâm Uyển Thanh liền giật lại cánh tay, mắt nhẹ đảo:

” Em không hiểu anh đang nói chuyện gì?”

“Em nhận cũng được, không nhận cũng được. Anh có thể không truy cứu chuyện đó nhưng anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm hại đến cô ấy một lần nữa.”

Tạ Đình Phong nghiêm giọng tỏ thái độ cương quyết.

Lâm Uyển Thanh chưa từng nhìn thấy anh ấy như vậy, anh ấy chưa từng gắt giọng với cô ta dù chỉ là một lần, vậy mà bây giờ vì Hạ Tuyết Nhi mà anh nóng giận với cô, ra lời cảnh cáo cô.

Đến lúc này Lâm Uyển Thanh chỉ có thể nhếch lên một cái cười đầy khinh bỉ, đầy oán hận.

“Vậy thì anh hãy bảo vệ cô ta cho tốt.”

Lâm Uyển Thanh để lại hàm ý cuối cùng rồi quay gót đi nhanh ra khỏi gian phòng.

Thư ký Ly và Tú nhìn thấy cô ta đi ra thì quay đầu nhìn nhau.

“Ê Tú tôi nói có sai đâu, cô ta rất có thể là nhân tình của giám đốc.” Thư ký Ly xì xầm nói.

“Nếu lần sau cô ta lại đến, không biết có nên cho vào luôn hay không ” Thư ký Tú lên tiếng.

Thư ký Ly bỗng thở dài ” Tùy cơ ứng biến thôi.”

_Cạch.

Thư Ký Ly giật mình khi nghe tiếng động mạnh, cô ngẩng lên thì bắt gặp sắc mặt sa sầm của giám đốc, Tạ Đình Phong đã khép mạnh cửa và đi ra ngoài.

“Tú sao hôm nay tôi thấy thời tiết của chỗ này âm u quá vậy?”

“Ừ tôi cũng thấy thế, hình như giám đốc đang rất bức tức thì phải. Thôi chết có phải vì chúng ta đã dắt tội với cô gái kia không?”

“Giám đốc không phải là người không nói lý lẽ, chúng ta chỉ làm đúng bổn phận thôi mà.” Thư ký Ly thần thườn trả lời nhưng trong lòng cũng thật bất an.

Tan tằm chiếc xe về đến căn biệt thự, Dì Tô đã ra mở cửa.

“Ông chủ!” Dì cuối đầu chào ông.

Nghe thấy tiếng chào của Dì Tô, Hạ Tuyết Nhi từ nhà dưới đi lên, nhìn thấy ông cô nở nụ cười tươi ” Ông về rồi ạ!”

“Ừ..” . Ông Tạ vui vẻ trả lời.

Nhưng chỉ có mỗi ông Tạ thôi, Tuyết Nhi cứ hướng ánh mắt ra sau ông để tìm anh, thấy thế ông liền lên tiếng ” Nó chưa về đâu vì vẫn còn có việc phải giải quyết, cháu nên làm quen với chuyện này đi.”

Đôi mắt Tuyết Nhi loé lên một nét buồn, cô khẽ đáp ” Dạ..cháu biết rồi.”

Cô dìu ông đi lên phòng, vừa đi ông vừa hỏi:

“Cháu nhớ nó lắm đúng không? ”

Tuyết Nhi chợt nhìn qua ông,câu hỏi của ông làm nỗi lòng cô lại nhói lên. Cả ngày cô chỉ quanh quẩn trong phòng nơi toàn hình bóng của Đình Phong,nói thật ra cô xa anh có năm mười phút thì cũng nhớ hướng chỉ cô đã đợi anh suốt 8h đồng hồ,là 8h chứ không phải là 8 giây. Ôi cả một ngày dài đằng đằng,cô đến sắp khóc rồi.

“Vâng ạ! Cháu nhớ anh ấy.” Tuyết Nhi nhỏ giọng nói.

Ông Tạ điềm điềm cười,ông bảo ” Nếu thế thì sinh cho ông đứa chắc,có con rồi thì cháu sẽ không thấy trống vắng nữa ”

“DẠ ???” Tuyết Nhi trợn tròn mắt,cô đang buồn buồn thì bị ông làm cho giật mình,cô đến trong mơ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đó,mà giữa cô và anh cái chuyện đó..chuyện đó..Tuyết Nhi bỗng đỏ cả mặt,cô vừa lúng túng vừa bối rối tự nhiên cứ xấu hổ lạ lùng.

“Phải tranh thủ chứ,tuổi ông đã cao mà thời gian trôi đi cũng rất nhanh,đến lúc đó ông sẽ không đủ sức để bế chắc đâu.”

Tuyết Nhi vô cùng ngượng ngùng,cô thầm nghĩ “Đình Phong ... Anh ấy chỉ mới nói là yêu cháu,anh còn chưa chạm gì đến người cháu thì làm sao mà sinh conÔng ơi việc đó cháu đâu có tự quyết được.”

Đến tầm 20h Tạ Đình Phong mới trở về nhà,lúc này Tuyết Nhi đã dùng xong bữa tối với ông Tạ.

Đình Phong lên trên phòng,anh mở cửa bước vào nhưng không thấy Tuyết Nhi ,anh ra ngoài hỏi A Hiên.

“Thiếu phu nhân đâu rồi?.”

A Hiên thở dài trong lòng,cô nghĩ chẳng lẽ cứ không thấy thiếu phu nhân thì cậu lại đi hỏi cô,mà cô đâu phải là cái camera của cậu đâu chứ,nhất cử nhất động của thiếu phu nhân cô làm sao mà nắm hết,cô còn công việc của cô nữa mà.

“Dạ em không biết,lúc nãy cô ăn tối với ông xong thì đã đi lên phòng rồi mà”

“Trong phòng không có.” Đình Phong nói.

“Vậy cậu qua phòng ông chủ thử xem,chắc cô sang đó trò chuyện với ông rồi.”

Tạ Đình Phong sực thấy đúng,anh liền đi qua phòng ông Nội còn A Hiên thì lắc lắc cái đầu rồi lẩm bẩm” Nếu lỡ có một ngày thật sự không tìm thấy thiếu phu nhân không biết cậu sẽ hành mình thế nào nữa? Từ nay mình phải chú ý quan sát thiếu phu nhân nhiều hơn,đằng nào cậu cũng sẽ lại hỏi mình nếu không thấy cô đâu cho coi.”

A Hiên sau đó lại thở dài rồi đi xuống nhà dưới dọn dẹp.

_Cốc..cốc.. Ông ơi cháu vào nhé.

_Ừ..

Mở cửa ra nhìn thấy Tuyết Nhi đang ngồi cùng ông Tạ,nét mặt Đình Phong cũng nhẹ đi hẳn,môi anh dần ra một nụ cười.

” Hai người đang xem gì vậy?”

Tuyết Nhi tươi cười nhìn lên anh ” Em đưa cho ông xem vidieo và bộ ảnh mà Tosima đã chụp cho chúng ta.”

Ông Tạ cũng rất vui vẻ trên gương mặt,ông lật qua từng trang của album ảnh ” Đình Phong lần đầu tiên ta thấy cháu cười khi chụp hình đấy.”

Tạ Đình Phong bước đến đưa ánh mắt xuống những bức hình,anh cũng ngạc nhiên khi nhìn chính những bức ảnh của mình .

” Ông vui chứ?” Đình Phong dịu giọng nói.

Ông Tạ nâng ánh mắt lên nhìn Đình Phong rồi nhìn qua cả Tuyết Nhi ” Tạ cảm ơn hai cháu,cảm ơn vì đã đem không khí ấm áp của gia đình quay trở lại,ta sống đến ngày hôm nay cũng coi như là đã rất an lòng,rất mãn nguyện”

Tuyết Nhi rưng nước mắt xúc động,cô đặt tay lên bàn tay già yếu của ông ”Không là chúng cháu mới phải cảm ơn ông,cảm ơn ông vì tất cả tình yêu thương ông đã dành cho chúng cháu.”

Tạ Đình Phong cũng đặt tay lên bàn tay đó của Tuyết Nhi ” Cháu cảm ơn ông vì đã cho cháu một sức mạnh trong cuộc sống,sức mạnh của gia đình.”

Có ai muốn au ra chap nữa không nè!!!

49. Chương 48: Tên Anh

Dừng lại niềm vui tại phòng ông Tạ,sau đó Đình Phong và Tuyết Nhi cùng quay trở về phòng mình để cho ông được nghỉ ngơi.

“Đình Phong! Anh đã ăn gì chưa?”

Đình Phong đưa tay mở cửa phòng,anh chậm rãi đáp ” Anh đã ăn rồi.”

“Anh bận nhiều việc lắm hả?” Tuyết Nhi khẽ hỏi.

“Bây giờ thì chưa gọi là nhiều,sau này khi làm chủ cả tập đoàn lúc đó mới như em nói.” Đình Phong nắm tay cô dẫn vào phòng.

Tuyết Nhi chớp ánh mắt ” Em xin lỗi!”

” Sao lại xin lỗi.” Đình Phong ngạc nhiên hỏi.

“Em không giúp gì được cho anh cả,em không san sẻ được gánh nặng trên vai anh.Em thấy rất có lỗi với anh.”

Lời cô nói vừa buồn lại vừa dịu êm,đó không phải là lời thốt ra từ một người có lỗi mà đó là tình cảm chân thành từ cô vợ đáng yêu của anh. Cho dù cô ấy không phải là một cô gái xuất chúng như Lâm Uyển Thanh nhưng cô ấy lại là người con gái mà Tạ Đình Phong thật lòng thật dạ yêu thương và muốn chở che cho cô ấy cả một cuộc đời.

Đình Phong đưa một tay vòng qua tấm lưng Tuyết Nhi,tay còn lại đặt lên phần sau đầu của cô,anh nhẹ nhàng áp đầu cô tựa vào lòng mình.

“Chẳng phải em đã nói là chồng của em rất giỏi hay sao? Vì thế em không cần phải cảm thấy có lỗi,anh sinh ra đã được định sẵn là thừa kế tập đoàn từ gia tộc,anh không cần em phải san sẻ với anh vì anh đủ năng lực để làm điều đó.Không cần phải xin lỗi,không cần phải áy náy gì cả,em hiểu chứ? ”

Tuyết Nhi cảm động,cô nhẹ giọng thốt lên ” Em hiểu rồi.”

Đình Phong đẩy người Tuyết Nhi ra,anh vui vẻ nói ” Anh có cái này cho em.”

” Cho em..” Tuyết Nhi dừng ánh mắt ngạc nhiên trên gương mặt của anh.

Tạ Đình Phong đi lại bàn cầm lấy một cái túi nilon nhỏ màu vàng rồi bước đến đưa cho Tuyết Nhi ” Em từ từ rồi mở,anh đi tắm đây.”

Tuyết Nhi bỡ ngỡ cầm lấy cái túi nilon,bên ngoài còn có một dòng chữ tiếng Anh xem ra đó là tên của cửa hàng. Tuyết Nhi đi tới giường ngồi xuống,cô mở túi ra thì thấy một cái hộp,mắt cô khẽ nhướng lên “Là điện thoại sao?”

Tuyết Nhi lôi cái hộp ra khỏi chiếc túi nilon rồi mở nắp,bên trong là một chiếc smartphone màu đỏ thuộc một thương hiệu rất nổi tiếng. Tuy Hạ Tuyết Nhi không biết nhiều về các dòng smartphone nhưng trên thị

trường thương hiệu này rất nổi trội nên cô cũng có biết về nó và dĩ nhiên giá thành của chiếc smartphone này vô cùng là không rẻ .

Tuyết Nhi cắn ngón trỏ,cô trước giờ chưa từng có khả năng mua nổi những món cao giá như thế này ,cho nên cô hơi sợ hay nói rõ ra là cô không giám dùng vì nó đắt quá,nhờ may cô làm tốt hay làm trầy xước nó thì sẽ tiếc lắm,tiếc lắm luôn.

Tuyết Nhi nhìn chiếc điện thoại mà lòng rất phân vân ” Đình Phong đã mua điện thoại cho mình,đó là tấm lòng của anh ấy nhưng thật sự mình không giám dùng đến nó,mình phải làm sao đây?”

Đến nỗi tay cô cũng run run khi cầm chiếc hộp,cô vội đặt nó lại ngay ngắn đúng vị trí,cứ bảo quản cẩn thận cái đã rồi tính sau vậy.

Đợi đến khi Đình Phong tắm xong,khi anh bước ra thì Tuyết Nhi chỉ đang chăm chú đọc sách, đó là cuốn sách dạy ngoại ngữ cho người mới bắt đầu. Đình Phong mỉm cười, anh đi lại cô và cất giọng trầm ấm ” Em có thích không?”

Tuyết Nhi úp cuốn sách lại rồi ngẩng lên anh “Thích gì cơ ?”

Đình Phong hí hóp ánh mắt ” Em đang giả vờ với anh đó ư?”

Tuyết Nhi nhìn anh một lúc rồi bờ môi dần lộ nét cười nghịch ngợm.

“Em giám dờn với anh?”

Tạ Đình Phong kéo cô ấy đứng dậy khỏi ghế,anh vươn một tay ôm lấy phần eo Tuyết Nhi áp sát vào thân hình cao ráo, đôi mắt anh chiếu một mị lực trên gương mặt xinh xắn của cô:

“Em sẽ lưu tên ai đầu tiên vào danh bạ?”

Ánh mắt Tuyết Nhi vẫn hiện nét cười nghịch,cô cất giọng đáp “Tên ba,tên mẹ,tên ông Nội.”

Đình Phong bỗng buông tay ra,nét mặt anh hụt hẫng chờ đợi,anh có vẻ đang dối.Anh xoay lưng đi về phía trước thì một vòng tay ôm lấy anh từ đằng sau,gọng nói dịu êm thốt lên “Số 1 là tên anh”

Tạ Đình Phong gỡ nhẹ tay cô ra rồi xoay người lại “Tuyết Nhi anh không ngờ em lại trêu anh như vậy?”

“Em có trêu anh đâu,em chỉ chưa nói hết thôi mà.”

Khoé môi Đình Phong hiện lên một nụ cười,hương nước hoa toả ra từ người anh làm cánh mũi của Tuyết Nhi cảm nhận được sự mê hoặc,cô trầm nghĩ: ” Đình Phong à! anh quá là tuyệt vời,anh có biết là mình rất đẹp trai hay không?” Tuyết Nhi bị gương mặt tuấn tú ấy cuốn hút đến mê mẩn cả người.

Tạ Đình Phong kê miệng gần tai cô đặt vào một câu ” Anh sẽ phạt em.”

Tuyết Nhi bất giác sửng lại,cô mở tròn mắt ” Anh vừa nói gì cơ?”

Đình Phong đột ngột bế cô lên trên tay,anh đi lại chiếc giường và đặt cô xuống.

Tuyết Nhi nhất thời bối rối tâm lý chưa chuẩn bị kịp,mọi thứ quá đột ngột,cô lắp bắp nói ” Đ...ì..nh P..hong! Em..em..”

Chưa nói được rành mạch câu từ,Đình Phong đã hạ những nụ hôn nhỏ vun lên môi cô,những nụ hôn ấy tựa như một liều thuốc đang gây mê cả thân thể của Tuyết Nhi,đôi mắt cô chơm chớp nhưng sau đó dần nhắm lịm lại cảm nhận từng sự âu yếm của anh. Đôi môi anh rơi thả trên cánh môi mềm mọng,bờ môi ngọt ngào ấy hôn lên đôi mắt hàng mi rồi từ từ lan truyền trên cả gương mặt và xuống đến phần cổ.Bàn tay của Đình Phong men theo phần áo dưới bụng rồi nhẹ lướt một trớn vào trong phần da thịt mềm mại,nơi nhũ hoa cảm nhận được sự động chạm tái tê,anh cởi nhanh từng nút áo rồi đến thoát hết y phục trên người của Tuyết Nhi,cả thân thể trinh nguyên của cô phơi bày trước ánh mắt mãnh liệt của anh.....Đêm ấy là một đêm ngọt ngào...

Ánh bình minh vừa thức giấc,những chú chim thi nhau cất tiếng hót líu lo ngoài vườn,từng tia nắng ấm áp dần xuyên qua ô cửa sổ.Đôi mắt Tuyết Nhi nhích động và từ từ tỉnh thức,cô lơ mơ mở mắt nhìn qua là gương mặt của người đàn ông mà cô yêu thương nhất,thế rồi ánh nhìn ấy dời xuống cái cằm,đem qua cô và anh đều thoát ỷ: “Đây có phải là sự thật không?” Một câu hỏi ngớ ngẩn xuất hiện trong đầu.

Được anh nói lời yêu thương đã là chuyện cô không thể ngờ nhưng bây giờ cô đã là người phụ nữ của anh,cô thật sự là người phụ nữ của anh,cô không còn là vợ trên danh nghĩa của anh nữa,cái gọi là hôn nhân chính là hạnh phúc này,hạnh phúc mà cô vô cùng trân trọng.

Tuyết Nhi kê môi thơm lên má của Đình Phong rồi thả thả trong tai anh:

” Chồng em không đi làm sao?”

Đình Phong ánh mắt dần hé mở,anh nghiêng đầu nhìn qua gương mặt tươi tắn kia,trong giây lát anh cuối đầu đặt lên trán cô một nụ hôn“Em muốn anh đi ư?”

Tuyết Nhi ủy giọng trả lời “Em không muốn nhưng em vẫn phải để anh đi”

Đình Phong dịu dàng vuốt mái tóc cô,anh bảo “Điện thoại anh đã có gắn thẻ sim,anh sẽ gọi cho em khi đó em hãy lưu lại số của anh. Lúc nào nhớ anh thì hãy nhắn tin,anh sẽ đọc nếu có thể sẽ nhắn lại cho em”

“Em không gọi cho anh được sao?”

“Có thể gọi nhưng thường anh hay có cuộc họp nên sẽ không dễ. Em đừng buồn, anh sẽ chủ động gọi cho em khi có thời gian.”

.....

Chương này chủ yếu Au muốn thể hiện tình yêu ngọt ngào của cặp đôi chính,nếu các bạn thấy hay thì hãy comment cho Au biết nha.

Nếu mọi người cảm thấy không hài lòng thì Au sẽ cố gắng viết chap sau tốt hơn nhưng chắc sẽ up lâu hơn sù.

Thời gian để Au viết không được nhiều nên các bạn thông cảm nhé. Cảm ơn các bạn vì đã luôn theo dõi tác phẩm.

50. Chương 49: Ấn Tượng

Dùng xong bữa sáng cùng gia đình. Tạ Đình Phong như thường lệ phải đến công ty để giải quyết các công việc lớn nhỏ,anh đi ra ngoài xe và Tuyết Nhi thì lặng lẽ theo sau rồi đứng nhìn anh ở cửa. Đình Phong ngoảnh lại,ánh mắt trêu mến nhìn cô, trong lòng cũng không nỡ để cô ấy ở nhà một mình nhưng công việc thì vẫn là công việc không thể bỏ dỡ.

Anh đưa tay vẫy nhẹ một cái.

Tuyết Nhi thấy thế thì cũng chạy ra chỗ chiếc xe,đôi mắt cô nhẹ chớp.

Đình Phong liền ôm lấy cô vào lòng mà nói “Nếu em muốn đi đâu thì hãy bảo tài xế Cao đưa em đi,ở nhà mãi chắc em cũng buồn phải không?”

Tuyết Nhi buông anh ra,khoé môi khẽ cười “Anh đừng lo cho em,ở nhà còn có A Hiên và Di Tô mà.”

Đình Phong đưa tay sờ nhẹ lên má cô”VẬY anh đi đây!”

Tuyết Nhi nắm lấy tay anh mà kéo xuống,sau đó cũng đành luyến tiếc buông ra ” Vâng !”

Thế rồi âm thanh của chiếc xe vang lên và dần khuất xa ánh nhìn.

Tuyết Nhi hạ nhẹ đôi người,cô lẳng lặng quay gót đi vào trong.

Hôm nay tại tập đoàn Long Dean sẽ diễn ra một cuộc họp về dự án A, là một trong những dự án lớn của công ty.

Cuộc họp có sự tham gia giữa hai bên đại diện, một là giám đốc Long Dean và hai là giám đốc Ngô Thị.

Lúc này chiếc xe của phía đại diện Ngô Thị là Ngô Mẫn đã đỗ trước cửa của tập đoàn Long Dean.

Người trợ lý đi vòng ra sau mở cửa xe, Ngô Mẫn đưa ngón tay chỉnh lại cặp kính đen rồi kiêu kỳ bước xuống. Ngay sau đó cô cùng trợ lý đi vào bên trong, đôi chân đặt bước trên từng bậc thềm nhưng đột nhiên Ngô Mẫn bị hụt chân nên đã ngã người ra sau, người trợ lý thấy vậy liền vươn tay ra kéo lấy nhưng lực không đủ để cô ấy đứng vững. Đúng lúc ấy một cánh tay đầy mạnh mẽ đã đỡ lấy phần lưng của cô, Ngô Mẫn nghiêng ánh mắt sang bên thì bỗng dưng chìm đắm vào trong một sự mê hoặc, gương mặt ấy đã cuốn hút cả tâm trí cô.

“Cô không sao chứ?”

Đình Phong đỡ người Ngô Mẫn đứng thẳng lại, anh chỉ đi sau cô ta mỗi một bậc.

“Ôi giám đốc thật may quá.” Người trợ lý của Ngô Mẫn lo lắng thốt lên.

Trong đôi mắt đang nhìn Đình Phong chợt hiện lên một nét cảm kích, cửa miệng có chút thẹn thùng, Ngô Mẫn cất giọng nói “Cảm ơn anh!”

Đình Phong nở nụ cười thân thiện. “Cô nên cẩn thận hơn.”

Nói xong anh tiếp tục bước đi vào trong.

Nét miệng Ngô Mẫn kéo lên một nụ cười thích ý, cô quay sang nói với người trợ lý “Trợ lý Du à! chưa gì mà chúng ta đã gặp giám đốc của Long Dean rồi, cô nghĩ xem đây có được gọi là có duyên không?”

Người trợ lý thắc mắc liền nói “Làm sao giám đốc biết đó là giám đốc của Long Dean.”

Ngô Mẫn nhếch cười “Tôi biết anh ta từ lâu rồi.”

Lúc này tại hầm đỗ xe của công ty thời trang OneWay. Lâm Uyển Thanh đang cho xe lui vào vị trí đỗ cho phù hợp thì bỗng nghe một tiếng vỗ cái búp lên mui xe, Lâm Uyển Thanh nhướng mắt lên thì thấy Xảo Tuệ đứng ở đằng trước, sắc mặt của Lâm Uyển Thanh liền tối sầm lại.

Đợi khi Lâm Uyển Thanh bước ra, Xảo Tuệ mới lật đật chạy đến chỗ cô ta rồi lên giọng vừa bức xúc vừa nỉ non:

“Uyển Thanh cậu không thể làm như thế với mình?”

Lâm Uyển Thanh cong khoé môi cười một cách xem thường “Tôi có gì là không thể? Mà cậu có quyền bảo tôi phải thế này thế nọ sao?”

“Hợp đồng với JA cậu đã hứa là giúp cho mình, thế nhưng cậu lại nuốt lời một cách trắng trợn như vậy, cậu có nhân cách không đây?”

“Nhân cách?” Lâm Uyển Thanh trừng mắt nhấn mạnh thanh âm của hai chữ ấy.

Xảo Tuệ tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Uyển Thanh “Đúng, nhân cách? Tôi đã vì cậu mà làm biết bao nhiêu chuyện cắn rứt lương tâm nhưng cậu lại đối xử với tôi như vậy, cậu nghĩ cậu đáng mặt làm bạn bè sao?”

“Ha..ha..ha”

“Cậu cười gì chứ?” Ánh mắt của Xảo Tuệ dần lên sự phẫn nộ.

Lâm Uyển Thanh đã không ngần ngại mà bật cười ra tiếng, Xảo Tuệ trong mắt cô ta lúc này không khác gì là một con ngốc, vừa đáng thương lại vừa đáng khinh.

Lâm Uyển Thanh sau khi thu lại nét cười chế giễu thì trong đáy mắt loé lên một luồng nộ khí, lời gay gắt thốt lên:

“Xảo Tuệ à,cậu nghĩ mình là ai mà giám xưng bạn bè với tôi,nực cười!. Vì tôi mà làm nhiều chuyện cấn rức? Thế thì đã sao? Thử tôi muốn cậu đã không làm tốt thì việc gì tôi phải giữ lời với cậu.Hạ Tuyết Nhi vẫn bình an vô sự thì cậu không xứng đáng để có JA.”

Xảo Tuệ hạ nhẹ sự phẫn nộ,cô diềm giọng năn nỉ ” Uyển Thanh,nếu mình tiếp tục giúp cậu đối phó với Hạ Tuyết Nhi thì cậu sẽ suy nghĩ lại chứ?”

Đôi môi Lâm Uyển Thanh khẽ nhếch lên ” Thôi khỏi,tôi không rảnh để bắt tay với một kẻ vô dụng. Tốt nhất cậu nên biến khỏi tầm mắt của tôi,nếu không kẻ mà tôi giải quyết trước tiên sẽ không phải là Hạ Tuyết Nhi mà chính là cậu đấy Liêm Xảo Tuệ.”

Xảo Tuệ tức tối không thể nói thành lời ” Cậu...”

“Không tin thì thử đi,thử nhảy bổ vào xe tôi một lần nữa xem,lúc đó có lẽ tôi sẽ đạp nhằm giữa chân thẳng và chân ga đấy. Hừm..”

Lâm Uyển Thanh liếc Xảo Tuệ một cái rồi đứng đưng bỏ đi.

“Lâm Uyển Thanh cậu hãy nhớ những gì ngày hôm nay cậu đã đối xử với tôi,Liêm Xảo Tuệ này nhất định có ân trả ân,có oán trả oán.”

Lâm Uyển Thanh không mấy may quan tâm đến lời nói kia của Xảo Tuệ,cô ta vẫn cứ ung dung bước đi.

Xảo Tuệ không kiềm được sự căm phẫn mà siết chặt lòng bàn tay ” Sẽ có ngày tôi khiến cậu phải hối hận,Lâm Uyển Thanh.”

Ngồi trong phòng Tuyết Nhi lại lôi ra cái hộp ấy,cái hộp có chiếc smartphone mà chồng mua cho,cô nâng niu mà mở nắp thật nhẹ nhàng. Cô lấy điện thoại ra rồi đặt trên nệm,đôi mắt cứ dán chặt vào nó. Cô đang đợi,đợi anh gọi về,mặc dù cô không giám dùng chiếc marphone đắt tiền, nhưng Đình Phong sẽ gọi đến cho nên cô không nỡ hay có không muốn thì cũng phải sử dụng nó thôi.

Tuyết Nhi đợi mãi,đợi mãi,đợi đến ngủ gục mà vẫn chưa thấy có tín hiệu điện thoại gì cả,anh ấy chưa gọi hay là anh đã quên mất?. Tuyết Nhi chợt thở dài cô đưa tay nhắc điện thoại lên ngón cái nhấn vào nút bên hông,màn hình theo kích hoạt được hiển thị nhưng cũng chỉ có thể thôi chẳng hề có một cuộc gọi hay tin nhắn gì cả.

“Đình Phong à,anh nói là sẽ gọi cho em mà.”

Cốc..cốc ” Thiếu phu nhân .” Tiếng Dì Tô gọi.

Tuyết Nhi đứng lên đi ra mở cửa ” Có chuyện gì vậy Dì Tô?”

“À chỉ là đầu bếp nhà ta hôm nay xin nghỉ nên tôi sẽ làm bữa trưa cho cô,cô muốn ăn gì?”

Trong Tạ gia các bữa ăn đều được chế biến từ tay của một đầu bếp chuyên nghiệp,đầu bếp này thông thạo các món Á và Âu nên khẩu phần luôn được thay đổi phù hợp mỗi ngày. Dì Tô tuy không biết nhiều về các món ăn phương Tây nhưng thực chất mà nói tay nghề của gì về các món Á không hề kém,cho nên mỗi khi đầu bếp có việc gì đột xuất thì Dì sẽ thay thế để chuẩn bị bữa ăn.

Tuyết Nhi hơi lưỡng lự một chút ” Cháu cũng không biết nữa,Dì cứ nấu theo ý mình đi.”

“Vậy tôi làm món gà hầm hạt sen cho cô nhé.”

“Dạ.”

Tuyết Nhi sau đó định khép cửa lại thì sực nghĩ ra một điều,cô liền gọi Dì Tô :

“Dì Tô ơi!”

Dì Tô nghe cô gọi thì quay lại,Dì lên tiếng ” Vâng thưa thiếu phu nhân”

“Dì nấu hai phần nhé.”

“Hai phần ạ?” Dì Tô thắc mắc.

“Dạ, cháu muốn mang bữa trưa đến cho anh Đình Phong.” Tuyết Nhi vui vẻ nói.

Tạ Đình Phong khi đi làm không hề mang theo bữa trưa, ở công ty lúc đến giờ nghỉ anh đều ra nhà hàng hoặc trực tiếp gọi nhân viên giao đến, có lẽ đây đã là thói quen khi anh còn ở bên Mỹ.

“Vâng tôi sẽ làm theo lời cô.”

Tuyết Nhi tươi cười nói “Cám ơn Dì.”

Sau đó cô đi vô, nơi khoé miệng vẫn chưa thu lại nụ cười thích thú, cô đang nghĩ ” Không biết Đình Phong sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ? Hi..hi chắc anh ấy sẽ vui lắm và mình cũng thế, mình muốn được nhìn thấy anh ấy ăn bữa trưa do chính tay vợ mang tới, haiiii nếu mình biết nấu thì tốt hơn nhiều nhỉ???”

Tuyết Nhi thở dài, cô ngồi xuống ghế chống tay lên cằm ” Phải chi mình giỏi nấu nướng, mình sẽ đích thân nấu một món thật ngon cho anh ấy. Nhưng không sao từ từ mình sẽ học, học hết những thứ công dụng ngon hạnh, mình sẽ là một người vợ thật tốt, thật thật tốt trong mắt anh ấy.”

Đôi môi nhỏ lại nở ra một nụ cười.

Cuộc họp của dự án A đã được bắt đầu.

Đại diện của hai bên lần lượt ngồi vào một cái bàn được thiết kế đặt biệt theo hình chữ L với gam màu trắng.

Tạ Đình Phong ngồi ở vị trí phần đầu chữ và kế anh là giám đốc của Ngô Thị Ngô Mẫn, kế đến là những thư ký trợ lý và trưởng phòng... có liên quan.

Tạ Đình Phong thần thái nghiêm nghị, anh cầm lấy bản kế hoạch của thư ký đưa lên, đôi mắt nhẹ đảo một lượt sau đó là một giọng nói uy lực thốt lên ” Dự án này chúng tôi đồng ý với mức đầu tư mà Ngô Thị yêu cầu, nhưng thời gian thì cần thương lượng lại..tôi đề nghị giảm đi năm ngày để tiết kiệm một khoảng hao phí không cần thiết...Thư ký sẽ phát bản thống kê ước tính để mọi người xem qua rõ hơn những kinh phí và hao phí sẽ phát sinh.”

Trong ánh mắt của Ngô Mẫn lúc này không phải là những thông số của bản kế hoạch cho dự án A mà chính là người đang ngồi trước cô Tạ Đình Phong, đôi mắt ấy không dấu được một ý đồ xấu đang nhen nhóm trong lòng ” Người con trai này quả là tuổi trẻ tài cao, người giỏi trong giới kinh doanh mình đã gặp không ít nhưng ở anh ta lại toát lên một khí chất hơn người, còn trẻ như vậy mà sắp nắm giữ vị trí chủ tịch tối cao, đến cả mình còn không dám tự tin ngồi vào vị trí ấy, hơn nữa anh ta lại rất khí phách, rất tuấn tú.....Wao mình thích con người này”

Au xin lỗi vì up muộn chap này!! mong các bạn thông cảm nhé.

Nếu truyện có sai sót gì mong các bạn góp ý nhé, au sẽ cố gắng chỉnh lại cho phù hợp. Au cảm ơn nhiều nhé.

51. Chương 50: Đến Tập Đoàn

Dì Tô theo lời dặn của thiếu phu nhân đã chuẩn bị đúng hai phần gà hầm hạt sen.

Sau khi gói ghém xong, Hạ Tuyết Nhi vui vẻ đi ra khỏi nhà.

“Thiếu phu nhân!”

Tuyết Nhi đang ra đến cửa thì bỗng ngoảnh lại, cô nâng mắt lên ” Sao vậy A Hiên?”

A Hiên đi tới chỗ cô mà nói ” Thiếu phu nhân định đi bằng gì?”

“À..xe buýt.” Tuyết Nhi thản nhiên trả lời.

A Hiên có vẻ lo ngại ” Không được đâu thiếu phu nhân.”

Trước khi đến Tạ gia Tuyết Nhi mỗi khi đi đâu thì đều đi bằng phương tiện công cộng, vì thế A Hiên tự dưng bảo là không được làm cô rất thắc mắc.

Tuyết Nhi ngẩng ra nhìn A Hiên, cửa miệng ngơ ngợ thốt lên ” Tại sao lại không được chứ?”

A Hiên ỉu giọng nói ” Thiếu phu nhân à! nếu để thiếu gia biết cô lặn lội đến công ty bằng xe buýt cậu sẽ giận đấy. Tà gia có người lái xe riêng để đưa đón chủ nhân, nếu cô muốn đi thì để em gọi anh Cao trở cô đi, cô đừng dùng phương tiện công cộng vì cô là thiếu phu nhân của Tà gia kia mà.”

Tuyết Nhi cũng chợt hiểu, cô có chút tự ti ” Có phải tôi quê mùa lắm không? Như thế sẽ làm mất mặt Đình Phong, tôi thật sợ ý quá.”

A Hiên thấy Tuyết Nhi buồn lòng, nên vội xoa tay và nói ” Không, ý em không phải vậy mà thiếu gia cũng sẽ không nghĩ vậy đâu, vì cậu rất thương cô nếu cô không được đối xử tốt thì cậu sẽ giận, ý em chỉ vậy thôi.”

Tuyết Nhi nhẹ cười ” Sao em biết thiếu gia rất thương tôi?”

Đôi mắt A Hiên ánh lên một nét ngưỡng mộ, cô tươi vui nói ” Cô không biết đấy thôi, mỗi khi không thấy cô thiếu gia lại đi tìm em để hỏi cô đi đâu, haiii em muốn một với cậu luôn.. cậu rất quan tâm cô, em chỉ quan sát thôi thì cũng hiểu mà.”

Khoé môi Tuyết Nhi không dấu được nụ cười hạnh phúc, cô hạ nhẹ ánh mắt một chút gì đó của sự ngượng ngùng đang tỏa ra trên gương mặt.

A Hiên nói tiếp ” Vậy để em gọi anh Cao cho cô nhé.”

“Ừm..” Tuyết Nhi vui vẻ gật đầu.

Thế là Hạ Tuyết Nhi đã dùng xe riêng của gia đình để đến tập đoàn Long Dean, ngồi trong xe lòng cô cứ hồi hộp vì cô không biết nếu Đình Phong gặp cô thì câu đầu tiên anh nói sẽ là gì? Dù sao đây cũng là lần đầu cô đến công ty, mà còn là công ty lớn mang theo hai chữ tập đoàn nữa.

Tuyết Nhi nhìn xuống bàn tay đang ôm hộp thức ăn, cô thầm nghĩ “Nếu mình cũng vào tập đoàn làm việc thì mỗi ngày đều có thể gặp Đình Phong nhiều hơn, chỉ tiếc mình học hành chẳng đâu ”

Nghĩ đến điều này cô cảm thấy thật buồn, suốt ngày cô chỉ có thể ở trong nhà chẳng làm gì cả, cô thành ra như một người vô công rồi nghề nhưng phải biết làm sao vì cô không có năng lực, không có bằng cấp, ngoại ngữ lại càng không, mọi thứ đều không có, chỉ có mỗi cái là vợ của một tài phiệt nhưng cô lại không muốn như vậy, cô không muốn sống một cách thụ động, cô muốn trở thành một người phụ nữ giỏi và một người vợ tốt, có lẽ cô sẽ phải làm một việc gì đó, một việc mà anh ấy sẽ không phản đối.

Đoạn đường xe đang chạy bỗng có một sự cố trước mắt, cảnh sát đang tạm thời phong tỏa làn đường. Tài xế Cao dần dần giảm tốc độ rồi cho xe dừng lại, đằng sau các xe khác cũng không thể tiến thêm trong tình hình hiện tại.

Tuyết Nhi ngồi ở ghế sau cảm thấy xe đột nhiên dừng thì ngẩng lên phía trên cất giọng hỏi ” Anh Cao có chuyện gì vậy?”

Tài xế Cao hơi nghiêng đầu ra sau nói ” Thiếu phu nhân đường đang bị phong tỏa thưa cô.”

“Sao cơ? Phong tỏa ư?” Tuyết Nhi thắc mắc.

“Vâng, xem ra ở đây vừa xảy ra một vụ tai nạn, cột điện cũng ngã lặn ra đường thế kia. Theo tôi thấy chắc khoảng 20 phút sau mới có thể qua được nếu vậy thì phải quay xe lại đường khác, nhưng thế thì càng mất thời gian hơn vì đoạn đường này là gần nhất rồi.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi” Tuyết Nhi hỏi.

Tài xế Cao nhìn vào đồng hồ trả lời ” 11h15 thưa cô.”

“Thế thì muộn mất, Đình Phong sẽ không kịp ăn đồ tôi mang tới.”

Tuyết Nhi lo ngại vì nếu cô đến muộn thì có thể Đình Phong đã đi ra ngoài để dùng bữa trưa.

Cô hạ nhẹ tầm mắt suy nghĩ một chút rồi lại hỏi ” Anh Cao từ đây đến tập đoàn nếu đi bộ sẽ mất bao lâu?”

“Cô định đi bộ sao?”

“Anh cứ trả lời tôi đi.”

Tài xế Cao nhăm nhăm trong đầu ” Bây giờ chỉ cần đi thẳng là tới, nhưng ít nhất cũng phải mười phút.”

“Mười phút,dù sao cũng nhanh hơn là ngồi đây đợi.”

Tuyết Nhi đưa tay mở cửa xe rồi bước xuống.

Tài xế Cao thấy vậy vội leo xuống theo ” Thiếu phu nhân à,trời đang nắng gắt cô đi bộ như thế không tốt đâu,tôi chỉ ước lượng vậy thôi chứ thật sự có thể hơn con số 10 phút đấy.”

Tuyết Nhi nhướn cười,cô điềm đậm đáp ” Anh đừng lo,tôi sẽ đi thật nhanh”

Tài xế Cao vẫn ngần ngại trong lòng nhưng thái độ của Tuyết Nhi rất nhất quyết,cho nên anh ta cũng đành phải nghe theo.

“Vâng, vậy cô đi cẩn thận nhé.”

“Tôi biết rồi.”

Tại Long Dean cuộc họp của hai tập đoàn lớn đã kết thúc tốt đẹp. Ngô Mẫn vui vẻ ký vào bản hợp đồng sau đó cô yêu cầu có một cuộc trò chuyện riêng với giám đốc Tạ, để hai người trao đổi rõ hơn các vấn đề hợp tác bền lâu giữa hai tập đoàn trong tương lai.

Tạ Đình Phong lịch thiệp đồng ý yêu cầu đó của Ngô Mẫn,anh mời cô ta vào văn phòng riêng của mình để nói chuyện. Khi hai người vừa đến trước cửa văn phòng,thì cô thư ký Ly và Tú không khỏi ồ lên một sự kinh ngạc trong lòng,cô Ly lén ngoảnh qua cô Tú,ánh mắt như muốn nói một câu:“Anh hùng gặp mỹ nhân rồi.”

Đình Phong đưa tay mở cửa ” Mời cô!”

Ngô Mẫn thân thiện nở nụ cười,cô gạt đầu một cái rồi bước vào bên trong.

Cánh cửa vừa khép lại,thư ký Ly liền thở ra.

Thư ký Tú cất giọng nói “Thôi đừng đổ kị nữa,làm việc đi.”

“Không phải tôi đổ kị chỉ là tôi thấy mình đã đoán trước được điều này,cô để ý xem ánh mắt của Ngô Mẫn khi nhìn giám đốc thật là lời đưa tình,tôi đảm bảo cô ta đã thích giám đốc.”

Thư ký Tú bỗng ngưng thao tác bàn phím,cô ngoảnh qua thư ký Ly giọng bức xúc nói ” Cô nói vậy không thấy tội cho vợ của giám đốc sao?cô thích chuyện như vậy lắm à?”

“Ừ nhỉ,tôi quên bén mất. Chắc tại nhan sắc của Ngô Mẫn làm mắt tôi loá cả lên,nếu cô ta thật sự có ý với giám đốc thì chẳng khác nào là hồ ly tinh rồi còn gì? Ôi Trời mà hồ ly tinh thì vốn dĩ rất xinh đẹp,thôi tiêu rồi.”

Thư ký Tú bỗng nghiêng người qua đưa tay cú một cái lên đầu của thư ký Ly.

“A..sao vậy Tú?” Thư ký Ly thốt lên.

“Cô làm văn phòng mà đầu óc lại mông mị như vậy,cũng may khi làm việc cô không có sai sót nếu không ...”

“Nếu không sẽ chẳng có ai tán gẫu với cô chứ gì?” Thư ký Ly nghịch ngợm giành lời.

Thư ký Tú chỉ còn biết lắc đầu mà cười.

Hạ Tuyết Nhi cầm hộp đồ ăn trên tay đi một cách vội vàng hấp tấp để có thể đến tập đoàn nhanh nhất có thể. Bầu trời lúc này quả đúng như anh Cao đã nói, nó rất nắng và vô cùng chói chang, Tuyết Nhi vì phải đi nhanh nên cô vừa mệt vừa nóng, lưng cô ướt sẫm và mồ hôi trên trán cũng toát ra không ít nhưng chỉ

cần nghỉ đến Đình Phong thì cô ấy không bận quan tâm đến những mệt mỏi này mà chỉ biết phải đi thật nhanh mà thôi.

Tuyết Nhi cứ vậy mà liên tục bước đi thế rồi sau đó cô đã phải chạy cho dù sức cô không chạy được bao lâu, nhưng đến cuối cùng tất cả những nỗ lực của cô cũng đã được đền đáp, trong vòng 10 phút cô đã đặt được chân đến trước toà nhà hùng vĩ của tập đoàn Long Dean.

Tuyết Nhi đứng ở bên kia đường nhìn thấy hai chữ to lớn Long Dean thì vô cùng vui mừng, cô thở hắt hắt vì quá mệt nhưng bây giờ đang là đèn đỏ nên cô chưa thể qua được phải đợi thêm ít giây nữa cô mới có thể bước qua.

Đúng lúc ấy cô nhận được một cuộc gọi, cô cảm thấy túi áo mình đang rung rung thì liền đưa tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại, cô nở nụ cười có lẽ là anh ấy gọi cho cô, cô mừng quá nên ngay lập tức bắt máy trả lời " Đình Phong!"

Một giọng nói thân quen và ấm áp truyền qua tai " Sao em biết là anh ?"

Đình Phong kết thúc cuộc nói chuyện riêng với Ngô Mẫn thì ngay lập tức đã gọi cho cô vợ đáng yêu của anh.

"Thế sim là do anh cài vào, đương nhiên chỉ có anh là biết số của em. " Tuyết Nhi vui vẻ đáp.

Bên đầu dây chọt vang lên một giọng cười " Thế nếu có ai gọi nhầm số cho em thì sao?"

Tuyết Nhi cửa miệng hơi há ra " À cũng đúng nhỉ.."

"Nhớ anh quá nên có ai gọi đến thì em cũng nghĩ đó là anh phải không?"

Tuyết Nhi bĩu môi đáp " Không có."

"Thật chứ."

"Anh biết rồi mà còn trêu em." Tuyết Nhi thẹn thùng nói.

"Em đang làm gì?"

Tuyết Nhi chợt nhớ ra là mình phải qua đường, cô vừa nghe điện thoại vừa vội nhấc chân bước đi nhưng khi cô nhấc chân đi được bốn năm bước thì tín hiệu đèn giao thông đã chuyển sang màu đỏ.

"Đình Phong em đã đến trước toà nhà của tập đoàn.."

Đình Phong ngạc nhiên nên liền hỏi "Sao em lại đến đây?.."

"ÁÁÁ. ...A"

Tiếng thét trong điện thoại bỗng thốt lên làm Tạ Đình Phong giật mình, anh hoảng hốt "Tuyết Nhi em sao thế? Tuyết Nhi..Tuyết Nhi trả lời anh đi..."

52. Chương 51: Quá Giang

"Tuyết Nhi trả lời anh đi..Tuyết Nhi???"

Đình Phong vô cùng lo lắng, tim anh đập nhanh hơn và hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Anh lập tức đứng dậy chạy ào ra bên ngoài, trên tay vẫn đang nắm chặt điện thoại.

Ầm một cái cửa bị xô ra, hai cô thư ký phải một phe hú hồn " Trời đất ơi chuyện gì vậy không biết" Thư ký Ly hoang mang thốt lên.

"Chắc có chuyện gì đó rất kinh khủng nên giám đốc mới vội vàng như vậy" thư ký Tú dúi nhìn theo bóng dáng của giám đốc mà nói.

"Giám đốc như không kiểm soát được bản thân, tôi chưa từng thấy anh ấy như thế bao giờ." Thư ký Ly vô cùng kinh ngạc trong lòng.

Tạ Đình Phong chạy đến thang máy, anh liên tục nhấn nút nhưng cửa thang máy không mở, anh không đợi được mà tức khắc chạy xuống bằng thang bộ từ tầng 5 của toà nhà.

Hạ Tuyết Nhi khi băng qua bên kia đường đã bị huy tín hiệu đèn giao thông, đáng ra khi đèn vừa chuyển sang màu đỏ các xe sẽ duy chuyển từ từ rồi mới dần tăng tốc độ, thế nhưng trong lúc đó có một chiếc mô tô màu đen đã chạy với tốc độ nhanh, khi thấy đèn chuyển màu xanh hần đã thuận đà phóng tới. Chiếc xe lao thẳng đến Tuyết Nhi, cô ấy hốt hoảng hét lên một tiếng “Á...” Nhưng cũng may người đó đã vội lách tay lái nên chỉ máng chúng Tuyết Nhi làm cô ấy bị ngã.

Tuy chưa xảy ra tai nạn thương tâm nhưng cái đụng xộc qua cũng khiến Hạ Tuyết Nhi ngã nhào xuống lòng đường, chiếc smartphone mà cô chân trọng cũng đã văng ra cả pin lẫn nắp, còn hộp thức ăn cô mang theo so với cái điện thoại thì chả hơn là bao. Tuyết Nhi thì toàn thân chỉ cảm thấy một sự ê ẩm đau nhức, cánh tay bị chiếc xe máng chúng rất đau, và khi ngã bàn tay trái của cô đã đụng chúng một vật sắc nhọn nên phần da bị rách và chảy nhiều máu.

Người đi đường thấy vậy thì bao trùm lấy Tuyết Nhi, trong số những người thật lòng giúp đỡ cô thì cũng có không ít kẻ thừa cơ hội chìa điện thoại ra mà chụp lầy chụp để, rồi đăng tải trên các trang mạng xã hội với đầy đủ các tên gọi.

_Tai nạn bất ngờ.

_Cô gái trẻ xem mất mạng khi qua đường.

_Giao thông không cẩn trọng luôn là hiểm hoạ...

Tuyết Nhi mới bị khiếp vía, giờ lại bị nhiều người bao lấy trong khi tay cô đang không ngừng chảy máu, cô nắm lấy bàn tay bị thương, đôi mắt hoang mang lo sợ nhẹ đảo xung quanh đám người.

“Cô ổn chứ? Có cần mượn điện thoại gọi cho người thân không? Hay để tôi chở cô đến bệnh viện nhé?” Một người tốt bụng lên tiếng.

Tuyết Nhi không trả lời mà chỉ lắc đầu, tầm mắt cô hướng về phía toà nhà của Long Dean. Nhưng cô không còn tự tin để vào trong ấy nữa vì bây giờ cô đang ở bộ dạng như thế nào chứ? Cô sợ sẽ làm Đình Phong lo lắng, hơn nữa cũng sẽ làm mất thể diện của anh ấy.

Tuyết Nhi nghĩ thế nên đã cố gắng đứng lên, vài người cũng đã giúp cho cô. Có người còn đưa cho cô cái khăn để cầm máu, Tuyết Nhi nhận lấy rồi khẽ gật đầu cảm ơn, khi đứng dậy cô cũng không quên nhặt lấy chiếc điện thoại đã bị cô làm hỏng.

Lúc này Ngô Mẫn đang đi ra gần cửa thì nghe thấy âm thanh phát ra từ đôi chân của ai đó đang chạy rất nhanh. Ngô Mẫn tò mò ngoảnh lại, thu vào trong tầm mắt là một Tạ Đình Phong đang vội vã chạy như ma đuổi về hướng cô ta, Ngô Mẫn ngạc nhiên định lên tiếng hỏi thì cửa miệng bị khựng lại khi Đình Phong đã chạy ngang qua cô mà chẳng bận tâm hay để ý, giống như kiểu cô đang không tồn tại trước mặt anh ta “Cái lý gì đây?” Ngô Mẫn bức xúc thốt lên.

Trợ lý Du đứng bên cạnh cũng lên tiếng “Giám đốc à, hình như anh ta đang rất vội vã việc gì đó nên không để ý đến cả cô.”

Ngô Mẫn nhép miệng một cái rồi bảo “Chúng ta về thôi, tôi thật khó chịu với thái độ lúc nắng lúc mưa này.”

“Ý cô là giám đốc của Long Dean nắng mưa sao?”

Ngô Mẫn liếc ánh mắt sang trợ lý Du “Cô không thấy vậy à? Xưa nay chưa có một người đàn ông nào lại phớt lờ tôi như anh ta, lúc này còn rất niềm nở với tôi nhưng bây giờ thì coi tôi như người vô hình, như vậy không nắng mưa thì còn gì.”

Nói xong cô ta đưa tay lên trán vén tóc một cái rồi lạnh lùng bước đi, xem ra cô ta đang bức bối với thái độ của Tạ Đình Phong. Trợ lý Du khẽ lắc đầu rồi đi theo nhưng trong lòng cô lại hiểu rõ, là giám đốc Tạ đang có việc gấp nên mới thế, Ngô Mẫn vốn độc đoán và bảo thủ nên chỉ suy nghĩ theo cách cực đoan của mình.

Phải mất hơn 5 phút Tạ Đình Phong mới chạy ra cửa lớn của tập đoàn, một nỗi lo sợ bỗng thoáng qua trong lòng khi anh nhìn thấy bên kia đường có chiếc hộp thức ăn nằm lẫn lốc. Ngay tức khắc anh đã sang bên đó, đôi mắt không khỏi nhìn tứ phía.

“Anh có quen với cô gái bị ngã ở đây hả? Hộp thức ăn này là của cô ấy” Một học sinh đang đậu xe ở lề đường, thấy Đình Phong có vẻ hốt hoảng khi nhìn chiếc hộp thì lên tiếng hỏi.

Đình Phong sửng sốt ” Cô ấy đâu rồi?”

“Lúc nãy em thấy cô ấy đi về hướng kia.” Cậu học sinh đưa ngón tay lên chỉ.

Không chần chừ, Đình Phong lập tức chạy về hướng đó. Đôi chân anh đã chạy không ngừng nghỉ, cho đến khi...

Tại một trạm xe buýt.

Trái tim người đàn ông như thắt lại,nơi đáy mắt ẩn lên một sự xót xa. “Tuyệt Nhi!!!” Giọng anh khê gọi.

Cô ngồi đấy mà thức thich nước mắt, chớp mũi đã đỏ lên. Nghe tiếng anh gọi, cô nhất thời thần người vì cô không nghĩ đến, không nghĩ là anh ấy đang đứng bên cạnh cô. Tuyệt Nhi từ từ ngẩng lên, cô nhìn thấy gương mặt đang lo lắng của anh thì những giọt nước mắt lại tuôn chảy ” Anh...!!! ” Cô thốt lên một tiếng nghẹn ngào.

Đình Phong đau lòng, anh ngồi xuống liền cầm lấy bàn tay đang rỉ máu của Tuyệt Nhi, nơi mi tâm bắt chợt nhú lại ” Em có bị thương ở đâu nữa không?”

Tuyệt Nhi sục sùi, cô mếu giọng nói với anh ba chữ ” Em xin lỗi..”

Đình Phong nghe câu đó thì nóng giận mà gất lên ” Anh không bảo em xin lỗi, anh đang hỏi em có bị thương ở đâu nữa không kia mà.”

Tuyệt Nhi bị anh quát lên nên bật khóc nức nở, cô vẫn còn sợ chuyện vừa rồi, tinh thần đang rất tệ mà anh lại còn quát lên.

Đình Phong nhói lòng, anh vì lo lắng nên mới không kiểm soát được sự nóng giận.

Anh ôm lấy cô rồi hạ giọng nói ” Anh sai rồi, là anh không tốt, em đừng khóc...”

“Em sợ lắm...Em sợ sẽ không gặp được anh nữa.” Tuyệt Nhi thức thich trong tiếng khóc.

“Đừng nói chuyện không may như vậy.”

Đình Phong nhẹ buông tay ra, anh đặt hai tay lên gò má của Tuyệt Nhi khê vuốt những giọt nước mắt ” Được rồi, anh đưa em đến bệnh viện.”

Đình Phong đưa tay lên cổ áo nới lỏng cà vạt của mình rồi tháo ra, anh cầm lấy tay của Tuyệt Nhi rồi buộc lại. Thế nhưng khi cô đứng dậy thì Đình Phong nhận thấy chân cô ấy cũng đã bị đau ” Để anh công em.”

Đình Phong xoay tấm lưng và ngồi xuống.

” Em đi được mà.” Tuyệt Nhi nhẹ nói.

“Nhanh lên nếu không anh sẽ bế em trên tay đấy”

Tuyệt Nhi nghe nói bế thì lo anh sẽ mệt hơn, nên cô đành để anh công trên lưng.

Đình Phong công Tuyệt Nhi đi ra khỏi trạm xe buýt được một đoạn thì đã nhanh chóng bắt một chiếc taxi, nhưng vô tình anh không bắt đúng taxi mà lại là Ngô Mẫn.

_ Ô giám đốc Tạ, anh có muốn tôi cho quá giang không?

_ Tôi bắt taxi là được rồi, cảm ơn cô.

_ Taxi không thoải mái bằng xe của tôi đâu, anh cứ lên đi, tôi không ngại thì anh ngại gì chứ?

53. Chương 52: Ghanh Ty

Tạ Đình Phong nghe Ngô Mẫn nói thế thì cũng không muốn từ chối nữa, anh đặt Tuyết Nhi xuống, tầm mắt nhìn về hướng Ngô Mẫn ” Vậy phiền cô cho chúng tôi đi nhờ đến bệnh viện. ”

Ngô Mẫn ngồi trong xe khẽ mỉm cười, cô chìa bàn tay đảo một cái thể hiện ý mời giám đốc Tạ lên xe.

Tạ Đình Phong nắm tay Tuyết Nhi đi vòng ra phía sau, anh đưa tay mở cửa xe để Tuyết Nhi lên trước, sau đó là đến lượt anh. Đình Phong và Tuyết Nhi ngồi ở hàng ghế cuối, còn Ngô Mẫn thì ngồi ở phía trên lại, đôi môi hồng cam của cô khẽ nhếch lên cất một giọng thanh thoát ” Trợ lý Du hãy đến bệnh viện G”

Trợ lý Du nghe xong thì lập tức đạp chân ga cho xe chạy thẳng đến bệnh viện quốc tế G, là một trong những bệnh viện lớn và uy tín nhất thành phố.

Chiếc xe đi được một đoạn đường, thì Tạ Đình Phong mới lên tiếng ” Hãy rẽ trái ở đèn giao thông trước mặt, tôi muốn đến bệnh viện L.”

Ánh mắt Ngô Mẫn liền loé lên một tia khó hiểu ” Tại sao anh lại muốn đến bệnh viện L, mà lại không phải là G.”

Trong đầu Ngô Mẫn lúc này đang suy nghĩ, không hiểu sao một người có địa vị như giám đốc Tạ đây lại muốn đến một bệnh viện tầm thường, trong khi G là tiêu chuẩn quốc tế và đầy đủ tiện nghi, đó là chưa kể đến đội ngũ y bác sĩ tài giỏi. ” Rốt cuộc anh ta đã nghĩ như thế nào vậy?”

Tạ Đình Phong nghiêng đầu nhìn qua Tuyết Nhi bằng đôi mắt trìu mến, trong cái nhìn ấy còn hiện lên một sự quan tâm và yêu thương, anh cất giọng nói ” Vợ tôi đang bị thương, tôi muốn vết thương của cô ấy được nhanh chóng xử lý, đến G sẽ phải khá lâu nên hãy vào L trước.”

Cử chỉ của Đình Phong đối với Hạ Tuyết Nhi khiến cho Ngô Mẫn trong lòng bỗng dấy lên một sự ghen tỵ, anh ta nhìn vợ của mình bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, Tạ Đình Phong muốn đến L thì ra là vì nghĩ đến vết thương của vợ, anh ta không muốn cô ấy phải chịu đau thêm, mặc dù bây giờ đến G thì chỉ mất nửa tiếng thôi, thế mà anh ta vẫn lo lắng cho cô ấy như vậy.

Ngô Mẫn hít một hơi rồi nhẹ thở ra, cô nói với trợ lý Du ” Đến L đi.”

“Vâng.” Trợ lý Du đáp.

Sau đó chiếc xe đã rẽ trái để đến bệnh viện L.

Tạ Đình Phong leo xuống mở cửa, anh nắm tay Tuyết Nhi từ từ kéo cô đi xuống xe. Ngô Mẫn cũng nhân tiện bước xuống, mặc dù cô chẳng việc gì phải vào trong, nhưng sự hiếu kỳ và tò mò đã cho cô cái ý định đi theo họ.

“Giám đốc à, cô vào đó làm gì?” Trợ lý Du thắc mắc.

“Đây không phải việc của cô cần hỏi, hãy ở đây mà đợi tôi đi.” Ngô Mẫn khẽ liếc qua, cô ta nói dứt câu thì mặc kệ đôi mắt khó hiểu của trợ lý Du mà thần thưởng đi vào bên trong.

Đình Phong đã đưa Tuyết Nhi vào kiểm tra tổng quát, các bác sĩ đã tận tình làm việc và kiểm tra kỹ lưỡng cho cô ấy. Vết thương trên tay cô được băng bó và xử lý cẩn thận, làm xong các bước kiểm tra, lúc này Đình Phong mới vào gặp bác sĩ để nghe kết quả.

Bác sĩ đưa ra tờ kết quả khám bệnh cùng một số ảnh chụp X quang, bác sĩ điềm giọng nói ” Cô ấy chỉ bị xây sát ngoài da, riêng phần cánh tay phải thì bị thâm tím do va chạm, ngoài ra không có vấn đề gì nghiêm trọng .”

Nghe bác sĩ nói là không có vấn đề nghiêm trọng, lòng Đình Phong mới nhẹ hẫng ra ” Cảm ơn bác sĩ.”

Sau đó anh ra ngoài, Tuyết Nhi đang ngồi trên một cái ghế đá ở ngoài khuôn viên của bệnh viện. Đôi tay cô đặt lên phần đùi, mi mắt hạ xuống suy nghĩ chuyện gì đó, đến khi Đình Phong bước tới cô cũng không biết.

” Em đang nghĩ gì vậy? ”

Tạ Đình Phong ngồi xuống bên cạnh, mấy ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắn thả vài sợi tóc của cô.

Tuyết Nhi ngẩng lên, cô nhìn anh rồi khẽ hỏi một câu ” Đình Phong sao anh biết em xảy ra chuyện mà tìm em?”

Tay anh bỗng ngừng thao tác, nơi hàng chân mày đen đậm bỗng nhú lại khi anh nhớ đến tiếng thét của cô ấy, âm thanh đó làm tim anh như muốn nghẹn lại, cũng may cô ấy vẫn an toàn nếu không....

Đình Phong chưng ra nét mặt sầm sầm, anh lạnh giọng nói ” Cái đó anh phải hỏi em trước, tại sao khi bị thương như vậy mà không vào tìm anh?”

Tuyết Nhi mím môi, cô cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào mắt của Đình Phong ” Anh là giám đốc của Long Dean, anh có thể diện của anh, và em có nghĩa vụ phải giữ thể diện cho chồng của mình.”

” Hạ Tuyết Nhi em có biết mình đang nói gì không?” Giọng Đình Phong trở nên nặng nề, lời nói của cô ấy đã làm anh nổi giận.

“Em không muốn anh vì em mà bị ảnh hưởng. Với lại em cũng chỉ bị thương nhẹ thôi, nên...”

Tuyết Nhi đang nói thì Đình Phong chặn lời “Em nghĩ cái thể diện mà em nói quan trọng hơn bản thân của em? Trong mắt em anh là gì? Là giám đốc của Long Dean thôi sao? ”

Tuyết Nhi rụt rè nhìn lên Đình Phong, bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của anh tự dưng cô hơi sợ liền hạ tầm mắt nhìn lảng sang một bên ” Đương nhiên là không, anh là chồng của em.”

”Nếu anh xảy ra chuyện và cũng cư xử như vậy thì em sẽ thế nào?..”

Đình Phong đột nhiên nhẹ giọng rồi nói như thế, lời nói đó làm cõi lòng Tuyết Nhi quặn lại, sắc mặt cô không giấu được sự lo lắng, cô liền hướng đôi người màu đen lách nhìn thẳng vào gương mặt của Đình Phong, bất giác cô ôm lấy anh rồi ngửi giọng thốt lên

” Em không muốn, anh đừng làm thế.”

“Nếu em nói vậy, thì đã hiểu tâm trạng của anh rồi đúng không?”

“Lúc đó em đã rất muốn vào gặp anh, nhưng em chỉ nghĩ sẽ làm anh mất thể diện, em chỉ nghĩ đến thế. Em xin lỗi vì đã không nghĩ đến cảm nhận của anh, em biết anh lo cho em, nhưng kể từ khi kết hôn đến giờ lúc nào em cũng khiến anh phải lo cho em, nên em chỉ muốn bản thân mình bớt đi sự phiền toái, bớt đi sự quấy rầy đến anh, hôm nay em muốn mang đồ ăn trưa đến cho anh, nhưng ai ngờ em lại làm hỏng hết mọi chuyện, chiếc điện thoại mà anh mua cho, em còn chưa kịp lưu số của anh thì cũng bị hỏng mất rồi... Em xin lỗi, em đúng là một kẻ phiền phức phải không?..”

Giọng cô nói nghe buồn đến man mác, tấm thân nhỏ nhắn của cô tựa vào người của Đình Phong, lúc này anh không còn giận cô nữa, chỉ là anh không muốn cô ấy có cái suy nghĩ ngốc nghếch như vậy trong đầu, nên mới phải nói với cô ấy như thế.

Anh vỗ vỗ nhẹ bả vai Tuyết Nhi rồi bảo ” Anh chưa từng nghĩ việc quan tâm và lo lắng cho em là một sự phiền phức, vì anh là chồng của em, cho dù sau này anh có kế thừa vị trí của ông Nội trở thành chủ tịch kế nhiệm của Long Dean thì anh vẫn là chồng của em, điều đó sẽ không thay đổi, anh không sợ mất thể diện mà thứ thật sự phải sợ đó là mất em... Em có hiểu không?”

Giọt lệ rưng trong hốc mắt, Tuyết Nhi cảm động và hạnh phúc, cô mở miệng nói ” Em hiểu, em hiểu mà....”

“Sau này đừng có dọa anh nữa đấy.” Đình Phong cuối đầu hôn lên tóc cô, rồi dịu dàng vuốt ve cánh tay cô ấy.

“Không ngờ Tạ Đình Phong lại là chàng trai ngọt ngào đến như vậy, từng lời nói và cử chỉ đều cho thấy tình cảm của anh ta dành cho Hạ Tuyết Nhi. Cô gái kia nhìn thoáng cũng chỉ là một cô gái bình thường, tuy gương mặt không xinh đẹp nhưng lại mang nét đáng yêu và dễ thương, hờ.. giám đốc Tạ không lẽ đó là gu của anh ư? Nhìn họ mà mình thấy phát tức, thật tức, tại sao mình lại không gặp anh ta sớm hơn chứ? Nhưng bây giờ liệu có còn hai chữ có thể không? Có thể là của riêng tôi ”

Ngô Mẫn đứng ở đằng sau nghe lén cuộc nói chuyện, đường đường là giám đốc của tập đoàn Ngô Thị mà cô lại làm cái chuyện lén lút này, nhưng sức hút từ Tạ Đình Phong đối với cô thật quá lớn, cô thích anh ta, đúng là rất thích anh ta, từ khi xem qua thông tin đám cưới của Tạ gia cô đã ấn tượng với chàng trai này. Cho đến lúc cô bị ngã, lúc anh đã đỡ cho cô thì trái tim của Ngô Mẫn đã rung động, thế nhưng nghiệt thay Tạ Đình Phong đã kết hôn và còn rất thương yêu Hạ Tuyết Nhi, Ngô Mẫn phải thua phụ nhân của Đình Phong ở một chữ tình, ý đồ muốn giành giật tình yêu này có lẽ sẽ không có cơ hội, nhưng sự độc đoán của Ngô Mẫn vẫn khiến cô ta muốn đánh cược một phen, sinh ra trong quyền quý thứ mà cô ta muốn sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Khoé miệng Ngô Mẫn kéo lên một độ cong, trong thâm tâm đang nghĩ ” Tôi sẽ thử anh, nếu anh bị tôi cuốn hút thì coi như đó là lỗi của anh, không phải lỗi do tôi, vì anh đã khiến tôi phải thích anh, vợ của anh cũng không thể nào trách móc được tôi.”

Ngô Mẫn xoay lưng đi ra ngoài, thấy trợ lý Du cô ta liền bảo ” Về thôi.”

“Cô không đợi họ sao?” Trợ lý Du lên tiếng.

“Chẳng liên quan gì đến tôi cả.” Ngô Mẫn hời hợt thốt lên rồi bước vào xe.

Trợ lý Du không hỏi thêm mà chỉ nhường bả vai, sau đó cũng nhanh chóng lên xe và chạy đi.

54. Chương 53: Cơ Hội

“Tuyết Nhi mình về thôi.”

Đình Phong đứng lên, anh đưa tay nắm phần cánh tay cô ấy mà kéo dậy.

Tuyết Nhi liền hỏi ” Về nhà ạ?”

“Thế em muốn về đâu nữa?” Đình Phong bình thản trả lời.

“Anh không về công ty sao? À phải rồi anh chưa ăn gì đúng không, ôi...em thật sơ ý quá, tại em mà anh ...”

Ngón trỏ của Đình Phong đột nhiên đặt lên môi của Tuyết Nhi, cô ấy phải ngưng nói mà thay vào đó là một ánh mắt kỳ lạ đang nhìn anh.

“Anh không ăn một bữa thì cũng không có chết đâu, chúng ta không về công ty mà sẽ về nhà. Anh không yên tâm để em đi một mình.”

Bàn tay mềm mọng của Tuyết Nhi nhẹ kéo tay anh xuống, cô không muốn bản thân phải khiến anh lo như vậy, nên cô cố tỏ ra thản nhiên, cố tỏ ra mạnh mẽ mà ní non với anh ” Em đâu phải là con nít chứ? Lúc nãy em bị ngã là do em không chú ý, nhưng từ bây giờ em sẽ chú ý nhiều hơn, anh đừng lo mà hãy về công ty đi, em tự về được mà... Anh đừng bỏ lỡ công việc, em tự lo cho mình được, nhé anh...nhé!!”

Cô nắm lấy bàn tay Đình Phong mà đung đưa, đôi mắt cô chiếu một tia vui vào gương mặt của Đình Phong.

“Đình Phong à...”

Tạ Đình Phong vờ đi đôi mắt tinh nghịch đang nhìn mình, anh không muốn bị cô ấy thuyết phục, tầm mắt lảng tránh sang bên.

” Đình Phong em tự về được mà...” Tuyết Nhi vừa nói lại vừa cố ý nhìn thẳng vào mắt của anh ấy, cho dù anh ấy đang né đi, anh ngoảnh qua trái thì cô ấy cũng ngó sang trái, anh ngoảnh qua phải thì cô cũng qua phải. Bực quá, Đình Phong liền thu lại tầm nhìn, anh dán đôi mắt thần vũ của mình xuống sát gương mặt của Tuyết Nhi, mắt chạm mắt, mặt chạm mặt, môi kề môi.

Tuyết Nhi lúng túng, cô phải hơi ngả người ra sau, xem chút bị té, Đình Phong đã nắm lấy bả vai cô mà giữ lại.

Khoé miệng Tuyết Nhi bỗng run run” Đình Phong ...ở đây rất đông người”

Đôi mắt cô loé lên một sự dao động, trong đầu chắc là đang suy nghĩ tứ tung.

“Còn nói nữa không?” Hơi thở của anh toả ra luồng khí ấm áp trên gương mặt của Tuyết Nhi, giọng nói với thanh âm nho nhỏ thốt lên.

Tuyết Nhi vội lắc lắc đầu, cô bậm lại cái môi.

Đình Phong mỉm cười, anh đứng lại tư thế thẳng thớm rồi nhanh chóng nhắc bổng cô ấy lên.

“Đình Phong bỏ em xuống đi, có nhiều người đang nhìn kìa...”. Tuyết Nhi ngượng ngùng nên lí nhí nói.

“Chân em còn đau mà, ai nhìn thì kệ họ.”

“Nhưng...?”

“Lại nói...” Đình Phong nghiêm giọng.

Tuyết Nhi sợ bị người ta cười nên không dám nói thêm, anh ấy kỳ quá, cứ chọc cô giữa chốn đông đúc thế này. Tuyết Nhi nhăn mặt, cô dúi đầu vào người Đình Phong mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Đình Phong không kiềm được nên bật cười ” Thế mới chịu nghe lời, biết sợ anh rồi chứ?”

“Anh ăn hiếp em, em sẽ mách với ông Nội phạt anh.”

“Được em cứ nói đi, cùng lắm ông sẽ dùng roi mây mà đánh anh thôi.”

Đình Phong vừa đi vừa nói với cô ấy.

Tuyết Nhi ngẩng mặt lên, giọng đầy ngạc nhiên ” Ông Nội từng đánh anh như thế ư?”

“Ừm..”

“Hả...sao ông lại đánh anh bằng roi mây chứ, sẽ đau lắm...”

“Em xót à.” Đình Phong hỏi.

Tuyết Nhi thốt lên “Không”

“Nói xạo..”

“Em không nói với ông đâu, anh đừng lo.”

Đình Phong đi ra đến cổng thì đặt cô ấy xuống ” Anh biết em sẽ không nỡ.”

“Tại em tốt bụng thôi.”

“Nhưng anh là kẻ xấu bụng đấy.”

“Thôi em thua anh, em không đấu khẩu nổi với anh.”

Đình Phong nhẹ cười rồi đưa tay bắt một chiếc taxi.

Trong căn biệt thự, người đàn bà sang trọng ngồi vắt đùi trên chiếc ghế sofa, chiếc váy dài màu đỏ khê phủ lên phần đầu gối, đôi môi nhấp nháy một ít rượu vang nơi cửa miệng.

Mẹ của Lâm Uyển Thanh nhẹ đặt ly rượu xuống bàn, khoé miệng bắt đầu nhếch lên ” Mẹ đã sắp xếp đầu vào đó cả rồi, sáng sớm ngày mai con sẽ phải sang Mỹ.”

Lâm Uyển Thanh ngồi đối diện bà, sắc mặt khó coi, cô ta vốn không cam tâm mà ra nước ngoài ” Mẹ vẫn muốn ép con đến cùng ư?”

“Chính con đã ép mẹ phải làm như vậy.”

“Con không muốn bị bất cứ ai áp đặt, cho dù người đó có là mẹ đi nữa.”

Mẹ Lâm Uyển Thanh vẫn giữ thái độ điềm lặng ” Để xem con làm được gì?”

Lâm Uyển Thanh lớn giọng nói ” Con sẽ không đi.”

“Thẻ tín dụng của con và cả tài khoản riêng, mẹ đã khoá lại hết, con cứ không nghe lời như thế thì mẹ sẽ không chi cho con một đồng nào cả.”

Bà bình thần mà nói rồi lại đưa tay nhắc ly rượu lên.

Lâm Uyển Thanh hậm hực, cô ta không giữ được bình tĩnh liền đứng dậy nổi lên một sự phẫn nộ ” Tại sao mẹ làm vậy với con? Con là con của mẹ kia mà. Nếu không tại mẹ thì ba đã không bỏ đi, mẹ có lỗi lớn với con, mẹ đã luôn xin lỗi con nhưng cách mẹ xin lỗi là kiềm hãm con thế này sao? Có lẽ con nên chọn sống với ba thay vì là mẹ, con đã sai khi chọn mẹ, thật sự đã sai, con rất hối hận.”

Mẹ của Lâm Uyển Thanh phát tiết, trong nháy mắt đã cho Lâm Uyển Thanh một cái tát tai, một cái tát vô cùng đau đớn, gương mặt cảm nhận được một sự se buốt cùng một ít máu đang rỉ ra. Trên tay của bà Lâm có đeo nhẫn, nên vô tình khi ra tay đã làm gương mặt của Lâm Uyển Thanh bị xước.

Bà run run khế nắm chặt bàn tay đã đánh con, từ khi sinh con ra đây là lần đầu tiên bà ra tay đánh nó như vậy, trong lòng tuyệt nhiên là đau nhói, cảm giác của người mẹ con bé sẽ không thể nào hiểu được, ánh mắt bà cố che giấu lại sự yếu mềm, bà cất giọng nói ” Nếu còn dám nói những lời đó thì đừng bao giờ gọi mẹ là mẹ.”

“Mẹ đánh con?” Lâm Uyển Thanh rơi rớt nước mắt, một tay che lấy phần má đang bị chảy máu.

“Con bị thương rồi, hãy gọi quản gia Lý giúp đi.” Bà lạnh giọng thốt lên.

”Đến cả mẹ cũng thế, đều đâm một nhát vào lòng của con....

Tôi hận các người. ”

Lâm Uyển Thanh khóc lóc rồi chạy nhanh ra bên ngoài.

Bà Lâm lo sợ liền chạy theo gọi ” Uyển Thanh con đi đâu?”

Lâm Uyển Thanh liền lên xe mà lái đi mất hút. Bà Lâm vô cùng lo lắng, tính cách của Lâm Uyển Thanh rất ngang bướng, bà lo con bé sẽ làm ra những chuyện tồi tệ.

Bà vào trong gọi ngay một cuộc điện thoại ” Hãy huy động cho tôi một số người đi tìm Uyển Thanh.”

Bên đầu dây vang lên một giọng nam ” Vâng thưa phu nhân”

Đình Phong đã quay lưng với mình, mẹ cũng không còn là mẹ của trước đây. Tại sao mình phải gánh chịu tất cả những nỗi đau này, Hạ Tuyết Nhi đều là do cô cả, nếu cô không xuất hiện thì Đình Phong sẽ không quay lưng với tôi. Rồi một ngày tôi bắt cô phải trả cái giá đắt gấp trăm lần những gì tôi đang chịu đựng.

Lâm Uyển Thanh lái xe trong điên dại, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nỗi uất hận với Hạ Tuyết Nhi trở nên cay đắng hơn bao giờ hết.

Trong khi đang trên đường về, trợ lý Du bỗng hỏi Ngô Mẫn một câu ” Giám đốc cô không vui sao?”

“Không, chỉ là hơi chán một chút.” Ngô Mẫn cất giọng trả lời.

“Vì giám đốc Tạ sao?”

“Trợ lý Du, cô thấy Tạ Đình Phong có xứng đôi với vợ của anh ta không?”

” Tôi nghĩ cô gái ấy phải có một sự thu hút nào đó với anh ta, hoặc không thì có thể là do bị ép buộc, theo kiểu như hôn nhân thương mại chẳng.”

Ngô Mẫn thở ra, giọng nói lười biếng thốt lên ” Không phải bị ép, nếu thế anh ta đã không yêu chiều cô ta như vậy.”

“Cô nói cũng đúng, giám đốc Tạ đúng là rất quan tâm vợ mình, nhưng có khi nào đó chỉ là đang diễn trò để che mắt thiên hạ.”

Mắt Ngô Mẫn chợt nhướng lên ” Cũng có lý, làm sao biết được trong lòng một người đang nghĩ gì chứ. Biết đâu họ chỉ đang đóng kịch.”

Nơi khoe môi Ngô Mẫn nhẹ dần một nét cười ” Nếu thật sự là vậy thì tôi sẽ có cơ hội, một cơ hội dễ dàng.”

“Cô muốn nói đến cơ hội gì vậy?” Trợ lý Du lên tiếng.

“Không có gì, lo việc lái xe của cô đi.”

Sau khi rời khỏi bệnh viện L, Tạ Đình Phong và Tuyết Nhi đã trở về biệt thự của Tạ gia. Đến nơi Đình Phong đi vòng ra sau, mở cửa xe cho Tuyết Nhi bước xuống rồi bế cô vào trong.

“Thiếu gia! Thiếu...phu nhân!!!” A Hiên tròn mắt kinh ngạc trước những gì mà cô đang nhìn thấy.

“Tránh một bên nào.” Đình Phong lên tiếng.

A Hiên nghe thế liền né qua, để Đình Phong thuận tiện bế Tuyết Nhi vào trong.

Anh nhanh chóng đi vào và đi lên tận lầu trên, A Hiên vẫn ngó ra mà nhìn, cho đến khi cô thấy bàn tay băng bó của Tuyết Nhi thì mới hiểu ra được một chút.

“Hả.. thiếu phu nhân bị thương ư? Không biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì mà lại nghiêm trọng đến mức thiếu gia phải hành động như vậy?”

“A Hiên.” Tiếng Dì Tô gọi.

A Hiên sực quay sang ” Dạ..”

“Cô làm gì mà đứng ngẩn ra thế?”

“Dì Tô, thiếu phu nhân bị thương đấy”

“Hả?” Dì Tô nhướng mắt lên

“Thiếu gia vừa bế cô ấy lên lầu.”

A Hiên mới nói xong thì Đình Phong đã gọi ” A Hiên.” Sau khi đưa Tuyết Nhi vào phòng thì Đình Phong đã liền quay ra ngoài.

“Dạ thưa thiếu gia.”

Đình Phong đi xuống bậc thang, đến gần chỗ của A Hiên, có thể trông thấy một đám mây đen trong ánh mắt của thiếu gia Đình Phong, A Hiên bỗng nuốt ực một cái.

“Tài xế Cao đâu?”

“Dạ anh ta...vừa ra ngoài rồi ạ .”

“Đi làm gì?”

“Dạ ông chủ gọi ạ.”

Đình Phong lặng vài giây rồi quay lưng đi lên trên, A Hiên lúc này mới dám thở ra ” Dì Tô, thiếu gia sao cái gì cũng hỏi con mà không hỏi Dì chứ? Con cũng chỉ là giúp việc thôi mà, đâu có phải là cái camera của cậu.”

Dì Tô bình thản nói ” Vì cô nhiều chuyện mà. Cái gì mà cô chẳng biết, thiếu gia hỏi cô là chuyện bình thường thôi, xem ra thiếu gia trọng dụng cô lắm đấy.”

“Dì à, Dì đang khen con hay là đang mỉa mai con vậy. Khi hỏi chuyện, mặt cậu lúc nào cũng toả ra sát khí ấy, cậu làm con đến nín thở.” A Hiên nhăn mặt nhìn Dì Tô.

“Thiếu gia tính cách lạnh lùng đâu phải cô không biết, đừng làm sai gì là được rồi, thiếu gia chỉ hỏi thôi chứ có ăn thịt cô đâu mà phải nín thở.”

“Con không biết nữa, con vẫn sợ cậu lắm, nếu cậu không đẹp trai thế kia thì chắc con không làm ở đây được lâu đâu”

Dì Tô dí ngón trỏ vào đầu của A Hiên

” Trời ạ.”

Có một điều này au muốn nói vì không muốn bị hiểu lầm.

Truyện này từng được au up tại nick hyojoodo với một cái tên khác, nhưng bây giờ nick này mới là nick au up chính thức nha mọi người.

Thank mọi người đã đọc!

55. Chương 54: Món Quà Thứ Hai.

Tạ Đình Phong vào trong phòng, khép lại cánh cửa rồi chậm rãi bước đến bên giường. Anh ngồi xuống, miệng khẽ hỏi một câu ” Ai đưa em đến công ty?”

“Là anh Cao?” Tuyết Nhi nhỏ giọng nói.

“Anh ta ở đâu khi em xảy ra chuyện?”

“Trên đường đến công ty, thì gặp một đoạn bị cảnh sát giao thông phong tỏa, anh Cao không qua được, trong khi em thì muốn nhanh chóng đến công ty nên em đã bị bộ, và lúc bị ngã thì dĩ nhiên là không có mặt của anh Cao”

Đình Phong chớp ánh mắt ” Sau này khi làm một việc gì đó, hãy nghĩ cho bản thân của em trước.”

Tuyết Nhi cúi mặt, cô đáp ” Vâng.”

Đình Phong cầm lấy bàn tay được băng bó của cô, ngón cái của anh nhẹ nhàng vuốt ve mấy ngón tay đang co lại của Tuyết Nhi, một giọng nói dịu êm thốt lên “Còn đau không?”

“Không đau nữa.” Tuyết Nhi nhỏ giọng trả lời, ngưng một chút cô lại nói :

” Đình Phong, em có thể về thăm ba mẹ không?.”

“Em muốn về hả?”

Tuyết Nhi gật đầu.

Đình Phong nhẹ đảo ánh mắt, rồi cất giọng nói ” Anh đang bận rộn với một dự án lớn, nếu là đi lúc này thì anh không thể về cùng em.”

“Em sẽ về một mình, sau khi kết hôn thì em cũng nên về thăm ba mẹ, anh bận thì không cần phải đi cùng em đâu. Nếu ba mẹ có hỏi, thì em sẽ giải thích cho họ, họ cũng sẽ hiểu cho anh thôi.”

Đình Phong buông tay cô ra, gương mặt tỏ ra vẻ không bằng lòng, anh vốn không an tâm về cô ấy, lần này đã làm anh muốn thoát tim trong khi bây giờ lại về quê, một nơi khá xa.

“Không được. Đợi khi nào anh rảnh thì sẽ đi với em.”

Tuyết Nhi đặt bàn tay mềm mại của mình lên tay anh, từ cửa miệng thốt lên câu hỏi ” Anh vẫn không yên tâm về em đúng không?”

Đình Phong nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, anh đưa một tay sờ lên gò má hồng xinh của cô ” Đừng đi đâu cả, một ngày không thấy em thì không có được đâu.”

Tuyết Nhi mỉm một nụ cười nhẹ nhàng trên đôi môi nhỏ, ánh mắt chớp một cái lảng động. Lúc này cô phải ôm lấy anh, nũng nịu với anh, nhưng mà trước tiên cô phải làm điều này...

_Chụt.

Đôi mắt tinh nghịch của cô đang chăm chú nhìn vào gương mặt của người đàn ông, như đang muốn thách thức xúc cảm của anh ta.

Đình Phong dời ánh mắt khỏi tầm nhìn của Tuyết Nhi, nét miệng không khỏi kéo lên một nụ cười.

Tuyết Nhi cũng chúm chím đôi môi, thấy anh bật cười, cô cũng mim mĩm cười theo.

“Em gan thật đấy.” Đình Phong cất giọng trêu đùa.

“Đây không phải là lần đầu tiên em gan đâu.”

“Cái gì? ” Đình Phong khá ngạc nhiên.

“Em có lén một lần rồi, chỉ là anh không biết thôi.” Tuyết Nhi lí nhí nói.

“Vậy là anh bị em hôn lén sao? Nhưng là lúc nào thế.”

Tuyết Nhi ngượng ngùng lắc đầu ” Không nói cho anh biết đâu .”

Đình Phong dí ánh mắt sát vào gương mặt của Tuyết Nhi ” Thật không muốn nói?”

Tuyết Nhi vẫn lì lợm trả lời ” Không nói”

“Vậy là em tiêu với anh rồi.”

Đình Phong liền đẩy người cô ấy ngã xuống tấm nệm êm ái, Tuyết Nhi thì đến đỏ khóc đỏ cười ” Đình Phong, anh làm gì thế?”

“Trừng trị sự nghịch ngợm của em.”

“Thôi mà, em sai rồi...”

“Muộn rồi..”

Đình Phong kéo tấm chăn phủ lên thân hình của hai người....

“Diệp à, chuyện bán buôn em nghiêm túc chứ?” Trình Khang đặt ly cafe xuống bàn mà hỏi.

Chị Diệp tay xoay xoay chiếc ly, suy nghĩ một chút rồi đáp ” Em đương nhiên là nghiêm túc, chỉ là không biết có duy trì được hay không thôi, vì kinh doanh bây giờ rất cạnh tranh, anh cũng biết đấy.”

“Hay là đến công ty của anh làm đi, sẽ có một vị trí tốt dành cho em mà.”

Chị Diệp thở dài, mi mắt nâng lên, chị thẳng thắn nói ” Mẹ anh vốn có thành kiến với em, làm sao em dám vào làm dưới chướng của mẹ anh chứ?”.

“Chuyện đó để anh lo, sau này anh và em sẽ phải kết hôn, hiềm khích của mẹ với em cũng phải giải quyết thôi.”

Chị Diệp lắc đầu ” Không, em không muốn người khác nói là em lợi dụng anh, với lại kinh doanh cũng là đam mê của em, em nhất định phải mở shop quần áo.”

“Vậy anh sẽ giúp em.”

“Anh đừng can thiệp vào chuyện này làm gì, cứ đứng ngoài ủng hộ em là được rồi.” Chị Diệp để ly cafe xuống.

“Hay để anh phụ em bán nhé.” Trình Khang nhìn chị bằng một ánh mắt thật tâm.

Chị Diệp khẽ cười ” Thôi tha cho em đi, có thể em sẽ gọi Tuyết Nhi làm chung, con bé cứ ở nhà suốt chắc cũng buồn lắm.”

Trình Khang nhượng ánh mắt ngạc nhiên, anh nói:

“Trời đất, cô ấy là phu nhân của Tạ Đình Phong đấy, cậu ta sẽ cho vợ đi làm sao?..”

Chị Diệp chống một tay lên cằm ” Cũng đúng, nhưng biết đâu Tuyết Nhi muốn làm thì sao, tụi em rất hợp tính nhau, nếu con bé làm cùng thì sẽ vui hơn và cũng có động lực hơn nữa.”

Trình Khang lắc đầu, đưa tay cầm ly cafe lên nhấp một ngụm rồi bỏ xuống

“Anh nói rồi sẽ rất khó, nếu muốn Tuyết Nhi làm với em thì em phải thuyết phục chồng cô ấy trước.”

“Anh toàn làm em nản chí thôi.”

Một tuần sau.....

Hôm nay tập đoàn Long Dean sẽ diễn ra một cuộc họp cổ đông lớn nhất trong năm, để ra mắt chính thức chủ tịch tối cao của tập đoàn.

Cánh cửa lớn của Long Dean cảm biến tín hiệu có người đến nên giang ra hai bên. Bộ trang phục sơ mi trắng jean đen, kết hợp cùng chiếc áo khoác măng tô màu nâu kem, tạo nên một diện mạo khôi ngô tuấn tú và đầy quyền lực của người thừa kế tập đoàn Long Dean, Tạ Đình Phong uy nghiêm bước vào và theo sau là một đoàn nhân viên.

Tất thấy các nhân viên còn lại xếp thành hai hàng cuối chào.

Lúc này thư ký Triệu cũng là kiêm trợ lý sẽ theo sát để hỗ trợ mọi công việc cho Tạ Đình Phong, anh ta tiến đến cuối chào rồi cất giọng nói ” Bây giờ anh hãy đến phòng họp luôn đi ạ.”

Đình Phong gật đầu rồi sải bước cùng thư ký Triệu đến phòng họp cổ đông.

Khi cuộc họp bắt đầu.

Trên một chiếc bàn hình bầu dục , chủ tịch Tạ ngồi vào vị trí trung tâm, kế ông là cháu trai Đình Phong và xung quanh các ghế còn lại là vị trí của những cổ đông lớn trong tập đoàn. Dàn micro trải dài bao theo hình vòm cung của chiếc bàn, vì trong các cuộc họp mọi người đều sẽ phát biểu bằng mic theo một cách thức chuyên nghiệp.

Chủ tịch khừ giọng một cái, rồi cầm cái micro kéo nhẹ tới gần cửa miệng một chút, ông nói:

— Sau một thời gian nắm giữ chức vụ giám đốc điều hành của Long Dean, như mọi người cũng đã thấy được qua các con số, mức lợi nhuận của công ty đã tăng lên đáng kể, cổ phiếu của Long Dean cũng không ngừng gia tăng , như thế cho thấy khả năng lãnh đạo của Tạ Đình Phong là rất tốt. Hiện nay tôi đã bàn giao khá nhiều dự án lớn cho giám đốc Tạ giải quyết, cho nên tôi nghĩ thời điểm này mình cũng nên lui lại đằng sau, và giao toàn bộ cổ phần cùng quyền điều hành tập đoàn cho Tạ Đình Phong, chính thức bổ nhiệm lên làm chủ tịch hiện hành của tập đoàn Long Dean.

Bên dưới, mọi người chỉ còn có nước cho một trận pháo tay thật to, vì không ai có thể phủ nhận những gì mà Tạ Đình Phong đã làm được, cho dù trong lòng bọn họ có không hài lòng thì cũng không thể nào không công nhận, anh ta thật sự là một nhân tài trong lĩnh vực kinh doanh.

Đình Phong chỉ nhẹ cười một nét từ tốn và kính đáo, không hề khiến người ta thấy một sự tự đắc và ngạo mạn trong nụ cười đó. Anh đứng lên và cuối đầu chào mọi người trước những trận pháo tay nồng nhiệt ” Cảm ơn mọi người, tôi sẽ cố gắng để đưa tập đoàn của chúng ta phát triển hùng mạnh hơn, và đương nhiên sẽ rất cần sự đóng góp và giúp đỡ từ mọi người để cùng thực hiện điều đó.”

Lời phát biểu vừa dứt, một trận pháo tay nữa liền vang lên. Thế là cuộc họp đã kết thúc rất êm đẹp.

Khi ánh mặt trời đã dần thu lại những tia nắng oanh liệt của mình thì cũng là lúc sắp đến giờ tan tầm. Ông Tạ sau khi họp xong thì đã về nghỉ ngơi trước, còn lại chủ tịch Tạ lúc này là Tạ Đình Phong mới bắt đầu kết thúc công việc của mình

Khi khép lại đóng tài liệu trên bàn, anh đưa tay nhìn đồng hồ rồi đứng dậy cầm lấy chiếc áo khoác. Đình Phong sau đó đi xuống hầm giữ xe, anh mở cửa bước vào, gắn chìa khóa và khởi động, nhưng trong lúc chuẩn bị nhấn ga thì anh chợt nhớ một điều, nơi khoé miệng kéo lên một nụ cười, thế rồi chiếc xe cũng bắt đầu lăn bánh rời khỏi công ty.

Chiếc xe của Đình Phong dừng lại tại một cửa hàng, nơi bày bán những dòng smartphone, tablet, laptop...của những thương hiệu nổi tiếng.

Tạ Đình Phong đậu xe xong thì bước vào, cánh cửa được một nhân viên nữ trình trọng mở ra với một nụ cười tươi tắn đón khách, đây cũng là lần thứ hai anh đến cửa hàng này. Đôi mắt của Đình Phong đảo một lượt qua các dòng smartphone rồi ngón trỏ đưa lên chỉ vào cái màu bạc ánh kim ” Lấy cho tôi xem cái đó”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ trả lời, sau đó liền mở tủ kính lấy ra cái mà Đình Phong đã chỉ.

“Đây ạ.”

Đình Phong cầm lấy chiếc điện thoại, nhân viên tư vấn cho anh nghe các tính năng và các dịch vụ tương ứng cho khách hàng, Đình Phong thử máy rồi ưng ý gật đầu ” Tôi mua cái này.”

Nhân viên vui vẻ cầm lại chiếc điện thoại, rồi lấy hàng mới để đưa cho Đình Phong vì cái anh xem chỉ là mẫu thử của cửa hàng.

Chiếc điện thoại được bỏ vào cẩn thận trong một chiếc túi màu hồng, khác với cái túi lần trước và đây cũng là món quà thứ hai anh tặng cho cô vợ Hạ Tuyết Nhi của mình.

56. Chương 55: Bỏ Trốn

”Tuyết Nhi cháu lại thua rồi.”

Ông Tạ điềm điềm cười, tay nhặt lại mấy hột cờ vây.

Hạ Tuyết Nhi nét mặt hệt hăn, cô đưa tay chống cằm, tầm mắt chán chường nhìn vào bàn cờ.

Hôm nay cô ngẫu hứng muốn thử tài chơi cờ với ông. Thấy ông cứ hay chơi một mình, cô nghĩ bản thân chắc không đến nỗi chơi tệ lắm, cho nên tấy mấy mà đề nghị chơi cùng ông nhưng ai ngờ càng chơi càng thua, chơi 10 ván thì thua hết 10 ván rưởi rồi “Trời ạ, sao ông chơi giỏi quá vậy? .” Tuyết Nhi sầu não mà suy nghĩ.

Ông Tạ nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô nàng thì cứ không nhìn được cười ” Sao, có muốn chơi tiếp không?”

Tuyết Nhi cất giọng nỉ non với ông ” Ông chả chịu nhường cháu gì cả? Chơi này giờ mà chỉ toàn là ông thắng thôi.”

“Ông có nhường đấy chứ, nhường nhiều nữa là đằng khác. Tại cháu chơi tệ quá chứ sao lại trách ông?” Ông Tạ nét mặt vui vẻ, cố ý nói trêu cô nàng.

Tuyết Nhi rũ mắt xuống mà thở dài “Mấy thứ phải động não này cháu thật không giỏi, nhưng đáng ra cháu cũng phải thắng ông dù chỉ là một lần chứ, vậy mà... Haiiii cháu đúng là không biết núi thái sơn rồi.”

Ông Tạ nở nụ cười hiền hoà ” Nhưng ông lại thích thắng cháu.”

Tuyết Nhi nâng ánh mắt, cô ngạc nhiên hỏi ” Tại sao vậy ạ?”

“Vì thắng cháu dễ ợt, khỏi phải suy luận nhiều như chơi với người khác.”

“Hả....ông đang khen cháu hay là đang chê cháu vậy?”

Ông Tạ tay vẫn tiếp tục nhặt mấy hột cờ ánh mắt không nhìn về phía cô cháu dâu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một sự trìu mến toả ra trong đôi mắt của ông ” Là đang khen.”

Tuyết Nhi đưa tay phụ ông nhặt cờ “Cháu không hiểu lắm?”

” Đôi khi đơn giản một chút lại tốt, không phải suy tính lo toan gì cả, cứ như vậy cuộc sống mới nhẹ nhàng hơn.”

Tuyết Nhi mỉm môi cười dù cô không hiểu những lời ông nói cho lắm, nhưng nếu thắng cô làm cho ông vui thì cô cứ chơi tệ như thế này cũng không phải là không hay.

“Ông ơi, Đình Phong anh ấy có chơi cờ giỏi không ạ?”

“Nó hả?”

“Vâng.” Tuyết Nhi đáp.

Ông Tạ bỏ hết cờ vào một cái hộp, để qua một bên rồi nói ” Ta cũng không biết.”

Sau đó ông đứng dậy, Tuyết Nhi đi qua để đỡ ông ” Ông không biết ă?”

Tuyết Nhi nắm một bên tay của ông, cô đỡ ông đi lên phòng nghỉ ngơi. Vừa đi ông Tạ vừa nói ” Từ nhỏ đến lớn Đình Phong chưa từng chơi cờ với ông, cho nên việc nó chơi giỏi hay không thì ông cũng không biết.”

Tuyết Nhi hơi chiu lại hàng lông mày:

“Ông thường hay chơi cờ mà Đình Phong lại chưa từng chơi với ông, cháu thấy hơi lạ và cũng có chút khó hiểu.”

“Ừ ông cũng thấy thế, nhưng nghĩ cũng lạ vì ông cũng chưa từng hỏi nó là tại sao?”

Tuyết Nhi lại thêm ngờ ngàn ” Nếu cháu là ông thì chắc chắn cháu sẽ hỏi anh ấy.”

Ông Tạ nhẹ cười rồi nhìn qua cô ” Vậy cháu hãy hỏi nó đi, sau đó nói cho ông biết.”

Đôi mắt Tuyết Nhi loé lên một tia vui, cô nhỏ giọng đáp ” Vâng ạ.”

Khi đến gần cửa phòng ông Tạ bỗng ngừng lại “Được rồi, ông tự đi được. Cháu không cần phải đỡ ông nữa.”

“Cháu muốn đỡ ông thêm.”

“Thôi được rồi.” Ông Tạ vỗ nhẹ lên bàn tay của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi đành phải chiu ông mà buông tay ra ” Ông cẩn thận nhé.”

“Ừ..”

Sau khi ông Tạ đi vào phòng nghỉ ngơi thì Tuyết Nhi cũng đi về phòng của mình, cô đi đến cửa sổ đưa tay vén lên tấm màn và nhìn ra bên ngoài, trong lòng lúc này đang mong mỏi ” Đã hơn giờ tan tâm mà anh ấy vẫn chưa về, công việc chắc là càng lúc càng bận rộn như trước đây anh ấy đã nói.”

Hàng mi cong dài của cô nhẹ chớp, bàn tay buông tấm màn xuống, cô bước lên bên giường mà ngồi, hai chân co lại, cô kê cằm lên đầu gối suy nghĩ một chút vu vơ.

Tạ Đình Phong sau khi ra khỏi cửa hàng thì nhanh chóng lên xe để trở về nhà, nhưng lúc anh vừa mới bước vào xe thì có tiếng chuông điện thoại gọi đến.

Đình Phong đưa tay vào túi áo lấy điện thoại ra, cặp chân mày khẽ nhíu nhẹ, ngón tay cái vuốt một cái trên màn hình, cửa miệng Đình Phong thốt lên giọng nói có chút miễn cưỡng ” Anh nghe đây.”

“Gặp em chút đi.”

Một hơi thở mệt mỏi lan dài ” Ngày mai được không? Bây giờ anh phải về rồi.”

“Vậy em sẽ đến nhà anh, em không những sẽ gặp anh mà còn ông của anh và cả cô ta nữa.”

Giọng nói của Đình Phong bỗng trở nên khó chịu ” Uyển Thanh em muốn làm gì?”

”Một là anh đến gặp em, hai là em sẽ tự đến, anh hãy chọn đi.”

“Được rồi, em đang ở đâu?”

“...”

Lâm Uyển Thanh nói cho Đình Phong biết địa điểm cô ta muốn hẹn gặp, vì để tránh rắc rối nên Tạ Đình Phong buộc phải đến gặp cô ta và cũng để giải quyết dứt điểm mối tình ba năm đã đi vào quá khứ này.

Bây giờ đã là 6h pm. Chiếc xe của Tạ Đình Phong đang giảm tốc độ tại một đoạn đường giao thông trải dài ven bờ biển, bình thường rất ít xe qua lại trên tuyến đường này. Đình Phong nhận ra chiếc Audi của Lâm Uyển Thanh dừng trước mặt thì anh cũng đạp chân thắng, tắt máy rồi bước xuống xe.

Lâm Uyển Thanh mặc một chiếc váy mỏng manh, mái tóc dài phất phất trước sức gió đang ủa mạnh từ hướng biển thổi đến, cô ta đứng dựa người vào một khung chắn và tầm mắt thì đắm chiều nhìn về phía biển xa xăm. Tạ Đình Phong chậm rãi tiến tới chỗ cô ta, khi đến gần anh cởi áo khoác của mình rồi khoác lên vai của cô ấy, giọng nói quen thuộc từ thuở nào êm dịu thốt lên “ Em sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Anh ấy vẫn thế, vẫn rất tốt và rất ấm áp, chiếc áo như một sự bảo bọc và quan tâm phủ lên trên đôi vai yếu ớt của Lâm Uyển Thanh, cô ta rơi nước mắt, khẽ nắm lại chiếc áo kéo lên phía cổ để cảm nhận chút ấm áp còn lại này. Đến bây giờ Lâm Uyển Thanh vẫn không thể chấp nhận việc Tạ Đình Phong đã đem lòng yêu Hạ Tuyết Nhi, việc cô ta thất sự đã mất anh, việc cô ta chỉ còn một mình trong sự lạnh lẽo và cô đơn đến đáng sợ.

Lâm Uyển Thanh vẫn nhìn về đằng xa, rồi bỗng thốt lên một câu “ Ôm em đi.”

Tạ Đình Phong cảm thấy khó xử, anh và cô ta đã không còn là mối quan hệ của trước đây, nhưng có lẽ cô ấy vẫn chưa thể quên được mối tình này cho nên vẫn còn cố chấp để thay đổi, Đình Phong biết mình có lỗi với Lâm Uyển Thanh nhưng anh không muốn vì điều đó mà vượt quá giới hạn của mình.

“Uyển Thanh, em đừng như vậy nữa, càng níu kéo thì em sẽ càng thêm đau khổ mà thôi.”

Nét miệng Lâm Uyển Thanh kéo lên một nụ cười rất khẽ nhưng lại mang điều gì đó đáng sợ trong nụ cười ấy.

”Em đã đợi anh hai mươi phút, cũng có nghĩa là em đã đứng như thế này hai mươi phút và chịu lạnh hai mươi phút, môi em cũng đã dần tím tái, tay cũng đã lạnh tanh, một cái ôm của anh khó đến vậy sao?”

Đình Phong có chút chạnh lòng, anh chạm vào cánh tay của Lâm Uyển Thanh “ Uyển Thanh à...”

Đình Phong chưa kịp nói gì thì Lâm Uyển Thanh đã nhanh chóng xoay người lại mà vươn tay ôm choàng lấy anh, chiếc áo đang khoác trên vai cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Lâm Uyển Thanh ôm siết lấy Đình Phong, nơi hốc mắt đã đỏ hoe từ lúc nào, từng hàng lệ cứ theo sự buồn khổ mà không ngừng tuôn rơi. Tạ Đình Phong không nghe thêm lời nào từ cửa miệng của Lâm Uyển Thanh ngoài tiếng khóc nức nở lẫn tạp trong tiếng vù vù của gió, có lẽ anh cũng không muốn nhấn tâm với người con gái này, cho dù không còn là tình yêu thì ích ra giữa anh và cô ấy cũng còn lại là hai chữ tình bạn.

Đình Phong ngần ngại đôi chút trong lòng nhưng sau đó bàn tay anh đã nhẹ nhàng vuốt lên tấm lưng của Lâm Uyển Thanh, giọng nói nhỏ nhẹ thốt lên “ Được rồi, em đừng khóc nữa, chúng ta vào xe rồi nói chuyện được không?”

Lâm Uyển Thanh từ từ buông anh ra, cô ta đưa tay lên chóp mũi hít hít mấy cái rồi khẽ gật đầu.

Đình Phong nhặt lại chiếc áo để khoác lại cho Lâm Uyển Thanh, sau đó anh và cô ta cùng đi đến chiếc Audi đằng trước, chính là xe của Lâm Uyển Thanh vì chiếc xe của cô ta ở khoảng cách gần hơn là xe của Đình Phong, cho nên anh và cô ta đã lên chiếc xe ấy.

Ngồi trong xe giảm bớt được âm thanh ồn ào của gió, lúc này Đình Phong mới có thể nói chuyện rõ ràng hơn với Lâm Uyển Thanh.

“Em không muốn nói gì sao?” Tạ Đình Phong nhìn sang Lâm Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh hạ thấp mi mắt, cô ta không trả lời mà chỉ im lặng một cách khó hiểu.

Đình Phong nghiêng đầu lại, anh cũng hạ tầm mắt xuống “ Vậy thì để anh nói.”

Đình Phong vì muốn nhanh chóng chấm dứt sự tình cho nên anh đành phải nói cho rõ ràng lần này và cũng là lần cuối cùng, anh hy vọng bản thân sẽ không còn những vương bận như thế này nữa.

“Anh đã chấp nhận Hạ Tuyết Nhi là vợ của anh, không chỉ trên giấy tờ mà còn là trong mặt tình cảm. Anh yêu cô ấy nên anh không muốn làm việc gì để cô ấy bị tổn thương. Vì thế sau này anh không thể tiếp tục

gặp em như thế này được, tuy anh và em đã đi trên hai con đường khác nhau nhưng cũng không có nghĩa chúng ta sẽ không nhìn mặt nhau, không còn tình cảm thì cũng còn là bạn bè, nếu em có việc gì cần anh giúp đỡ thì cứ việc liên lạc với anh, anh nhất định sẽ giúp cho em nếu có thể.”

“Anh chỉ cần giúp em một việc thôi.” Lâm Uyển Thanh bỗng nhiên cất giọng nói.

Tạ Đình Phong ngạc nhiên, anh nâng mắt lên nhìn sang cô ta ” Em muốn anh làm gì? ”

Cửa miệng Lâm Uyển Thanh thốt lên hai từ làm Đình Phong từ sự ngạc nhiên phải chuyển sang bàng hoàng: ” Bỏ trốn.”

Như chớp nhoáng một tay cô ta nhấn nút power, tay còn lại cầm bánh lái và chân lập tức nhấn ga phóng xe chạy đi ...

“UYỄN THANH EM LÀM GÌ VẬY? MAU DỪNG LẠI!”

57. Chương 56: Sự Thật Kinh Hoàng

“UYỄN THANH MAU DỪNG LẠI!”

Tạ Đình Phong sửng sốt.

Lâm Uyển Thanh tầm mắt không dịch chuyển, cô ta phóng xe như điên đại chẳng buồn bận tâm đến sự phần nộ của Đình Phong.

Ánh mắt của Đình Phong loé lên tia giận dữ, anh vừa đưa mắt nhìn về đằng trước vừa ngó qua xem thái độ của Lâm Uyển Thanh, nhưng cô ta đang rất dừng dừng tự ý làm mọi chuyện mà không cần ý kiến của bất kỳ ai.

“Uyển Thanh rốt cuộc em muốn làm gì?”

Chiếc xe phóng đi với tốc độ rất cao, Lâm Uyển Thanh nghe câu hỏi đó của Đình Phong thì lúc này mới nhếch miệng trả lời ” Chúng ta sẽ đi thật xa khỏi nơi này, đến một nơi chỉ có anh và em.”

Đình Phong nhíu chặt mi tâm ” Em điên rồi.”

Lâm Uyển Thanh kéo nét miệng lên cười nhạt nhẽo ” Không sao, chỉ cần giữ anh ở bên cạnh em thì em có điên một chút cũng tốt mà.”

Lúc này Đình Phong mới thật sự nhận ra sự bất ổn trong tâm lý của Lâm Uyển Thanh, anh bắt chợt cuối đầu và nhắm chặt mắt ” Sao em lại trở nên như vậy? Uyển Thanh em cần phải đến gặp bác sĩ tâm lý, mau dừng xe lại đi, như thế này không thể được.”

“Anh đừng lo, em sẽ dừng lại khi nào đến nơi.”

Tạ Đình Phong không giữ được bình tĩnh liền quát lớn ” Dừng xe lại ngay.”

Lâm Uyển Thanh phát tiết, cô ta quay sang chửi mắng với Đình Phong “Anh không ngăn được em đâu.”

Dứt câu cô ta tiếp tục nhấn ga, tăng tốc độ xe lên 270 km/h một tốc độ quá cao và quá nguy hiểm. Cả người Đình Phong bị chao đảo khi Lâm Uyển Thanh đột ngột xoay bánh lái để vẹo cua.

Đình Phong không thể để cô ta tiếp tục làm chuyện điên rồ, anh buộc phải ngăn cô ta lại, không thể dùng lời nói thì phải dùng đến hành động. Đình Phong vươn tay chụp lấy tay của Lâm Uyển Thanh để cố dành lấy tay lái và giảm tốc độ của xe ” Đình Phong anh buông em ra.”

“Mau dừng xe lại cho tôi.”

Đình Phong dần co với Lâm Uyển Thanh, cô ta rất ngoan cố không những không dừng lại mà còn cắn thật mạnh vào tay của Đình Phong làm anh ấy phải giật lại cánh tay, sắc mặt Đình Phong đầy nộ khí.

Lâm Uyển Thanh đắc ý lườm ánh mắt sang Đình Phong ” Anh không làm gì được đâu.” Cô ta nhếch miệng cười cho đến khi Đình Phong bỗng thét lên:

” Uyển Thanh coi chừng.”

Lâm Uyển Thanh chuyển hướng nhìn về phía trước xe, đôi con người bỗng nhướng cẳng.....

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ.....ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ.. một tiếng thét đến kinh hoàng...

Chiếc xe lăn nhào giữa không trung rồi quăng mạnh xuống đất, hình dạng không khỏi méo mó...

Tin..tin..tin... Điện thoại gọi đến Tạ gia

Ông Tạ nhắc máy ” Alo...”

“”

Tay ông run rẩy đặt điện thoại xuống bàn

“Ông chủ, ông sao vậy?” Dì Tô mang ly sữa vào cho ông thì hoảng hốt thốt lên, khi thấy sắc mặt ông bỗng tái đi.

“Mau..mau gọi ..Tuyết Nhi..” Ông Tạ giọng run run mà nói.

“Vâng tôi đi ngay.” Dì Tô lập tức chạy sang phòng của Tuyết Nhi.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân..”

Tuyết Nhi nghe tiếng gọi thì nhanh chóng ra mở cửa, cô ngạc nhiên hỏi

” Dì Tô có chuyện gì vậy?”

”Ông chủ tìm cô, ông có vẻ không được khỏe.” Dì Tô lo lắng nói cho Tuyết Nhi nghe.

“Hả..”

Tuyết Nhi vội vã chạy ngay qua phòng của ông Tạ.

Vào đến phòng, cô đi lại ngồi xuống bên cạnh ghế , tay cô đặt nhẹ lên bàn tay của ông, giọng nói kính yêu vang lên:

“Ông ơi, ông sao vậy, ông không khỏe ở đâu ư?” Tuyết Nhi vô cùng lo lắng cho ông, khi cô nhận thấy sắc mặt ông rất xấu.

Từ đáy mắt ông Tạ bỗng rớm nước mắt, ông cầm lấy bàn tay của Tuyết Nhi mà run run ” Tuyết..Nhi..mau..đến bệnh viện đi cháu...” lời nói đầy yếu ớt và đau đớn thốt ra từ cửa miệng của ông làm Tuyết Nhi lo sợ.

” Ông muốn cháu đưa ông đến bệnh viện ạ, vậy cháu đi gọi anh Cao nhé.”

Tuyết Nhi định nhóm người đứng dậy thì ông Tạ bỗng nắm chặt bàn tay cô.

” Đình Phong..là Đình..Phong..”

Tuyết Nhi hoang mang ” Đình Phong, ông muốn gặp anh ấy ư?”

“Đến bệnh viện.AB....Đình Phong gặp tai nạn..” Ông Tạ cố kiềm nén sự đau thương để nói rõ ràng cho Tuyết Nhi biết sự thật kinh hoàng.

Tuyết Nhi đứng sững người, ánh mắt không chớp, cô nhất thời không chấp nhận được thông tin ấy, cô hoảng loạn mà nói lắp bắp ” Đình..Phong..anh ấy..sắp về..sắp về rồi..”

“Tuyết Nhi nghe ông nói, cháu hãy mau đến bệnh viện, Đình Phong có thể không chịu nổi nữa đâu, nhanh lên..”

Đôi chân Tuyết Nhi như muện rụng rời, cô ngã khụy xuống đất, nét mặt bỗng tái đi.

” Cháu phải bình tĩnh, mau đến bệnh viện.... Đừng lo cho ông”

Tuyết Nhi nuốt ực xuống cổ họng, cô cố gắng đứng dậy, cố gắng loạng choạng chạy ra bên ngoài.

Dì Tô đứng bên trong chứng kiến hết sự việc, Dì vô cùng bàng hoàng và kinh hãi

” Hãy theo giúp con bé.” Ông Tạ dặn dò, ý ông muốn Dì theo cạnh để trấn an cho Tuyết Nhi.

” Vâng thưa ông”

Thế là Dì cũng ngay tức khắc chạy theo Tuyết Nhi, Dì Tô nhanh chóng gọi tài xế Cao để cùng Tuyết Nhi đến bệnh viện.

Trước khi đi Dì cũng có nhắc cho A Hiên chú ý chăm sóc ông Tạ, A Hiên biết tin thiếu gia xảy ra chuyện thì cũng kinh hoàng không kém Dì Tô, đáng thương nhất là ông Tạ vì ông đã phải hai lần nghe tin dữ, lần thứ nhất là con trai giờ đến lần này lại là cháu trai, cả hai đều là con trai và cháu trai duy nhất của ông, ông phải làm sao để vượt qua được cú sốc này. A Hiên vội đi ngay lên phòng ông Chủ, đến nơi cô chỉ đứng bên ngoài vì ông đang gọi điện thoại, đó là cuộc gọi cho thư ký Triệu.

Thư ký Triệu, Đình Phong đã xảy ra chuyện rồi, anh hãy mau đến bệnh viện AB để thay ta giải quyết vấn đề, cháu dâu của ta nó không đủ sức để chịu đựng nên hãy đến đó để giúp cho nó, ta nhờ cả vào anh.

Giọng nói của ông rất gắng gượng hơi sức, ông đã dùng nghĩa vụ cuối cùng của một người ông để lo cho con cháu của mình trước lúc ra đi, không ngờ đến từng tuổi này ông lại phải một lần nữa chịu nỗi đau của cách đây 16 năm về trước, đứa con trai yêu dấu đã gặp nạn mà qua đời, bây giờ cháu trai của ông chỉ mới tiếp nhận vị trí chủ tịch mà đã gặp tai nạn kinh hoàng. Nhưng ông lúc này không còn chống đỡ được nữa, bệnh của ông đã biến chứng nặng lại cộng thêm cú sốc lần này đã khiến ông chút hơi thở cuối cùng, sau khi nghe một câu từ thư ký Triệu.

” Vâng tôi sẽ đến ngay, xin ngài hãy yên tâm.”

A Hiên nghe âm thanh cạch phát ra từ chiếc điện thoại bị rơi xuống đất, cô hốt hoảng chạy vào trong.

Tài xế Cao khẩn trương lái xe nhanh nhất có thể để đưa Hạ Tuyết Nhi đến bệnh viện AB, ngồi trên xe Tuyết Nhi rất lo sợ và hỗn loạn, cô đã kê ngón trở lên miệng mà cắn lấy, tay cô run rẩy và ngón trở đã bị cô cắn đến nổi phải rỉ máu.

”Thiếu phu nhân cô nhất định phải bình tĩnh, trong lúc này không thể rối lên đâu như thế sẽ không giúp gì được cho thiếu gia.” Dì Tô cố gắng khuyên Tuyết Nhi và kéo tay cô ấy ra khỏi miệng.

”Anh..ấy..sẽ không sao..chắc..chắc..anh ấy sẽ không sao, đúng không Dì..?” Tuyết Nhi lắp bắp mà nói với Dì Tô.

”Đúng vậy vì thế cô phải thật bình tĩnh ”

Tuyết Nhi vội gạt đầu một cách thất thần ” Dạ..cháu sẽ bình tĩnh, thật bình tĩnh..Đình Phong cần cháu..anh ấy cần cháu..”

”Đúng rồi, sẽ không sao, cô hãy hít sâu thở ra một chút để tâm trạng được thoải mái hơn đi.”

Tuyết Nhi nghe lời Dì mà cố hít thở để điều hoà lại bản thân.

Khi đến bệnh viện AB, bệnh viện gần nhất tại khu vực xảy ra tai nạn.

Hạ Tuyết Nhi cùng Dì Tô chạy nhanh vào trong đại sảnh, lòng Tuyết Nhi bây giờ nóng như lửa đốt, cô lập tức ập đến chỗ y tá tiếp tân, cô hấp tấp hỏi ” Xin cho hỏi Tạ Đình Phong đang ở đâu?”

”Phiên cô đợi một chút.”

Cô y tá tra thông tin rồi quay sang trả lời ” Có phải cô được liên lạc để đến không ạ?”

”Vâng.” Tuyết Nhi trả lời.

”Anh Tạ Đình Phong đang ở phòng sơ cứu cô hãy đi sang trái mười mét rồi rẽ phải sẽ thấy.”

Tuyết Nhi tay chân run rẩy, cô nghe xong thì tức khắc chạy sang phòng ấy.

Bệnh viện mà Đình Phong được đưa đến không phải là một bệnh viện VIP mà chỉ là bệnh viện công cho nên quy trình của họ không được chuyên nghiệp như các bệnh viện quốc tế.

Lúc này Đình Phong đang được các bác sĩ khẩn trương cầm máu ở phần đầu, họ cố gắng giữ huyết áp và nhịp tim cho anh.

Tuyết Nhi chạy đến chứng kiến Đình Phong người đầy máu me, tim cô đau như dao cắt, Dì Tô nhìn thấy cũng phải che tay lên miệng.

“Đình Phong...” Tuyết Nhi thốt lên, cô suýt chút là ngã khụy, Dì Tô đã phải đỡ lấy cô.

Nước mắt Tuyết Nhi đầm đìa, cô đảo nhìn thân thể dính đầy máu.

“Đình Phong em đến rồi, mở mắt nhìn em đi, nhìn em đi anh...” Tuyết Nhi lòng quạnh đau, cô nói nghẹn trong từng tiếng khóc.

“Xin cô hãy bình tĩnh, cô nên ra ngoài đi ạ.”

Tuyết Nhi sợ hãi nhìn các bác sĩ ” Cứu anh ấy, làm ơn hãy cứu anh ấy, tôi xin bác sĩ hãy cứu anh ấy, cứu lấy anh ấy..”

Phòng sơ cứu không chỉ có mỗi Đình Phong mà còn nhiều người khác, họ được chuyển vào phòng này để sơ cứu và chuẩn đoán trước khi được đưa vào phòng cấp cứu.

Tạ Đình Phong bỗng nẩy người và học ra máu.

Tuyết Nhi hoảng hốt, cô vuốt máu từ miệng của anh, giọng cô run rẩy ” Đình Phong..Đình Phong anh hãy cố lên, cố lên, xin anh ... em xin anh..”

“Có thể là dịch tràn lòng ngực, cần phải chuyển ngay vào phòng phẫu thuật..” một bác sĩ thốt lên.

Tham gia khám cho Đình Phong có ba bác sĩ, hai thực tập năm cuối là bác sĩ nam và một bác sĩ chính là nữ.

Tuyết Nhi nghe dịch tràn lòng ngực thì bàng hoàng ” Các người nói gì? Thế nào là dịch tràn lòng ngực? ”

“Là chịu chứng tràn dịch khoang màng phổi trong chấn thương, dịch thường là máu không đông chảy ra từ các mạch máu và các tổn thương trong lòng ngực.”Vị Bác sĩ nữ lên tiếng.

“Vậy hãy mau cấp cứu cho anh ấy đi, các người còn đợi gì nữa chứ?”

“Bây giờ phòng cấp cứu đã kín hết rồi, chỉ có thể đợi mà thôi.”

Tuyết Nhi mất kiểm soát, cô nhìn Đình Phong đang phải chịu đau đớn mà lòng cô đau đến thất lại, cô lớn tiếng trong thanh âm nghẹn nơi cuốn họng vì nước mắt cô không ngừng tuôn rơi ” Đợi ư, anh ấy đợi nổi sao? Các người bảo anh ấy đợi chẳng khác nào đang giết chết anh ấy.”

Vị bác sĩ nữ bỗng kinh ngạc nâng ánh mắt, Tuyết Nhi quỳ xuống bần tay dính máu núng lẩy vạc áo blu trắng của bác sĩ, cô khóc lóc vang xin ” Xin hãy cứu chồng tôi, làm ơn..cô muốn tôi làm gì cũng được làm ơn hãy cứu anh ấy, xin bác sĩ... Chồng tôi đang rất đau đớn, xin hãy làm gì đó đi mà, cứu anh ấy đi, hãy cấp cứu cho anh ấy, cứ thế này anh ấy sẽ chết mất..”

“Thiếu phu nhân...” Dì Tô bỗng gọi vì ngay lúc này Dì cũng không biết phải làm gì.

“Bác sĩ nhịp tim đã ngừng đập.” Y tá hỗ trợ thốt lên khi quan sát nhịp tim trên máy đo.

“Đình Phong đừng mà..ĐÌNH PHONG.. anh đừng bỏ em, Đình Phong..anh có nghe thấy em không, ...anh không được chết, nếu anh chết em sẽ không sống một mình, em sẽ chết theo anh, Đình Phong anh có nghe không?” Tuyết Nhi gào lên, cô nhào đến ôm lấy Đình Phong mà lay người anh.

“Đưa cô ấy ra ngoài.” Bác sĩ nữ thốt lên.

Hai y tá buộc phải kéo Tuyết Nhi ra bên ngoài ” Xin cô hãy bình tĩnh để chúng tôi có thể làm việc.”

Dì Tô ôm lấy Tuyết Nhi ” Thiếu phu nhân chúng ta không làm gì được đâu, cô càng rối lên thì các bác sĩ sẽ không cứu chữa được cho thiếu gia.”

Bên trong các bác sĩ đang khẩn trương dùng máy kích tim.

_Có nhịp tim lại rồi
_Tốt lắm, mau hút máu để tạm ngăn chịu chứng dịch tràn.
_Vâng
_Đã có phòng cấp cứu.
_Chuyển ngay
_Vâng
_Nhanh nào, dịch chuyển bệnh nhân.
....

58. Chương 57: Cú Sốc Thứ Hai

Ngay sau khi nhận được thông báo, các bác sĩ cùng y tá đã khẩn trương di chuyển Tạ Đình Phong đến phòng cấp cứu. Lúc anh được đẩy ra khỏi phòng chuẩn đoán Tuyết Nhi đã hốt hải chạy theo, trong lúc ấy Dì Tô vô tình nhìn thấy một người khiến đôi mắt Dì phải ánh lên tia kinh ngạc ” Là tiểu thư Lâm, sao lại...?”

Dì Tô không ngờ Lâm Uyển Thanh đang nằm ở giường đối diện với Đình Phong, tuy gương mặt cô ta dính đầy máu nhưng Dì Tô vốn ấn tượng với nét mặt của Lâm Uyển Thanh nên chỉ cần nhìn qua là biết. Chỉ có Dì Tô là nhận ra cô ta trong khi Tuyết Nhi vì lo lắng và kinh hãi nên cô chẳng màng đến thứ gì xung quanh ngoài việc cầu mong cho Đình Phong được bình an.

Các y tá nhanh chóng đẩy xe của Đình Phong chạy thẳng về đằng trước, Tuyết Nhi chạy theo, cô nắm chặt lấy tay của anh, từng giọt lệ xót xa rơi rớt trên gò má, cô thương anh, cô lo cho anh, anh đau như vậy trái tim cô như muốn nghẹn lại, cô thở không nổi vì nơi lồng ngực của cô đau quá, sao lại xảy ra chuyện như thế này? Lúc sáng anh vẫn còn cười với cô, anh vẫn khỏe mạnh nhưng chỉ trong chốc lát anh đã nằm bất động như thế kia. Tuyết Nhi nắm chặt tay anh, cô cất giọng để anh nghe thấy, để anh cảm nhận được cô đang ở bên cạnh của anh ” Anh phải vượt qua, nhất định anh phải vượt qua, để về với em, về với em.....anh hãy nhớ rằng em đang ở đây đợi anh, anh không được bỏ lại em đâu.....Đình Phong anh phải hứa với em....”

Đã đến cửa phòng cấp cứu, Tuyết Nhi buộc phải buông tay của Đình Phong, cô lưu luyến kéo chặt tay anh nhưng dần dần cũng phải buông tay anh ra, cô ngồi sụp xuống mà khóc, cô bất lực, hoàn toàn bất lực, cô không làm gì được cho anh ấy, nếu anh ấy không qua khỏi chắc cô sẽ không sống nổi, cô thật sự sẽ không sống nổi nếu thiếu anh ấy.

“Thiếu phu nhân, đừng khóc nữa..., thiếu gia sẽ không sao đâu” Dì Tô ngồi xuống ôm lấy Tuyết Nhi mà an ủi cô.

Tuyết Nhi tựa đầu vào lòng Dì, cô vẫn chưa thể nguôi được sự lo sợ, cô sục sùi trong lòng Dì, cả đời cô đây là đầu tiên mà cô sợ hãi nhất và đau đớn nhất, cô ước gì người nằm đó là cô chứ không phải là anh ấy ” Dì ơi! Tại sao tai ương này lại xảy đến với Đình Phong chứ? Anh ấy đã làm gì sai mà phải bị như vậy, ông trời thật không có mắt, không có mắt...hu..hu..hu”

“Chúng ta không thể trách được ông trời, đây có lẽ là kiếp nạn mà thiếu gia phải trải qua, nhưng người đời có câu ở hiền thì sẽ gặp lành, thiếu gia là người tốt thì chắc chắn cậu ấy sẽ vượt qua thôi.” Dì Tô dịu giọng nói.

“Uyển Thanh.. Uyển Thanh..”

Bà Lâm thất thần chạy ào đến giường của Lâm Uyển Thanh, sau khi nhận được tin dữ từ bệnh viện bà đã lập tức chạy đến, tâm trạng của bà hỗn loạn khi nhìn thấy con gái bị thương tích đầy người, gương mặt vẫn còn vết máu đang rỉ ra từ phần đầu.

“Con bé bị thương như thế nào?” Bà quay sang hỏi một bác sĩ đang khám cho Lâm Uyển Thanh.

“Theo chuẩn đoán ban đầu cô ấy bị gãy xương bả vai, phần đầu bị chấn thương nhẹ.” Bác sĩ trả lời Bà Lâm chừng mắt với bác sĩ ” Tại sao giờ này con tôi vẫn còn nằm ở đây?”

” Mười phút nữa mới có phòng cấp cứu thưa bà.”

“Cái gì? Mười phút ư? Con tôi đã nằm đây bao lâu mà bây giờ còn bảo là mười phút, máu vẫn đang chảy ra từ phần đầu, các người bảo mười phút là mười phút gì hả?” Bà nổi giận quát lớn.

“Tôi rất xin lỗi nhưng phòng cấp cứu không đủ, có rất nhiều người khác vẫn đang phải đợi.”

“Khốn kiếp” bà Lâm tức tối mà thốt lên.

“Phu nhân chúng ta nên lập tức chuyển viện cho tiểu thư.” Quản gia Lý đi theo bà Lâm, thấy tình hình như vậy thì lên tiếng.

Bà Lâm lấy lại bình tĩnh, bà cố hít thở rồi lấy điện thoại ra mà gọi “Hãy liên lạc với bệnh viện quốc tế W, huy động ngay cho tôi một trực thăng đến sân thượng bệnh viện AB”

Bên đầu dây vang lên một giọng nữ:

” Vâng thưa phu nhân.”

Sau đó bà Lâm cúp máy rồi nhìn qua con gái, ánh mắt thương xót chiếu trên gương mặt của đứa con đang nằm bất động ” Uyển Thanh con đừng sợ, mẹ sẽ chữa trị cho con thật tốt, con sẽ không sao, không sao cả..”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn chưa đầy năm phút, chiếc trực thăng do bà Lâm yêu cầu đã bay đến sân thượng của bệnh viện AB. Lâm Uyển Thanh được di chuyển bằng thang máy lên đến sân thượng và được các bác sĩ bệnh viện W hỗ trợ đưa cô lên trực thăng, bay thẳng đến bệnh viện quốc tế W.

Ngay khi Lâm Uyển Thanh vừa được đưa đi thì thư ký Triệu đã có mặt tại bệnh viện AB.

“Cô Tuyết Nhi!” Thư ký Triệu bỗng gọi.

Tuyết Nhi thấy thư ký Triệu thì có phần kinh ngạc ” Thư ký Triệu sao anh biết mà đến?”

“Là ông Tạ đã gọi cho tôi.”

“Ông Nội ư?”

“Vâng, cậu Đình Phong đã cấp cứu bao lâu rồi?”

Tuyết Nhi hạ ánh mắt, giọng nói u buồn thốt lên ” Chỉ mới vào thôi, tình hình của anh ấy các bác sĩ nói là có chịu chứng dịch tràn lồng ngực, lúc nãy tim còn bị ngừng đập, anh ấy còn nôn ra rất nhiều máu..tôi, tôi thật rất lo sợ..”

Đi cùng thư ký Triệu còn có hai người đàn ông trung niên, nghe Tuyết Nhi nói thư ký Triệu liền xoay qua hai người bên cạnh rồi bảo ” Hai vị hãy tham gia vào cuộc phẫu thuật luôn đi ạ, tôi đã liên lạc trước với trưởng khoa của bệnh viện AB rồi.”

”Được nhưng chúng tôi cũng cần phải xem qua trước hồ sơ bệnh án để đưa ra hướng tiến hành phẫu thuật tốt nhất.” một người đứng bên cạnh lên tiếng.

”Vâng tôi hiểu.” Thư ký Triệu đáp

Trên đường đến bệnh viện thư ký Triệu đã lấy danh tiếng của tập đoàn Long Dean để liên lạc với vị trưởng khoa của bệnh viện AB, anh đã hỏi về tình hình của Tạ Đình Phong sau đó yêu cầu trưởng khoa giao toàn bộ ca phẫu thuật của Tạ Đình Phong lại cho hai bác sĩ khoa ngoại đến từ bệnh viện PM. Trong tình hình hiện tại Thư ký Triệu không thể chuyển Đình Phong đến bệnh viện PM, vì thương tích của Đình Phong rất nặng phải nhanh chóng tiến hành phẫu thuật, cho nên thư ký Triệu đã mời đến hai bác sĩ khoa ngoại của PM để tham gia vào cuộc phẫu thuật tại bệnh viện AB, hơn nữa hai bác sĩ mà anh mời đến còn là người nước ngoài, họ có trình độ và chuyên môn rất cao.

Ngay sau khi nhận được hồ sơ bệnh án và xem qua cùng với các bức ảnh chụp X quang, hai bác sĩ đã cùng với đội ngũ y tá của bệnh viện AB tham gia vào ca phẫu thuật của Tạ Đình Phong, các bác sĩ của AB tuy

có phần bức bối nhưng buộc phải nghe chỉ thị từ trưởng khoa để giao lại ca phẫu thuật cho bệnh viện PM. Các nhân viên y tá của AB cùng tham gia với hai bác sĩ được một phen mở màn tầm mắt với trình độ chuyên môn rất cao của họ, các y tá phải ồ lên một câu trong lòng ” Đúng là PM có khác, không hổ danh là một trong những bệnh viện hàng đầu đất nước”

Đang thức trực ở bên ngoài thì Dì Tô bỗng nhận được điện thoại từ A Hiên.

Dì đi ra một bên góc mà nghe điện thoại ” Alo, Tôi nghe đây A Hiên.”

Thế nhưng Dì Tô không nghe A Hiên trả lời mà chỉ có tiếng khóc phát ra trong điện thoại.

Dì Tô cảm thấy bất an ” A Hiên cô sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này A Hiên mới thúc thích lên tiếng ” Ông chủ..ông chủ..”

“Ông chủ thế nào? Cô nói rõ đi.”

“Ông chủ mất rồi, mất rồi Dì ơi...huhu..hu”

Dì Tô bỗng điên cả người, chuyện kinh khủng gì đang xảy ra thế này, Dì bất giác yên lặng, nơi cửa miệng run run.

“A Hiên cô có đang tỉnh táo không đấy?”

”Dì ơi, Dì mau gọi thiếu phu nhân về đi, ông chủ thật sự đã tắt thở rồi, con không biết phải làm sao cả..hu.hu.hu”

Giờ khắc này Dì Tô vô cùng bàng hoàng, Dì ứa nước mắt xót thương cho ông chủ, và cũng thương cho thiếu phu nhân, Dì phải làm sao mà nói với cô ấy đây, thiếu gia thì còn chưa biết sống chết ra sao . Cô ấy cùng một lúc phải nghe hai tin dữ, làm sao cô ấy chịu nổi, lúc này trông Tuyết Nhi đã rất đuối sức, tâm trí Dì Tô vô cùng rối bời.

Dì Tô buông điện thoại xuống, Dì đi lại Tuyết Nhi với một sắc mặt u buồn.

Tuyết Nhi đang đứng trước cửa phòng cấp cứu nhắm mắt cầu nguyện cho Đình Phong, thì bỗng nhận thấy một bàn tay đặt lên vai cô. Tuyết Nhi mở mắt ra, ánh mắt long lanh ngập nước nhìn Dì Tô.

Dì Tô nhắm chặt đôi ngươi giấy lát, Dì không còn cách nào khác, Dì buộc phải nói cho cô ấy nghe vì bây giờ chỉ có cô là người đủ tư cách lo toan mọi việc trong Tạ gia, Dì và A Hiên cũng chỉ là người làm không thể quyết định được chuyện gì.

“Thiếu phu nhân cô hãy bình tĩnh để nghe tôi nói nhé.”

Tuyết Nhi tỏ ra một nét khó hiểu trong ánh mắt.

“A Hiên vừa báo là...ông chủ đã qua đời rồi...” Nói xong Dì Tô không kiềm được nước mắt, Dì đưa tay che lấy mũi mà sục sùi.

Tuyết Nhi toàn thân tê liệt, cô đơ ra như người mất hồn.

“Thiếu phu nhân cô sao vậy? thiếu phu nhân.” Dì Tô lớn tiếng gọi.

Thư ký Triệu bỗng chạy đến hét lên “Bác sĩ, bác sĩ mau đến đây.”

Tuyết Nhi không chịu được cú sốc nên đã ngất xỉu.

Thư ký Triệu và Dì Tô đã phải đưa cô ấy vào nằm nghỉ trong một phòng bệnh.

“Giờ phải làm sao đây thư ký Triệu, thiếu phu nhân cô ấy không đủ sức để chịu đựng cùng lúc hai chuyện kinh khủng này.” Dì Tô lo lắng nói.

Thư ký Triệu đưa ngón tay đẩy cặp kính mắt một cái, anh thở dài rồi bảo .

“Dì hãy ở đây với cô ấy, tôi sẽ về Tạ gia để lo việc, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra với giới báo trí, nếu không toàn bộ tập đoàn Long Dean sẽ rối tung lên mất.”

“Anh định làm thế nào với hậu sự của ông chủ đây?”

“Đành phải bí mật hoả tẩu, phải đợi đến khi cậu Đình Phong khoẻ lại mới có thể tổ chức tang lễ cho cố chủ tịch.”

“Phải đến nước ấy sao.” Dì Tô bức xúc nói.

“Không còn cách nào khác, chỉ như thế mới tránh được tai mắt của giới truyền thông và phe cánh muốn lật đổ chủ tịch đương nhiệm Tạ Đình Phong, nếu để họ biết Long Dean không người cai quản sẽ là một hậu quả rất khó lường.”

Dì Tô nghe xong thì không còn biết phải nói gì hơn, tai ương bỗng nhiên ập đến với Tạ gia, mọi người trên dưới đều rối ren.

....

Chuẩn bị ngược nhé!!!!

59. Chương 58: Tôi Không Tha Thứ

Tại bệnh viện AB lúc này chỉ còn lại Dì Tô và Hạ Tuyết Nhi. Thư ký Triệu thì đã tức tốc lên đường đến biệt thự của Tạ gia.

Tuyết Nhi nằm miên man sau một tiếng đồng hồ mới tỉnh. Cô khẽ mở mắt, ánh nhìn lơ mơ dừng lại trên nụ cười của Dì Tô.

“Thiếu phu nhân cô tỉnh rồi.”

Tuyết Nhi dùng sức ngồi dậy ” Dì Tô? Ông Nội..? Có thật không?” nghĩ đến ông Nội cô lại ứa nước mắt.

Dì Tô không muốn nhưng cũng đành phải khẳng định với cô ấy một chữ :

” Vâng.”

Tiếng” vâng” ấy tựa như một viên đá vô hình ném vào nơi cõi lòng thất lại từng nhịp thở khó khăn, một hàng lệ đau thương chảy siết trên gò má.

“Thiếu phu nhân tôi xin cô hãy bình tâm lại, thiếu gia vẫn đang nguy kịch, cô không thể gục ngã trong lúc này.” Dì Tô vỗ nhẹ lên tấm lưng của Tuyết Nhi mà động viên cô ấy.

Nghe đến thiếu gia, Tuyết Nhi liền lao xuống giường, đôi chân chân chạy những bước thật nhanh đến trước cửa phòng cấp cứu của Đình Phong, Dì Tô lo lắng mà chạy theo cô ấy.

Tầm mắt đã chạm nơi cánh cửa, sự lo lắng vẫn chưa thể nào nguôi đi trong đôi con ngươi màu nâu đen “Dì Tô cháu đã ngủ bao lâu rồi?” Tuyết Nhi lên tiếng hỏi Dì Tô.

” Một tiếng đồng hồ.” Dì Tô khẽ đáp

Tuyết Nhi sờ bàn tay lên cửa “Như vậy anh ấy cũng đã ở trong đó một tiếng.”

“Vâng.”

“Dì à, cháu phải về để lo cho ông Nội nhưng mà anh ấy vẫn đang ở đây đấu tranh với sự sống, cháu không đành lòng mà bỏ lại anh ấy, cháu phải làm sao đây Dì ơi.” Tuyết Nhi ngồi sụp xuống tựa vào cửa phòng.

“Cô hãy cứ ở đây với thiếu gia, thư ký Triệu đã về biệt thự, anh ta sẽ lo chuyện của ông chủ, anh ta bảo sẽ bí mật hoả tẩu vì sự việc này không thể để lộ ra với báo trí, nếu không vị thế của thiếu gia ở tập đoàn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.” Dì Tô liền lên tiếng nói cho Tuyết Nhi biết về tính toán của thư ký Triệu.

Mi mắt Tuyết Nhi khẽ nâng lên nhìn Dì Tô ” Bí mật hoả tẩu ư? ”

“Vâng thưa thiếu phu nhân.”

“Nhưng Đình Phong sẽ không đồng ý đâu, sao có thể để ông ra đi một cách lén lút như vậy.”

Dì Tô cũng bỗng cuối đầu, giọng nói hạ xuống ” Thiếu phu nhân à, để bảo vệ cho Tạ gia và cả sản nghiệp của thiếu gia thì đó là cách duy nhất.”

Tuyết Nhi lại thúc thích, cô đưa tay lên phần ngực trái mà bóp chặt ” Đình Phong sẽ đau lòng lắm, anh ấy còn chưa nhìn mặt ông lần cuối. Nếu anh ấy tỉnh lại cháu làm sao mà mở lời với anh ấy đây.”

“Thiếu phu nhân...”

Dì Tô cũng không biết phải khuyên cô ấy thế nào nữa, vì ngay chính Dì cũng sẽ rất khó xử khi phải mở lời với thiếu gia, ông Tạ là người thân duy nhất của cậu, ông đột ngột ra đi một phần cũng là vì cú sốc do tai nạn của thiếu gia, nếu để thiếu gia biết mình là nguyên nhân khiến ông qua đời thì cậu sẽ rất đau buồn và oán trách bản thân. Thiếu phu nhân thật khó cho cô ấy rồi.

“Xin lỗi! Các vị có phải là người nhà của anh Tạ Đình Phong không ạ?”

Bỗng nhiên có hai viên cảnh sát mặc thường phục đến hỏi.

Dì Tô liền dìu Tuyết Nhi đứng dậy.

Tuyết Nhi ngỡ ngàng lên tiếng ” Đúng, nhưng hai anh là ai ?”

Một trong hai người đưa ra một tấm thẻ ” Chúng tôi là cảnh sát của cục điều tra X.”

” Cảnh sát?” Dì Tô kinh ngạc thốt lên.

“Vâng, hiện chúng tôi đang điều tra về vụ tai nạn xảy ra tại đoạn đường A, theo điều tra ban đầu thì nguyên nhân xảy ra tai nạn là do xe vượt quá tốc độ và đụng phải một phương tiện giao thông khác. Chúng tôi cần lấy thêm thông tin để làm rõ vụ việc, vì thế nếu người bị nạn tỉnh lại thì phiền các vị hãy liên lạc với chúng tôi.”

Tuyết Nhi bàng hoàng cô cất giọng nói :

“Ý anh là xe của Đình Phong chạy quá tốc độ sao?”

“Đúng thế.” Viên cảnh sát trả lời.

Tuyết Nhi hạ ánh mắt, cô vô cùng hoang mang ” Nhưng vì cớ gì mà anh ấy lại lái xe với tốc độ nguy hiểm như vậy ?”

“À cái này thì không đúng, chiếc xe mang biển số xxx được xác nhận là của cô Lâm Uyển Thanh, và người cầm lái cũng chính là cô ấy. Anh Tạ Đình Phong khi được di chuyển ra khỏi xe thậm chí còn chưa thắt dây an toàn, cô gái kia cũng vậy, có lẽ họ đã rất gấp gáp nên cô Lâm đã chạy xe với tốc độ rất cao là 270km/h”

Tuyết Nhi bỗng cau lại hàng chân mày ” Cái gì? Là Lâm Uyển Thanh, là do cô ta đã khiến Đình Phong bị như thế này sao?”

Viên cảnh sát điềm tĩnh gật đầu.

Tuyết Nhi thở gấp, cô không ngờ kẻ gây ra sự tình này lại là Lâm Uyển Thanh, sự phẫn nộ bỗng dâng tràn nơi lồng ngực ” Cô ta ra sao rồi? Cô ta ra sao khi Đình Phong đang nguy kịch như thế kia chứ?”

” Cô ấy đã được người nhà chuyển sang bệnh viện W, khi cô ấy tỉnh lại chúng tôi cũng sẽ đến để lấy khẩu cung vì thế cô hãy liên lạc với chúng tôi khi anh Tạ đã có thể nói chuyện được nhé.”

“Tôi sẽ không liên lạc, xin đừng làm phiền đến chồng tôi nữa, nếu người gây tai nạn là Lâm Uyển Thanh thì các anh hãy cứ đến đó tìm cô ta, và nhân tiện nói với cô ta rằng: tôi sẽ không tha thứ cho kẻ đã làm hại chồng tôi.”

“Ồ nhưng mà...”

“Xin các anh hãy về đi ạ, thiếu gia nhà tôi hiện vẫn đang phải cấp cứu, xin đừng làm phiền nữa.” Dì Tô mở lời với hai viên cảnh sát.

Hai cảnh sát thấy thái độ cương quyết của Tuyết Nhi thì cũng không muốn quấy rầy thêm, họ bèn nói một câu cuối cùng ” Vậy khi khác chúng tôi sẽ quay lại.”

Tuyết Nhi đi đến ngồi xuống ghế một cách bần thần.

Dì Tô ngồi bên cạnh, suy nghĩ gì đó rồi Dì cất giọng ” Lúc nãy khi thiếu gia được đẩy ra khỏi phòng sơ cứu, tôi có thấy tiểu thư Lâm.”

Tuyết Nhi chợt nhìn qua Dì với ánh mắt ửng hồng .

“Thiếu phu nhân à, cô không trách thiếu gia sao? Vì cậu ấy đã lên xe với tình cũ.”

Tuyết Nhi nghe Dì hỏi vậy thì thu lại ánh nhìn, cô nhẹ chóp ” Cháu tin Đình Phong, cháu tin tưởng anh ấy, chắc chắn vì một nguyên do nào đó nên anh ấy mới lên xe của Lâm Uyển Thanh.”

Dì Tô nhìn qua Tuyết Nhi, trong lòng cảm thấy sự ngưỡng mộ tấm lòng của cô gái trẻ ” Cô yêu thiếu gia nhiều như vậy sao?”

Khoé môi Tuyết Nhi kéo lên một nụ cười rất nhẹ trong sự mệt mỏi đang quấn quanh ” Vâng, anh ấy là người đàn ông mà cháu yêu nhất thế gian này.”

“Thiếu gia thật có phúc khi có được một người vợ như cô.”

“Bây giờ cháu chỉ mong anh ấy được bình an vô sự, nếu có phải làm gì cháu cũng sẽ làm, chỉ cần anh ấy khoẻ lại thôi.”

Năm tiếng sau.

Cuối cùng sự chờ đợi cũng đã đến hồi kết, sau năm tiếng cánh cửa phòng cấp cứu cũng đã mở ra.

Tuyết Nhi cùng Dì Tô vội vã chạy đến chỗ bác sĩ.

“Bác sĩ chồng tôi thế nào rồi?”

“Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch.”

Thông báo ấy từ bác sĩ như đã lấy đi tảng đá nặng trĩu trong lòng của Tuyết Nhi, cô vui mừng đến rớt nước mắt.

“Thế nhưng?”

Tuyết Nhi bỗng sững người khi bác sĩ nói hai từ thế nhưng.

“Nhưng sao ạ?” Cảm giác sợ hãi lại dấy lên.

“Cậu ấy có thể sẽ lâm vào tình trạng hôn mê lâu, tuy là đã qua cơn nguy kịch nhưng nếu trong vòng 48h đồng hồ không tỉnh lại thì sẽ là...”

“Là..là..gì...?”

“Người thực vật.”

“HẢ????” Dì Tô kinh hãi thốt lên.

.....

Au sẽ không tiết lộ gì cả, mọi người đón đọc chap kế tiếp nữa nha.

60. Chương 59: Là Một Chiếc Điện Thoại

Cánh cửa của tử thần đã khép lại, nhưng nghiệt thay đó chỉ là cửa ải đầu tiên, nếu sau 48h anh không tỉnh lại cũng tức là anh sẽ đi đến một nơi rất xa, cho dù hơi thở của anh chưa bị thần chết lấy đi nhưng linh hồn của anh sẽ không còn nữa, anh sẽ trở thành người thực vật và mãi mãi sẽ ngủ say, mãi mãi không còn gọi tên em.

Hạ Tuyết Nhi ngồi xuống bên cạnh giường của Đình Phong, ánh mắt chiếu rọi sự yêu thương trên gương mặt của anh, anh đang phải thở oxy, trên người toàn những miếng băng vải. Cõi lòng cô đau xiết, mấy ngón tay nhỏ nhắn khẽ chạm vào lòng bàn tay của Đình Phong , cô đưa tay anh sờ lên gò má của mình.

“Đình Phong anh còn nhớ không? Ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã cười với em, nụ cười ấy như cướp mất tâm trí của em, khi đó em đã thích anh rồi. Trong lúc em rơi xuống hồ, trong lúc em sợ hãi thì anh đã vươn tay ra mà ôm lấy em, giờ khắc đó em đã khẳng định trong trái tim mình, cả đời này người mà Hạ Tuyết Nhi muốn trao trọn cả cuộc đời chính là anh. Nhưng có phải em là sao chổi trong cuộc đời của anh không... Khi ở bên cạnh em, lúc nào anh cũng phải bận tâm đến em, lúc nào em cũng chỉ khiến anh lo, rồi bây giờ tai nạn này xảy đến, có phải là lỗi của em không? Nếu ngay từ đầu anh không kết hôn với em mà là Lâm Uyển Thanh thì sự tình này đã không xảy ra, cô ta sẽ không làm hại anh như thế này. Vậy thì thà rằng, thà rằng lúc đó em không đồng ý với ông Nội thì bây giờ anh sẽ không sao cả, là tại em, tại em mà ra hết....em xin lỗi anh, Đình Phong em xin lỗi anh.....Anh hãy tỉnh lại mà trách em đi, mắng em đi anh...”

Nói đến đây tim cô bỗng nhói lên đầy đau đớn, những giọt nước mắt nhỏ xuống đã làm ướt bàn tay của Đình Phong, nơi chân mày anh khẽ nhíu một cái rất nhẹ, anh cảm nhận được cô ấy từ trong một tiềm thức rất sâu, giọng nói buồn bã kia anh đều nghe được nhưng não bộ vẫn không thể phản ứng, đôi mắt anh vẫn không thể nào mở ra, có một cái gì đó đang ngăn cản anh tỉnh lại, có một cái gì đó rất kỳ lạ, anh đang bị trói trong chính ký ức của mình “Tuyết Nhi đừng khóc, em đừng khóc.”

“Mọi người chú ý, chủ tịch đương nhiệm sẽ có một cuộc họp với toàn thể nhân viên trong ngày đầu tiên nắm giữ chức vụ chủ tịch, vì vậy đề nghị mọi người đúng 8h hãy tập trung vào phòng họp A .”

Tiếng loa thông báo cho tất cả nhân viên trong tập đoàn Long Dean.

Mọi người đều hơn hớn nhưng chẳng ai ngờ đến cuộc họp này vốn dĩ đã không thể diễn ra.

Đúng 8h theo thông báo, toàn bộ nhân viên đã tập trung tại phòng họp A, thế nhưng đến 15 phút sau cũng không thấy bóng dáng của chủ tịch đâu cả.

Trong kháng phòng bắt đầu xôn xao:

_Chuyện gì vậy nhỉ?

_Sao không thấy chủ tịch, ngài rất đúng giờ khi làm việc kia mà..

_Rốt cuộc là có họp không đây.

“Thư ký Hoa, chủ tịch đã đến chưa?” Một trưởng phòng liền hỏi .

”Thật ra từ sáng đến giờ, tôi không nhìn thấy chủ tịch.”

Thư ký Hoa là thư ký chuyên viên tại phòng tiếp tân của chủ tịch Tạ Dương Kỳ, và bây giờ cô là thư ký riêng của Tạ Đình Phong thay cho thư ký Tú và thư ký Ly.

“Cô nói là không thấy sao? Có chuyện gì vậy nhỉ, có khi nào là tắt đường không? Hay cô thử liên lạc với chủ tịch xem sao?”

”Tôi đã thử rồi nhưng không được.”

“Thế còn thư ký Triệu, cô có gặp anh ta không?”

Thư ký Hoa lắc đầu ” Hôm nay thư ký Triệu cũng chưa đến.”

“Hả? Vậy phải thông báo thế nào với các nhân viên đây?..”

Tin..tin..tin bỗng có một cuộc gọi đến cho thư ký Hoa

“Alo..” thư ký Hoa bắt máy.

“Dạ vâng, tôi biết rồi.”

Thư ký Hoa buông điện thoại xuống rồi nhìn qua vị trưởng phòng.” Thư ký Triệu gọi đến bảo là hãy hủy cuộc họp, chủ tịch đương nhiệm hiện đã sang nước ngoài.”

“Sang nước ngoài sao? Nhưng lịch trình của chủ tịch thế nào cô không biết ư?”

“Tôi không xếp lịch trình vì thư ký Triệu hiện đã đảm nhận khâu đó.” Thư ký Hoa nhã nhặn đáp.

“Tên thư ký Triệu này càng ngày càng có vị thế nhỉ, xưa này đó là công việc của cô kia mà.” Vị trưởng Phòng có vẻ bức xúc.

“Thật ra tôi chỉ xếp những lịch họp và các sự kiện, buổi tiệc, đối với lịch trình sang nước ngoài và các dự án lớn thì đều do thư ký Triệu làm cả, hơn nữa thư ký Triệu hiện còn là kim trợ lý của chủ tịch, tôi không thể so đo với chức vụ của anh ta được.”

Vị trưởng Phòng tắt lưởi một cái rồi nói ” Cô thật từ tốn, thôi bây giờ cô cũng hãy thông báo cho các nhân viên đi.”

“Vâng.”

Sau đó Thư ký Hoa đã bước lên bục, cầm lấy micro rồi thông báo hủy cuộc họp.

“Tình hình con gái tôi sao rồi bác sĩ”

”Cô ấy chỉ bị chấn thương nhẹ ở vùng đầu, vùng xương bả vai bị gãy nên có thể sẽ ảnh hưởng đến các hoạt động của cơ vai sau này, nhưng nếu tịnh dưỡng và thực hiện tốt liệu trình điều trị thì khả năng hồi phục sẽ cao hơn.”

Nghe bác sĩ trả lời, bà Lâm tuy đã nhẹ lòng nhưng cũng còn chút lo ngại nên hỏi tiếp ” Vậy ngoài những điều đó ra thì còn có di chứng nào nữa không?”

Bác sĩ điềm giọng đáp ” Hiện tại thì không.”

“Về sau thì chưa khẳng định được sao?” Bà Lâm thắc mắc.

“Chúng tôi vẫn cần theo dõi tình trạng của bệnh nhân thêm một tuần nữa thì mới có thể khẳng định được.”

” Vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Bà Lâm đứng dậy khỏi ghế rồi đi ra khỏi phòng của bác sĩ trưởng khoa, bước ra đến cửa bà nhẹ thở ra một cái, lòng bà lúc này nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Thật may cho Lâm Uyển Thanh, cô ta cũng ngồi trên chiếc xe nhưng thương tích lại rất nhẹ so với Đình Phong, chỉ riêng có gương mặt là bị một vết xước rất sâu do mảnh vỡ của kính xe đâm trúng.

Bà Lâm sau đó quay trở lại phòng bệnh, bà bước tới đưa tay kéo lại chiếc ghế rồi ngồi xuống nhìn Lâm Uyển Thanh. Nơi gian phòng cô ta đang nằm vô cùng tiện nghi và thoải mái, đó là phòng bệnh dành cho khách không chỉ thuộc tầm VIP mà là VVIP, mẹ của Lâm Uyển Thanh đã dành tất cả sự chăm sóc tốt nhất cho cô ta, bà đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt bị băng bó của đứa con, cõi lòng bỗng nhói lên. Con của bà vốn là một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ, nhưng bị một vết xước sâu như thế này thì con bé sẽ rất buồn, nhưng bà sẽ không để chuyện đó xảy ra, nhất định bà sẽ nghĩ cách giúp cho con gái, đợi sau khi Lâm Uyển Thanh khỏe lại bà sẽ đưa cô sang Hàn để nhờ đến sự can thiệp của phẫu thuật thẩm mỹ.

“Uyển Thanh con sẽ hồi phục và sẽ xinh đẹp như trước đây, hãy tin ở mẹ.”

Sau khi lo xong mọi việc, thư ký Triệu lập tức quay lại bệnh viện AB.

Lúc này tầm 21h pm.

“Thiếu phu nhân, cô nên ăn một ít đi, cả ngày cô đã không ăn gì rồi.”

Dì Tô rất lo lắng cho sức khỏe của Tuyết Nhi, vì Đình Phong chưa tỉnh lại nên cô ấy cứ ngồi suốt bên cạnh anh mà không chịu ăn uống gì cả.

“Cháu không muốn ăn, cháu phải đợi anh ấy tỉnh lại, khi đó cháu sẽ ăn.” Tuyết Nhi khê thốt lên.

“Nhưng biết chừng nào thiếu gia mới tỉnh lại, cô không thể cứ như vậy mãi được.”

“Anh ấy không tỉnh lại thì cháu sẽ không ăn gì cả.”

“Thiếu phu nhân à!!!”

Tuyết Nhi cứng đầu, cô nhất quyết không chịu ăn, Di Tô buồn rầu mà đi ra ngoài, đúng lúc gặp thư ký Triệu ngoài cửa.

“Thư ký Triệu anh lo xong việc của ông chủ rồi sao?” Di Tô hỏi.

Thư ký Triệu gật đầu rồi nói “Tôi đến để sắp xếp chuyển viện cho cậu Đình Phong.”

“Phải chuyển viện ư?” Di Tô ngạc nhiên.

“Bệnh viện này không thể đảm bảo được thông tin của cậu ấy, giới báo trí có thể mò đến bất cứ lúc nào, hơn nữa chuyển sang PM cũng sẽ tiện theo dõi tình trạng của cậu ấy hơn.”

“Nhưng các bác sĩ đã bảo nếu sau 48h thiếu gia không tỉnh lại thì sẽ lâm vào trạng thái của người thực vật, đến PM liệu có cải thiện được không?”

Thư Ký Triệu chớp nhẹ ánh mắt, anh hạ giọng nói ” Tôi cũng đã nhận được thông báo này từ các bác sĩ của PM, nếu không may thì chuyện đó sẽ là một điều kinh khủng, đến PM sẽ tốt hơn nhưng cậu ấy có tỉnh lại hay không thì còn phải tùy vào ý trời.”

Thư ký Triệu ngưng một chút rồi nói tiếp ” Di cũng nên về Tà gia đi, hãy về đó để mang một ít đồ đến cho cô Hạ Tuyết Nhi, tôi biết cô ấy sẽ không chịu về để nghỉ ngơi nên Di hãy về trước.”

Di Tô có phần do dự ” Tôi rất lo cho sức khỏe của cô ấy, cả ngày hôm nay cô ấy đã không ăn gì cả, nếu cứ thế này thiếu gia chưa tỉnh lại thì cô ấy đã phải nhập viện rồi.”

“Di đừng lo, tôi sẽ có cách khuyên cô ấy.”

Di Tô nghĩ ngợi một chút nhưng cũng đành đồng ý với thư ký Triệu ” Vậy xin nhờ cả vào anh.”

Di Tô theo lời thư ký Triệu mà quay về Tà gia. Di vừa rời đi thì thư ký Triệu đưa tay mở cửa phòng, lúc này thu vào trong đôi mắt của thư ký Triệu là một Hạ Tuyết Nhi đang lặng yên ngồi bên cạnh của Đình Phong, bàn tay cô nắm chặt tay anh từ suốt mà chưa hề buông ra.

Thư ký Triệu khẽ lên tiếng ” Cô Tuyết Nhi.”

Tuyết Nhi bỗng quay lại với ánh mắt mỗi mệ, cô im lặng nhìn thư ký Triệu vài giây rồi mới thốt lên ” Ông Nội...”

Thư ký Triệu hiểu rõ ý của cô ấy muốn hỏi nên liền trả lời ” Tôi đã lo xong rồi.”

Nghe câu nói ấy, đôi mắt của Tuyết Nhi hạ nhẹ xuống, cô không hỏi thêm gì mà chỉ chuyển ánh nhìn về phía của Đình Phong.

“Tôi có thứ này muốn đưa cho cô.”

Môi Tuyết Nhi khẽ nhếch lên, giọng nói rất nhỏ thốt ra ” Là gì vậy?”

“Cái này được tìm thấy trên xe của cậu Đình Phong, tôi nghĩ cậu ấy mua cái này cho cô.” Thư ký Triệu đưa ra một cái túi màu hồng.

Tuyết Nhi chợt ngoảnh ra sau, cô ngỡ ngàng nhìn chiếc túi rồi đưa tay cầm lấy.

“Là một chiếc điện thoại.” Thư ký Triệu bỗng nói.

Ánh mắt Tuyết Nhi lại rưng rưng, cô lấy trong túi ra chiếc hộp, quả thật là điện thoại.

Tuyết Nhi hiểu được ý nghĩa của chiếc điện thoại này, vì cái trước cô đã làm hỏng nên anh ấy mới mua cho cô một cái khác, nó là một món quà mà anh dành tặng cho cô, Tuyết Nhi trong lòng cảm động nhưng nổi đau cũng vì thế mà dâng lên, cô đặt chiếc hộp vào lòng, nước mắt lại không thể nào kìm được.

....

61. Chương 60: Lời Cầu Xin

“Nếu cô yêu cậu ấy thì hãy vì cậu ấy mà ăn chút gì đó đi.” Thư ký Triệu điềm giọng nói với Tuyết Nhi.

“Tôi không ăn nổi.” Tuyết Nhi nhìn qua Đình Phong, trên tay vẫn đang cầm chiếc hộp.

“Cô không muốn thấy cậu ấy tỉnh lại sao?”

Câu hỏi ấy bỗng làm Tuyết Nhi khó chịu trong lòng, cô hơi gắt giọng ” Dĩ nhiên là có, sao anh lại nói như vậy?”

“Tôi e rằng khi cậu ấy tỉnh lại thì cô đã ngất xỉu rồi, như thế thì làm sao cô có thể ở bên cạnh chăm sóc cho cậu ấy đây.”

Tuyết Nhi không thể phản bác lý lẽ của thư ký Triệu, vì anh ta nói không hề sai, cô cuối đầu khẽ nhắm lại đôi mắt ” Tôi biết anh nói đúng, nhưng tôi sẽ chịu đựng được, tôi nhất định đợi được lúc anh ấy tỉnh lại, bây giờ tôi không thể nuốt trôi thứ gì đâu.”

“Vậy tôi mua cho cô một hộp sữa nhé, cô uống tạm cũng được.”

Tuyết Nhi mở mắt, cô nhẹ gật đầu.

Thư ký Triệu điểm một nét cười khẽ trên cửa miệng, cũng may cô ấy còn chịu uống sữa, thư ký Triệu tiếp tục nói ” Lát nữa tôi sẽ sắp xếp chuyển viện cho cậu Đình Phong, đến một bệnh viện tốt và uy tín hơn.”

“Vâng.” Tuyết Nhi nhỏ giọng thốt lên.

Tại văn phòng giám đốc Ngô Thị

Một bó hoa đưa lên trước mặt, ngón tay thon dài khẽ nâng niu đoá hồng, màu đỏ rực của nó thật khiến người ta muốn cắn một cái, ngẫu nhiên yêu chịu nơi khoe môi.

“Giám đốc à, cô không thấy đáng sao?”

“Đáng gì?”

”Hoa ấy, cô nghiền nó như thế thì sẽ đáng miệng, cô quả là khác người.”

“Ha...Tôi thích thế, những thứ tôi thích thì đương nhiên tôi không bận tâm gì cả, khác ai hay giống ai thì đã sao? Ngô Mẫn luôn làm những gì mà cô ấy thích, cô hiểu không trợ lý Du, chỉ cần tôi thích là được.”

Ngô Mẫn đưa tay vợ lấy ly thủy tinh trên bàn, rồi phun cánh hoa mà cô đã nghiền vụn vào trong ấy.

Trợ lý Du thấy vậy thì thở dài nhưng không để lộ biểu cảm của mình cho Ngô Mẫn biết.

Ngô Mẫn nhếch mép cười rồi xoay một cái ngả lưng vào ghế, đôi chân vắt chéo kiêu kỳ .

“Lần này là người nào thế?”

Trợ lý Du đưa ánh nhìn vào bó hoa “Tổng giám Đốc Lục Thị, đây là bó thứ ba mà anh ta tặng cô rồi.”

Ngô Mẫn là con gái độc nhất của Ngô Gia nên các mối quan hệ không hề ít, có rất rất nhiều các nam tài phiệt từ trẻ cho đến trung niên đều ham muốn chiếm hữu Ngô Mẫn bởi cô ấy rất cá tính, thông minh và cực kỳ xinh đẹp, một nét đẹp luyến lưu lòng người.

Ngô Mẫn bỗng nhướn mắt châu môi, thể hiện biểu cảm có chút lười biếng, cô cất giọng nói ” Nào là Lục Thị, Tô Thị, Kiều Thị...nhưng sao không phải là Long Dean chứ?”

Trợ lý Du thắc mắc ” Hả, cô thích hoa của Long Dean ư?”

“Hooooo...” Ngô Mẫn thở dài, cô chống tay lên cằm “Tôi muốn đến Long Dean một chuyến.”

“Nhưng hợp đồng đã ký kết rồi mà, cô đến Long Dean để làm gì?”

Ngô Mẫn nâng mắt liếc lên trợ lý Du

“Ký thì ký nhưng tôi có quyền yêu cầu phụ lục hợp đồng kia mà, tôi muốn gặp giám đốc...à không giờ là chủ tịch Tạ mới đúng, tôi muốn gặp anh ta để trao đổi thêm về dự án A thôi..”

“VẬY ĐỂ TÔI XẾP LỊCH LẠI CHO CÔ.”

“KHÔNG CẦN, TÔI MUỐN ĐI NGAY BÂY GIỜ.”

“NHƯNG BUỔI TIỆC CỦA KIỀU THỊ THÌ SAO?”

Ngô Mẫn đứng dậy phất tay một cái:

” HỦY ĐI.”

“NHƯNG CHỦ TỊCH SẼ KHÔNG HÀI LÒNG ĐÂU GIÁM ĐỐC À.” Trợ lý Du tỏ vẻ lo ngại.

Ngô Mẫn đưa tay mở cửa nhưng bỗng dừng lại, cô nghiêng đầu ra sau mà nói “Tôi không lo thì cô lo gì? Tôi khác có cách giải thích với cha của tôi, đừng đứng đó nữa mau đi lấy xe, tôi phải đến Long Dean.”

Bà Lâm ngồi đợi bên giường bệnh của con gái, lúc này bà mệt mỏi mà đã thíp đi một chút.

Lâm Uyển Thanh sau cơn hôn mê cuối cùng cũng bắt đầu có dấu hiệu hồi tỉnh, cô ta nghiêng đầu, đôi mắt nhú lại.

Bà Lâm cảm nhận được âm thanh rên rỉ thốt lên thì liền thức giấc, bà thấy Lâm Uyển Thanh đang có biểu hiện thì liền nắm lấy ta con gái mà gọi ” Uyển Thanh! Uyển Thanh...”

Lâm Uyển Thanh như vừa thức dậy sau một cơn ác mộng, cô ta bừng tỉnh, mắt liên tục chớp cho đến khi có thể nhìn rõ hơn mọi thứ xung quanh lúc này cô ta mới nhìn thấy được mẹ, cửa miệng Lâm Uyển Thanh thốt lên một tiếng rất khê ” Mẹ....”

Bà Lâm nở nụ cười ” Ủ, mẹ đây, là mẹ đây.”

Lâm Uyển Thanh từ từ đảo ánh mắt, gian phòng làm cô ta ngỡ ngàng, cô ta vẫn chưa nhìn nhận ra mình đang nằm trong một bệnh viện.

“Đây là đâu...”

Mẹ Lâm Uyển Thanh nhẹ giọng nói” Là bệnh viện.”

“Bệnh viện??”

“Ừm, con không nhớ gì sao?”

Lâm Uyển Thanh nhắm mắt lại một chút, rồi đưa tay sờ lên đầu.

Thế rồi bỗng giật mình, Lâm Uyển Thanh liền mở to đôi ngươi.

Bà Lâm lo lắng ” Uyển Thanh, con sao thế?”

Lâm Uyển Thanh có vẻ hốt hoảng, cô ta cố nhướng người ngồi dậy nhưng không tài nào ngồi dậy được vì bắp vai cô ta đang rất đau, Lâm Uyển Thanh động chúng vết thương nên nhú chặt mắt ” A..”

Bà Lâm vội nhấn nút gọi bác sĩ, bà cố gắng giữ người của Lâm Uyển Thanh không cho cô ta ngồi dậy ” Uyển Thanh con đang bị thương, con không được cử động đâu.”

“Mẹ! con đi tìm Đình Phong, con phải tìm anh ấy...” Lâm Uyển Thanh yếu ớt nói.

Bà Lâm thở ra một hơi bực dọc ”Đến nước này mà con vẫn còn không quên được cậu ta sao? Uyển Thanh, Tạ Đình Phong sẽ không nhớ đến con đâu, con đừng mơ mộng nữa.”

Lâm Uyển Thanh liền lắc đầu, mắt rơm rớm lệ, cô ịu giọng nói với mẹ“Mẹ Đình Phong có bị làm sao không? Anh ấy có bị thương nặng không? Mẹ đưa con đi gặp anh ấy đi..”

Bà Lâm ngỡ ngàng ” Con nói vậy là sao? Không lẽ cậu ta cũng ở trên xe với con.”

” Mẹ đưa con đi gặp anh ấy, con muốn gặp anh ấy..”

Bà Lâm thật không thể ngờ ” Vậy chính cậu ta đã khiến con ra nông nổi này ư? Nếu vậy mẹ sẽ không tha thứ cho Tạ Đình Phong đâu, không có gặp gỡ gì hết, con phải ngoan ngoãn nằm đây mà tịnh dưỡng.”

“Là con lái xe, con đã cầm lái, mẹ! Không phải do anh ấy, là lỗi của con...”

“Cái gì?” Bà Lâm ngơ ngẩn thốt lên.

Lúc này các bác sĩ đã có mặt, bà Lâm bèn chánh qua một bên để bác sĩ thăm khám cho Lâm Uyển Thanh, họ đã tìm cho cô ta một liều thuốc an thần.

Sau khi Lâm Uyển Thanh đã ngủ thì bà Lâm mới đi ra ngoài, đúng lúc ấy bà gặp cảnh sát của cục điều tra X, họ đến để lấy thông tin về vụ tai nạn.

Bệnh viện PM- Phòng dành cho khách đặc biệt VVIP.

Thời gian bây giờ chỉ còn lại 12h đồng hồ.

Thư ký Triệu đã yêu cầu bác sĩ thăm khám lại cho Tạ Đình Phong.

“Đã hơn 36h rồi, liệu cậu ấy có thể tỉnh lại không bác sĩ.” Thư ký Triệu lo lắng hỏi.

Bác sĩ khám cho Đình Phong e ngại lên tiếng ” Như vậy tỉ lệ phần trăm bệnh nhân có thể tỉnh lại đang rất thấp, chỉ còn 25/100% cơ hội.”

Tuyết Nhi đứng bên cạnh nghe được thông báo ấy của bác sĩ thì vô cùng sợ hãi, cô mất bình tĩnh nắm lấy cánh tay của Đình Phong mà lay rất mạnh để gọi anh ấy ” Đình Phong anh đừng như vậy mà, anh hãy tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi..”

“Thiếu phu nhân, cô làm thế thiếu gia sẽ đau đấy.” Dì Tô vội ôm lấy Tuyết Nhi và kéo cô ấy ra.

Tuyết Nhi đau lòng, cô hất mạnh tay của Dì Tô rồi chạy ào ra bên ngoài.

Thư ký Triệu liền bảo ” Dì mau đuổi theo cô ấy.”

“Vâng.”Dì Tô lập tức chạy theo Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi dầm dìa nước mắt, cô chạy ra đến ngoài đường lộ, cứ thế cô tiếp tục chạy thẳng một mạch, vừa chạy cô vừa đưa tay dụi những giọt lệ đang rơi rớt.

Dì Tô đuổi theo sau ” Thiếu phu nhân..đừng chạy nữa, thiếu phu nhân cô dừng lại đi.”

Thế nhưng Tuyết Nhi đã không quan tâm đến tiếng gọi của Dì Tô mà vẫn tiếp tục chạy, cô chạy đến vấp ngã, đầu gối bị chày xước, máu rỉ ra trên chiếc quần jean nhưng cô vẫn không dừng lại, cho đến khi cô đặt chân tại một giáo đường.

Cô đã chạy bộ suốt một tiếng đồng hồ .

Nơi tôn nghiêm rộng mở cánh cửa, Hạ Tuyết Nhi từ từ bước vào trong, đôi mắt mông lung ngược nhìn thánh giá của đức Chúa Giê Su.

Tuyết Nhi đi lên trên hàng ghế đầu tiên, cô bước vào và quỳ gối xuống, hai tay chắp lại cầu xin mặc dù đầu gối cô đang bị thương nhưng nỗi đau đó không còn quan trọng với cô nữa.

“Con không biết về Người, nhưng con từng nghe nói Người rất hiền lành nếu như có niềm tin và thật lòng nguyện cầu thì Người sẽ ban ơn phước cho chúng con. Lạy Chúa! Con là Hạ Tuyết Nhi, con muốn cầu xin Người một việc, xin Người hãy giúp cho chồng của con được tỉnh lại, con yêu anh ấy rất nhiều, xin Người hãy ban bình an cho anh ấy, nếu phải lấy sự bình an hay cả sự sống của con thì con cũng xin nguyện đổi cho anh ấy, xin Người hãy cứu lấy anh ấy, con xin Người....”

Tuyết Nhi phải ngưng một chút, nơi cuốn họng lúc này không thể thốt lên rõ từng thanh âm, vì cô đã rơi quá nhiều nước mắt.

“Nếu ngay từ đầu con không cố chấp ở bên cạnh của Đình Phong thì Lâm Uyển Thanh sẽ không hại anh ấy đến nông nổi ngày hôm nay, là con đã tham lam thứ của cô ta, là cô ta muốn trả thù con nên mới gây hại

đến Đình Phong. Nếu con là bắt đầu của mọi điều chẳng lành với anh ấy, thì con chấp nhận ra đi, con sẽ rời xa anh ấy, nếu anh ấy tỉnh lại con sẽ rời khỏi Tạ gia....Xin chúa hãy chấp thuận lời nguyện cầu của con!!!”

“Bác sĩ xin hãy mau đến đây.” Thư ký Triệu thốt lên.

“Cậu ấy đang bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại, cũng có nghĩa trạng thái thực vật đã không còn.” Bác sĩ nói.

Thư ký Triệu mừng rỡ ” Ôi may quá, tạ ơn trời đất.”

Tạ Đình Phong đã cử động được mấy ngón tay, tuy vẫn chưa hoàn toàn hồi tỉnh nhưng đây là một tín hiệu để anh vượt qua cửa ai của hôn mê vĩnh viễn.

...

62. Chương 61: Mảnh Ký Ức

Lời nguyện cầu đã gửi theo tâm tình đến Đức Chúa Giê Su, cô đứng dậy cuối lấy một cách nghiêm trang rồi rời bước khỏi nơi giáo đường. Hạ Tuyết Nhi thần người bước đi, tầm mắt chẳng buồn hướng lên trên, đôi chân cô lúc này đã rụng rời không thể đi nhanh hơn được nữa. Cô vừa đi vừa nghĩ đến lời cầu xin, cô hy vọng Đức Chúa sẽ đồng ý, vì anh ấy cô có thể làm tất cả chỉ cần anh được bình an mà thôi, đang nghĩ như thế bỗng cô nghe tiếng gọi của Dì Tô ” Thiếu phu nhân..”

Dì Tô không đuổi kịp Tuyết Nhi nên đành phải gọi taxi nhưng nghẹt nôi đường lại bị kẹt xe, Dì không tài nào theo được bước chân của thiếu phu nhân, mãi đến bây giờ Dì Tô mới tìm được cô ấy.

Dì Tô vội chạy đến, sắc mặt vừa mệt mỏi lại vừa có sự hớn hở toả ra từ trong ánh mắt của Dì ” Thiếu phu nhân...thiếu gia đã có chuyển biến tốt rồi.. ”

“Thật ư?” Tuyết Nhi mừng rỡ khôn xiết.

“Vâng, thư ký Triệu vừa gọi báo cho tôi biết. Thiếu phu nhân chúng ta mau quay về thôi..”

Tuyết Nhi liền gật đầu rồi cùng Dì Tô nhanh chóng trở lại bệnh viện PM.

Bệnh viện PM.

Tuyết Nhi bước xuống taxi, cô vội vàng chạy vào bên trong bệnh viện.

Đến nơi cô liền đẩy cửa phòng mà bước vào. Thư ký Triệu nhìn thấy Tuyết Nhi thì nhẹ cười, anh ta đứng dậy để nhường ghế cho cô ấy:

“Cô Tuyết Nhi, cậu Đình Phong đã không còn nằm trong tình trạng của hôn mê thực vật. Cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Tuyết Nhi nghe từng lời của thư ký Triệu nói mà hạnh phúc vô cùng, đôi mắt ngấn lệ của cô nhìn vào gương mặt của Đình Phong, cô ngồi xuống lặng lẽ nắm lấy tay của anh.

Trong cơn hôn mê Đình Phong đang thấy mình quẩn quanh trong một khoảng không gian kỳ lạ, đôi mắt đảo ánh nhìn xung quanh, đột nhiên anh nhìn thấy Tuyết Nhi đang đứng ở phía trước mặt. Đình Phong nở nụ cười và tiến dần bước chân đến chỗ cô ấy, thế nhưng anh đi mãi đi mãi mà vẫn không đến được chỗ của Tuyết Nhi, anh bắt đầu mất kiên nhẫn nên đã chạy thật nhanh đến đằng trước nhưng không hiểu sao, anh càng chạy đến thì khoảng cách giữa anh và cô ấy lại trở nên xa hơn và rồi đột nhiên sương mù trở nên dày đặc làm khuất ánh nhìn của anh, anh không thể nhìn thấy được Tuyết Nhi..

_Tuyết Nhi em mau qua đây, Tuyết Nhi đừng đứng ở đó nữa anh không thể nhìn thấy em.

Đình Phong hoang mang gọi lớn tên của cô ấy, bất giác Đình Phong nhú chặt mắt khi một luồng sáng màu trắng đột nhiên xẹt qua , tia sáng của nó đã làm Đình Phong bị chói mắt và ngã người xuống đất. Những mảnh ký ức bỗng quay cuồng hỗn loạn trong tâm trí....

_ Đình Phong! Em thích anh

_ Em không nên thích tôi...

_ Đình Phong cháu hãy kết hôn trong năm nay.

_ Ông Nội..

_ Tại sao chọn cô ta?..

_ Các cháu hãy đi nghỉ trăng mật..

_ Trăng mật...???

Đầu Đình Phong bỗng dưng đau nhói, anh cảm thấy mình đang bị hàng trăm cây kim đâm vào, anh nhắm chặt mắt.

” Đình Phong..anh tỉnh lại đi..Đình Phong...”

“Là ai đang gọi mình?? ”

“Đình Phong anh tỉnh lại đi...”

Tuyết Nhi bỗng thốt lên khi thấy Đình Phong đang cựa đầu, trên mặt anh toát ra nhiều mồ hôi. Tuyết Nhi lo lắng, cô dùng khăn để lau mồ hôi cho anh ” Đình Phong ...anh sao thế này?”

Bàn tay của Tuyết Nhi bỗng bị Đình Phong siết chặt, cả người anh đang quằn quại bởi ảnh hưởng của giấc mộng, Đình Phong nhúu chặt hàng chân mày và mồ hôi tuôn ra càng lúc càng nhiều.

“Để tôi đi gọi bác sĩ.” Thư ký Triệu liền chạy ra bên ngoài.

Tuyết Nhi lo sợ, cô buông khăn ra, bàn tay đặt trên gò má của Đình Phong:

” Đình Phong..nếu anh nghe thấy em thì hãy mở mắt ra đi anh, tỉnh lại đi anh.”

Các bác sĩ vội vã chạy đến, Tuyết Nhi liền đứng dậy nhưng Đình Phong cứ siết chặt lấy tay cô ấy, cô cố gắng dứt tay ra để các bác sĩ thuận tiện khám cho anh nhưng không buông ra được...

Các bác sĩ đành phải khám luôn cho Đình Phong, họ dạch vành mắt chiếu vào tia đèn và thực hiện các khâu khác...đang trong lúc thăm khám đột ngột một bác sĩ thốt lên..

“Tìm ngừng đập.”

Bàn tay của Đình Phong lúc này mới không còn lực siết lấy tay của Tuyết Nhi, Tuyết Nhi hoảng sợ cô lại không chịu buông tay anh, thư ký Triệu phải cố gắng kéo cô ấy ra khỏi phòng để bác sĩ tiến hành cấp cứu khẩn cấp.

“Buông tôi ra..... tôi phải vào với anh ấy ” Tuyết Nhi gào lên trong nước mắt, cô cố thoát khỏi bàn tay của thư ký Triệu.

“Thiếu phu nhân cô không thể vào được, thiếu gia sẽ gặp nguy hiểm vì sự cản trở của cô đấy ” Dì Tô cố gắng khuyên Tuyết Nhi.

Những lời ấy của Dì Tô khiến Tuyết Nhi không còn chống cự thư ký Triệu nữa, cô buộc phải nghe lời họ mà đợi ở bên ngoài.

10 phút sau các bác sĩ bước ra..

“Người nhà có thể vào rồi, cậu ấy đã không sao và cũng đã tỉnh lại...” Vị bác sĩ điềm đạm thông báo.

Tuyết Nhi lập tức chạy vào trong.

Cô ngáy người đứng sững vì quá xúc động khi thấy Đình Phong đang nhìn cô.

Thư ký Triệu vui vẻ thốt lên:

“Chủ tịch cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.”

Đình Phong nhẹ chớp ánh mắt, khoé miệng kéo lên một nụ cười còn yếu.

Tuyết Nhi xúc động đi đến bên giường của Đình Phong, cô cúi đầu hôn lên trán của anh rồi nhỏ giọng nói
” Anh làm em sợ lắm anh có biết không?”.

Đôi mắt Đình Phong bắt giắc nhú nhẹ, trong ánh nhìn còn mờ nhoà chợt loé lên một sự khó hiểu, Đình Phong bỗng mở miệng nói gì đó rất nhỏ..Tuyết Nhi không nghe thấy lời anh nói ” Anh muốn nói gì cơ?”

Đình Phong nhắm mắt một chút rồi mở ra nhìn kỹ gương mặt của Tuyết Nhi, lúc này anh nói rõ hơn câu đã nói lúc nãy tuy thanh âm rất yếu nhưng thư ký Triệu cũng đã nghe được câu của anh nói ” Cô là ai?”

luôn sáng kỳ lạ mà Đình Phong thấy trong chiêm bao đã xoá đi một phần ký ức và cũng là ký ức mà Đình Phong không muốn quên nhất, anh không thể nhớ được tên của cô ấy, tên của Hạ Tuyết Nhi.

“Anh không nhớ gì ư?” Thư ký Triệu kinh ngạc thốt lên.

Đình Phong nghiêng qua nhìn Thư ký Triệu ” Thư ký Triệu cô ấy là ai? ”

Thư ký Triệu nhướng anh mắt khi nghe Đình Phong gọi tên anh” Chủ tịch anh nhận ra tôi ?”

“Còn tôi cậu có nhớ ra tôi không thiếu gia?”

“Là Dì Tô...”

“Nhưng anh không nhận ra cô ấy sao?” Thư ký Triệu chỉ tay về phía của Tuyết Nhi.

Đình Phong hờ hững lắc đầu.

Thư ký Triệu lo ngại nên đã đi tìm bác sĩ.

Tuyết Nhi đơ mắt nhìn Đình Phong, anh không nhận ra cô, câu hỏi bất chợt làm tim cô bị thất lại. Lúc này cô nhớ đến Đức Chúa Giê Su, lời nguyện cầu của cô đã được Người chấp thuận và cô phải giữ lời hứa với Người là rời xa anh ấy, anh không còn nhớ ra cô nữa chẳng lẽ cũng là phép màu của Thượng Đế để cô có thể yên tâm rời khỏi anh, như vậy anh ấy sẽ không cảm thấy đau khổ, mọi đắng cay cô nguyện nhận lấy một mình, trong lòng Tuyết Nhi thầm thốt lên ” Lạy Chúa con Tạ ơn Người...lời đã hứa con tuyệt đối sẽ giữ ..”

“Tôi quen cô sao?” Đình Phong tiếp tục dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tuyết Nhi.

Lòng Tuyết Nhi đau lắm nhưng ịch ra anh ấy đã tỉnh lại và nói chuyện với cô, cô cũng chỉ cần anh khoẻ lại, anh có không nhớ ra cô thì điều đó bây giờ cũng không còn quan trọng nữa.

“Anh không quen em, anh đừng nói nữa vì anh vẫn còn yếu đấy.”

Tuyết Nhi nở nụ cười với anh rồi cô lấy khăn đi đến bồn nước vắt cho sạch để lau cho Đình Phong.

Dì Tô nãy giờ đứng bên cạnh chỉ còn biết im lặng không nói được lời nào, Dì thấy tội cho Tuyết Nhi quá, bao nhiêu mong mỏi cuối cùng thiếu gia cũng đã tỉnh lại nhưng nào ngờ...Dì Tô thở dài trong lòng rồi đi ra ngoài.

Thư ký Triệu ngồi trong phòng riêng của bác sĩ và xem qua các bức ảnh chụp não bộ của Đình Phong.

“Triệu chứng mất trí nhớ này là di chứng từ vụ tai nạn...có người sẽ mất hoàn toàn ký ức nhưng cũng có trường hợp chỉ mất đi một phần và cũng có thể chia ra theo từng mốc thời gian..” Bác sĩ trưởng khoa thần kinh trả lời cho Thư ký Triệu biết.

Thư ký Triệu xem ra đã hiểu, anh ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi ” Vậy tại sao cậu ấy lại nhận ra tôi mà không nhớ ra vợ của mình chứ?”

“Trường hợp này khá là hi hữu, vì thường sẽ là mất ký ức toàn bộ, cậu Đình Phong không nhớ ra vợ của mình có thể là do sự điều khiển của trung tâm não bộ đã sắp xếp các mảnh ký ức bị rối loạn, người mà cậu ấy muốn khắc sâu nhất cũng sẽ chính là người mà cậu ấy sẽ không thể nhớ ra..”

“Vậy có khả năng hồi phục trí nhớ lại không?”

“Cái này rất khó nói vì còn phải tùy thuộc vào thể trạng của mỗi người..có thể là một đến hai tháng nhưng cũng có thể là một năm, hai năm, mười năm và thậm chí là mất ký ức vĩnh viễn.”

....

Tình tiết y khoa chỉ mang tính chất hư cấu.

63. Chương 62: Thế Cũng Tốt

Bà Lâm hơi nhíu hàng lông mày, đôi ngươi ánh lên tia dò xét “ Xin hỏi hai anh là ai mà lại đứng trước cửa phòng của con gái tôi?”

Một người liền lên tiếng “ Chúng tôi là cảnh sát của cục điều tra X.” bàn tay anh ta đưa lên một tấm thẻ sau đó nói tiếp.

“Chúng tôi muốn lấy lời khai từ cô Lâm Uyên Thanh về vụ tai nạn tại đoạn đường A.”

”Con tôi vẫn chưa được khoẻ và vẫn chưa nói chuyện được.” Bà Lâm cố ý dấu diếm không muốn cho hai viên cảnh sát vào gặp con gái.

”Nhưng tôi đã đi gặp bác sĩ, ông ta nói cô ấy không bị thương nặng kia mà, vẫn chưa nói chuyện được sao?” Viên cảnh sát nhìn bà Lâm bằng một ánh mắt rất nghi hoặc.

Bà Lâm nở nụ cười e ngại, bà hạ giọng

“ Nhẹ hay nặng đều là bị thương cả, sức khoẻ còn yếu nên chưa nói chuyện được như bình thường thôi, mong hai anh thông cảm, khi nào con bé khoẻ lại thì tôi sẽ liên lạc với hai anh sau.”

Hai viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau rồi một người nói “ Thế cũng được, phiền bà liên lạc với chúng tôi trong thời gian sớm nhất có thể.”

“ Vâng, tôi hiểu.”

“ Chào bà.”

Khi hai cảnh sát vừa rời đi, ánh mắt bà Lâm liền trở nên sắc bén, bà lo Lâm Uyên Thanh sẽ dính vào vụ việc điều tra nên đã gọi điện cho chồng cũ để nhờ vả .

_ Alo mình à.

_Đừng gọi tôi thân mật như vậy, nghe tỏm lảm.

_Mình đừng như thế, em có chuyện muốn nhờ .

_Cô cần tiền sao?

_Mình biết em không thiếu tiền, là chuyện của Uyên Thanh...

_Uyên Thanh? Con bé bị gì?

Bà Lâm cầm điện thoại bất giác bà cuối mặt thở ra một hơi dài mệt mỏi.

“ Con gặp tai nạn.”

“ Sao?” Âm thanh vang lớn trong điện thoại.

“ Mình đừng lo, con bé không bị thương nặng nhưng nó đã lái xe gây ra tai nạn, cảnh sát đã đến lấy lời khai nhưng em không để họ vào làm phiền Uyên Thanh và em cũng không muốn con bị dính đến việc điều tra, vì thế anh có thể giúp cho con được không?” Bà Lâm ỉu giọng mà nói.

“ Chuyện đó tôi sẽ lo, tôi đang ở nước ngoài nên không đến thăm con ngay được, cô hãy chăm sóc tốt cho nó, tôi sẽ nhanh chóng đáp chuyến bay về nước vào ngày mai và sẽ đến thăm con nhưng khi đó tôi không muốn thấy mặt cô.” giọng nói nặng trĩu sự vô tình.

Bà Lâm chớp ánh mắt, giọng điệu hạ thấp như một sự cam chịu ” Vâng...em hiểu mà, em sẽ chảnh mặt, nhưng mình à..em..” bà chưa kịp nói hết thì chỉ còn lại tiếng ” tút tút..tút..” trong điện thoại.

Bà buồn bã buông tay xuống, vành mắt rơm rớm một giọt lệ khế lặn xuống cằm.

Tuyết Nhi ngồi xuống cạnh giường, cô định lau mặt cho Đình Phong nhưng khi cô đưa khăn lên gần mặt của anh thì bất chợt Đình Phong đã gạt tay cô ra, đôi mắt người đàn ông ánh lên một tia khó chịu.

“ Em chỉ muốn lau mặt cho anh thôi mà.” Tuyết Nhi ngờ ngẩn nhìn anh.

“ Để Dì Tô làm, tôi không thích người lạ đụng chạm.” Đình Phong cố dùng sức để nói cho rõ.

Tuyết Nhi cố kìm lòng để giữ sự bình thản trên nét mặt, cô cuối đầu ngón trở khế vệt ngang vành mắt “ Vậy em sẽ đi gọi Dì Tô, anh cứ nghĩ ngơi đi.”

Tuyết Nhi đặt khăn lên bàn rồi đứng dậy đi ra ngoài, lúc cô vừa khép cửa lại thì nước mắt đã rơi lả chả, thư ký Triệu từ đằng trước đi đến nhìn thấy cô ấy như vậy thì cũng cảm thấy rất buồn cho cô.

Thư ký Triệu chậm rãi bước tới, anh khế lên tiếng “ Tôi muốn nói chuyện với cô một chút có được không?”.

Tuyết Nhi nhanh chóng vuốt nước mắt, cô ngại ngần trả lời “ Dĩ nhiên là được nhưng tôi phải đi gọi Dì Tô trước đã.”.

Thế rồi Tuyết Nhi đã đi gọi Dì Tô vào chăm sóc cho Đình Phong, sau đó cô cùng thư ký Triệu ra ngoài khuôn viên bệnh viện để nói chuyện, hai người ngồi trên một cái ghế dài bằng gỗ.

“ Tôi đã hỏi bác sĩ về tình hình của cậu ấy.”

“ Vậy bác sĩ đã nói gì?” Tuyết Nhi nhìn qua thư ký Triệu.

“ Cậu ấy bị di chứng từ vụ tai nạn nên dẫn đến mất trí nhớ, người cậu ấy khắc sâu nhất sẽ là người không thể nhớ ra, và khả năng hồi phục hồi rất khó nói trước, cũng có trường hợp chỉ một hai tháng nhưng cũng sẽ có trường hợp lên đến một hai năm thậm chí là mãi mãi không thể nhớ lại.”

Cõi lòng Tuyết Nhi như tựa mũi dao đâm sâu, đau rất đau, nhưng từ ánh mắt chỉ thấy một sự tĩnh mịch không chút dao động, cô cất giọng lạnh lẽo như mặt hồ lúc trời đông “ Thế cũng tốt.”

Thư ký Triệu vô cùng ngạc nhiên, anh không ngờ câu trả lời của thiếu phu nhân Tạ gia lại có thể hờ hững đến như vậy “ Cô nói thế nghĩa là sao?”

“Anh ấy quên rồi thì sẽ không phải bận lòng đến tôi nữa.”

“ Tôi vẫn không hiểu ý cô.”

“ Thư ký Triệu à, Đình Phong tỉnh lại rồi thì cũng phải nói cho anh ấy biết về chuyện của ông Nội nhưng tôi muốn đợi khi xuất viện thì mới cho anh ấy biết vì thế nên...”

“ Tôi hiểu, tôi sẽ không nói gì với cậu ấy đâu.” Thư ký Triệu liền lên tiếng.

“ Cám ơn anh.” Tuyết Nhi nhỏ giọng đáp

“ Cô cũng nên đi ngủ một chút đi, trông sắc mặt cô không được tốt lắm.”

Tuyết Nhi đúng thật là rất mệt, chỉ vì Đình Phong nên cô mới cố gắng gượng. Tuyết Nhi hạ ánh mắt gạt đầu một cái rồi đứng dậy đi vào, lúc đứng lên thư ký Triệu vô tình nhìn thấy đầu gối của Tuyết Nhi dính màu đỏ anh mới giật mình lên tiếng “ Cô bị thương sao cô Tuyết Nhi?”

Tuyết Nhi quay lại, cô cất giọng bình thản “ Chỉ là vết thương nhỏ thôi, tôi không sao.”

“ Cô nên gặp y tá để sơ cứu vết thương.”

“ Tôi biết rồi.” Tuyết Nhi trả lời ngắn gọn rồi đi vào trong.

Thư ký Triệu dõi theo dáng người của Hạ Tuyết Nhi từ đằng sau, trong đầu của anh vẫn có chút khuất mắt về câu nói khi nãy của cô ấy “ thế cũng tốt.” Anh không thể hiểu được ngụ ý của cô ấy là gì, nhưng trong câu nói ấy lại mang một nỗi buồn khó tả.

Dì Tô thay Tuyết Nhi lau người cho Đình Phong, Dì Tô đã chăm sóc cho thiếu gia từ khi cậu chỉ mới ba bốn tuổi, tuy chỉ là chủ tớ nhưng Dì Tô rất thương thiếu gia vì Dì không có con cái nên trong lòng Dì đã luôn xem cậu như con trai của mình, hơn nữa gia đình Tạ cũng có ơn rất lớn với Dì nên Dì luôn tự nhủ sẽ thay phu nhân thay lão gia tận tâm tận tụy phục vụ cho thiếu gia suốt cả đời.

“ Thiếu gia cậu tỉnh lại thật tốt biết bao.”

“ Tôi đã ngủ mấy ngày rồi?” Đình Phong nâng ánh mắt nhìn Dì Tô.

“ Hai ngày rồi, thiếu phu nhân thì ngược lại cô ấy chẳng ngủ được miếng nào, cứ thức trực bên cậu suốt.” Dì Tô vô tình nhắc đến ba chữ thiếu phu nhân đã làm hàng chân mày của Đình Phong nhíu sâu, sự ngỡ ngàng bỗng hiện trên gương mặt.

“ Thiếu phu nhân? Tôi đã kết hôn ư?”

“ Là cô gái mà cậu nhìn thấy đầu tiên khi mở mắt đấy, không hiểu sao cậu lại không nhớ ra cô ấy chứ? Cô ấy chính là vợ của cậu là thiếu phu nhân của Tạ gia.” Dì Tô nghiêm túc nhìn thẳng vào ánh mắt bàng hoàng của Đình Phong.

“ Tôi không nhớ gì cả?” Đình Phong nhíu mắt, đầu anh lại cảm thấy đau nhức, hô hấp không được điều hoà.

“ Thiếu gia cậu đừng căng thẳng quá hãy thả lỏng một chút.”

Đúng lúc Tuyết Nhi bước vào, cô lo lắng khi thấy sự nhẩn nhó trên gương mặt của Đình Phong “ Anh thấy không khoẻ ở đâu sao? ” .

“ Đầu tôi đau quá.” Đình Phong thốt lên.

Tuyết Nhi nhìn qua Dì Tô “ Dì gọi bác sĩ chủ trị giúp cháu.”

“ Vâng.” Dì Tô vội đi ngay.

Tuyết Nhi đưa tay mát xa hai bên thùy trán cho Đình Phong, ngón tay mềm mại và động tác uyển chuyển của cô đã giúp cho Đình Phong cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, anh dần thếp đi trong giấc ngủ, đôi chân mày cũng nhẹ dần ra.

Một lúc sau Dì Tô cùng bác sĩ quay vào thì thấy Tuyết Nhi đang gối tay ngủ bên cạnh giường của Đình Phong, thiếu gia xem ra cũng không sao nữa, Dì Tô nhẹ thở phào, bác sĩ chỉ chỉnh lại dây truyền rồi tiêm vào đó một liều thuốc rồi đi ra ngoài.

Thư ký Hoa nở nụ cười diêm dăm, cô cuối chào đại diện của Ngô Thị rồi từ tốn nói “ Chủ tịch hiện không có ở văn phòng, ngài đã ra nước ngoài rồi ạ.”

“ Đi nước ngoài rồi sao?” Ngô Mẫn tỏ vẻ ngạc nhiên.

“ Vâng ạ.”

“ Là nước nào vậy?”

Thư ký Hoa có phần ngần ngại “ Lịch trình của chủ tịch tôi không thể tùy ý tiết lộ được ạ.”

Ngô Mẫn đưa ngón trỏ lên di chuyển qua lại trước mặt của thư ký Hoa “ Tôi thì khác, tôi là đối tác lớn của Long Dean , không những tôi có quyền được biết lịch trình mà con có quyền yêu cầu một cuộc họp để thảo luận phụ lục hợp đồng cho dự án A ngay lập tức, đây là một dự án rất lớn nếu xảy ra vấn đề gì thì cô có chịu trách nhiệm được không?”

Thư Ký Hoa bị lời nói của Ngô Mẫn làm cho dao động nhưng thực ra cô không hề biết lịch trình của chủ tịch, có muốn nói cũng không thể nào nói được “ Tôi rất tiếc vì lịch trình của chủ tịch được xếp bởi Thư ký Triệu, tôi không thể cho cô biết được thông tin gì cả, nếu như cô có việc gấp thì tôi sẽ gửi mail cho chủ tịch giúp cô.”

Ngô Mẫn không hài lòng, cô khó chịu liếc nhìn thư ký Hoa “ Cuối tuần này tôi sẽ yêu cầu cuộc họp với Long Dean tại tập đoàn Ngô Thị, nếu chủ tịch Tạ không có mặt cũng có nghĩa là thất trách với dự án A khi đó đừng trách bên Ngô Thị không báo trước.”

Dứt câu Ngô Mẫn xoay gót bước đi, Trợ lý Du vội chạy theo sau “ Giám đốc à, dự án A đang tiến hành tốt mà, khi không cô lại yêu cầu cuộc họp làm gì?”

Ngô Mẫn thần thường trả lời “ Tôi muốn anh ta phải quay về.”

“ Ý cô là chủ tịch Tạ sao? ”

“ Trợ lý Du thứ tôi muốn có cái gì là tôi chưa đạt được không?”

Trợ lý Du liền nói “ Cô luôn đạt được mục tiêu của mình.”

Ngô Mẫn cười một nét đắc ý “ Tôi muốn có Tạ Đình Phong.”

“ Hả?” Trợ lý Du mở to mắt kinh ngạc

“ Giám đốc, cô đang đùa đúng không?”

Ngô Mẫn bật lên tiếng cười, cô nghiêng qua nhìn trợ lý Du “ Đùa cợt rất thú vị mà..ha..ha”

Ngô Mẫn bước đến xe thì dừng lại, cô xoay người nhìn vào Long Dean, trong lòng thầm nghĩ “ Người ta nhớ anh nên mới đến đây, ai ngờ anh lại sang nước ngoài, tôi muốn anh phải ở trong tầm nhìn của tôi không được đi đâu cả.”

“ Giám đốc ” Trợ lý Du gọi.

Ngô Mẫn thu lại tầm nhìn, rồi nói “ Về thôi.”

.....

64. Chương 63: Câu Nói Vô Tình

_ Alo, thư ký Triệu tôi là thư ký Hoa đây...

Thư ký Hoa đã điện cho thư ký Triệu để báo về cuộc họp với tập đoàn Ngô Thị.

Thư ký Triệu cảm thấy khó hiểu về yêu cầu của Ngô Thị vì nếu chủ tịch không có mặt vẫn có thể cử một đại diện khác để thay mặt ngài tham dự cuộc họp, hơn nữa dự án A vẫn đang trong quá trình triển khai chưa có trục trặc nào để phải bổ sung phụ lục hợp đồng, rốt cuộc bên Ngô Thị đang muốn gì? Trong tình hình hiện tại chủ tịch Tạ vốn không thể xuất hiện tại cuộc họp, Ngô Mẫn lại cố tình làm khó Long Dean, thư ký Triệu lo lắng trong lòng.

_ Thư ký Hoa cô có nói với giám đốc Ngô là chủ tịch đang ở nước ngoài không?

_ Vâng, tôi có nói.

_ Vậy mà cô ta vẫn muốn mở cuộc họp sao?

_ Vâng, cô ta còn nói nếu chủ tịch không có mặt tức là thất trách với dự án A và khi đó đừng trách bên Ngô Thị không báo trước.

Thư ký Triệu cuối đầu, anh chỉnh lại kính mắt rồi bảo “ Được tôi biết rồi, tôi sẽ thông báo lại với chủ tịch.”

“Vâng, vậy tôi cúp máy đây.” Thư ký Hoa trả lời.

Thư ký Triệu đảo ánh mắt, anh suy nghĩ một chút rồi đi vào phòng bệnh, nhưng lúc này Tạ Đình Phong đang ngủ nên không thể làm phiền, trong lòng thư ký Triệu khá lo ngại anh không biết mình có nên báo

cho chủ tịch biết hay không? Nhưng sức khoẻ của chủ tịch vẫn còn rất yếu chuyện công việc có lẽ vẫn không nên nói, vậy còn Ngô Thị thì sao? Dự án A là một dự án lớn nếu giải quyết không ổn thoả sẽ ảnh hưởng tới giá cổ phiếu của Long Dean . Thư ký Triệu phân vân đi tới đi lui trước cửa, đột nhiên Tuyết Nhi tỉnh giấc nhìn thấy dáng vẻ kỳ lạ của thư ký Triệu nên cô đã hỏi khẽ “ Anh có việc gì sao?”

Thư ký Triệu nâng mắt lên “ Phiên cô ra đây một chút.”

Tuyết Nhi kéo chăn lên cho Đình Phong rồi đi theo thư ký Triệu.

“ Có việc gì anh nói đi.”

“ Là chuyện của tập đoàn.”

“ Tập đoàn ?” Tuyết Nhi ngạc nhiên, cô nhướng cao mắt.

“ Vâng, với quyền hạn của tôi không thể đứng ra giải quyết được các vấn đề của tập đoàn, ngoài việc dấu các nhân viên của công ty về tình hình của chủ tịch thì tôi không làm được gì khác, Long Dean đang triển khai một dự án lớn với tập đoàn Ngô Thị, hiện bên họ yêu cầu chủ tịch tham gia một cuộc họp để bàn về phụ lục hợp đồng cho dự án A nhưng cô cũng biết rồi đấy chủ tịch như vậy thì...”

Tuyết Nhi nghe thư ký Triệu nói thế thì cũng lo lắng không kém, tập đoàn là gia nghiệp của Tà gia, nếu xảy ra chuyện thì Đình Phong sẽ rất vất vả, đó là tiền tỷ, bạc trăm bạc tỷ, cô xem trên báo thấy việc kinh doanh của các tập đoàn lớn gặp trục trặc dẫn đến phá sản thì các CEO sẽ lâm vào cảnh nợ nần chồng chất hơn nữa còn bị truy tố ra toà nếu không giải quyết được tiền lương cho hàng nghìn nhân viên.

Tuyết Nhi rối lòng, cô bóp chặt ngón trỏ “ Đình Phong vẫn chưa khoẻ nhưng không nói thì cũng không được, phải làm sao đây chứ?”

“ Bên Ngô Thị rất gây áp lực, chắc phải nói để xem chủ tịch quyết định thế nào.”

“ Nhưng mà hồi nãy anh ấy còn kêu đau đầu, nếu phải suy nghĩ để giải quyết công việc mà ảnh hưởng đến sự hồi phục của anh ấy thì sao?”

Lời của Tuyết Nhi nói cũng không phải là không có lý, thư Ký Triệu khoanh tay ngẫm nghĩ giây lát rồi thẳng thắn mở lời “ Đành phải liều thôi, Long Dean là của chủ tịch, chủ tịch có quyền được biết mọi vấn đề đang xảy đến với tập đoàn, không ai có thể đứng ra thay mặt chủ tịch giải quyết được đâu.”

Tuyết Nhi bậm môi, cô rất lo cho sức khoẻ của Đình Phong nhưng có lẽ thư ký Triệu nói đúng “ Vậy khi anh ấy ngủ dậy thì anh hãy nói nhưng đừng để Đình Phong bị mệt, cái nào không quan trọng thì anh hãy bỏ qua đừng báo cáo quá nhiều với anh ấy có được không?”

“ Tôi biết mà, cô cũng đừng lo quá.”

Một lúc sau đó....

Bác sĩ đến để thăm khám lại cho Đình Phong, vị bác sĩ chủ trì rút ống nghe, trên nét miệng nở nụ cười, ông nói “ Sức khoẻ của cậu đang hồi phục rất tốt, ba tuần nữa là có thể đi lại bình thường.”

Tuyết Nhi mừng rỡ trong lòng, thật may vì anh có thể hồi phục nhanh.

Đình Phong cũng nhẹ dần môi, nhưng đột nhiên anh cảm thấy một chuyện kỳ lạ “ Dì Tô!” .

“ Vâng thưa thiếu gia.” Dì Tô đáp.

Tuyết Nhi và Thư Ký Triệu đều thắc mắc nhìn qua Dì Tô.

“ Ông Nội không đến thăm tôi sao? ”

Tuyết Nhi bỗng run lên, cô cố dùng ánh mắt ra hiệu với Dì Tô là đừng nói.

“À chuyện đó...chuyện đó...” Dì Tô ấp úm, Dì cũng không dám nói sự thật cho thiếu gia biết.

Lúc này thư ký Triệu đã tỉnh ý để giúp xoay chuyển sự lúng túng của Dì Tô, anh bỗng thốt lên:

“ Chủ tịch bên Ngô Thị đang muốn một phụ lục hợp đồng cho dự án A.”

Đình Phong chợt dời ánh mắt khỏi Dì Tô, anh chau mày nhìn thư ký Triệu

“Phụ lục hợp đồng ư?”

“Dạ vâng, Giám đốc Ngô đã yêu cầu cuộc họp tại Ngô Thị và muốn chủ tịch phải có mặt.”

Đình Phong nhắm lại đôi mắt, thần thái trên gương mặt lại hiện lên vẻ mệt mỏi. Tuyết Nhi lo lắng nên chạy lại giường bệnh, cô mát xa cho anh như lần trước, Đình Phong cũng không bài xích mà thuận ý để cô chạm vào anh.

Bác sĩ lên tiếng “Không nên vận động não bộ quá nhiều vì các cơn đau đều do ảnh hưởng từ vụ tai nạn, cho nên thư giãn nhiều sẽ giúp hạn chế những cơn đau đầu của bệnh nhân.”

“Vâng chúng tôi sẽ lưu ý.” Thư ký Triệu lên tiếng.

Khi mọi người đã ra ngoài hết chỉ còn Tuyết Nhi với Đình Phong, cô ngồi cạnh anh nhưng cô im lặng không nói lời nào chỉ có ánh mắt lo lắng cứ mãi chưa nguôi.

“Em là vợ của tôi, đúng không?” Đình Phong bỗng cất giọng hỏi.

Tuyết Nhi nâng ánh mắt, cô cứ tưởng anh đã nhớ ra cô “Anh nhớ ra em sao?”

“Là Dì Tô nói.”

Câu trả lời của anh làm cô tỉnh mộng, thực chất anh vẫn chẳng nhớ gì về cô, Tuyết Nhi nét mặt hiện vẻ hụt hẫng, cô buồn lòng nói “Thế à.”

“Là hôn nhân thương mại hay là bị ép buộc bởi lý do khác?” Đình Phong hỏi hột thốt lên.

Tuyết Nhi bần thần mở to mắt trước câu hỏi lạnh lẽo ấy của Đình Phong, cô ngậy người đến nỗi cửa miệng cứng đờ.

“Sao em không trả lời?” Đình Phong chau mày.

Tuyết Nhi siết chặt bàn tay, cô né đi ánh mắt của anh mà lảng nhìn qua một bên “Là bị ép, anh bị ép phải lấy em.”

“Tôi cũng đoán được.”

“Anh đoán thế nào?” Tuyết Nhi nhỏ giọng hỏi.

Đình Phong hít một hơi sâu rồi nói:

“Ông Nội không thích tôi quen Uyển Thanh, có lẽ vì thế mới có cuộc hôn nhân với em.”

Uyển Thanh! Hai từ thốt ra nhẹ nhàng từ miệng của Đình Phong làm Tuyết Nhi đau nhói cõi lòng, đến tên của cô anh cũng chưa gọi lần nào từ khi tỉnh lại, vậy mà anh lại gọi tên cô ấy dễ dàng như vậy, Tuyết Nhi phần nộ liền gằng giọng với Đình Phong “Anh có biết chính cô ta đã khiến anh ra nông nỗi này không?”

Cùng với việc không nhớ ra Tuyết Nhi thì Tạ Đình Phong cũng không nhớ được thời điểm anh gặp Lâm Uyển Thanh trước lúc xảy ra tai nạn.

“Tại sao lại liên quan đến Uyển Thanh, em hãy nói rõ hơn đi.”

Tuyết Nhi chớp ánh mắt nhìn anh, thì ra anh ấy cũng không nhớ đến vụ tai nạn :

“Không có gì.”

Tuyết Nhi cuối mắt, cô không muốn nói về tình hình của Lâm Uyển Thanh cho anh biết, trong lòng cô đang dấy lên sự hờn ghen.

“Sao lại không có gì, chẳng phải em đã nói...”

Tuyết Nhi bỗng xen vào lời nói của Đình Phong:

“Anh đừng nghĩ đến cô ta nữa, sau này nếu có yêu ai khác thì cũng đừng là cô ta.”

Đình Phong ngạc nhiên trước thái độ của Tuyết Nhi, cô là vợ của anh nhưng lại bảo sau này nếu có yêu ai khác ? Ai khác đó là ai chứ? Không lẽ cô ấy đang muốn ám chỉ chính bản thân.

“ Tôi có yêu em không?” Đình Phong cất giọng bình thản, lời nói không chút e ngại.

Tuyết Nhi ngẩn lên, đôi mắt long lanh nhìn trực diện vào ánh mắt lạ lẫm của Đình Phong, nơi trái tim đang bị bóp chặt, lời thầm kính nào giám nói ra “ Anh rất yêu em, rất tốt với em nhưng em không thể tiếp tục ở bên cạnh anh, em không muốn anh bị bất kỳ thương tổn nào nữa, em phải giữ lời hứa với đức Chúa. Đình Phong!! Em xin lỗi.”

“ Câu trả lời là không, đúng chứ?”

Tuyết Nhi cố nén lòng mà giả vờ hồ hững trước đôi mắt của anh “ Đúng, hôn nhân giấy tờ thì chỉ là giấy tờ mà thôi, anh và em không hề có tình cảm gì cả.”

“ Yên tâm sau khi tôi hồi phục tôi sẽ giải thoát cho em.”

“Giải thoát? Ý anh là...” Tuyết Nhi sững người, cô chậm giọng hỏi.

“Ly hôn.”

....

. Au muốn lắng nghe suy nghĩ của mọi người nè!!!!!!

65. Chương 64: Lý Lẽ Gì

“ Ly Hôn.”

Giọng nói như cơn gió lạnh buốt xuyên vào nơi đáy lòng. Đôi mắt cô ngưng đọng trước thực tại tàn nhẫn, dù rằng cô cũng sẽ ra đi nhưng lời đó thốt ra từ miệng anh vẫn làm trái tim cô tan nát” Nếu anh là Đình Phong của trước đây thì giây phút này chắc chắn anh đã ôm lấy em, nói lời yêu thương với em, anh sẽ nhìn em bằng ánh mắt trìu mến, anh sẽ không làm điều gì để em buồn bã, anh sẽ lại trêu chọc em nhưng cũng sẽ dỗ dành em trong vòng tay ấm áp của anh”

Đình Phong thấy ngạc nhiên trước biểu hiện của Tuyết Nhi, anh lên tiếng hỏi “ Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, em không vừa lòng với điều tôi nói ư?”

Tuyết Nhi cuối mặt, cô không muốn để anh thấy cô khóc, cô cố gắng che dấu nỗi lòng, cố gắng làm một người vợ hồ trước mặt của anh điều đó đối với cô cay đắng biết bao nhiêu.

Tuyết Nhi là một cô gái rất mỏng manh, đơn thuần và yếu đuối, cô không thể dè nén được lâu trước mặt của Đình Phong, cô yêu anh rất nhiều vì thế cũng chính vì chữ yêu đó mà từng câu từng chữ của anh nói ra đều khiến cô rơi lệ, cô đã không thể nào ngăn được những giọt nước mắt buồn bi trong đôi ngươi ửng hồng.

“ Em ...em..đồng ý.”

Cô khó khăn giằng lòng lắm mới thốt lên hai chữ đồng ý. Đình Phong không hỏi nữa, tự dưng anh thấy tim mình rất lạ, liệu có phải tim anh không ổn định hay không? Nếu không tại sao anh lại cảm thấy một cơn nhức nhối khó tả thế này, Đình Phong vô thức đưa tay lên gò má của Tuyết Nhi khẽ vuốt nhẹ nước mắt của cô. Tuyết Nhi nâng mắt nhìn anh trong sự mờ mịt, cô đứng dậy rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Tại Đình Phong nhìn vào bàn tay đã sờ lên mặt cô, anh chợt nhíu mắt suy nghĩ hành động này của anh là gì vậy? Tại sao lại làm như thế với cô ấy? Đình Phong đặt tay lên tim cơn đau cứ nhói lên lạ thường, anh không thể lý giải nổi những cảm xúc đang xảy đến trong cơ thể mình là từ đâu.

Bà Lâm dịu giọng cố gắng dùng lời lẽ ngọt ngào nhất để khuyên con gái.

“ Uyển Thanh con đừng lo, đợi khi con hồi phục sức khỏe thì mẹ sẽ đưa con sang Hàn để phẫu thuật chỉnh hình, con sẽ lại xinh đẹp như trước thôi.”

Lâm Uyển Thanh nức nở sờ tay lên mặt “ Con xấu xí thế này thì làm sao so được với Hạ Tuyết Nhi, Đình Phong yêu cô ta, anh ấy sẽ không đếm xỉa đến con nữa...hic..hic”

“Lại là Tạ Đình Phong, con tỉnh mộng đi Uyển Thanh, cậu ta đã kết hôn rồi, vợ của Tạ Đình Phong mang họ Hạ chứ không phải họ Lâm, con nhớ chưa, đừng mơ tưởng đến cậu ta nữa, con à mẹ xin con đấy.” Bà Lâm buồn lòng mà nói.

Lâm Uyển Thanh ương bướng lắc đầu, cô ta to tiếng “ Không, Đình Phong yêu con, anh ấy muốn cưới con, muốn cưới Lâm Uyển Thanh không phải là Hạ Tuyết Nhi, Không phải.”

Bà Lâm ngỡ ngàng trước thái độ của Lâm Uyển Thanh, con bà đã quá mê muội rồi, bà có khuyên can thế nào cũng không hiệu quả.

“ Được, con cứ nghĩ theo cách của con đi, mẹ bó tay với con rồi.”

Đột nhiên bà Lâm nhận được một tin nhắn, bà đọc xong thì liền đi ra ngoài. Một lúc sau đó một người đàn ông độ chừng 50 tuổi, ăn mặc lịch lãm bước vào căn phòng của Lâm Uyển Thanh.

“Con gái!” Người đàn ông khẽ khàng thốt lên.

Lâm Uyển Thanh sửng sốt nâng ánh mắt, đôi con ngươi hiện lên nét kinh ngạc nhưng chỉ trong chốc lát đã loé lên tia vui mừng khôn xiết “ Ba...!” Lâm Uyển Thanh thốt lên rồi cố gượng người ngồi dậy nhưng người đàn ông đã vội ngăn cản “ Con cứ nằm yên đi.”

Lâm Uyển Thanh núp lấy cánh tay của ông mà sụt sùi “ Sao lâu rồi ba không đến thăm con, ba không thương Uyển Thanh nữa sao?”

Người đàn ông ngồi xuống, ông vỗ về bàn tay con gái “ Sao ba lại không thương con chứ, là do ba bận nhiều việc quá nên không có thời gian đến thăm con, ba xin lỗi.”

“ Ba..”

“Ừ, con nói đi”

“Ba đưa con đi gặp Đình Phong đi, bây giờ gương mặt con như thế này anh ấy sẽ không thích cho nên con sẽ chỉ lén nhìn anh ấy thôi, con chỉ lén nhìn rồi sẽ về, con muốn biết anh ấy thế nào rồi, liệu có bị thương nặng không? Nếu không sao thì con sẽ bớt lo, còn nếu anh ấy bị nặng thì là lỗi của con, là lỗi của con, con phải đi gặp Đình Phong, ba à! Ba đưa con đi đi, ba...”

Người đàn ông đột nhiên run sợ, ông cảm thấy rõ sự bất ổn trong tinh thần của Lâm Uyển Thanh “ Cậu ta không sao cả, lúc nãy ba có đến thăm rồi, cậu ta chỉ bị thương nhẹ thôi, cậu ta còn nói nếu con không mau chóng khoẻ lại thì sẽ không thêm gặp con nữa.”

Lâm Uyển Thanh nhướn mắt “ Ba nói thật chứ?”

“ Thật, vì thế con hãy ngủ đi để mau khoẻ lại, khi đó Đình Phong sẽ đến gặp con.”

“ Dạ! Con sẽ đi ngủ, Đình Phong sẽ đến gặp con, con đi ngủ, con đi ngủ...” Lâm Uyển Thanh lẩm bẩm rồi nhắm mắt lại thếp đi.

Ông Lâm lo lắng liền đi ra ngoài tìm bà Lâm.

“ Chu Nhược Hà.” ông lớn giọng gọi thẳng tên họ khi nhìn thấy bà Lâm (Bà Lâm là gọi theo họ chồng)

Bà Lâm đang đứng bên một góc nghe tiếng gọi thì kinh ngạc quay lại, một đôi mắt vô cùng phần nộ đang tiến đến gần bà, ông Lâm lập tức chụp lấy cổ tay của bà Lâm mà kéo đi.

“ Mình à! Mình định đưa em đi đâu?”

“Im miệng.” ông Lâm thốt lên.

Ra một chỗ vắng người ông Lâm mới buông tay, ông gằng giọng :

“ Sao cô để con bị như vậy?”

Bà Lâm cứ tưởng ông đang nhắc đến vụ tai nạn “ Mình biết con bé rất cứng đầu mà, chắc em phải nghiêm cấm luôn việc nó lái xe.”

“ Tôi không nói đến chuyện tai nạn, Uyển Thanh đang mắc phải triệu chứng tâm lý cô không biết sao? Là tâm lý là thần kinh đấy.”

Bà Lâm sửng sốt “ Em biết con có chút vấn đề nhưng không nghiêm trọng như mình nói đâu, là do con bé chưa khoẻ nên mới thế thôi.”

Ông Lâm quát lên “ Không nghiêm trọng ư, lúc nãy nó nhìn tôi mà nói chuyện như điên như dại, như thế thì bình thường sao? Cô có tư cách để làm mẹ nó không?”

“ Mình đừng nặng lời như vậy.”

“ Tốt nhất là cô nên chữa trị tốt cho Uyển Thanh nếu không tôi sẽ đưa nó sang Singapo với tôi, lúc đó cô đừng có mà hối hận.”

Bà Lâm căng thẳng nuốt ực xuống cổ họng “ Không ai có thể đem con bé đi, kể cả là mình.”

“ Cô liệu mà làm đi.” Ông Lâm tỏ thái độ cảnh cáo rồi quay lưng bỏ đi.

Bà Lâm ngây người, tâm trạng hoang man nếu đúng như lời ông ấy nói thì Uyển Thanh đang gặp vấn đề nghiêm trọng về thần kinh, tình hình này thì chắc chắn bà phải đưa con đến gặp bác sĩ tâm lý.

Thư ký Triệu nhẹ đẩy cánh cửa, anh bước vào và cuối đầu một cái “ Chủ tịch”

Tạ Đình Phong cử động ngón tay nhấn vào một nút bên cạnh giường, chiếc giường được kích hoạt chức năng tự động nâng phần lưng của Đình Phong lên một cách nhẹ nhàng.

Đình Phong nghiêm giọng nói “ Cuộc họp cho dự án A sẽ diễn ra vào lúc nào?”

Đình Phong tuy nói chuyện với thư ký Triệu nhưng ánh mắt lại đang chăm chú quan sát hành động của Tuyết Nhi, lúc này cô ấy ngồi bên một góc và đang bóc cam cho Đình Phong, cô không quan tâm đến sự chú ý của anh mà chỉ chú tâm vào công việc bóc vỏ, cô còn tỷ mỷ lột hết sơ lấy hết hạt rồi đặt gọn vào trong một cái đĩa, Tuyết Nhi đang cố gắng làm một người vợ hờ trước mặt của Đình Phong, giả bộ chẳng quan tâm đến chuyện xung quanh cứ làm những gì cần làm là xong.

“ Vào thứ bảy thưa chủ tịch.”

Đình Phong kéo lên một nụ cười nơi khoé miệng.

“ Chủ tịch anh định thế nào?” Thư ký Triệu thắc mắc trước nét cười toả ra sự cao ngạo ấy của Đình Phong.

“Giám đốc Ngô xem Long Dean là gì, là chò trôi của cô ta sao? Thư ký Triệu anh hãy liên lạc với bên Ngô Thị cho tôi.”

Thư ký Triệu liền đáp “ Vâng.”

“Nhưng không phải liên lạc với văn phòng giám đốc mà là văn phòng của chủ tịch Ngô, tôi sẽ trực tiếp đàm thoại với ông ấy.”

“ Vâng tôi sẽ liên lạc ngay.”

Thư ký Triệu đi ra bên ngoài để gọi cho thư ký Hoa yêu cầu kết nối đến phòng CEO của Ngô Thị.

Tuyết Nhi bóc cam xong thì mang đến cho Đình Phong, cô cầm thìa găm vào một tép cam rồi đưa lên cửa miệng của anh. Đình Phong đưa mắt nhìn chiếc thìa nhưng anh cũng không mở miệng để nhận lấy, Tuyết Nhi kiên nhẫn làm mặt dày, cô mặt kệ anh có thích hay không, anh đang khó chịu hay là đang không hài lòng nhưng cô vẫn cứ muốn đút cho anh ăn, vì ăn cam tốt cho sức khoẻ của anh, cô không ngại bị mắng chỉ là cô thương anh mà thôi.

“ Để qua một bên đi.” Đình Phong cất giọng nói.

Tuyết Nhi đưa tay bóp nhẹ cửa miệng của Đình Phong, cô buông thìa xuống mà bóc một miếng cam đút vào trong miệng của anh.

Đình Phong ngạc nhiên mà nhìn cô ấy lạ lùng, anh nhận lấy miếng cam không thoải mái một chút nào.

“ Anh phải cố gắng mà ăn, nạp đủ dinh dưỡng thì anh mới có sức khoẻ mà giải quyết công việc chứ. Nào..”

Tuyết Nhi lại cầm thìa lên đưa tới miệng của Đình Phong.

“ Được rồi.” Đình Phong đưa tay lên định gạt tay của Tuyết Nhi nhưng lại bị cô ấy nắm lại.

“ Anh không đủ sức để chống cự em đâu, anh còn yếu lắm, nếu anh không chịu ăn thì em sẽ ép anh phải ăn đấy.”

“ Lý lẽ gì đây?” Đình Phong nhú mồm, anh không ngờ mình lại bị uy hiếp bởi một phụ nữ.

“ Lý lẽ chăm sóc cho bệnh nhân.” Tuyết Nhi khẽ cười.

....

66. Chương 65: Cổ Phần

Đình Phong cuối cùng cũng chịu để Tuyết Nhi đưa cam vào miệng của mình, trong đầu anh đang nghĩ cô gái này rốt cuộc là người như thế nào? Cô và anh liệu có thật sự như những gì cô ấy đã nói. Trong đôi mắt long lanh của cô anh cảm nhận được một sự gương ẹp rõ ràng, ánh mắt cô ấy nhìn anh rất khác với những lời lẽ đã thốt ra, hôn nhân danh nghĩa, vậy còn Uyển Thanh người con gái mà anh đã muốn kết hôn nhưng thật kỳ lạ vì tên của Uyển Thanh lại rất nhạt nhòa, thậm chí anh còn không buồn nghĩ đến cô ấy, chỉ có một cô gái cứ lớn quẩn bên anh suốt ngày.

“ Em tên gì?..”

Tuyết Nhi đang gặm tép cam thì đột nhiên tay ngưng động vài giây.

“ Vì tôi không nhớ ra nên mới hỏi thôi.” Đình Phong giải thích.

“ Em họ Hạ, tên em là Hạ Tuyết Nhi.”

Đôi mắt cô nhẹ chớp, một chút hy vọng loé lên trong ánh nhìn đầy yêu thương “ Anh có nhớ ra em không?” Nhưng đột nhiên cô thần lại, ánh mắt ấy vội dẫu đi, tốt nhất không nên để anh nhớ ra cô, như thế cô mới có thể lảng lạng mà biến mất khỏi cuộc đời của anh “biến mất cùng kỷ ức hạnh phúc của chúng ta.”

Đình Phong cất giọng “ Tôi không nhớ được tên em, em có giận không?”

Tuyết Nhi im lặng một chút, mi mắt hạ thấp “ Em không giận anh.”

“ Em yêu tôi à.”

Tuyết Nhi bỗng nâng mắt tròn xoe nhìn anh không chớp “ Không,..không có.” cô lắp bắp nói.

Đình Phong nhướn cười “ Thế sao em lại khóc khi tôi bảo ly hôn.”

Tuyết Nhi bị anh ấy làm cho lúng túng, thôi chết cô không giỏi đóng kịch nếu để anh ấy biết tình cảm của hai người thì cô làm sao mà buông tay anh để cất bước ra đi.

“ Vì..vì..anh hay bắt nạt em.”

Tuyết Nhi bỗng cúi xuống, bàn tay che lên vùng trán “ Trời ơi Hạ Tuyết Nhi mà không có não hay sao? Khi không lại trả lời ngớ ngẩn như vậy chứ.”

Đình Phong hài hước nhú mồm “ Tôi có thể ư? Khi tôi bắt nạt em thì em sẽ khóc à? Nhưng tôi nhớ mình đâu phải là người chuyên đi bắt nạt ai, hơn nữa còn là con gái.”

“ Vì..vì..thôi anh đừng hỏi em nữa mà.”

Tuyết Nhi rồi lên vội chạy ra khỏi phòng, Đình Phong dõi theo bộ dạng lúng túng của cô ấy thì khoé miệng kéo lên nụ cười rất tươi, không hiểu sao anh cảm thấy mình rất thích chọc cô ấy, nhưng nếu là hôn nhân không có tình yêu thì anh không muốn phải dùng tờ hôn thú để trói buộc cả hai người, cô ấy và anh cần có một sự tự do.

“Chủ tịch!” Thư ký Triệu bước vào.

“Ừm, đưa điện thoại cho tôi.”

Thư ký Triệu đưa điện thoại cho Đình Phong rồi đứng sang bên cạnh.

“Thư ký Hoa kết nối đi.” Đình Phong thốt lên.

Văn phòng CEO Tập đoàn Ngô Thị.

— Thừa chủ tịch có cuộc gọi đến từ tập đoàn Long Dean.

— Kết nối cho tôi.

— Dạ đã kết nối qua máy số 1.

Chủ tịch Ngô nhắc máy nhận điện thoại trực tiếp từ CEO của Long Dean.

Nét mặt chủ tịch Ngô bỗng sầm lại, ông đặt điện thoại xuống rồi nhấn một nút, giọng nói mang phần khó chịu thốt lên “Gọi Giám đốc Ngô lên đây.”

“Dạ vâng thưa chủ tịch.”

Một lúc sau đó Ngô Mẫn đã đặt chân đến phòng CEO.

Cô ta tươi cười bước vào “Ba, ba gọi con.”

Chủ tịch Ngô nghiêm mặt ngẩn đầu nhìn Ngô Mẫn.

“Cuộc họp phụ lục hợp đồng của dự án A là như thế nào?” Chủ tịch Ngô trầm giọng hỏi.

Ngô Mẫn ngồi xuống ghế, cô ngạc nhiên nói “Sao ba lại hỏi chuyện đó?”

“Con trả lời đi.”

“À chỉ là có một số điều con muốn bổ sung thôi.”

“Long Dean nhân tài chết hết rồi à?”

Ngô Mẫn tỏ vẻ ngỡ ngàng “Ba đang nói gì kỳ vậy?”

“Mẫn Nhi đây là kinh doanh con đừng đem người khác ra làm trò đùa, Long Dean cũng là một tập đoàn hàng đầu, vị thế của Ngô Thị còn kém họ đến một hai phần, sao con lại bắt buộc chủ tịch của cả một tập đoàn uy thế như vậy phải đến dự một cuộc họp do con yêu cầu, con chưa phải là cổ đông của Long Dean mà chỉ là một đối tác, đừng để họ cười vào phong cách làm việc của Ngô Thị.”

“Bà à..!” Ngô Mẫn nhăn nhó nét mặt

“Mẫn! nếu cuộc họp nào chủ tịch cũng phải đích thân đi thì công ty đó đừng nên hợp tác.” Chủ tịch Ngô vẫn giữ thái độ nghiêm nghị.

Ngô Mẫn tức tối không nói nên lời.

“Con xưa nay rất quyết đoán trong chiến lược kinh doanh nhưng lần này con lại hành sự trẻ con như vậy, có nên cho ba một lý do tại sao không?”

“Con xin lỗi, con sẽ hủy cuộc họp”

Ngô Mẫn không trả lời câu hỏi kia, sắc mặt hầm hầm đứng dậy đi nhanh ra khỏi văn phòng Chủ tịch, cô ta bước vào cửa thang máy đưa tay nhấn nút rất mạnh như để chút giận.

“ Sao ba biết cuộc họp này, mình còn chưa báo cáo lên kia mà, không lẽ bên Long Dean đã gọi đến, là Tạ Đình Phong ? Anh ta không muốn đến nên gọi tới phàn nàn ư? Nếu thế là anh ép tôi phải ra tay rồi đấy nhé, cơn giận này tôi bắt anh phải đền.”

“ Cô Tuyết Nhi chuyện của cố chủ tịch Tạ xem ra rất khó dấu với cậu Đình Phong, cứ lẩn tránh mãi cũng không tốt.”

Tuyết Nhi nhìn qua thư ký Triệu, cô nghĩ một chút rồi nói “ Vẫn phải tiếp tục dấu nhưng chúng ta cần tìm ra một lý do thoả đáng cho sự vắng mặt của ông Nội.”

“ Phải dùng lý do gì bây giờ?”

Tuyết Nhi nghiêm giọng thốt lên “ Chúng ta dấu Đình Phong về ông thì cũng sẽ dùng lý do dấu ông về anh ấy.”

“ Ý cô là chúng ta sẽ nói là không cho cố chủ tịch biết về tai nạn của cậu Đình Phong?”

“ Vâng chỉ còn có cách đó thôi.”

Thư ký Triệu đồng ý với cách làm này của Tuyết Nhi, nhưng kế sách cũng chỉ là tạm thời cho đến khi.....

Một tháng hai mươi ngày sau Tạ Đình Phong xuất viện.

“ Cẩn thận.” Tuyết Nhi dìu Đình Phong bước xuống xe.

Tiếng chuông cửa vang lên, A Hiên vội chạy ra mở cửa nhìn thấy thiếu gia mà cô rơm rớm khóc “ Thiếu gia cuối cùng cậu cũng về rồi.”

“ Thôi được rồi A Hiên, cô khóc lóc như vậy trả may mắn tỳ nào.” Dì Tô thốt lên.

“ Dạ, tại con mừng quá thôi.”

“ Đình Phong từ từ thôi.” Tuyết Nhi dìu anh bước lên bậc thềm.

Tuyết Nhi nói với A Hiên “ Em dọn giúp tôi phòng dưới chưa?”

“ Dạ rồi ạ.” A Hiên trả lời.

“ Đình Phong anh chuyển sang ở phòng dưới nhé.”

Đình Phong có tính cách khá giống với ông Tạ, tức là không thích ở một không gian khác trong chính ngôi nhà của mình “ Lên phòng trên đi.” Đình Phong thốt lên.

Tuyết Nhi lo ngại liền nói “ Anh đi nổi cầu thang à, đi lên đi xuống đâu tốt cho sức khỏe của anh, anh vẫn cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Đình Phong nghiêng qua nhìn lạnh Tuyết Nhi “ Tạ gia không thiếu người làm, tôi muốn lên cầu thang không nhắc thiếc em phải đỡ.”

Tuyết Nhi chột mím nhẹ đôi môi, hình như cô làm anh giận thì phải, cô đâu có nói là sẽ không dìu anh lên cầu thang chỉ là cô lo anh lên xuống sẽ bất tiện thôi mà.

“ Em bó tay với anh rồi, khi đó nếu bị mệt thì là tại anh đấy nhé.”

Đình Phong dứt cánh tay ra khỏi đôi tay của Tuyết Nhi, anh bắt đầu nhắc chân đi lên cầu thang.

“ Thiếu gia cẩn thận.” Dì Tô nắm lấy tay của Đình Phong để giúp anh đi dễ dàng hơn.

“ Thiếu gia cậu không sao chứ?”

Bất chợt Đình Phong bị chóng mặt, những hình ảnh kỳ lạ bỗng quay cuồng trong đầu, anh nhắm mắt lại rồi ngồi sụp xuống chân cầu thang.

“ Đình Phong!” Tuyết Nhi thốt lên, cô vội vã chạy đến.

“ Anh có sao không, anh lại đau đầu hả?”

Giọng nói của cô ấy rất nhẹ nhàng và dịu êm, Đình Phong mở ánh mắt, đôi chút anh dao động bởi sự quan tâm lo lắng từ trong ánh nhìn của Tuyết Nhi.

“ Nào để em dìu anh, Dì Tô giúp cháu.”

Tuyết Nhi cùng Dì Tô đỡ Đình Phong đi lên trên phòng, sau khi anh nằm xuống giường thì Dì Tô mới ra ngoài, Tuyết Nhi đi chỉnh lại điều hoà rồi ngồi xuống bên cạnh Đình Phong.

“ Em sẽ dìu anh, chăm sóc cho anh cho đến khi anh hồi phục hoàn toàn thì em sẽ không quấy rầy anh nữa, vì thế từ giờ cho đến lúc đó em sẽ ngủ bên cạnh của anh.”

“Tôi và em đã từng ngủ chung chưa?”

Tuyết Nhi nhỏ giọng đáp “ Đã.”

“ Vậy tôi có chạm vào em không?”

“ Chạm? ”

“ Là quan hệ vợ chồng đấy.”

Tuyết Nhi không biết phải trả lời anh thế nào nữa, dường như anh ấy rất muốn biết rõ về cô.

“ Em..em..”

“ Nếu tôi đã làm chuyện đó thì tôi sẽ phải có trách nhiệm với em, em sẽ nhận được cổ phần từ tôi sau khi ly hôn.”

Tuyết Nhi bàng hoàng “ Sao anh lại nói như vậy? Anh nghĩ em là hạn người gì?”

Đình Phong cất giọng lạnh lẽo “ Nếu tôi đã không có tình cảm thì tuyệt đối tôi không để chuyện đó xảy ra với bất kỳ ai trừ phi có người muốn gài tôi, một là tôi có yêu em, hai là em đã lợi dụng lúc tôi không kiểm soát được bản thân.”

“ Anh thật quá đáng.” Tuyết Nhi tức giận thốt lên.

“ Tôi hiểu rõ chính mình hơn ai hết.” Đình Phong vô tình nói.

Tuyết Nhi vừa đau lòng lại vừa uất ức, cô chèo lên giường nằm sát bên cạnh Đình Phong, cánh tay cô choàng lên trước ngực của anh.

“ Em đang làm gì vậy?” Đình Phong đưa mắt xuống cánh tay của Tuyết Nhi.

“ Không phải là anh chạm vào em mà là em chạm vào anh trước.” Đôi mắt Tuyết Nhi ửng hồng.

“Đừng đùa nữa.” Đình Phong cố gạt Tuyết Nhi ra.

“ Em sẽ lợi dụng anh cho đến khi anh đủ sức bẻ em ném qua một bên, lợi dụng anh như chính anh đã nói.”

Đình Phong cau mày, ánh mắt của anh chiếu một tia ngỡ ngàng lên gương mặt của cô, hơi thở của hai người đang hoà quyện vào nhau “ Em thật kỳ lạ, em muốn bao nhiêu cổ phần chứ?”

“ Em muốn anh khoẻ mạnh, làm việc thật tốt, kiếm ra thật nhiều cổ phần rồi để dành đó mai một em sẽ tới lấy.”

Khoẻ miệng Đình Phong chợt nhếch lên “ Cổ phần đâu phải là lợi nhuận mà bảo là kiếm nhiều.”

“ Anh không buồn ngủ sao, em thì muốn ngủ lắm rồi, cần gì thì anh cứ lấy em dậy nhé.”

Đình Phong vẫn chưa hết ngỡ ngàng với Hạ Tuyết Nhi, nhưng cô ấy nằm cạnh và ôm anh như vậy lại có một cảm giác rất ấm áp, rất nhẹ nhàng, rất quen thuộc, một sự quen thuộc mà anh không thể khẳng định, không thể nhớ ra “ trước đây em là ai, là ai trong ký ức của tôi?”

.....

Xin chào các độc giả của au, hiện tại có nhiều trang web up lại truyện của au nhưng các cmt phản hồi từ mọi người thì au không nhận được vì web đăng truyện chính của au là Wattpad.com và .com cho nên nếu

các bạn có vấn đề thắc mắc hay muốn hỏi gì thì có thể online với au tại Wattpad.com nick minado7 hoặc gmail: Mina260494@gmail.com nhé!!! Thankyou!!

67. Chương 66: Anh Không Nói Lý Lẽ.

Ngô Mẫn đi vào phòng đóng cửa một cái âm, trợ lý Du bị một phe hú hồn.

“Giám đốc có chuyện gì khiến cô không vui sao?”

Ngô Mẫn ngồi ự xuống ghế, đôi chân mày nhíu lại cau có “Hủy cuộc họp với Long Dean cho tôi.”

“Vâng.” Trợ lý Du hoang mang đáp.

“Muốn thoát khỏi tôi ư? Để xem anh đủ sức không?”

Trợ lý Du cảm thấy một tia đắc ý loé lên trong đáy mắt của Ngô Mẫn, xem ra cô ấy đã bị chủ tịch của Long Dean làm cho điên đảo.

“Giám đốc cô đang muốn ám chỉ đến chủ tịch Tạ đúng không?”

Ngô Mẫn nâng hàng mi cong, đôi con ngươi đầy mị lực bắt thẳng ánh nhìn tò mò của trợ lý Du, giọng nói vừa thanh mảnh lại không thiếu quyền lực thốt lên “Tôi muốn một ngày nào đó trên ngón tay này là chiếc nhẫn đính hôn từ Tạ Đình Phong.” Ngô Mẫn đưa ra ngón áp út.

Trợ lý Du trước đây chỉ tưởng Ngô Mẫn nói chơi nhưng không ngờ cô ấy thật sự có ý đồ với chủ tịch Tạ, với tư cách là cấp dưới và còn là một người bạn, trợ lý Du không thể không khuyên Ngô Mẫn đôi lời.

“Giám đốc, phá hoại gia đình người khác xưa nay là chuyện không nên làm, hơn nữa cô là người có gia thế quyền quý sao lại muốn làm kẻ thứ ba chứ?”

Tuy những lời của trợ lý Du giống như là đang lên lớp Ngô Mẫn, nhưng Ngô Mẫn một khi đã trọng dụng ai thì cô cho phép người đó thắng thắng với mình với lại bản thân cô cũng rất ghét sự nịnh bợ.

“Tình yêu luôn vượt qua mọi giá trị của đạo đức đó là quan điểm sống của tôi, người thứ ba ư? Ha....trên đời này có việc gì mà không phải trả giá chứ?”

“Nhưng giám đốc à nếu..”

Ngô Mẫn không đợi trợ lý Du nói hết thì đã đưa tay lên ra hiệu “Đủ rồi, không có việc gì nữa thì cô ra ngoài đi.”

Trợ lý Du đành phải im lặng mà bước ra, nhưng trong lòng cô rất mong Ngô Mẫn sẽ suy nghĩ những gì cô đã nói.

Đình Phong chớp mắt được một chút thì đã tỉnh, anh nhẹ nhàng đặt cánh tay của Tuyết Nhi qua một bên rồi bước xuống giường, vì sức khỏe chưa hồi phục hẳn nên anh đi lại vẫn chưa được thuận tiện. Đình Phong từ từ đi ra khỏi phòng một cách chậm rãi, anh muốn sang để gặp ông Nội vì chắc giờ này ông cũng đã về rồi, thế nhưng vô tình khi đi ngang qua chân cầu thang anh nghe được cuộc đối thoại của Dì Tô và A Hiên ở bên dưới.

__ Dì nói thiếu gia chưa biết chuyện ông chủ sao?

__ Ừ, cô phải cẩn thận ăn nói với thiếu gia đấy.

__ Trời, nhưng ông chủ đã chết sao có thể dấu thiếu gia được, cậu là cháu trai duy nhất của ông, ma chay còn chưa tổ chức đằng hoàng.

Lòng ngực Đình Phong bỗng bị một lực chèn ép, Đình Phong sốc đến mức không thể hô hấp ổn định, mi tâm nhíu chặt “A Hiên?” Giọng nói vang dội đến mức A Hiên và Dì Tô phải giật bắn người.

“Thì..ê..ú g..ia” Dì Tô hời hợt nói không ra lời.

A Hiên thì tái mét khi thấy nét mặt sấm sầm cùng đôi mắt ánh lên tia phẫn nộ của thiếu gia “ Chết..chết..thôi chết mình rồi” A Hiên lẩm bẩm.

Từ trên lầu Đình Phong cố dùng sức hạ rất nhanh bước chân để xuống bên dưới, anh diên tiết nắm lấy cổ tay của A Hiên “ Cô vừa nói gì, nói lại cho tôi nghe?”

A Hiên nuốt ực nước bọt nặng nề xuống cổ họng, mồ hôi hột lả chả trên vầng trán “ Dạ..dạ...tôi..tôi..”

Dì Tô vô cùng lo lắng, sự việc e rằng không thể che giấu được nữa.

“ Nói!” Đình Phong tăng lực siết ở cổ tay của A Hiên, anh đang rất giận dữ.

A Hiên rút nước mắt nhìn Dì Tô rồi mếu máo thốt lên “ Ông chủ đã mất rồi thiếu gia à....”

Cổ tay A Hiên đột nhiên được buông lỏng, trong đôi mắt của Đình Phong cũng không còn lửa giận bùng cháy nhưng cái sốc lên đến đỉnh điểm, lực ở lồng ngực bỗng căng lên chèn ép hô hấp của Đình Phong, anh khụy gối xuống một tay chống lên sàn và tay còn lại đặt ở trước ngực, anh đang cố gắng hít thở không khí.

“ Thiếu gia, cậu sao vậy?” Dì Tô hốt hoảng thốt lên.

A Hiên sợ hãi vội chạy lên phòng đập cửa rất mạnh “ Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân ơi!”

Tiếng gọi gấp gáp vang đến tai của Hạ Tuyết Nhi, cô chợt nhú mắt “ Chuyện gì vậy nhỉ?”

Tuyết Nhi tỉnh táo hơn thì mới phát hiện không có Đình Phong bên cạnh, cô nhanh chóng đi ra mở cửa.

Tuyết Nhi vừa mới mở cửa hé ra thì A Hiên đã lập tức nói “ Thiếu phu nhân, thiếu gia bị sao ấy.”

“ Cái gì?” Tuyết Nhi hốt hãi, cô liền lao xuống dưới lầu.

Nhìn thấy Đình Phong đang khụy dưới sàn Tuyết Nhi đau nhói cả lòng, cô chạy đến cạnh anh giọng nói âu lảng cật lên “ Đình Phong anh sao vậy, anh đau ở chỗ nào ? nói em biết đi.”

Đình Phong chỉ đang cố gắng thở từng nhịp khó khăn, anh không thể trả lời Tuyết Nhi.

“Thiếu gia đang rất khó thở đấy thiếu phu nhân.” Dì Tô thốt lên.

“ Giúp cháu dìu anh ấy lên ghế.” Tuyết Nhi nhìn qua Dì Tô vội nói.

Dì Tô nghe thế liền nhanh tay giúp Tuyết Nhi đỡ đỡ Đình Phong ngồi xuống ghế sofa.

Dì Tô và A Hiên sau đó đã phải mở to mắt kinh ngạc trước một hành động của Hạ Tuyết Nhi, họ đã không thể ngờ cô ấy lại làm một việc mà Dì và A Hiên thật không thể nghĩ ra.

Hai bàn tay của Tuyết Nhi ôm trên gò má của Đình Phong, cô hít một hơi thật sâu rồi chạm đôi môi hồng của mình trên miệng của anh , cô chuyển cho anh tí không khí vào phổi để giúp anh hô hấp được tốt hơn. Tạ Đình Phong nhận được lượng oxi đưa vào nên đã dần dần ổn định lại nhịp thở, Tuyết Nhi liên tiếp hôn anh ba bốn lần trước mặt của Dì Tô và A Hiên, cô lúc này không quan tâm gì cả ngoài việc giúp Đình Phong vượt qua nguy hiểm. Khi anh ấy đã có thể thở được bình thường thì Tuyết Nhi mới chợt dừng lại, cô nhẹ nhàng vuốt vuốt ở ngực của anh, giọng nói êm dịu của cô lại thốt lên “ Anh hãy thả lỏng, từ từ hít thật sâu rồi thở ra.”

Đình Phong lấy lại tinh thần, đột nhiên Tuyết Nhi giật mình một cái “Ồ...”

Đình Phong căng trờng ánh mắt chụp lấy tay của cô “ Sao cô giám dẫu tôi?”

Tuyết Nhi vô cùng sửng sò “ Anh đang nói gì vậy, em dẫu anh cái gì chứ?”

Trong đáy mắt của Đình Phong chiếu lên một tia phẫn nộ lên gương mặt của Tuyết Nhi “ Cô thật sự không biết hay là cô rất giỏi đóng kịch, cô có quyền hạn gì mà giám dẫu diêm tôi? Ai cho phép cô? Là ai?” Đình Phong bỗng thét lên.

Tuyết Nhi chưa từng nhìn thấy ánh mắt băng lãnh này của anh, trước khi kết hôn chưa từng và sau khi anh yêu cô cũng chưa từng, anh chưa từng giận dữ với cô như lúc này “ Anh ấy không phải là Đình Phong, anh ấy không phải.” Tuyết Nhi thẫn thốt lên tiếng lòng đau đớn, hàng lệ buồn lại làm mắt cô long lanh.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân chỉ muốn tốt cho cậu thôi, vốn dĩ ông chủ đã qua đời ngay khi cậu nhập viện lúc ấy không thể nói cho cậu biết được.” Dì Tô đã lên tiếng thanh minh cho Tuyết Nhi.

Lúc này Hạ Tuyết Nhi mới hiểu được ánh mắt của Đình Phong bây giờ, thì ra anh ấy nổi giận vì cô đã không nói cho anh biết về ông Nội, thế nhưng tại sao cô vẫn đau như thế này, nếu là anh ấy của lúc trước thì anh có quát cô như thế không? Anh có trách cô như lúc này không? Một giọt nước mắt đã lăn xuống cằm, Tuyết Nhi thúc thích nơi chóp mũi rồi khẽ nói với anh.

“Là em cố tình đấy, anh cứ trách móc đi nhưng anh phải cẩn thận sức khỏe vì anh còn phải lo hậu sự cho ông nữa kia mà.”

“Cô...” Đình Phong vẫn chưa nguôi cơn giận, thái độ phủ phàng của Tuyết Nhi càng làm đám mây đen của anh trở nên dày đặc.

“Thì thể của ông đang ở đâu?”

“Đã hoả tánt, thư ký Triệu sẽ nói cho anh biết nơi đặt tro cốt, em lúc đó chỉ ở trong bệnh viện nên không biết gì.”

Đình Phong nhìn trừng Tuyết Nhi đến không chớp, anh vung mạnh tay cô ra rồi gạt cô sang một bên mà đứng dậy.

Tiếp theo cho tia lửa trong mắt của anh là Dì Tô và A Hiên.

“Hai người.. ngay hôm nay hãy thôi việc đi.”

A Hiên nghe câu ấy thì tay chân không còn chút sức lực.

Và rồi Đình Phong chuyển ánh mắt sang phải thốt lên thêm một câu với người con gái kia “Cô hãy biến mất khỏi đôi mắt của tôi.”

Lời nói cay nghiệt ấy như nhát dao bổ ngang con tim bé nhỏ, Tuyết Nhi như chết lặng một chỗ, cô không giám tin vào tất cả sự thật đáng lòng này, Đình Phong sau khi tỉnh lại thì đã thay đổi, anh ấy thay đổi rồi, anh không còn là một Tạ Đình Phong chịu lắng nghe những lý lẽ, anh bây giờ chỉ đang chi phối trong xúc cảm của lửa giận mà thôi.

.....

68. Chương 67: Rời Khỏi Tạ Gia.

Cô lặng lẽ đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lên trước cửa phòng của anh, đôi chút do dự nhưng rồi cô cũng đã quyết định đẩy cánh cửa mà bước vào. Đình Phong đang nằm trên giường, đôi mắt anh nhắm lại, một tay đặt ngang vùng trán nhưng lúc này cô không nhìn thấy một Tạ Đình Phong nóng giận nữa mà thứ cô nhìn thấy là nước mắt của anh, Đình Phong rất thương ông Nội cũng chính vì điều đó ban đầu anh mới đồng ý kết hôn với cô. Những lời anh đã nói cô không giận và cũng không hề trách anh, cô vẫn yêu anh như vậy cho dù anh không nhớ ra cô, nhìn thấy anh đau khổ thì lòng cô cũng không dễ chịu chút nào.

Tuyết Nhi nhẹ nhàng bước chân lại gần bên giường, cô ngồi xuống ngón tay khẽ động vào mi tâm của anh.

Đình Phong bất chợt mở mắt ra, đôi con ngươi lại phát ra tia nộ khí “Cô đang làm gì đấy?”

Tuyết Nhi thu lại bàn tay “Chỉ là em chưa từng thấy anh chau mày khi ngủ, bác sĩ đã dặn anh phải thư giãn, suy nghĩ quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe của anh.”

“Tôi sẽ thoải mái hơn nếu như không nhìn thấy cô.”

Đôi mắt Tuyết Nhi nhẹ chớp “Em sẽ đi nhưng em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Anh hãy giữ Dì Tô và A Hiên ở lại, cổ phần hay tài sản sau khi ly hôn em sẽ không lấy đồng nào cả.”

Đình Phong lặng nhìn cô ấy bằng một ánh mắt nghi hoặc “Tại sao?”

“ Vì ...” Tuyết Nhi chợt ngưng lời, cô lại không dấu được cảm xúc của mình, tình yêu của cô lại ẩn hiện trong đôi mắt đang nhìn anh “Vì em không thể ở bên cạnh anh được nữa, em xin lỗi.”

“ Vì em không muốn phải nhận sự thương hại của anh, em vẫn có thể tự lo tốt cho bản thân mà không cần cổ phần gì đó. ”

Đình Phong lạnh giọng thốt lên “ Cô nói dối.”

Ánh mắt Tuyết Nhi bỗng nâng lên, một sự ngạc nhiên đang chiếu xuống gương mặt của anh:

“ Em... là đang nói thật.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Tuyết Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt ngờ vực của anh mà nói “ Anh sẽ đồng ý.”

“ Sao cô khẳng định được tôi sẽ đồng ý.”

“ Vì lúc này anh ghét em.” thốt ra câu ấy cô liền khép mắt đặt lên môi Đình Phong một nụ hôn, buông theo giọt lệ ẩm đọng lại trên gò má của anh rồi rồi từ lần chảy.

Đình Phong bất giác cảm nhận được một cảm xúc kỳ lạ trong trái tim của mình, những câu nói mơ hồ đột nhiên vang lên trong tâm trí của anh.

- Anh có ghét em không?

-Thế sao em lại thích anh?

- Vì anh tốt với em, anh rất tốt với em.

-Anh không có ghét em...

khi đôi môi rời ra, cô đã vội đứng dậy gạt đi nước mắt rồi nhanh chóng xoay lại tấm lưng “ Em đi đây, anh cũng hãy mau chóng khỏe lại nhé.”

Nói xong lời cuối với anh cô liền chạy nhanh ra khỏi phòng “ Tạm biệt anh Đình Phong, tạm biệt tình yêu của em.”

Có lẽ cô và anh vốn đã là một sự khác biệt của hai thế giới, cô đã lạc vào trong thế giới của anh du ngoạn trong ấy và cảm nhận tình yêu cùng sự che chở của anh nhưng cũng đã đến lúc cô nên quay trở lại nơi mà cô vốn thuộc về .

Tuyết Nhi sau đó đã cất bước khỏi Tạ Gia mà không mang theo gì ngoài một thứ cô sẽ không trả lại cho Đình Phong đó là chiếc marstphone mà anh đã mua cho cô. Cô vừa bước đi vừa bật nguồn điện thoại, đây là lần đầu tiên cô kích hoạt nó từ khi cô nhận được từ tay của Thư ký Triệu. Bỗng dưng nước mắt cô rơm rớm khi cô nhìn thấy ở mục danh bạ là dòng chữ 1.Chồng yêu của em.

“ Là anh ấy, anh ấy đã lưu sẵn số của anh vào danh bạ cho mình.”

Đôi chân cô bỗng dừng ngừng bước, cô đặt điện thoại vào lòng rồi bật khóc. Liệu cô có thể sống xa anh được không, mỗi ngày sẽ không được thấy anh, không được gặp anh, không được nằm bên cạnh anh nữa, cô có thể làm được sao? cô đủ dũng khí ấy ư? Thế nhưng cứ mỗi lần cô nhớ đến cảnh tượng người anh đầy máu thì cô lại sợ hãi vô cùng, nếu ở bên cạnh anh mà cô mang đến tai ương cho anh thì chi bằng cô tự chuốc lấy nỗi khổ lòng như thế này còn hơn.

Đình Phong sờ tay lên môi, anh tự hỏi lòng mình thật sự ghét cô ấy ư? đúng là anh rất phẫn nộ vì cô đã không cho anh biết về ông Nội nhưng cứ mỗi lần anh nhìn vào ánh mắt của cô ấy thì đều có một cảm xúc rất khó diễn tả, nước mắt của cô ấy cứ như đang nhỏ đọng vào trái tim của anh làm anh có cảm giác nhói lên lạ thường “ Mình trước đây ghét cô ấy hay sao?”

-Cốc..cốc.. bỗng có tiếng gõ cửa.

-Vào đi. Đình Phong thốt lên.

Dì Tô và A Hiên kéo hành lý bước vào cuối đầu chào một cái “ Thiếu gia chúng tôi đến nói lời từ biệt, thiếu gia ở lại mạnh khỏe.”

Không thấy Đình Phong nói gì nên A Hiên và Dì Tô cứ thế mà quay đi nhưng khi vừa ra đến cửa họ chợt nghe một câu “ Hãy ở lại đi.”

A Hiên ngạc nhiên quay lại nhìn thiếu gia nhưng cậu đã nhắm mắt lại tịnh thần, cô ngoảnh qua Dì Tô thì thấy một nụ cười trên môi Dì, vậy là cô không có nghe nhầm, A Hiên mừng rỡ kéo luôn qua li của Dì Tô quay lại vào phòng của họ và tiếp tục công việc như mọi ngày.

-Diệp anh qua đón em nhé.

-Thôi bây giờ em bận rồi.

-Sao dạo này em cứ bận suốt vậy?

-Em đang bắt đầu kinh doanh thì phải bận chứ sao?

chị Diệp vừa ghi chép sổ sách vừa kẹp điện thoại vào cổ trả lời với Trình Khang. Đúng lúc ấy chị nghe thấy tiếng gõ cửa.

-Thôi nhé em cúp máy đây..

Chị chuyển ánh mắt sang hướng cửa mà thốt lên “ Ai đấy?”

“ Là em đây.”

Chị Diệp nghe giọng của Tuyết Nhi thì nở nụ cười, chị nhanh chóng đi ra mở cửa “ Ôi chị cũng đang định tìm em đấy, không ngờ em lại đến trước.”

Tuyết Nhi bước vào, trên môi chỉ mỉm một nụ cười rất nhẹ.

khi cả hai vừa ngồi xuống ghế thì chị Diệp đã nhanh nhẩu nói “ Lâu rồi không gặp, dạo này em thế nào rồi? Tạ Đình Phong có tốt với em không? Mà ai đưa em đến đây vậy?”

“ Chị à...”

“ Ừ. Em nói đi” Chị Diệp vui vẻ chờ đợi câu tiếp theo của Tuyết Nhi nhưng có lẽ câu trả lời này không logic như chị tưởng tượng.

“ Chị Diệp, em có thể ở với chị như trước đây không?”

Chị Diệp đột nhiên ngớ ra mà nhìn Tuyết Nhi không chớp.

“ Chị Diệp.” Tuyết Nhi đung vào cánh tay chị ấy mà gọi.

“Ồ..Nhưng mà.. Tuyết Nhi sao em làm chị trả hiểu gì hết vậy? tại sao lại muốn ở đây, không lẽ ở nhà họ Tạ em không thoải mái hay sao, hay là cái gã Đình Phong đó đối xử tệ với em?”

Tuyết Nhi cuối mặt xuống mà lắc đầu.

“ Nếu không thì tại sao?” Chị Diệp tiếp tục hỏi Tuyết Nhi trong sự khó hiểu.

“ Tại em muốn ly hôn.”

“HẢ...?????” Chị Diệp mở to mắt, cửa miệng còn chưa kịp thu lại thì Tuyết Nhi đã nói “ Em không muốn tiếp tục với cuộc hôn nhân này nữa, chị cũng biết đấy anh ấy không có yêu em vì thế chúng em cần có một sự giải thoát cho nhau, em trả tự do cho anh ấy và anh ấy cũng trả tự do cho em.”

chị Diệp vẫn còn đang bàng hoàng, lúc trước đột nhiên Tuyết Nhi nói là kết hôn giờ lại đột nhiên bảo là ly hôn, sao mọi chuyện cứ khiến người ta phải ngỡ ngàng “ Nhưng chẳng phải em đã nói là rất yêu thích Đình Phong sao, dù anh ta không có tình cảm với em nhưng em cũng không bận tâm , em đã thích anh ta đến nỗi ngay trong hôn lễ suýt nữa là em nguy hiểm đến tính mạng. Tuyết Nhi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà em phải ly hôn ?”

“ Em..em chỉ nghĩ đó là cách tốt nhất cho cả hai.”

“ Không đúng, chị không tin em là người muốn ly hôn, Tuyết Nhi em đang có nỗi khổ gì đó có đúng không?”

Tuyết Nhi vốn không phải là một cô gái giỏi nói dối hơn nữa chị Diệp lại là một người bạn tri kỷ của cô, cô đâu nỗi ai chứ không đâu nỗi đôi mắt của chị ấy.

“ Em có thể ở lại đây chứ?”

chị Diệp thở dài, chị buồn bã nhìn Tuyết Nhi rồi dang hai tay “ Thôi được rồi nếu nơi kia không dành cho em thì hãy núp dưới vòng tay của chị.”

Tuyết Nhi nhẹ nỡ nụ cười cô đứng dậy đi đến ôm lấy chị Diệp .

Chị Diệp vỗ về tấm lưng của Tuyết Nhi mà nói “ Chị sẽ không hỏi em thêm gì nữa nhưng cũng đừng chịu đựng quá nhiều, lúc nào em muốn nói thì chị sẽ sẵn sàng lắng nghe em.”

“ Cám ơn chị.”

“ Uả mà hành lý của em đâu?”

Tuyết Nhi buông chị Diệp ra “ À.. lúc nãy em đi vội nên không mang theo gì cả.”

“ Trời đất, Tạ Gia phũ phàng với em như vậy sao? ích ra cũng phải bảo giúp việc thu dọn đồ cho em chứ?”

“ Không phải vậy đâu chị, khi khác em sẽ tới lấy.”

.....

69. Chương 68: Vợ Yêu?

A Hiền đang làm nước ép trái cây thì cất giọng nói với Dì Tô “ Từ nãy giờ Dì có thấy thiếu phu nhân đâu không?”

Dì Tô đang lau bàn thì trả lời “ Tôi không thấy nhưng cô hỏi thiếu phu nhân để làm gì?”

“ Để trả lời với thiếu gia thôi ạ, vì lúc nào cậu cũng sẽ hỏi con nếu không thấy thiếu phu nhân”

Dì Tô đang lau thì dừng lại, hơi thở dài lan rộng .

“ Sao tự dưng Dì lại thở dài.” A Hiền ngạc nhiên hỏi.

“ Thiếu gia không nhớ ra thiếu phu nhân.” giọng nói của Dì Tô mang phần bức xúc.

“ Không nhớ ra là sao? không lẽ...”

“Ừ, Thiếu gia bị mất trí nhớ nhưng nghiệt thay là cậu ấy chỉ quên mỗi thiếu phu nhân thôi, thật tội cho cô ấy quá, thiếu gia đã không thể biết được thiếu phu nhân đã khổ sở như thế nào khi ở trong bệnh viện, cô ấy còn đòi chết theo thiếu gia khi tưởng cậu ấy không thể qua khỏi.”

Nghe Dì Tô nói mà A Hiền cứ sững ngây người “ Làm sao chuyện này có thể xảy ra chứ? lúc nãy cậu còn nặng lời với thiếu phu nhân con cứ tưởng là do cậu giận quá mà nói vậy, nhưng không phải thế, thì ra cậu không nhớ được thiếu phu nhân Tuyết Nhi. Ôi trời, phải làm sao đây chứ?”

“ Tôi cũng không biết nữa, thiếu gia lúc này không giống như thiếu gia lúc trước đâu.”

A Hiền cong môi, nét mặt bí xị “ Thiếu gia còn lạnh lùng hơn rất nhiều, cậu cứ như một cục nước đá ấy, không có chút gì của sự ấm áp cả.”

“ Thôi cô làm xong rồi thì mang lên cho thiếu gia đi.”

“ Nhưng con không giám đi...” A Hiền nói giọng buồn hiu..

“ Sao lại không giám, thiếu gia đã đồng ý cho chúng ta ở lại thì cậu sẽ không nói gì nữa đâu.”

“ giá như còn ông chủ ở đây thì tốt.” A Hiên đột nhiên nhắc đến ông Tạ làm cho Dì Tô cũng tự dưng thấy buồn.

A Hiên sau đó đã mang hai ly nước trái cây lên trên phòng của Tạ Đình Phong, A Hiên đi chậm chậm bước chân lại gần cửa phòng, cô hừ hừ cổ họng rồi khẽ khàng thốt lên “ Thiếu gia, tôi mang nước hoa quả lên đây ạ.”

“ Đặt lên bàn cho tôi.”

A Hiên nhẹ đẩy cánh cửa rồi bước vào nhưng cô đi chỉ cuối gằm mặt mà không giám ngẩng lên, A Hiên rón rén đặt khay nước lên bàn và quay đi nhưng khổ nói tánh A Hiên rất hay nhiều chuyện và tò mò nên cô cũng lén đảo ánh mắt nhìn quanh gian phòng của thiếu gia một lượt, A Hiên bỗng ngạc nhiên “ Uả, không thấy thiếu phu nhân, ở dưới nhà cũng không thấy, cô đi đâu vậy nhỉ?”

Đang lẩn lẩm thì bỗng A Hiên giật mình khi Đình Phong đột ngột gọi “ A Hiên?”

“ Ôi mẹ ơi.” A Hiên thẫn thốt lên, cô ngoảnh lại mở miệng đáp “ Dạ, thiếu gia có việc gì nữa sao ạ?”

“Thiếu phu nhân đâu rồi?”

A Hiên mở tròn mắt, trong đầu xuất hiện một sự hoang man “ Hả??? không phải Dì Tô đã nói là cậu không nhớ ra thiếu phu nhân sao? nhưng sao cậu vẫn không khác gì lúc trước vậy? vẫn câu hỏi này, và vẫn hỏi mình chứ không phải là Dì Tô, thiếu gia vẫn nhớ mình là cái camera của cậu, ôi trời ơi.”

“ Sao cô không trả lời?” Đình Phong ngồi dậy hai tay chống lên đùi, giọng nói nghiêm nghị lại vang lên.

A Hiên thần lại, cô lí nhí đáp “ Dạ, tôi đã không thấy thiếu phu nhân từ khi thiếu gia nói câu ấy.”

“ Câu gì?” Đình Phong híp nhẹ ánh mắt.

“ là cái câu...câu..biến khỏi đôi mắt của tôi.” A Hiên rụt rè nói.

“ Không lẽ cô ta đã đi thật sao.” Đình Phong nhẹ đảo mắt.

“ Đi? ý cậu là thiếu phu nhân đã đi khỏi đây sao? Hả? Nhưng cô ấy biết đi đâu chứ?”

Lúc Tuyết Nhi nói là sẽ đi nhưng Đình Phong không ngờ cô ấy nói là đã đi ngay, vì đến đồ đạc cô cũng chưa hề thu dọn vào qua li, anh cứ ngỡ là cô ấy chỉ giả vờ đáng thương trước mặt anh nhưng không phải như thế, cội lòng Đình Phong dâng lên một luồng khí nóng rất khó chịu không lẽ anh đang lo lắng cho cô ấy ư? không đúng anh sao có thể có cái cảm giác này với người con gái kỳ lạ đó được.

“ Thiếu gia à, có cần phải đi tìm thiếu phu nhân không?”

“ Không cần, cô ta không phải là con nít.”

A Hiên nghe cậu nói vậy thì bỗng bực mình, cô không thể nén được sự bức xúc này nên đã ngớ ngẩn mà đồng dục với đại thiếu gia một lần “ Nếu như thiếu gia là thiếu gia của hơn một tháng về trước thì cậu sẽ không bao giờ nói một cách vô tình vô nghĩa như vậy , thiếu gia sẽ không biết rằng cậu đã thương thiếu phu nhân nhiều như thế nào đâu.”

Trong ánh mắt của Đình Phong lúc này là một sự buồn khuâng, anh bất chợt yên lặng đôi con ngươi không chút dao động nhưng lại khiến A Hiên phải toát mồ hôi.

A Hiên liền đưa tay che lấy mắt, cô thầm nghĩ “ Thôi chết mình rồi, trời ơi A Hiên mày vừa làm gì vậy?”

“ Hạ Tuyết Nhi cho cô bao nhiêu?”

A Hiên bị sốc tập hai, cô lại mở to mắt trước câu hỏi phải gọi là đại kỳ quặc của thiếu gia.

“ Tôi không hiểu thiếu gia đang nói gì cả?”

“ Cô đã nhận tiền nên mới nói giúp cho Hạ Tuyết Nhi có đúng không?”

“ Hả??? thiếu gia à cậu đang nghĩ đi đâu vậy, tôi không có nhận tiền gì từ thiếu phu nhân cả, thiếu gia cậu thật sự đã thay đổi rồi sao? tôi không thể tượng tượng những gì mình đang nghe được là do chính miệng thiếu gia nói, thiếu phu nhân nếu nghe được chắc sẽ đau lòng lắm.”

Đình Phong khép mắt lại, anh đưa tay nhẹ dầy dầy giữa trán rồi bảo “ Thôi cô ra ngoài đi.”

“ Dạ vâng.”

A Hiên bước ra ngoài và khép cửa lại, lúc này cô lại lẩm bẩm “ Sẽ có một ngày chắc chắn cậu sẽ phải hối hận.”

Hai tuần sau.

Tạ Đình Phong sau khi hồi phục hoàn toàn thì đã ngay tức khắc sắp xếp để tổ chức tang lễ đường hoàng cho ông Nội, anh rất buồn vì đến lúc này mới có thể để ông ra đi một cách đường đường chính chính, vì lý do vắng mặt tại tập đoàn nên anh buộc phải sau hai tuần mới có thể làm tang lễ cho ông cũng để tránh những kẻ lợi dụng điểm yếu về sức khỏe của anh mà thừa cơ hội tấn công tập đoàn Long Dean cho nên đến bây giờ anh mới có thể công khai lộ diện trước mặt của giới truyền thông cùng các đối tác và cổ đông trong công ty.

Hôm trước ngày diễn ra tang lễ, Đình Phong đã lướt qua mục danh bạ để gọi cho Hạ Tuyết Nhi, nhưng đôi mắt anh bỗng nhủu nhẹ khi anh nhìn thấy hàng chữ _ Vợ yêu của anh.

“ Vợ yêu? yêu ư?”

Đình Phong dần cảm thấy rõ những mâu thuẫn trong những lời mà Tuyết Nhi đã nói.

“ Alo....” Tuyết Nhi đã nhắc máy nhưng cô lại không nghe câu đáp lại từ Đình Phong.

“ Là anh phải không ? Sao anh không nói gì...?”

“ Ngày mai hãy đến dự tang lễ của ông vì cô vẫn còn tư cách.”

Đoán biết Đình Phong dứt câu sẽ tắt máy nên Tuyết Nhi đã vội nói “ khoang đã..”

Đình Phong bỗng dừng máy lại .

“ Anh có khỏe không ? ”

“ Tôi khỏe, còn gì nữa không?”

“Dạ không. ” thanh âm truyền đến một giọng se buồn.

“ Vậy tôi cúp máy đây.” Đình Phong nhấn nút tắt, đôi mắt anh đắm chiêu nhìn vào điện thoại, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu “ Vợ yêu, mình yêu cô ta? không đúng nếu thế thì sao mình lại có thể quên mất người mình yêu được, cô ta chắc chắn không hề có một vị trí nào trong lòng của mình, chắc chắn không phải.”

Đến lúc diễn ra đám tang, Hạ Tuyết Nhi cùng Đình Phong đưa tro cốt của ông đến nơi an nghỉ cuối cùng, trên tay anh đang cầm bức di ảnh của ông , theo sau một đoàn người là các nhân viên của tập đoàn, các cố hương, bạn bè và họ hàng xa của ông Tạ, trong đó cũng có sự góp mặt chia buồn của tập đoàn Ngô Thị, Ngô Mẫn mặc bộ váy đen bước xuống xe, trợ lý Du liền chạy theo bật chiếc ô lên che cho cô. Tro cốt của ông Tạ được chôn tại phần đất nghĩa trang dành riêng cho Tạ gia, từ ông cố, bà cố cho đến cha mẹ và ông Nội của Đình Phong đều được chôn cất tại đây.

Đình Phong hốt năm đất cuối cùng rải xuống, nơi hốc mắt khẽ trôi đi một giọt lệ buồn .

“ Ông ơi cháu xin lỗi vì đã không thể báo hiếu được cho ông nữa, ông hãy ra đi thanh thản nhé.”

Tuyết Nhi đứng bên cạnh cũng không thể ngăn được những giọt nước mắt vì thương ông mà rơi rớt, ông Tạ khi còn sống đã đối xử rất tốt với cô, chính ông đã tạo cho cô một cuộc sống của sự vương giả cô từ một cô gái quê mùa không địa vị đã có thể trở thành thiếu phu nhân danh giá của Tạ gia, ông đã không chê thân phận của cô mà ngược lại còn giúp đỡ cho cô và gia đình cô rất nhiều.

“ Cháu cảm ơn ông vì tất cả tình thương mà ông đã dành cho cháu, cháu sẽ mãi mãi nhớ về ông trong trái tim của mình, ở trên trời ông hãy phù hộ cho Đình Phong nhé.” Cô thầm nguyện cầu với ông.

Ngay sau khi tang lễ kết thúc Tạ Đình Phong đang cùng Hạ Tuyết Nhi đi ra xe thì Ngô Mẫn đã chạy đến bắt chuyện với Đình Phong.

“ Chủ tịch Tạ xin chia buồn với anh.”

Tạ Đình Phong cũng lịch sự đáp lại “ Cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Tuyết Nhi không muốn cản chở cuộc nói chuyện của họ, hơn nữa cô bây giờ cũng không còn lý do gì để ở lại nên đã nói một câu với Đình Phong “ Em về trước đây, chào anh.”

Ngô Mẫn nghe lời đó thì trong đầu liền xuất hiện một câu hỏi “ Sao cô ấy lại nói chuyện có vẻ xa lạ với Tạ Đình Phong vậy nhỉ?”

Tạ Đình Phong không nói gì nên Tuyết Nhi cứ vậy mà bước đi.

“ Chủ tịch Tạ à, tôi nghĩ hiện tại thì chắc anh không muốn bàn về công việc nhưng tôi nghĩ chúng ta vẫn nên có những cuộc họp riêng cho dự án đang triển khai vì thế tôi rất mong anh có thể sắp xếp được lịch trình để có những cuộc trao đổi với tôi có được không?”

“ Được.”

Ngô Mẫn nhẹ dần nét mặt, đôi mắt ánh lên một tia vui vì ở ngữ cảnh này nếu nở nụ cười thì chẳng phải phép nên cô chỉ có thể thầm vui thích trong lòng, từ từ cô sẽ thả lỏng để nhử cá lớn, một lúc nào đó thì Tạ Đình Phong cũng sẽ sa lưới mà thôi.

70. Chương 69: Hối Em Lần Cuối.

“ Vậy chào anh khi khác gặp mặt.”

Ngô Mẫn để lại lời chào rồi lướt ngang qua anh bằng một ánh mắt đầy tình ý.

Tạ Đình Phong sau đó cũng đã đi ra xe, tài xế Cao nhìn thấy thiếu gia thì đã nhanh chóng mở cửa . Đình Phong bước vào trong anh tựa đầu vào ghế dựa rồi nhắm lại đôi mắt, nhưng khi xe chạy được một đoạn thì đột nhiên tài xế Cao nói “ Thiếu gia kia chẳng phải là thiếu phu nhân sao.”

Đình Phong mở ánh mắt, anh hơi nghiêng đầu sang bên để nhìn lên đằng trước.

Đoạn đường đông đúc xe cộ qua lại, chỉ riêng mình cô là đang lặng lẽ đi bộ bên lề.Nơi chân váy phấp phất theo chiều gió từ đầu nhẹ xua đến, vóc dáng nhỏ nhắn chỉ cần nhìn từ đằng sau là đã có thể đoán ra cô. Tuyết Nhi vừa đi vừa thả hồn trong những suy nghĩ vu vơ, cô chẳng chú tâm đến những gì xung quanh cũng vì thế mà cô suýt chút nữa là chết ngất vì một sự kinh hoàng bỗng xảy đến.

_ BẠCH (âm thanh kinh hoàng của một thân thể người đàn ông qua đập mạnh xuống lòng đường.)

Tuyết Nhi đang đi thì bất thành linh một thi thể nằm ngay dưới bước chân cô, chỉ thêm một hai nhịp nữa thôi là cô cũng sẽ bị ngã lăn ra dưới thân xác của một gã đàn ông cao lớn.

_ Á..Á..Á.....AAAAAAA — Một người qua đường liền hét lên trước cảnh tượng khủng khiếp, đến Tạ Đình Phong ngồi trong xe cũng phải giật mình.

“Từ tầng 5, tôi thấy anh ta rơi từ tầng 5.” Một cô gái sợ hãi nói.

“ Mau báo cảnh sát đi.” Một người khác vội kêu lên.

Ai náy đều hốt hoảng và Tuyết Nhi cũng thế, cô đến chết sửng, sắc mặt trắng bệch. Máu của người đàn ông chảy đến gót giày của Tuyết Nhi nhưng cô ấy không nhấc nổi chân mà bất động trong sự sợ hãi.

“ Cô tránh ra đi.” Một phụ nữ liền kéo mạnh cô lùi ra mà nhào đến gã đàn ông, lực kéo vừa mạnh vừa hất làm Tuyết Nhi choáng váng lạng lạng bước chân xém chút là cô bị ngã bật ra sau, đúng lúc ấy bỗng nhiên có một bàn tay đỡ lấy người cô và đôi mắt cô được che lại .“ Đừng sợ.”

Khi nghe thanh âm ấy cô bỗng bật khóc, cô bật khóc vì cô nhận ra giọng nói quen thuộc này, bao nhiêu sợ hãi liền dồn đến trong những giọt lệ đang rơi, cô khóc đến mức nức.

Đình Phong liền xoay người cô lại và ôm cô vào lòng, anh vuốt mái tóc cô rồi nhỏ nhẹ bảo với cô rằng “Hãy cứ xem đây như là một cơn ác mộng, cô tỉnh lại thì sẽ không sao, được rồi đừng khóc nữa.”

Tuyết Nhi thì vẫn cứ sợ hãi mà thúc thích khóc trong lòng của anh. Đình Phong thì lại không hiểu sao lúc này anh phải vỗ về cô ấy, nhưng một cô gái mỏng manh như vậy gặp cảnh tượng khủng khiếp này thì anh cũng không nở nhìn thấy cô ấy khóc, bởi lẽ khi người con gái này rơi lệ thì tim anh lại bài xích với suy nghĩ của anh, hình như nó biết cô ấy là ai trong nhịp đập của nó còn trí nhớ của anh thì không.

Đình Phong buông cô ra rồi dắt cô đi đến xe, anh mở cửa rồi nói “Lên đi.”

Tuyết Nhi lúc này không thể không làm theo những gì anh nói vì cô sợ đến tái xanh mặt mày, phải lên xe của anh ấy thì mới có thể nhanh chóng về nhà. Cô bước lên rồi ngồi nép vào hàng ghế bên trong, Đình Phong cũng lên xe ngồi bên cạnh Tuyết Nhi.

Cánh cửa xe vừa đóng lại thì tài xế Cao đã nhanh chóng khởi động xe chạy đi. Tuyết Nhi tay chân bủn rủn đến run lên cầm cập khi xe chạy ngang qua đám đông người đang quây quanh thi thể người đàn ông, cô đã phải nhắm chặt mắt khỏi đoạn ấy nhưng cô vẫn rất khiếp sợ, bàn tay run rẩy khẽ đưa sang bên rồi đột nhiên cô nắm chặt lấy tay của Đình Phong.

Đình Phong chợt nhìn xuống tay mình rồi đưa ánh mắt chăm hỏi lên Tuyết Nhi.

giọng nói lắp bắp run sợ của cô thốt lên “Em...em chỉ..chỉ nắm một chút thôi, chỉ một..chút thôi.”

Tạ Đình Phong hạ nhẹ ánh mắt đôi chút lắng đọng rồi anh bỗng dừng lại bàn tay. Tuyết Nhi biết là anh sẽ khó chịu nên cô cũng không nói gì mà khẽ co tay lại, cô từ từ thực tay về nhưng chỉ trong vài giây bàn tay bé nhỏ của cô đã nằm gọn trong lòng bàn tay của anh.

Đình Phong thẳng ánh mắt về đằng trước không hề liếc nhìn sang biểu cảm ngỡ ngàng của Tuyết Nhi “Em vẫn sợ lắm sao, hay là em đang muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt của tôi?” anh bỗng nói.

Tự dừng hành động bất thành linh này của Đình Phong đã vô tình đánh lạc hướng sự sợ hãi của Tuyết Nhi, cô chỉ đang sững sờ nhìn anh.

“Hạ Tuyết Nhi! có một điều tôi vẫn muốn hỏi rõ em một lần nữa, và cũng là lần cuối cùng trước khi tôi quyết định.”

Đình Phong chợt quay qua đôi mắt anh dán thẳng vào cặp đồng tử long lanh ngấn lệ của cô, từ cửa miệng anh chậm rãi hỏi một câu “Tôi có từng yêu em không?”

“Nếu em nói là có thì anh có tin không?” Hàng mi khẽ chớp, cô dao động nhìn vào mắt anh mà nói.

“Tin.” Đình Phong ngay lập tức đáp.

Anh tin? anh tin em sao? cõi lòng thật hạnh phúc, lúc này cô muốn được ôm lấy anh vô cùng thế nhưng đổi lại những gì cô có thể làm lúc này là giữ đúng vai diễn hồi hợt, cô không thể thất hứa với đấng thánh vì cô phải bảo vệ cho anh, cô không cho phép con tim mình làm trái với lý trí.

Một giọt nước mắt nhẹ rơi khẽ đọng lại trên vành môi hồng “Anh chưa từng yêu em đó mới là sự thật, hôn nhân của chúng ta chỉ là một sự gượng ép mà thôi.”

Đình Phong lắng đọng một vẻ trầm tư rồi anh giữ sự im lặng mà quay lại với tư thế lãnh đạm vốn có của mình. Tuyết Nhi cũng buồn bã mà rút lại bàn tay đang được anh nắm chặt, cô tựa đầu ra khung cửa để dấu điểm hàng lệ trước anh.

20 phút sau:

“Anh Cao hãy cho tôi xuống đây đi.” Tuyết Nhi thốt lên.

Tài xế Cao giảm tốc độ và dừng xe lại, Tuyết Nhi bước xuống và đứng ra một bên thì cửa sổ xe hạ thấp. Cô nhìn thấy Đình Phong, anh nghiêng đầu ra nói “ Thứ bảy tuần sau đến gặp tôi.”

“ Anh vẫn còn chuyện muốn hỏi em hả?” Tuyết Nhi nhỏ giọng nói.

“ Không còn.”

“ Vậy là chuyện gì?”

“ Ký đơn ly hôn.” Đình Phong cất giọng lạnh lẽo rồi nhấn nút kéo cửa sổ lên, ngay tức khắc chiếc xe cũng phủ phàng lặn bánh.

Cô đứng yên giữa một khoảng không của sự vô tình, kết cục này là do cô đã tự lựa chọn, cô không hối hận cô thật sự sẽ không hối hận “ Không mình hối hận, mình sẽ hối hận.” Tuyết Nhi ngồi sụp xuống hai bàn tay úp trên gương mặt.

Tạ gia 17h50 phút chiều.

Bộ quý màu đỏ ngấn tới đùi ôm sát một thân hình quyến rũ, kế bên cánh cổng lớn của Tạ gia tấm lưng tựa vào bức tường, đôi chân dài thon thả đang chéo. “ Đình Phong em đợi hơn nửa tiếng rồi mà sao vẫn không thấy bóng dáng anh đâu vậy?”

— Cô ấy đẹp thật đấy, còn hơn cả hoa hậu năm nay nữa.

— Ừm đẹp bá cháy luôn, phải chi tán được cô ta nhỉ.

— Hay anh thử tán xem sao?

— Thôi tôi đâu có đại, cỡ cô ta thì phải để thiếu gia của chúng ta ra tay.

— Thiếu gia có thiếu phu nhân rồi.

— Ôi trời giới tài phiệt cũng giống như vua chúa thời xưa vậy, cũng năm thê bảy thiếp mà thôi.

Hai cảnh vệ của Tạ gia trầm trồ bàn tán về cô gái đang đứng trước cổng đợi Tạ Đình Phong. Biệt thự nhà họ Tạ là một căn biệt thự vô cùng đồ sộ, có cả một khuôn viên rất rộng, phải được sự đồng ý của chủ nhân thì cảnh vệ giữ cổng mới cho phép người đến vào sâu bên trong, vì thế nếu không có hẹn hay không có sự đồng ý đấy thì chỉ còn biết đi về, hoặc là phải đứng đợi cho đến khi Tạ Đình Phong xuất hiện.

Xin chào các đọc giả thân yêu của Au.

Có nhiều bạn không đọc truyện tại trang wattpad mà đọc trên các web khác thì xin lưu ý là Au sẽ không nhận được bất kỳ các cmt nào của các bạn, kể cả các góp ý. Bởi vì các webside ấy sao chép nguồn nhưng chưa được sự đồng ý của Au, vì vậy nội dung sẽ rất dễ bị copy và đạo nhái, nhưng Au cũng không làm được gì hơn ngoài việc thông báo cho các bạn biết là Au chỉ quản lý nick và tác phẩm của mình tại hai trang web chính thức là Wattpad và sànn truyện.

Cám ơn các bạn đã đọc và ủng hộ cho Au.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

71. Chương 70: Giả Tạo.

Biệt thự Tạ gia:

Đang vương vẩn chút suy nghĩ nhưng đột nhiên một luồng sáng chói rọi đến nơi ánh mắt, bất giác ngẩng lên bàn tay đưa ra để chắn đi ánh sáng khó chịu. Đôi môi đỏ thắm kéo lên nụ cười thích ý thì ra là xe của Đình Phong cuối cùng cũng đợi được lúc anh ta quay về, chẳng ngần ngại chi mà khấn trương tiến đến xe, giọng nói điệu đà nhưng mang phần hấp tấp thốt lên:

“ Đình Phong!”

“ Uyển Thanh?”

Tạ Đình Phong tự dưng cảm thấy có chút gì đó không vui khi nhìn thấy tình cũ Lâm Uyển Thanh. Nhưng trong toàn bộ ký ức của anh thì cô gái này đang quay về địa vị lúc ban đầu, hiện tại và quá khứ đã bị xáo trộn trong các mảnh ghép của trí nhớ, anh đã không thể nào nhận ra rằng chính người con gái này đã phá hủy tất cả hạnh phúc mà anh đang có.

Tạ Đình Phong bước xuống xe, anh tiến lại gần Lâm Uyển Thanh, hai tay thông thả đút vào túi quần, anh cất giọng nói:

“ Sao đến mà không nói anh biết?”

Lâm Uyển Thanh liền xích bước chân rồi ôm trầm lấy Đình Phong, cô ta ủy giọng nói “ Em xin lỗi! Xin lỗi anh, cũng may là anh không sao, nếu không em sẽ, em sẽ sống không nổi đâu...hic..hic.”

Tạ Đình Phong cau mày, anh hạ mắt xuống “ Em đang nói lung tung gì thế? Tại sao phải xin lỗi? ”

Lâm Uyển Thanh ngây người, cô từ từ buông tay ra khỏi người của Đình Phong, đôi con ngươi không thể không mở to, cô ta hỏi trong sự kinh ngạc “ Anh ...anh không nhớ gì sao?”

“ Nhớ cái gì chứ?”

Lâm Uyển Thanh hạ ánh mắt mà nhẹ đảo, cô ta thầm nghĩ “ Không lẽ Đình Phong đã mất trí nhớ ư? Anh ấy không nhớ ra vụ tai nạn sao? Nếu đúng là vậy thì anh ấy nhớ được những gì? Cử chỉ của anh ấy đối với mình rất khác, không được mình phải làm rõ chuyện này”

“ Đình Phong à, um...anh có nhớ đã gặp em lần cuối là khi nào không ?”

Tạ Đình Phong nhắm mắt lại rồi thở dài, anh nói “ Anh không rõ nữa.”

“ Ý anh...là anh không nhớ phải không?”

Đình Phong thản nhiên trả lời “ Ừm nhưng chuyện đó quan trọng sao?”

Lâm Uyển Thanh giật nhẹ hàng chân mày, cô ta tỏ ra chút lúng túng “ À ...em chỉ thắc mắc vậy thôi.”

“ Thôi vào nhà đi rồi nói chuyện.” Tạ Đình Phong nắm lấy tay của Lâm Uyển Thanh đi đến xe thì cô ta bỗng giật tay lại mà nói:

“ Đình Phong, bên trong còn có vợ của anh đấy.” Đôi mắt ửng hồng cố thể hiện sự tội nghiệp trước anh.

“ Cô ấy không có ở đây.”

Đình Phong dứt câu thì đã mở cửa xe rồi bước lên, anh nhìn ra và bảo “ Nếu em không muốn vào thì khi khác anh sẽ gặp em.”

“ Không, em sẽ vào.” Lâm Uyển Thanh nhanh chóng bước lên xe ngồi cạnh bên Đình Phong, trong đầu cô ta lúc này đang xuất hiện rất nhiều khuất mắt, tâm trạng vừa vui lại vừa có phần lo âu nhưng dù sao anh ấy cũng không nhớ đến vụ tai nạn nên lòng cô ta cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Khi đã vào bên trong nhà.

A Hiên nhìn thấy Lâm Uyển Thanh thì hơi nhếch miệng một cái, cô tỏ ra không mấy thiện cảm với tiểu thư họ Lâm.

“ Thiếu gia!” A Hiên cuối đầu chào .

Lâm Uyển Thanh bước vài bước rồi đảo ánh mắt nhìn chung quanh, cô ta vẫn có chút nghi ngờ về lời nói của Tạ Đình Phong:

“ Hạ Tuyết Nhi thật sự không có ở đây sao? Vậy thì cô ta đã đi đâu? Đình Phong sao có thể để cô ta ở nơi khác...” . Nghĩ đến đây Lâm Uyển Thanh bỗng giật mình, cô ta cuối đầu và đưa tay che lấy miệng “ Không lẽ Đình Phong ngoài việc không nhớ ra vụ tai nạn thì cũng không nhớ ra Hạ Tuyết Nhi ư? Anh ấy đã quên mất cô ta....???”

“ Uyển Thanh?” Đình Phong chợt gọi.

Lâm Uyển Thanh nhướn ánh mắt, cô ta vội xoay ra sau “ Hả?”

“ Lên phòng anh đi.”

“ Ừm...” Cô ta nhẹ gật đầu.

Khi bọn họ vừa lên thì A Hiên đã vênh miệng bức xúc thay cho thiếu phu nhân Tuyết Nhi, cô lẩm bẩm nói:

— Đồ hai mặt, bề ngoài thì ra vẻ hiền thực dụ dằng nhưng bên trong lại chảnh chệ và vô cùng xấu tách, không hiểu sao thiếu gia vẫn tốt với cô ta nhỉ? Tại ai mà cậu bị mất trí nhớ chứ?

A Hiên càng nghĩ càng tức nhưng cô cũng chỉ có thể chửi rửa sau lưng họ Lâm kia thôi, giá trời cho thiếu phu nhân trở lại chứ không người phụ nữ kia mà chiếm mất vị trí thiếu phu nhân thì cô và Dì Tô chỉ còn biết phải cuốn gói về quê mà thôi.

“ Hayz.....” A Hiên thở dài rồi ủ rũ đi xuống bếp.

Lên đến phòng của Đình Phong, Lâm Uyển Thanh mới dần khẳng định được những suy nghĩ của cô ta.

“ Em ngồi đi.” Đình Phong cởi áo khoác treo lên móc và bảo.

“ Hạ Tuyết Nhi cô ta không ở Tạ gia thì đã về nhà mẹ rồi sao?”

Lâm Uyển Thanh cố gắng dò hỏi về sự khuất mắt mà bản thân đang rất muốn biết.

Tạ Đình Phong thì ngược lại anh có vẻ khó chịu.

“ Em rất quan tâm đến cô ấy thì phải?”

“ Anh trả lời em đi chứ?”

Đình Phong ngồi xuống ghế đối diện với Lâm Uyển Thanh, sắc mặt nghiêm lại, anh nói “ Anh và cô ấy sẽ làm thủ tục ly hôn vì thế em không cần phải thắc mắc gì nữa đâu. Được rồi bây giờ đến lượt anh hỏi em : Hơn một tháng qua em đã làm gì mà anh gọi cũng không được, nhắn tin thì em cũng không trả lời, nhưng đột nhiên em đứng đợi trước cổng nhà anh lại còn nói xin lỗi là thế nào? Em đã gây ra lỗi gì đó với anh sao?”

Thật không thể ngờ, Lâm Uyển Thanh cứ tưởng mọi chuyện như một phép màu, hơn một tháng trước anh bảo với cô là anh yêu Tuyết Nhi, anh yêu cô ấy nhưng kể từ sau vụ tai nạn thì chữ yêu kia đã đổi thành hai chữ ly hôn rồi ư? Ha ha...ông trời đúng là có mắt, Tạ Đình Phong vốn thuộc về Lâm Uyển Thanh, họ Hạ đó sao có thể chiếm hữu được anh ấy. Lâm Uyển Thanh thầm vui mừng trong bụng, ánh mắt cô ta lóe lên tia đắc ý, bây giờ cô ta chắc chắn sẽ nắm lấy cơ hội này, nắm lấy những gì mà cô ta vốn có, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản được bước chân của cô ta tiến đến vị trí phu nhân của Tạ gia.

“ Đình Phong..” Lâm Uyển Thanh luyến giọng gọi như mật ngọt rồi đứng dậy đi tới ngồi xuống đùi của Tạ Đình Phong, hai tay cô ta ôm vòng qua cổ của anh, đôi mắt lả lơi tỏa ra một sự quyến rũ lên thị giác của người đàn ông đang chăm chú nhìn cô.

“ Em nói xin lỗi là vì em đã không thể đến thăm anh, anh biết đấy vợ của...à không là vợ cũ mới đúng, cô ta không muốn em đến gặp anh, nhiều lần gây khó dễ cho em vì thế em chỉ có thể đợi cho đến lúc này. Anh có biết là em đã đau lòng và gục ngã như thế nào khi nghe tin anh xảy ra tai nạn không?” Thanh giọng ủy mị, lời nói xen tiếng thúc thích, cô ta rót vài giọt nước mắt giả tạo trước mặt của Đình Phong.

Khóe miệng của Tạ Đình Phong kéo lên một độ cong, anh bình thản hỏi cô ta một câu “ Thông tin anh gặp tai nạn được giữ rất kín, làm sao em biết được?..”

Lâm Uyển Thanh như bị bắt quả tan nên sắc mặt liền thể hiện sự lúng túng “ Em...em...”

“ Em đang nói dối anh đấy ư? ”

“ Em sao lại nói dối anh chứ, chỉ là thông tin em biết được là từ...từ...”

“ Từ gì?” Tạ Đình Phong tiếp tục hỏi ép, anh không buông tha cho sự bối rối của Lâm Uyển Thanh.

“ Từ linh cảm.” Lâm Uyển Thanh liền nói.

Nghe ba chữ đó mà Đình Phong bỗng bật cười, anh đẩy cô ta ra rồi đứng dậy đi đến tựa người vào cái bàn, hai tay khoanh vòng trước ngực.

“ Em nghĩ anh là trẻ lên ba à, Uyển Thanh em đang muốn dấu anh chuyện gì vậy? ”

Lâm Uyển Thanh bị dồn vào thế bị, nếu lúc này cô ta ăn nói không kính đáo thì chắc chắn mọi thứ sẽ bị lộ tẩy. Nét miệng họ Lâm kéo lên một nụ cười gượng gạo “ Em thật sự không có dấu anh chuyện gì cả, anh biết là em yêu anh rất nhiều mà, vì thế khi anh xảy ra tai nạn thì tim em đã cảm nhận được một điều rất kỳ lạ, linh tính mách bảo cho em biết là anh đang gặp nguy hiểm. Chính vì vậy mà em đã đến bệnh viện để tìm hiểu tin tức của anh.”

“ Em còn hơn cả nhà báo nữa đấy, tìm được tin tức của anh rất chính xác.”

“ Anh vẫn không tin em sao?”

“ Anh sẽ tin khi nào anh xác nhận được những gì em nói là thật.”

“ Đình Phong...”

Tạ Đình Phong buông tay xuống rồi đi ra cửa lớn tiếng gọi “ A Hiên.”

A Hiên nghe thiếu gia gọi thì đã lập tức chạy lên “ Dạ thưa thiếu gia.”

“ Giúp tôi tiễn tiểu thư Lâm về.”

“ Dạ.” A Hiên đáp.

Lâm Uyển Thanh nhú mày đứng dậy, thanh giọng trở nên chút khó chịu “ Anh muốn đuổi em đấy ư?”

“ Giờ anh rất mệt và cần phải nghỉ ngơi, hôm khác anh sẽ gặp em sau vì thế em hãy về trước đi.”

Đình Phong nhẹ nhàng mà nói, Lâm Uyển Thanh bỗng siu xuống vì ánh mắt dịu dàng của anh, cô ta bước tới vòng tay ôm lấy Đình Phong “ Anh phải tin em và đừng bao giờ khiến em đau lòng nữa, chúng ta sẽ làm lại từ đầu nhé.”

“ Anh biết rồi, em về đi.” Tạ Đình Phong đẩy người Lâm Uyển Thanh ra.

“ Vậy chúc anh ngủ ngon, em về đây.”

Khi Lâm Uyển Thanh bước ra khỏi phòng thì Tạ Đình Phong đã khép cửa lại, cảm giác của anh đối với Uyển Thanh thật kỳ lạ.

“ Tại sao mình lại cảm thấy không hề thoải mái khi ở cạnh Uyển Thanh, nhưng với cô ấy thì lại khác? Rốt cuộc mình đã quên đi những gì? Ký ức ấy chiếm bao nhiêu phần quan trọng trong cuộc sống của mình?”

Thứ bảy tuần kế tiếp 16h pm.

“ Tuyết Nhi, hôm nay em đến Tạ gia để lấy đồ hả?” Chị Diệp hỏi.

“ Dạ...”

“ Vậy đi chung xe với chị luôn đi.”

“ Chị đâu có đi cùng đường với em, hơn nữa như thế sẽ phiền anh Trình Khang.”

“ Không sao đâu, Trình Khang anh ấy rảnh rồi lắm, em đừng lo.”

Tuyết Nhi nhẹ cười “ Thôi để em đi xe buýt, đồ đạc của em cũng không có nhiều.”

Chị Diệp buộc tóc xong rồi ngoảnh qua Tuyết Nhi “ Em thật là...thôi thì tùy em vậy, chị đi trước đây.”

“ Dạ.”

Thế là Tuyết Nhi đã từ chối lời đề nghị của chị Diệp mà lặng lẽ đến Tạ gia bằng xe buýt.

Xẹt .(Tiếng mở cửa của xe buýt.)

Tuyết Nhi bước xuống trạm rồi từ từ đi bộ một quãng khoảng 15p thì cô đặt chân đến cổng lớn của Tạ gia.

“ Thiếu phu nhân.” Hai cảnh vệ cuối đầu chào rồi mở cổng để cô đi vào.

Tuyết Nhi sau đó đã đi vào trong. A Hiên nghe tiếng chuông thì chạy ra mở cửa vừa thấy Tuyết Nhi thì cô liền hôn hờ:

“ Thiếu phu nhân cô về rồi sao?”

Tuyết Nhi điểm một nụ cười nhẹ “ Thiếu gia đã về chưa.?”

“ Dạ chưa ạ, dạo này cậu về trễ lắm”

“ Vậy à.”

Tuyết Nhi bước vào trong rồi đi lên phòng. Cô lướt ánh mắt nhìn xung quanh căn phòng quen thuộc, thật đáng buồn vì có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng cô đặt bước đến đây. Tuyết Nhi bước tới giường ngồi xuống, cô đưa tay nhẹ vuốt tấm nệm một cái, vị trí này là vị trí mà Đình Phong nằm, cái gối này là cái gối mà anh ấy kê đầu, cô cầm lấy cái gối đưa lên đầu mũi, cặp mắt long lanh ngấn lệ “ Mùi hương của đầu gối mà anh ấy thường dùng đây mà.”

....

Sorry mọi người vì chút sự cố khi đăng nhập nên au không up được đúng giờ, thông cảm cho au nhé.

72. Chương 71 : Đùa.

Tin tin..tin..

“ Thiếu gia đã về.” A Hiên chào Đình Phong.

Tạ Đình Phong đặt chân vào được vài bước thì A Hiên tiếp tục nói “ Thiếu phu nhân đã đợi cậu hơn một tiếng rồi đấy ạ.”

Đình Phong đứng lại, tầm mắt hơi nghiêng sang phía A Hiên.

“ Cô ấy về rồi à?”

“ Dạ chưa, cô vẫn ở trên phòng đợi cậu.”

Đình Phong nghe xong thì đi lên trên phòng, anh đưa tay vặn núm xoay cửa rồi bước vào. Lúc này bờ môi anh nhẹ dần một nụ cười thoải mái, anh từ từ đi đến chỗ giường.

Hạ Tuyết Nhi không biết từ khi nào mà đã ngủ thiếp đi, cô còn ngủ rất ngon lành. Tạ Đình Phong ngồi cạnh cô rồi tỉ mỉ quan sát ngũ quan của cô ấy, anh ghé đầu gần hơn xuống gương mặt tròn xĩnh “ Môi cô ấy là môi son sao?”. Tuyết Nhi vốn sở hữu một gương mặt đáng yêu cùng đôi môi không cần tô điểm, vì môi cô ấy luôn ứng hồng tự nhiên, Đình Phong bất giác bị cuốn hút cho đến khi anh chạm vào bờ môi ấy bằng một nụ hôn.

Nhưng chỉ chưa đến 5 giây thì anh đã rời ra. Tuyết Nhi cử động hàng mi và đôi chân mày chợt nhúu lại, cô đột nhiên túm lấy cánh tay của Đình Phong rồi thúc thịch nói:

“ Đứng.....đứng mà.” Cô ấy đang nói trong một cơn chiêm bao.

Đình Phong nhìn cánh tay mình, nét miệng lại cong lên nụ cười.

“ Ngủ mơ sao?”

Thế nhưng cánh tay anh càng lúc càng bị cô ấy siết chặt, Đình Phong còn nhận thấy một giọt lệ lăn từ hốc mắt của cô ấy. Tuyết Nhi luôn miệng nói lớ mớ “ Đứng mà, đứng....”

Tạ Đình Phong ngồi thẳng người, anh kéo tay cô ấy ra nhưng Tuyết Nhi túm khá chặt.

“ Anh đừng chết, đừng chết.”

Câu nói ấy chợt đánh động suy nghĩ của Đình Phong. “ Em đang nói về ai?”

“ Không, không được.” Tuyết Nhi thét lên rồi mở to mắt trong sự kinh hãi.

Đình Phong thì chỉ biết cau mày mà nhìn cô ấy vì đột nhiên Tuyết Nhi ngồi trồm dậy mà ôm lấy anh cứng ngắt.

Bàn tay yếu đuối vuốt vuốt tấm lưng mỏng manh “ Em mơ thấy gì mà sợ đến vậy, không lẽ là cảnh tượng bữa trước à?”

“ Không phải, em mơ thấy anh, người anh đầy máu...em sợ anh chết, em không muốn anh chết...hh.....uuuu.”

“ Chẳng phải em đã trả lời là không có yêu tôi còn gì, vậy sao lại phải sợ tôi chết?”

Tuyết Nhi có tật là mơ và thật hay bị lẫn lộn, ôi không cô đã tỉnh mộng từ nãy giờ mà không biết, người cô đang ôm chặt là Đình Phong của thực tại. Tuyết Nhi giật mình cô vội thả tay ra rồi xích xa Đình Phong một khoảng cách chừng 1 mét “ Anh...anh về rồi hả?”

“ Hết về rồi.” Đình Phong đưa một ánh nhìn đầy sự hiếu kỳ lên nét mặt bối rối của Hạ Tuyết Nhi.

“ Hết là sao ạ?”

“ Vì tôi đã ngồi đây nãy giờ ”

“Thế sao anh không gọi em dậy.” Tuyết Nhi cất giọng lí nhí.

“ Tôi không thích.” Đình Phong kéo lên nụ cười mỉa mai.

Tuyết Nhi thì không giám nhìn thẳng vào mắt anh mà chỉ cúi xuống giường “ Gọi em mà cũng cần phải thích sao?” Tuyết Nhi lẩm bẩm trong miệng.

“ Em thích tôi đúng không? ”

“ Hả???” Tuyết Nhi bỗng ngẩn lên ngỡ ngàng nhìn Đình Phong.

“ Không trả lời thì là có đúng chứ?”

“ Em...em đã nói là không có, khi...khi ở bệnh viện rồi mà.” Tuyết Nhi rỗi lên mà nói không rành rọt chút nào, cô ấy đang rất lúng túng.

“ A...!” Đình Phong nhú mi tâm, đôi mắt nhắm chặt, từ vầng trán trên hiện rõ những nếp gấp, anh đưa tay lên đầu.

Tuyết Nhi chợt nhướn ánh mắt, cô lập tức xích sát đến chỗ của Đình Phong, không còn lúng túng mà cô đang lo lắng vì anh ấy thường bị đau đầu “ Anh sao vậy? Đình Phong? Anh không sao chứ?”

Đình Phong tỏ ra rất đau rồi ngã lăn xuống nệm.

“ Đình Phong anh đau lắm hả? ” giọng nói rất lo âu.

“ Đau lắm, em mau làm gì cho tôi đi.”

Nghe anh nói thế Tuyết Nhi vô cùng sợ, cô run run nói “ Anh cố chịu một chút, em sẽ gọi bác sĩ, em gọi bác sĩ...”

Tuyết Nhi vừa nói vừa sờ tay vào túi để tìm điện thoại nhưng chết thật vì cô bỏ quên ở phòng chị Diệp rồi. Tuyết Nhi hoảng lên: “ Em bỏ quên điện thoại rồi, phải làm sao đây, làm sao đây...đúng rồi điện thoại của anh.” Tuyết Nhi liền nghĩ đến điện thoại của Đình Phong nên đã lục tìm trong túi áo khoác trên người anh, cô vừa đưa tay vào áo vừa bối rối nói “ Điện thoại đâu rồi, Đình Phong điện thoại ở đâu?” cô đưa tay vào túi trái rồi đến túi phải cho đến cả túi quần nhưng cô lại không để ý rằng từ nãy giờ Đình Phong đang nhìn cô mà cười.

Đình Phong bỗng chụp lấy bàn tay của Tuyết Nhi “ Đợi em tìm được điện thoại chắc tôi tiêu tùng.”

“ Anh không sao rồi à, không còn đau nữa hả? ” Tuyết Nhi vẫn dùng ánh mắt lo lắng mà nhìn anh.

“ Em cúi đầu xuống một chút.”

Tuyết Nhi hơi ngạc nhiên “ Để làm gì ạ?”

“ Em cúi đi.”

Tuyết Nhi cũng không nghi ngờ gì mà khẽ cúi đầu xuống. Đình Phong đặt tay sau đầu cô ấy rồi anh nâng người lên để thổi vào tai cô vài chữ “ Còn nói là không thích tôi sao? Em rồi lên thế kia mà.”

Lúc này Tuyết Nhi mới ngỡ ra là anh đang trêu mình, anh ấy đã giả bộ “ Anh. ...anh gạt em.”

Tuyết Nhi dỗi mà ngồi thẳng lại nhưng Đình Phong liền kéo cô ấy ngã lên người anh rồi giữ chặt .

“ Đình Phong anh thả em ra.”

“ Không thả.”

“ Anh muốn làm gì vậy?”

“ Tôi nghĩ tôi có hứng thú với em, rất hứng thú.”

“ Bỏ em ra đi mà...”

Đình Phong lật người rồi nằm úp lên Tuyết Nhi, anh đắm chìm trong một sự mê hoặc kỳ lạ, một luồng cảm xúc dồn đến trong não bộ, một cảm giác của nhớ thương nhưng vẫn không thể kết nối rõ ràng.

“ Đình Phong để em ngồi dậy.”

“ Tôi không biết tại sao nhưng bây giờ tôi muốn...”

Anh dùng bờ môi mãnh liệt mà nuốt chửng đôi môi hồng chúm chím của cô, anh đang bị hormon điều khiển, não bộ không thể sắp xếp chuỗi ký ức nhưng từ sâu trong tiềm thức anh vẫn cảm giác được một tình cảm đặc biệt với Tuyết Nhi.

Chiếc áo khoác văng ra một bên, anh liên tục hôn cô ấy say đắm

“ Đình Phong dừng lại...không được...” Hai tay Tuyết Nhi đang bị anh giữ chặt. Nhưng Đình Phong thì như không nghe thấy gì, cho đến khi một cái tát tai khiến anh phải dừng lại.

Tuyết Nhi đã cố gắng hết sức để thoát khỏi tay của Đình Phong mà tát anh một cái rất mạnh vào mặt, bàn tay cô run run nhưng cô cũng liền ngồi dậy mà kéo lại áo.

“ Em không yêu anh, không hề, vì thế anh không được quyền chiếm hữu em.”

“ Vậy em kết hôn là vì điều gì?”

“ Địa vị, em chỉ vì thân phận và địa vị.”

Khóe miệng Đình Phong cong lên nét cười ngiệt ngã, bất chợt cảm thấy lòng mình đau đau “ Địa vị sao?”

“ Đúng là địa vị.”

“ Thế bây giờ em vì cơ gì mà từ chối địa vị mà em đang có.” Tạ Đình Phong liếc nhìn Tuyết Nhi bằng một ánh mắt sắc lạnh.

“ Vì...vì em đã yêu người khác và đã trao thân cho anh ấy, em là của anh ấy chứ không phải là anh.” Tuyết Nhi thẳng thường nhìn vào mắt của Đình Phong.

Thần sắc trong đôi con ngươi tựa như lóe lên tia lửa giận, cả người anh như muốn điên tiết lên, Đình Phong đứng dậy dùng dưng đi đến gần kéo. Anh kéo và đẩy rất mạnh chiếc học đến nỗi ngay dưới nhà A Hiên xém chút là đổ bể chén đĩa.

Đình Phong đẩy nộ khí đi tới ném lên giường tờ giấy Đơn xin ly hôn.

“ Cô ký đi.”

73. Chương 73: Cửa Không Mở Được.

Lâm Uyển Thanh đưa tay nhấn chuông cửa, người giúp việc liền đi ra mở cửa cho cô “ Tiểu thư cô về rồi ạ.”

Lâm Uyển Thanh định đi vô nhà nhưng cô đột nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển hướng nhìn sang phải. Một chiếc xe đang đậu cách nhà cô khoảng 10m, Lâm Uyển Thanh tự dưng cảm thấy một điều gì đó không được tốt cho lắm, cô ta nhú nhẹ hàng mi.

“ Tiểu thư có chuyện gì vậy ạ?”

Lâm Uyển Thanh ngó qua người giúp việc “ Không, mẹ tôi về chưa?”

“ Dạ phu nhân đã về rồi.”

Lâm Uyển Thanh sau đó bỏ lại chút nghi hoặc rồi bước vào nhà. Lúc này từ hướng đằng xa, bên trong chiếc xe ô tô màu trắng từ từ nâng đầu lên, đôi mắt mờ mờ trắng tầm nhìn về phía trước, nơi gốc miệng kéo lên một độ cong của sự nham hiểm...

“ Hừm...Lâm Uyển Thanh không ngờ cô gặp tai nạn mà vẫn sống sót. Sống tốt lắm, tốt cho đến khi tôi trả lại tất cả những gì mà cô đã phũ phàng với tôi, hãy đợi đây.”

Sau một ngày làm việc Tạ Đình Phong quay về căn biệt thự trầm uất của Tạ gia nhưng nói là trầm uất chứ thật ra trong nơi ở to rộng ấy chỉ còn lại một mình anh, bước vào căn phòng anh cảm thấy không khí của sự lạnh lẽo và vô vị, Đình Phong mệt mỏi khoác chiếc áo khoác lên cái ghế rồi ngã người xuống tấm nệm. Đột nhiên môi anh khẽ cười khi anh nhớ đến khung cảnh ấy..

— Đình Phong điện thoại ở đâu?..anh thả em ra đi ..không thả...

Anh nhớ cô ấy, thật không ngờ anh lại có cảm giác này với một người con gái đã luôn miệng nói là không hề yêu anh. Phụ nữ từ chối sức hút của thiếu gia Đình Phong chắc chỉ có mỗi cô gái kỳ lạ đó “ Hạ Tuyết Nhi em thật thú vị và cũng rất đặc biệt.”

.....

Ba ngày sau.

Tại buổi tiệc sinh nhật của Ngô Mẫn.

Buổi tiệc của tiểu thư Ngô gia được chủ tịch Ngô tổ chức rất long trọng, buổi tiệc này vốn có mặt rất nhiều giới làm ăn và các nhà đầu tư kể cả chính trị chứ không đơn giản chỉ là một buổi tiệc với các bạn bè như Ngô Mẫn đã nói. Tạ Đình Phong là người trong giới thương trường dĩ nhiên anh đoán được Ngô Gia sẽ nhân cơ hội của các buổi tiệc để mở rộng quan hệ, lời của Ngô Mẫn thật ra đối với anh mà nói chỉ là câu nói đùa không đáng để tin, Ngô Mẫn từ trước đã cư xử khá là trẻ con nhưng anh không hiểu tại sao cô ấy lại không muốn anh đi cùng với Tuyết Nhi.

Xe của Đình Phong đã dừng trước sảnh lớn. Chàng trai bước xuống đầy phong độ, đôi tay khẽ kết lại nút áo, chiếc áo khoác màu đen phủ kim tuyến lấp lánh làm toát lên sức hút của chủ tịch Long Dean. Ngô Mẫn đang tiếp khách quý chợt thấy Đình Phong thì như thấy được một viên kim cương sáng chói, cô ta mặc kệ mọi thứ liền túm chiếc váy dạ hội màu vàng mà chạy đến chỗ của anh, Đôi môi màu đỏ thắm vẽ lên một nụ cười rất tươi “ Anh đến rồi à.”

Tạ Đình Phong cũng nhẹ cười một nét lịch thiệp.

“ Trời ơi, anh ấy đẹp trai quá đi mất.” Ngô Mẫn ngăn ngậy người trước nụ cười ấy của Đình Phong.

“ Giám đốc Ngô!cô nhiều bạn hơn tôi đã nghĩ đấy.” Đình Phong cất giọng nói.

Ngô Mẫn nhướn mắt “ Hả.. à...bạn của ba tôi cũng đến nên mới nhiều vậy thôi.”

“ Chủ tịch Tạ mời anh vào.” Ngô Mẫn đưa tay mời Đình Phong.

“ Cảm ơn .” Đình Phong trả lời rồi bước vào nhưng cánh tay của anh bỗng bị Ngô tiểu thư choàng lấy, cô ấy đang tỏ ra rất chủ động.

Đình Phong nhìn xuống tay rồi đưa ánh nhìn khá thắc mắc sang Ngô Mẫn.

“ Tôi nghĩ chiều cao và phong cách của anh rất hợp với tôi. Cho nên tôi mượn anh một chút để mọi ánh nhìn đều sẽ hướng về nhân vật chính là tôi ngày hôm nay, anh xem đây ai ai cũng đang xã giao với nhau họ chẳng buồn quan tâm đến chủ nhân của buổi tiệc nữa rồi.” Ngô Mẫn bình thản nói.

“ Cô cứ tự nhiên.”

Ngô Mẫn vô cùng vui thích trước câu trả lời của Đình Phong.

Thế là cô ta ngang nhiên khoác tay chủ tịch Long Dean bước vào bên trong. Đúng thật như cô ta đã nói mọi ánh mắt đều hướng về cặp đôi trai tài gái sắc, tin tức chỉ sau 5 phút là lan rộng trên các mặt báo, dĩ nhiên là phu nhân của Tạ gia sẽ bị đem ra so sánh và nhiều người đã bình luận ủng hộ cho Ngô tiểu thư nhưng cũng có người đứng ở góc độ của một người vợ thì lại bên vực cho Tạ phu nhân.

Lâm Uyển Thanh xem được tin thì diên tiết lên “ Khốn nạn, vừa mới xử lý xong một Hạ Tuyết Nhi giờ lại xuất hiện một Ngô Mẫn, ả hồ ly tinh này sắc đẹp lại rất quyến rũ...”

Lâm Uyển Thanh bỗng nhìn vào gương và sờ tay lên má “ không lẽ mình phẫu thuật xong thì sắc đẹp không còn cuốn hút anh ấy như lúc trước sao? Không thể nào, mình vẫn xinh đẹp như thế này kia mà..”

Lâm Uyển Thanh ánh lên tia ganh ghét, rồi bóp chặt lòng bàn tay “ Ngô Mẫn?”

Lúc này Đình Phong và Ngô Mẫn đang khiêu vũ cùng nhiều cặp đôi khác ở giữa khán đài của buổi tiệc, Ngô Mẫn luôn dán mắt vào Đình Phong, một sự đưa tình luôn ẩn hiện trong đôi con ngươi tựa như chim phượng của cô.

Sau khi điệu nhạc kết thúc, Ngô Mẫn đưa đến cho Đình Phong một ly rượu vang. Trong buổi tiệc gặp một số đối tác thì Đình Phong cũng đã uống khá nhiều nên anh đã từ chối, thế nhưng Ngô Mẫn vẫn không thôi ý định vì cô ta muốn chúc rượu cho anh.

“ Anh không tự đi xe đến kia mà.”

“ Vậy tôi uống với cô ly này và cũng là ly cuối cùng trong ngày hôm nay.”

Tạ Đình Phong cụng ly với Ngô Mẫn rồi anh uống cạn ly rượu trên tay, nhận thấy Đình Phong đã có men say nên Ngô Mẫn giả vờ choáng váng.

Đình Phong liền đỡ lấy người cô ấy “ Cô không sao chứ?”

“ Tôi chóng mặt quá, anh dìu tôi về phòng được không?”

“ Thế không tiện lắm.” Đình Phong tỏ ra ái ngại vì có quá nhiều người ở đây.

“ Ôi nhưng tôi mệt lắm, tôi sắp đứng không vững nữa rồi, anh đưa tôi vào rồi đi ra thì có sao đâu.”

“ Thôi được rồi.”

Tạ Đình Phong đã đồng ý đưa Ngô Mẫn lên phòng, anh dìu cô từng bước lên bậc thang, chủ tịch Ngô đang bận với nhiều khách khứa nên chẳng quan tâm đến con gái ông đang giở trò gì.

Khi vào đến phòng Đình Phong đã đỡ cho Ngô Mẫn nằm xuống giường nhưng anh vừa đưa tay mở cửa thì cánh cửa phát ra âm thanh của một chiếc chìa khóa, bên ngoài đã có người khóa trái cửa. Đình Phong vặn núm cửa để mở nhưng dĩ nhiên là anh không thể mở được, có chút bực bội Đình Phong liền xoay người lại nhìn Ngô Mẫn thế nhưng đôi mắt của người đàn ông lóe lên một tia kinh ngạc.

Ngô Mẫn chỉ khoác mỏng manh một chiếc áo ren màu đen nhìn xuyên được phần nội y bên trong , cô ta đã rất nhanh cởi bộ dạ hội chỉ trong tích tắc như đã được tập luyện. Ánh mắt lả lơi, bờ môi kéo lên nụ cười tình ý, cô ta đứng dậy rồi từng bước từng bước tiến lại người đàn ông, cửa miệng thở thê vào tai anh “ Anh có muốn em không?”

Đình Phong tỏa ra một thần thái của sự trầm mặc, vừa lạnh vừa nộ khí lại vừa nghiêm nghị, đôi mắt thần vũ của anh không chút gợn sóng nhưng mị lực đó chính là mị lực mà Ngô Mẫn thích. Cô ta đưa ngón tay vuôn vuốt gần ngay nút áo của Đình Phong, là nam nhân nhất là khi đã có men say thì chắc chắn khó ai thoát ra được vòng quây của ái tình, Đình Phong đã chụp lấy gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ và hạ nụ hôn táo bạo lên đôi môi đang cố tình kích thích anh. Cả hai cùng ngã lên chiếc giường to rộng, bàn tay của Ngô Mẫn không ngừng cởi nhanh từng nút áo của Đình Phong, bờ môi anh đang hạ những nụ hôn mãnh liệt di dời đến gò má thì Ngô Mẫn liền khoái cảm mà thốt lên “ Đình Phong em thích anh...”

_ Đình Phong!.. em thích anh

Đột nhiên một giọng nói khác cùng lúc vang lên trong đầu của anh, thanh âm nhẹ nhàng và hiền dịu chứ không mạnh và dứt khoát như Ngô Mẫn. Đình Phong bắt giác mở mắt, anh ngẩn đầu lên chăm chú nhìn vào đôi mắt của Ngô Mẫn nhưng những gì anh đang thấy lại là một hình ảnh khác, một đôi mắt to tròn và long lanh những giọt lệ “ Cô không phải...”

Tạ Đình Phong tức giận, anh đã tỉnh táo hơn mà chống lại sự kích tình, anh bước xuống và cài lại nút áo. Ngô Mẫn liền nhào đến ôm lấy Đình Phong “ Anh sao vậy, chẳng phải chúng ta đang rất vui sao?”

Đình Phong gỡ tay Ngô Mẫn ra và nói “ Giám đốc Ngô tôi xin lỗi , cô hãy nghỉ ngơi đi, bây giờ tôi phải về.”

“ Cửa đã khóa anh không đi được đâu.”

Đình Phong xoay lại “ Vậy phiền cô mở giúp tôi.”

“ Hãy kết hôn với em.”

Đình Phong nhướng mắt một cái “ Cô đang nói gì vậy? Tôi đã có vợ, cô cũng biết mà.”

“ Anh ly hôn là được.”

“ Giám đốc Ngô tôi nghĩ cô đã uống quá nhiều rồi.”

“ Em rất thích anh, anh là người duy nhất mà em thích nhiều đến vậy. Nếu anh không đồng ý thì em sẽ la lên khi đó danh tiếng của anh như thế nào thì anh cũng biết rồi đấy.” Ngô Mẫn nghiêm giọng cảnh cáo Đình Phong.

.....

Đình Phong có nên đến với Ngô tiểu thư không???

74. Chương 74: Tháo Nó Ra

Tạ Đình Phong hơi híp lại ánh mắt, anh từ từ lại gần Ngô Mẫn, từng ngón tay anh nhẹ lướt trên vành cổ của cô ta “ Cô sẽ không làm thế.”

Ngô Mẫn có phần hạ giọng “ Tại sao?” Cô ta đang nghĩ anh ấy sẽ đồng ý nhưng Đình Phong lại nhoẻn cười một cách mờ ám rồi nói:

“ Vì cô vốn không có cơ hội.”

Ngô Mẫn nâng mắt nhìn Tạ Đình Phong nhưng đột nhiên cô ta phải thốt lên một tiếng “ Ồ..”

Đình Phong ngay tức khắc đã giáng một lực xuống gáy của Ngô Mẫn, anh đưa tay đỡ lấy tấm lưng cô ấy rồi đặt cô lên chiếc giường. Cho dù Ngô Mẫn có mưu mô đến đâu nhưng Đình Phong không thể để danh tiếng của Long Dean ra làm trò chơi cho Ngô Mẫn. Anh lãnh đạm nhìn Ngô Mẫn một lúc, thật không ngờ cô ấy có thể làm ra những chuyện như thế này, con gái độc nhất của Ngô Gia lại không màng đến thân phận và địa vị mà ngang nhiên bày trò trước mặt của thiếu gia Đình Phong, người trên thương trường lắm mưu mô quỷ kế nhưng anh cũng đường đường là chủ tịch tối cao của một tập đoàn hùng vĩ, Ngô Mẫn đã quá xem thường Đình Phong cô ta có lắm chiêu trò thì chủ tịch Tạ cũng không phải là tên ngốc .

Đình Phong đột nhiên thở dài, bây giờ làm sao anh thoát khỏi đây, nếu đứng trong này quá lâu thì chắc chắn sẽ không ổn, bên ngoài còn có rất nhiều người. Đình Phong chuyển tầm mắt sang hướng cửa sổ, trong đầu anh chợt nảy ra một ý định, đó là...

Tạ Đình Phong đi nhanh tới và liền mở toạc cửa sổ, đây là loại cửa rộng và không có khung chắn nên anh hoàn toàn có thể cho người qua lọt “Thật không ngờ mình cũng có ngày phải lên lúc như thế này.” Đình Phong thốt lên rồi anh bắt đầu tiến hành phi vụ tẩu thoát, cũng may khi ở Mĩ anh chơi rất giỏi môn leo núi địa hình cho nên thử thách độ cao không đáng lo ngại.

Khoảng không gian tĩnh mịch, một màn đêm đã buông xuống, ánh trăng trên bầu trời chỉ khẽ phủ những vệt sáng nho nhỏ xuống nơi mặt đất. Tuyết Nhi đang bước đi trên một đoạn đường tối và khá vắng vẻ, nhưng đằng trước tiến thêm chút nữa là đã có ánh sáng của đèn chiếu đường, qua khỏi đoạn đó thì cũng gần đến nhà rồi.

Tuyết Nhi vừa đi vừa đếm từng nhịp chân cho vui vui đôi chút, nhưng đột nhiên có một bóng người đang đứng trước những tia sáng của ánh đèn chói lóa, một đường nét tỉ mỉ của gương mặt khi nhìn nghiêng rất tuyệt sắc, hai tay cô ta khoanh vòng đứng chắn ngang cô nàng họ Hạ. Tuyết Nhi thì cứ vu vơ mà đi, nhìn thấy có người nên cô đã né sang bên nhưng thật khó hiểu vì người ấy cũng cố tính nhích sang bên, Tuyết Nhi lại né sang trái thì cô kia liền dang ngang cánh tay mà chặn lại.

Tuyết Nhi bực bội ngược nhìn lên người kỳ cục này, tầm mắt cô dần dần ngưng đọng “Lâm Uyển Thanh.” Tuyết Nhi cất giọng kinh ngạc.

Lâm Uyển Thanh cong môi cười hách “Đúng, là tôi đây.”

Tuyết Nhi nhìn thấy cô ta là lòng sùng sục lửa giận nhưng cô cố nén lại mà bỏ đi.

“Đứng lại.” Lâm Uyển Thanh cố tình ngăn cản.

“Cô muốn gì?” Tuyết Nhi trừng mắt với họ Lâm.

Thanh giọng bốn cọt thốt lên “Nghe nói Đình Phong sẽ ly hôn với cô, đến cuối cùng người anh ấy yêu nhất vẫn là tôi nhỉ?”

“Cô hãy tránh xa Đình Phong ...” Tuyết Nhi gằn giọng.

Lâm Uyển Thanh nhếch hàng mi cong vút, ngạo nghễ nói “Người phải tránh xa anh ấy chính là cô, Hạ Tuyết Nhi, chứ không phải tôi.”

“Cô hại anh ấy chưa đủ hay sao, nếu không phải tại cô thì Đình Phong đã không gặp tai nạn và ông Nội cũng sẽ không chết, cô còn mặt mũi nào mà muốn ở bên cạnh anh ấy, tôi xin cô, nếu cô yêu Đình Phong thì cô đừng gây hại đến anh ấy nữa.” Tuyết Nhi đau lòng mà thốt lên.

Lâm Uyển Thanh phát tiết liền vơ tay tát một cái vào mặt của Tuyết Nhi, đôi đồng tử ửng đỏ cơn thịnh nộ “Im miệng, tôi không hại Đình Phong người khiến anh ấy ra nông nỗi đó là cô, anh ấy là của tôi, ngay từ đầu và cho đến giờ phút này, tôi sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội dành đi thứ vốn dĩ thuộc về Lâm Uyển Thanh....”

“Tháo nó ra..” Lâm Uyển Thanh lớn giọng quát.

Tuyết Nhi bị tát rất đau nhưng cô đã không đánh trả, lòng cô chỉ cảm thấy một cái đau duy nhất nếu như Đình Phong thật sự sẽ chọn người phụ nữ tàn độc kia “Cô muốn tôi tháo gì chứ?”

“Nhẫn cưới.” Lâm Uyển Thanh ngang nhiên thốt lên.

Tuyết Nhi mở tròn đôi ngươi “Nhẫn cưới....cô không có tư cách để lấy nó.”

“Hừm..vậy thì cô càng không có tư cách để đeo nó.” Lâm Uyển Thanh nhào tới chụp lấy bàn tay trái của Tuyết Nhi để tháo chiếc nhẫn ra.

“Không được, tôi không cho phép cô lấy nó.” Tuyết Nhi gào lên, cô cố gắng để gạt tay lại, nhưng Lâm Uyển Thanh đang rất muốn chiếc nhẫn.

Tuyết Nhi tức giận nên cô đã đẩy ngã Lâm Uyển Thanh xuống đất, cùi chỏ của cô ta vì thế mà bị trầy xước.

“ Con nhỏ chết tiệt.” Lâm Uyển Thanh nhăn mặt.

Tuyết Nhi nhân cơ hội mà bỏ chạy.

“ Cô chạy đi đâu.” Lâm Uyển Thanh kêu lên và định chạy theo nhưng tay cô ta đau quá và Tuyết Nhi thì lại chạy khuất vào trong bóng tối nên Lâm Uyển Thanh khó lòng mà đuổi theo được

“ Khốn kiếp, đừng để tôi tìm được, nếu không lần sau tôi sẽ chặt luôn ngón tay của cô đấy Hạ Tuyết Nhi.”

Tuyết Nhi vừa chạy vừa khóc và vô tình cô lại áp vào một người, cô thúc thít nói “ Tôi xin lỗi!”

“ Sao em khóc?”

Trong bóng tối, cô ngỡ ngàng nhìn lên gương mặt dù thật mịn màng nhưng cô biết cô cảm nhận được anh rất rõ “ Đình Phong....”

“ Kể đó ức hiếp em ư?”

“ Anh muốn nói ai ?”

“ Người em yêu đấy.”

Tuyết Nhi nghe anh nói thế thì cơn thúc thít lại sụt sùi, chớp mũi cô bị nghẹn lại, cô phải cố gắng mà thở. Đình Phong thì đã ôm cô vào lòng từ lúc nào, anh hôn lên mái tóc của cô, ngày hôm nay thật mệt mỏi, anh cũng không biết tại sao anh lại không về nhà mà lại muốn đến đây tìm cô gái này, nhưng ôm cô ấy thật dễ chịu và thật ấm lòng một cảm giác rất hạnh phúc “ Nếu gã đó thật sự ức hiếp em thì hãy nói với tôi, tôi sẽ cho người xử lý hẳn nếu không chết thì cũng cho què quặt.”

“ Không có ai ức hiếp em cả.” Tuyết Nhi nức nở nói.

“ Vậy sao em lại khóc.”

“ Em có chuyện buồn thôi.”

“ Nhưng tôi không thích em buồn.”

Tuyết Nhi cảm thấy rất ấm áp khi có anh bên cạnh nhưng cứ mỗi lần như thế này thì cô phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều.

“ Buông em ra.”

Đình Phong nhẹ buông tay.

Tuyết Nhi gạt nước mắt rồi nói “ Bây giờ cũng không còn sớm, anh hãy về để nghỉ ngơi đi.”

“ Sao em không hỏi tại sao tôi lại đến đây?.”

Tuyết Nhi xích xa anh một chút “ Em không quan tâm và cũng không muốn biết, nhưng em cũng không muốn bị làm phiền. Anh về đi và em cũng phải về đây.”

Tuyết Nhi xoay người bước đi.

“ Về cùng tôi...” Đình Phong bỗng thốt lên.

Thanh âm của anh làm Tuyết Nhi phải dừng lại.

“ Về với anh...”

Nước mắt vừa mới lau khô giờ đây lại xối lòng mà tuôn rơi khôn xiết “ Em xin lỗi!” Tuyết Nhi dứt câu thì đã chạy đi rất xa.....

Ngàn vạn lời muốn nói anh nghe, nói anh nghe về những kỷ ức đẹp đẽ của chúng ta nhưng tiếc thay duyên nợ của đôi ta chỉ có thể ngắn ngủi, quá khứ ấy xin anh mãi mãi hãy quên đi, chỉ riêng mình em sẽ thay anh giữ gìn bao niềm hạnh phúc.....Một tình yêu thuần khiết như dòng suối trong, gửi lại tất cả nỗi nhớ

thương theo làn gió xin hãy đưa đến anh “ Đình Phong cảm ơn anh đã kết hôn với một cô gái như em, cảm ơn anh đã luôn tốt với em và yêu thương em.....nhưng sau tất cả hãy để em ở lại trong phần ký ức đã phủ quên, hãy sống thật khỏe mạnh và hạnh phúc anh nhé....Em yêu anh.”

Au đã đổi nick và avarta trên Watt nhé.

75. Chương 75: Sự Lựa Chọn...

Sáng hôm sau Ngô Mẫn tỉnh giấc cô nhú lại mi tâm, một cảm giác đau bỗng nhói lên ở phần sau gáy. Ngô Mẫn cố gượng người ngồi dậy rồi đưa tay sờ lên phần sau cổ, bất chợt cô nhìn trái nhìn phải rồi nhìn ngan nhìn dọc, cô nhìn sang bên thì thấy cửa sổ bị mở toanh, Ngô Mẫn cũng đoán được là Đình Phong đã trốn bằng hướng đó.

“ Tạ Đình Phong anh giám dùng vũ lực với tôi.”

Ngô Mẫn sắc lại ánh mắt, tia cảm phần đang lóe lên trong suy nghĩ cực đoan “ Ngô Mẫn này chưa từng hạ mình trước một ai ngoài anh, tôi đã bỏ qua sĩ diện mà đến với anh nhưng không ngờ anh lại phũ phàng với tôi như vậy. Tạ Đình Phong mỗi hận này tôi nhất định sẽ tính sổ.”

Cốc cốc ...“ Mẫn con đã tỉnh chưa?” Giọng nói của phu nhân Ngô gia.

“Con dậy rồi.”

“ Khi không hôm qua con lại bảo tiểu Xuyên khóa trái cửa làm gì thế?”

“ Không có gì đâu ạ, phiền mẹ mở giúp con.”

Tại biệt thự Tạ gia.

Một chiếc taxi từ hướng bắc chạy đến rồi đỗ ngay trước cổng lớn của Tạ gia. Trên xe một phụ nữ đã ngoại tứ tuần đặc bước chân xuống đất, tài xế xe liền đi ra sau mở mui lấy cho bà hành lí, giỏ xách, túi xách cùng mấy thứ linh tinh khác, bà lấy ví trả tiền cho anh ta rồi nói “ Cảm ơn anh nhé.”

“ Dạ, đây là tiền thừa của bác, cảm ơn ạ.”

Bà ấy chính là mẹ của Tuyết Nhi, từ khi kết hôn đến giờ thì con bé chẳng hề gọi về nhà, điện thoại của nó trước đây nó bảo là bị hỏng mà không biết đã sửa chưa nhưng cứ gọi là ngoài vùng phủ sóng, haiiii...cái con bé này trở thành thiếu phu nhân của gia đình tài phiệt rồi thì chả thèm nhớ đến ba mẹ nữa, nói gì thì nói chứ ông bà dưới quê cũng lo cho nó, không biết nó làm dâu như thế nào, rồi sống có tốt không, ông Hạ cứ giục bà đi thăm con bé, dạo này ông ấy hay bị đau lưng đi đường xa không tiện, nếu không thì đã theo bà Hạ lên thăm con gái rồi.

Bà Hạ đi lại cửa.

“ Bác muốn tìm ai?” Một bảo vệ lên tiếng.

Bà Hạ cười và đáp “ Tôi đến tìm thiếu phu nhân.”

“ Xin đợi một chút.”

Bảo vệ nhắc điện thoại gọi vào bên trong nhà, anh ta gật gật vài cái rồi đặc điện thoại xuống.

“ Xin lỗi bác vì thiếu phu nhân không có ở trong nhà.”

“ Vậy tôi có thể vào trong để đợi không.”

“ Thiếu phu nhân đã không có ở Tạ gia hơn một tuần rồi, tôi cũng không biết khi nào cô ấy sẽ về, hiện tại nếu không có hẹn hoặc không có lệnh của thiếu gia thì chúng tôi không thể cho bất kỳ ai vào bên trong khuôn viên được.”

Bà Hạ ngỡ ngàng “ Anh nói sao? Tuyết Nhi đã không có nhà hơn một tuần rồi ư?”

Bà Hạ suy nghĩ một chút rồi chợt cười “ Vậy nó đi du lịch với chồng rồi có phải không? Thế khi nào thì chúng về?..”

Bảo vệ đêm tỉnh trả lời “ Thiếu gia không hề ra nước ngoài, cậu vẫn về nhà mỗi ngày. Tôi xin lỗi vì bây giờ bà nên quay về, tôi không thể cho bà vào được.”

“ Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ, chồng của Tuyết Nhi vẫn ở đây vậy thì con bé đã đi đâu.”

Bà Hạ bắt giắc lo lắng, bà lấy điện thoại gọi cho ông Hạ.

“ Alo...” tiếng ông Hạ nhắc máy.

“ Ông nhấn cho tôi số của Dương Diệp.”

“ Tại sao lại nhấn số của Dương Diệp làm gì? Mà bà đã gặp Tuyết Nhi chưa?”

“ Tôi bảo ông nhấn thì ông cứ nhấn đi, sao lắm lời thế không biết.” Bà Hạ quát lên.

“ Được rồi, chờ xíu, lát tôi nhấn qua.”

“ Nhanh lên đây.”

Tin nhắn sau đó một phút được gửi đến, bà Hạ nhanh chóng nhấn phím và gọi cho Dương Diệp.

Lúc này Dương Diệp đang ở cửa hàng, có điện thoại gọi đến cô liền nhắc máy.

- Alo xin hỏi ai vậy ạ?

- Cháu là Diệp phải không?

- Dạ đúng ạ.

- Bác là mẹ của Tuyết Nhi, cháu có số điện thoại của con bé không, số cũ của nó bác không liên lạc được.

- Tuyết Nhi đang ở chỗ cháu, bác đợi chút để cháu gọi con bé.

Chị Diệp đưa điện thoại ra xa tai rồi nhìn qua Tuyết Nhi, lúc này cô ấy đang thối tiền cho một vị khách.

- Tuyết Nhi!

Nghe chị gọi thì cô bỗng quay ra sau “ Dạ!...”

“ Mẹ em gọi này.”

Tuyết Nhi nâng mắt “ Hả, mẹ em ư?”

“ Ừ..em mau qua đây nghe máy đi.”

Tuyết Nhi thối xong cho khách thì vội chạy lại chỗ bàn của chị Diệp mà nghe máy:

“ Alo. Mẹ ạ!”

Bà Hạ đã nói một toạc gì đó, chị Diệp không nghe được đoạn thoại nhưng chỉ thấy sắc mặt của Tuyết Nhi rất ủ rũ.

Tuyết Nhi chỉ nói dạ dạ vài câu rồi cúp máy, đôi mắt cô sụp xuống, thấy vậy chị Diệp liền hỏi:

“ Sao vậy, mẹ em đã nói gì? Mà em không nhấn số mới cho ở nhà biết à?”

Tuyết Nhi thở dài buồn bã “ Em phải đến Tạ gia một chuyến, mẹ em đang ở đó, nhưng tại sao bà lại lên lúc này chứ?”

Chị Diệp kinh ngạc “ Trời đất, không lẽ em vẫn chưa nói về chuyện ly hôn ư?”

“ Em không biết phải nói như thế nào nữa, ba mẹ em đã rất vui khi em kết hôn, nếu họ biết thì...” Tuyết Nhi không giám hình dung đến sắc mặt của ba mẹ, nên lời bị ngưng đoạn khó mà nói tiếp.

“ Vậy bây giờ em tính sao?”

Tuyết Nhi vò tóc rồi ngồi sụp xuống mà sầu não “ Em rối lắm, em không biết, không biết nữa.”

Chị Diệp chợt nghĩ ra một cách, chị nhanh nhẩu nói với Tuyết Nhi “ Hay em tạm thời đóng kịch đi.”

“ Đóng kịch?” Tuyết Nhi ngược nhìn chị Diệp.

“ Ừm, chỉ cần diễn cho đến khi mẹ em về quê là được, cứ giả vờ như em đang sống rất hạnh phúc rồi sau này hằng tìm cách giải thích sau.”

Tuyết Nhi đứng lên, cô chăm chú nhìn chị rồi nói “ Ý chị là em phải giả vờ như không có chuyện gì với Đình Phong, giả cảnh vợ chồng hạnh phúc trước mặt của mẹ em.”

Chị Diệp đưa ngón tay cái lên “ Chính xác. ”

“ Không được đâu...” Tuyết Nhi than dài thanh âm.

“ Sao lại không được, em thử gọi cho Tà Đình Phong xem, còn không thì em phải nói rõ với mẹ, em chỉ có hai sự lựa chọn ấy thôi.”

Tuyết Nhi khó xử vì thật sự là cô chỉ có thể giấu mẹ, trời ạ! Cô biết phải nói sao với Đình Phong đây chứ.

“ Mau gọi cho anh ta đi, chị thừa biết bảo vệ của Tà gia sẽ không cho mẹ em vào nhà, bây giờ là 10h.. trời nắng nóng lắm đấy.” Chị Diệp hồi thúc Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi miễn cưỡng lấy điện thoại nhưng cứ chần chờ mãi, chị Diệp bực mình liền giật điện thoại trên tay cô ấy rồi nhấn ngay phím gọi “ Này em mau nói những gì cần nói đi.”

“ Không phải lúc nào anh ấy cũng nghe máy được đâu chị.”

Tuyết Nhi vừa nói xong thì điện thoại đã vang lên giọng của Đình Phong “ Alo...”

Chị Diệp khi nãy bật loa ngoài nên nghe giọng anh ta thì chị liếc mắt cười Tuyết Nhi, cô nàng ngượng ngùng nên nhanh chóng tắt loa ngoài rồi đi ra một góc mà nghe máy.

- Alo.. Đình Phong hả.

- Ừ, em gọi có chuyện gì sao?

- Hôm nay...à không...anh.....em.....

- Sao em ấp úm vậy, có chuyện gì thì em mau nói đi, tôi sắp đi họp rồi.

- Là chuyện của mẹ em...

- Mẹ em thì sao?

- Bà đến Tà gia tìm em nhưng em...em...

- Vậy thì em về nhà đi, thôi tôi phải vào họp rồi, tôi cúp máy đây.

Âm thanh tắt máy của điện thoại vang lên hồi tích tích....

Tuyết Nhi chỉ vội gọi “ Ấy..Đình Phong à....” Nhưng đáng tiếc cô chỉ có thể buông điện thoại xuống vì anh ấy đã cúp máy.

Tuyết Nhi rũ rượi đi lại chị Diệp.

“ Sao anh ta nói thế nào?” Chị Diệp liền hỏi.

“ Anh ấy bảo em về nhà nhưng chỉ nói vậy thôi rồi cúp máy, trong khi em còn chưa nói gì rõ ràng với anh ấy.”

Chị Diệp vỗ lên cánh tay của Tuyết Nhi “ Thôi anh ta đã nói vậy thì em cứ về trước xem sao, em định để mẹ em đứng ngoài đến bao giờ.”

Tuyết Nhi nhìn chị Diệp “ Vậy em về trước đây, chị thông cảm cho em nhé.”

“ Ừ, em mau về đi.”

Bà Hạ đứng đợi hơn nửa tiếng đồng hồ thì mới thấy Tuyết Nhi về, từ đằng xa Tuyết Nhi nhìn thấy mẹ thì vội vã chạy nhanh đến chỗ bà đang đứng.

Nhìn thấy Tuyết Nhi bà Hạ tỏ ra chút không vui:

“ Giờ con mới chịu về sao?”

Tuyết Nhi gượng cười cho qua chuyện “ Con xin lỗi!”

“ Tại sao con không ở Tạ gia?” Đôi mắt nghi hoặc của bà Hạ cùng giọng nói bức bối khiến Tuyết Nhi không che giấu được vẻ lúng túng.

“ Con...con..”

“ Con thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“ Là do con...con...”

“ Mau nói đi đừng có mà ấp a ấp úm nữa...có phải do chồng con không tốt với con không, hay là do nó đã có bồ nhí...mẹ biết ngay mà đàn ông nhiều tiền thì cũng lắm nhân tình...” Bà Hạ gắt giọng quát Tuyết Nhi.

Cô nàng bối rối liền xua tay giải thích “ Không phải, không phải đâu mẹ, chồng con không có như vậy...”

“ Vậy thì tại sao? Con hãy nói rõ đi..”

“ Dạ tại tại...tại con...tại con...con không sinh được em bé cho nên con cảm thấy xấu hổ với anh ấy nên con mới ...mới sang chỗ chị Diệp ít hôm để có bạn tâm sự...là chỉ vậy thôi...vâng chỉ vậy thôi ạ...”

Tuyết Nhi cứ mỗi lần rồi lên là nói lung ta lung tung, nói đến nỗi.... Ôi! Cô đi xa quá, cô đã đi xa quá rồi... Tuyết Nhi nói xong thì mới ngỡ ra nhưng đã muộn...

Bà Hạ nghe cô ấy nói thế thì miệng liền tươi cười “ Trời ạ! Mẹ còn tưởng chuyện gì, không sao hôm nay mẹ có mang thuốc bổ lên cho vợ chồng con uống, đảm bảo sau vài ba hôm là có tin vui..”

Tuyết Nhi nở nụ cười giả lả “ Mẹ àkhông cần dùng thuốc đâu.”

“ Thôi chúng ta vào nhà rồi mẹ sẽ đích thân sắc thuốc cho tụi con uống.”

“ Mẹ à không cần thiết mà.”

“ Cái gì mà không cần chứ, nhanh vào trong thôi từ nãy giờ mẹ đứng đây đã mỏi chân lắm rồi đây này.”

Bà Hạ đưa vài cái túi cho Tuyết Nhi cầm, còn bà thì đeo và xách hai cái túi khác, vừa đi tới cổng hai bảo vệ đã mở rộng cửa và đồng thanh cuối chào Tuyết Nhi “ Thiếu phu nhân!”

“ Quao, Tuyết Nhi con oai thật đấy.” Bà Hạ cười rồi bảo.

“ Oai gì đâu mẹ...”

“ Con cứ như là hoàng hậu ấy. Ôi cha mẹ ơi sao mà xa thế này..đi biết chừng nào mới tới...nhà gì mà khuôn viên rộng quá trời quá đất.”

“ Mẹ đợi ở đây đi ạ, con sẽ gọi người ra chở.”

“ Ừ con mau gọi đi...”

.....

76. Chương 76: Kẹo Ngọt

Bà Hạ khi đã bước vào trong căn biệt thự nguy nga lộng lẫy thì không khỏi choáng ngợp, bà cứ mở to mắt nhìn xung quanh sự xa hoa mà cô con gái Tuyết Nhi đang hưởng thụ, cả đời bà chắc cũng chẳng có cơ hội nếu như Tuyết Nhi không được làm dâu nhà họ Tạ, số con bé này thật có phước quá.

Bà Hạ đưa mấy cái túi xách cho cô giúp việc A Hiên cầm hộ rồi quay sang hỏi Tuyết Nhi “ Tuyết Nhi à, ông Tạ dạo này vẫn khỏe chứ?”

Tuyết Nhi kéo tay bà Hạ đi đến chiếc ghế sofa tại phòng khách, khi đã ngồi xuống thì cô mới mở lời với bà.

“ Ông Nội vì bệnh tình trở nặng nên cách đây không lâu...đã qua đời rồi ạ.”

Bà Hạ nghe vậy thì rất bàng hoàng, bà bức xúc nói:

“ Thế sao con không nói gì cho ba mẹ biết? Gia đình chúng ta là xui gia với nhà họ Tạ kia mà, ba mẹ cũng nên đến dự đám tang, hơn nữa con cũng biết là nhà ta mang ơn ông Tạ rất nhiều, nếu không có ông ấy thì liệu con có được cuộc sống như bây giờ hay không?”

“ Con biết mà mẹ.”

“ Vậy tại sao con không báo cho ba mẹ biết tin, bây giờ mặt mũi đâu mà mẹ nhìn con rể Tạ đây hả? Cái gì gọi là lễ nghĩa, hay phép lịch sự tối thiểu con cũng không biết ư? ” giọng bà Hạ trở nên gay gắt.

Tuyết Nhi bị mẹ mắng nên chỉ im lặng rồi tự nhiên nước mắt cứ chảy ra, chớp mũi đỏ ửng lên.

“ Mẹ nói gì sai hay sao mà con khóc? Có phải con nghĩ gia đình của mình có thân phận thấp kém cho nên con mới xấu hổ, thế rồi con giấu diếm ba mẹ, từ khi con kết hôn cho đến tận bây giờ cũng không có lấy một cuộc gọi về nhà, chẳng lẽ ông bà già ở dưới quê làm con mất mặt đến vậy sao? ”

Tuyết Nhi nghẹn giọng thốt lên “ Không phải vậy đâu mẹ, vì có quá nhiều chuyện xảy ra, tâm con rất rối bời vì thế lúc đó con không suy nghĩ gì được nhiều, mẹ đừng nghĩ vậy mà tội nghiệp con.”

Bà Hạ tức giận nên sắc mặt rất hậm hực, chuyện đã đành giờ còn biết phải làm sao “ Ngày mai hãy đưa mẹ đến mộ của ông Tạ, mẹ muốn gửi cho ông ấy một lẵng hoa.”

“ Dạ..”

Bà Hạ bỗng chốc thở dài “ Có phải vợ chồng con không thuận hòa nên mới khiến con bận lòng?”

Tuyết Nhi chùi nước mắt rồi thút thít nói “ Chồng con rất tốt với con, có một số chuyện con không thể nói rõ với mẹ nhưng con tuyệt đối không phải là xem thường nhà họ Hạ chúng ta, con cũng chỉ mới có điện thoại nhưng số của sim cũ đã mất hết, con cũng không nhớ được số của mẹ cho nên...”

“ Con thì có nhớ được gì, cái tật lơ mơ của con mẹ còn không biết ư? Chồng con chắc cũng phải chịu đựng con lắm, bởi vì con lúc nào cũng mắc lỗi, không lỗi này thì cũng lỗi kia, đã hai mươi mấy tuổi rồi mà cứ ngờ nghệch, cũng may lúc trước con ở với Dương Diệp tánh nó cũng tốt bụng nếu gặp mấy con gian mưu thì con chết chắc.”

Lúc này thấy bà không còn giận nữa thì Tuyết Nhi mới nũng nịu nói “ Mẹ có khi nào là khen con...”

“ Thôi đi cô nương, cô có gì giỏi mà tôi phải khen. Chồng con khi nào thì về.”

“ Anh ấy có lúc về sớm, có lúc thì về muộn...con cũng không biết nữa.”

“ Con đấy, đừng có hễ chút là bỏ nhà đi. Chồng con nó là người rất giàu có lại còn vô cùng tuấn tú, con mà không biết giữ thì con là kẻ đại nghịch đó biết chưa, đến lúc ấy mẹ và ba cũng sẽ không nhìn mặt con nữa?”

Tuyết Nhi ngơ ngàng liền hỏi “ Sao lại không nhìn mặt con ạ?”

Bà Hạ vô tư đáp “ Vì con gốc quá nên ba mẹ rất xấu hổ, có chồng tốt như vậy mà để mất thì thôi, thế nhưng mà cũng đáng lo thật đấy vì chồng con suốt ngày thì đi làm còn con thì suốt ngày ở nhà, bên ngoài con làm sao mà quản hết được hơn nữa con lại khờ thể này thì biết làm sao đây? ”

Bà Hạ ngẫm nghĩ một chút rồi bỗng vỗ đùi một cái bực:

“ Không được cứ thế này thì không ổn, Tuyết Nhi à!”

Nghe bà gọi Tuyết Nhi sốt sắng trả lời “ Dạ!”

Bà Hạ chiếu một tia rạng ngời lên gương mặt ngây ngô của cô con gái “ Con nhất định phải có em bé, càng sớm càng tốt.”

“ Hả...mẹ à lại là chuyện đó sao?”

“ Chủ tịch đây là tư liệu của KJ.” Thư ký Hoa mang sắp tài liệu đến rồi đặt lên bàn của Đình Phong.

Đình Phong cầm tài liệu rồi lướt qua một chút, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ thì cũng đã sắp đến giờ tan tầm. Đình Phong đặt tài liệu sang một bên rồi đứng dậy lấy chiếc áo khoác, nhưng khi anh vừa khoác xong chiếc áo thì có một cuộc gọi đến:

— Em đến nhà của anh nhé, hôm nay em đi siêu thị và mua rất nhiều thứ, em muốn nấu cho anh một bữa ăn ngon.

— Em đã đến rồi ư?

— À không, em chỉ đang trên đường.

— Hãy quay về ngay cho anh.

— Đình Phong sao giọng anh lại như vậy, anh không thích em đến nhà sao?

Tạ Đình Phong thở ra rồi đảo tay cầm điện thoại, anh nghiêm giọng nói “ Uyển Thanh lúc này thì không được.”

“ Tại sao lại không được chứ, nhà anh đang có ai hả? Là Hạ Tuyết Nhi hay là...”

“ Anh bảo không được là không được.” Đình Phong đột nhiên gắt giọng rồi cúp máy ngay tức khắc.

Lâm Uyển Thanh ngồi trên xe taxi, bàn tay vẫn giữ điện thoại trên tai, hàng mi dài khê nhú một cái “ Nếu không phải là Hạ Tuyết Nhi thì chỉ có thể là con hồ ly Ngô Mẫn.”

Trong lòng cô gái này đang lo lắng về tình địch Ngô Mẫn, đối với Hạ Tuyết Nhi thì nhan sắc và gia thế chẳng có gì đáng nói nhưng còn con gái của Ngô gia thì lại khác, giữa cô ta và Lâm Uyển Thanh là kẻ tám lạng người nửa cân, phen này lại phải hao tâm tổn trí để mà xử lý cái gai trong mắt này “ Hiện tại mình không thể để Đình Phong bắt mẫn về mình cho nên phải tạm thời nghe lời anh ấy. Nếu anh không muốn em đến thì em sẽ không đến, nhưng nếu có kẻ ngáng đường thì em sẽ hủy diệt kẻ đó, một lần mất anh đã khiến em đau đớn nhường nào, lần này sẽ không bao giờ có lần thứ hai đâu. ”

“ Bác tài hãy quay xe lại, tôi không muốn đến chỗ đó nữa.”

Cúp máy xong thì Đình Phong đã khẩn trương xuống hầm xe để về nhà. Động cơ được khởi động, đôi tay linh hoạt xoay vô lăng, chiếc xe dần dần ra khỏi vị trí đậu, trong chớp nhoáng đã nhanh chóng chạy ra khỏi tầng hầm.

Chỉ trong chốc lát thiếu gia đã trở về nhà, Di Tô vội đi ra mở cửa khi nghe tiếng chuông từ cậu.

Đình Phong bước vào với một ánh mắt đang tìm kiếm, sau đó anh đi nhanh lên phòng, cánh cửa được mở tung một cách vội vàng, nhưng căn phòng vẫn như mọi khi, yên ắng đến vô vị. Hình như anh đã trông đợi điều gì đó vì thế mọi thứ trở nên hụt hẫng, Đình Phong một mỗi nhắm chặt đôi mắt, hàng chân mày cũng nhíu lại.

“ Vì em mà anh phải về sớm hả?” Một thanh giọng lí nhí và xen chút ngần ngại khê vang lên từ đằng sau.

Đình Phong đột nhiên cảm thấy một luồng gió mát đang xuyên qua nơi cội lòng, anh mở mắt rồi chậm rãi quay ra sau.

Hạ Tuyết Nhi mặc một chiếc áo len hồng với quần thun kaki dài màu xám, dáng đứng nhỏ nhắn, đôi mắt cô vẫn tròn xoe và long lanh khi nhìn anh, sự rụt rè và khép nép ấy của cô dường như rất đỗi quen thuộc, cô ấy không thể che giấu được Đình Phong vì càng lúc anh càng cảm nhận được rất rõ cảm xúc trong tim của mình.

“ Mẹ em đâu?” Đình Phong nhẹ giọng hỏi.

Tuyết Nhi e dè đưa ngón tay chỉ sang bên “ Mẹ đang ở phòng cuối.”

Cô ấy trả lời xong thì Đình Phong cũng không hỏi thêm, anh im lặng đi đến tủ để lấy đồ. Tuyết Nhi chậm bước theo anh rồi cô ngồi xuống bên mép giường.

“ Đình Phong.” Cô khẽ cất giọng gọi anh.

Đình Phong tỏ ra không quan tâm, anh lấy đồ xong thì liền đi vào phòng tắm. Tuyết Nhi quay sang nhìn anh nhưng cũng không dám nói gì thêm, cô đành ngồi đợi cho đến khi anh tắm xong rồi hăng nói chuyện rõ ràng với anh vậy.

Tuyết Nhi ngồi lặng yên để đợi, nhưng hôm nay hình như có điều gì đó không đúng thì phải, cô liền nhìn lên đồng hồ treo tường rồi ngẫm nghĩ “ Lúc này là ...và lúc này là...hả nếu đúng vậy thì đã hơn 30 phút rồi còn gì, Đình Phong có khi nào tắm lâu như vậy đâu, có khi nào....hahii Tuyết Nhi mà đừng có nghĩ bậy bạ chắc hôm nay là ngoại lệ thôi, phải ngoại lệ, thôi mình cứ đợi vậy.”

Tuyết Nhi lẩm bẩm nhưng trong lòng cứ sốt lên cồn cào, cô không chịu được nên đã xoay người về hướng cửa nhà tắm mà nói vọng vào “ Đình Phong anh vẫn đang tắm sao?”

Phòng tắm có cách âm, bên ngoài không nghe thấy tiếng động thì đương nhiên là bên trong Đình Phong cũng không nghe được.

Ngưng một chút không nghe thấy tiếng anh trả lời thì Tuyết Nhi lại gọi “ Đình Phong? Anh đã xong chưa?”

Tuyết Nhi bồn chồn , cô gọi mà không nghe trả lời, cô lại nhìn lên đồng hồ “ 36 phút...không được.”

Thế là cô lo lắng không yên nên đã chạy đến trước cửa phòng tắm, hai tay đập đập vào cửa rồi gọi “ Đình Phong, Đình Phong à...anh không sao chứ?”

Tuyết Nhi không gọi nữa, cô liền vặn núm xoay cửa mà xông vào. Bên trong Đình Phong đang ngâm mình trong bồn tắm, mùi hương của xà phòng tỏa ra thơm phức, đôi mắt anh đang nhắm lại.

“ Đình Phong! Đình Phong!” Tuyết Nhi chạy đến rồi nắm lấy tay anh mà lay động.

Đình Phong đang dưỡng thần thì bị cô nàng làm phiền, anh từ từ mở mắt, đập vào trong đôi con người lòà nhòa của anh lúc này là một gương mặt đang hoảng sợ.

“ Anh không sao chứ? Em cứ tưởng là anh bị ngất, em gọi mãi mà không nghe thấy tiếng anh.” Giọng nói cô ngập tràn sự lo lắng.

Đình Phong chớp ánh mắt nhìn Tuyết Nhi rồi đột nhiên bàn tay anh đặt sau phần cổ của cô và đẩy xuống, anh nhóm người lên và hôn cô dữ dội, anh liên tục nút môi cô như đang mun mút một viên kẹo ngọt và dĩ nhiên anh thích vị ngọt này.....

Tuyết Nhi dùng hai tay đẩy người của anh ra nhưng đẩy mãi mà không được, chỉ có nước là văng lên tung tóe nhưng anh hôn thì vẫn cứ hôn mặt kệ cô ấy.

77. Chương 77: Phải Uống.

2 phút, anh đã hôn cô đúng hai phút, một sự cố tình hay chỉ là ngẫu nhiên của thời gian, bất giác anh thả tay khỏi cổ của cô và nhìn xuyên vào đôi con người tròn xoe đen láy, một hình ảnh mờ nhạt bỗng ẩn hiện. Đình Phong đột nhiên cảm thấy cơn đau rích ở đầu, anh nhíu mi tâm rồi ngã người xuống thành bồn, bàn tay đưa lên nhẹ dẩy dẩy ở thái dương.

Tuyết Nhi lo lắng liền cất giọng nói “ Anh sao thế?”

“ Lấy khăn cho anh đi.”

Tuyết Nhi đứng dậy đi lấy cái khăn tắm cho Đình Phong.

“ Khăn đây ạ.” Cô cầm khăn trên tay đi đến và đưa cho anh.

Đình Phong mở mắt nhìn cô rồi nhận lấy cái khăn, anh nói:

“ Em muốn giúp tôi lau người sao?”

Vì thấy Tuyết Nhi cứ đứng đấy nên anh đã hỏi cô ấy như vậy, Tuyết Nhi là vợ của anh dĩ nhiên chuyện ân ái đã có thì chuyện cô giúp anh lau người cũng không có gì là e ngại, thế nhưng để giữ khoảng cách với Đình Phong nên Tuyết Nhi chỉ lặng im mà đi ra ngoài.

Khi Đình Phong bước ra thì cô ấy vẫn còn ở trong phòng. Anh bước tới giường rồi ngã lưng xuống tấm nệm êm, thế rồi anh lại nhắm mắt cứ như là anh không thấy cô đang ngồi ở ghế vậy. Tuyết Nhi đứng dậy đi đến chỗ anh, cô ngồi xuống một bên giường rồi nói “ Đình Phong em có chuyện này muốn nói với anh.”

“ Là chuyện gì?” Đình Phong thốt lên.

“ Mẹ vẫn chưa biết chuyện chúng ta ly hôn, em cũng không muốn để mẹ biết lúc này, vì thế anh có thể giúp em không?”

“Em muốn tôi giúp thế nào?”

Tuyết Nhi im lặng đôi chút rồi khẽ giọng nói “ Làm vợ chồng hạnh phúc trước mặt mẹ em.....có được không?”

Đôi mắt Đình Phong mở ra, anh nghiêng đầu nhìn lên gương mặt e ấp của Tuyết Nhi.

“ Vậy để xem em có thuyết phục được tôi không?”

Tuyết Nhi ngần ngại nói “ Em phải thuyết phục anh hả?”

“Em thử đi.” Đình Phong chớp ánh mắt lãnh đạm với cô.

Tuyết Nhi chột lúng túng, cô mím môi suy nghĩ “ Thuyết phục? Làm gì để thuyết phục anh ấy đây?”

“ Tôi cho em một phút.”

“ Hả? ” Tuyết Nhi nâng hàng mi, nét mặt hiện rõ vẻ rối bời.

“ Sao anh chỉ cho em một phút vậy? Nhưng mà...rất cuộc là em phải thuyết phục anh thế nào đây?”

Đình Phong đưa tay rồi chỉ vào đồng hồ mà nói “ Em còn 45 giây.”

Tuyết Nhi rối quá nên chau mày, cô nhìn anh với vẻ mặt rất ngây ngô và dễ thương. Đình Phong rất mắc cở với cô ấy nhưng anh đã cố nhịn để xem biểu hiện của cô ấy như thế nào.

Tuyết Nhi không biết phải làm gì, cô lúng túng đưa tay kéo tay áo của Đình Phong, giọng nài nỉ cất lên “ Đình Phong à...anh giúp em nhé, đừng làm khó em nữa mà.”

“ Em chỉ nói được vậy thôi sao?”

“ Em...”

“ Em còn 30 giây...” một lúc sau Đình Phong lại nói “ Còn 10 giây...10, 9, 8, 7, 6, 5..”

Tiếng đếm của anh làm cả tâm trí của Tuyết Nhi bị thôi thúc, cô đưa tay lên miệng mà cắn lấy, ánh mắt bối rối không rời Đình Phong, nhưng cô ấy càng như vậy thì anh lại càng nhận ra một điều đó là cô ấy rất khác với tất cả những người phụ nữ quay quanh anh, Tuyết Nhi là một cô gái rất đơn thuần không mưu toan vụ lợi, cho dù trong tình cảnh này cô ấy cũng chỉ có thể đáng yêu như vậy mà thôi.

Cuối cùng Đình Phong không nỡ nhìn cô nàng buồn nên anh đã kéo tay cô ấy làm cô ngã lên người của anh.

“ Đình Phong anh định làm gì nữa vậy?”

Đình Phong ôm chặt cô không buông “ Nếu muốn tôi giúp em thì em phải nghe lời tôi, và còn phải tương tác với tôi, mọi thứ phụ thuộc vào em đấy.”

“ Anh thả em ra trước đi.” Tuyết Nhi cọ người, cố nhúc nhích khỏi vòng tay của Đình Phong.

“ Yên nào.”

Văn phòng giám đốc Ngô Thị.

Trợ lý Du nhìn cái ghế xoay của Ngô Mẫn mà muốn chóng mặt.

“ Giám đốc à, cô đừng xoay nữa mà.”

Ngô Mẫn xoay thêm vài vòng rồi mới chợt dừng lại, cô ta đập cây bút đang cầm trên tay xuống bàn một cái rầm, lực đập rất mạnh làm cây bút không khỏi méo mó.

Trợ lý Du đứng sát bên cũng không tránh được việc giật mình, cho dù cô theo Ngô Mẫn đã lâu nhưng tính cách của vị thiên kim này thật khó dự báo hơn cả thời tiết, đôi khi nắng mưa bão táp chỉ chớp nhoáng là xảy đến cùng một lúc.

“ Giám đốc cô lại đang có chuyện không vui sao?”

Ngô Mẫn liếc ánh mắt sắc bén lên trợ lý Du “ Cô nói dự án A đang triển khai cần phải phong tỏa khu vực của khu phố I có đúng không?”

“ À thì ra giám đốc bận tâm chuyện này ư?”

“ Báo cáo rõ đi.” Ngô Mẫn gằn giọng.

Trợ lý Du liền nghiêm túc báo cáo “ Vâng, hiện tại chúng ta đang tiến hành thương lượng với các hộ dân để đền bù chi phí và thuyết phục họ dời đi, đa phần các hộ đều đồng ý để thuận lợi cho việc tiến hành xây trung tâm TM.”

Ngô Mẫn hơi híp lại ánh mắt rồi nói “ Có bao nhiêu hộ không đồng ý?”

“ Rất thấp ạ, chỉ 10% hộ.”

Khóe môi Ngô Mẫn chợt cong lên một nụ cười nham hiểm.

Trợ lý Du hạ ánh mắt, cô hơi khó hiểu với nụ cười này.

“ Trợ lý Du.”

“ Vâng thưa giám đốc.”

“ Không còn nhiều thời gian để thuyết phục phần trăm hộ không đồng ý, vì thế...cô hãy dùng vũ lực cho tôi.”

Trợ lý Du hết hồn “ Giám đốc cô vừa nói gì cơ? Dùng vũ lực á...”

Ngô Mẫn cười phì “ Cô đừng nghĩ quá xa, chỉ cần dùng vũ lực để đe dọa thôi, nhưng chuyện này hãy bí mật vì tôi không muốn liên quan đến cảnh sát.”

Trợ lý Du ngỡ ngàng thốt lên “ Nhưng chuyện này rất nguy hiểm, Ngô Thị đang chịu trách nhiệm về khu vực đó, cảnh sát sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

Ngô Mẫn thở dài rồi lại xoay ghế một cái “ Cô đừng quên là có cả Long Dean cũng đang hợp tác với chúng ta, hãy ném đá và để lại dấu tay là tập đoàn Long Dean. ”

“ Giám đốc à, cô định đổ hết cho Long Dean sao?”

“ Trợ lý Du cô hãy liệu mà xử lý vụ này cho tôi.”

“ Nhưng...”

“ Nếu cô cảm thấy không làm được thì có thể tìm một nơi khác cho mình, biết đâu sẽ có những tập đoàn khác tốt hơn thu nhận cô.” Ngô Mẫn thả giọng vừa thản nhiên lại vừa có ý răn dọa.

Trợ lý Du trong lòng cảm thấy rất bất mãn nhưng nếu để mất việc thì cô thật sự không muốn “ Vâng, tôi sẽ xử lý.”

Ngô Mẫn nở nụ cười “ Rất tốt.”

Trợ lý Du cuối chào rồi ra ngoài.

Ngô Mẫn ánh lên tia đắc ý từ đáy mắt “ Chủ tịch Tạ đừng trách tôi nhé, tất cả là do anh khiến thôi.”

Bàn ăn tối đã được chuẩn bị, Đình Phong và Tuyết Nhi cùng đi sang phòng bà Hạ để mời bà cùng xuống ăn tối.

Bà Hạ rất vui khi nhìn thấy hai đứa tay trong tay rất là hạnh phúc.

Sau khi ăn xong, ba người mới ngồi lại để cùng trò chuyện với nhau.

“ Con rể à, mẹ xin lỗi vì không thể đến dự tang lễ của ông Nội con nhé.”

“ Dạ không sao ạ.”

“ Cũng tại con bé Tuyết Nhi nó ngờ nghệch làm mất điện thoại nên không thể liên lạc được với mẹ, nhưng con nghĩ xem có ai mà như nó không? Đến số điện thoại của ba mẹ mà cũng không nhớ, không biết nó có nhớ được số của con không nữa?”

Bà Hạ cùng Đình Phong nói chuyện, nhưng Tuyết Nhi thì chỉ ngồi im re mà núng nính mấy ngón tay.

Đình Phong nghe bà Hạ hỏi vậy thì bật cười, anh quay sang hỏi Tuyết Nhi bằng một giọng rất ngọt ngào “ Em nói xem, em có nhớ được số của anh không?”

Tuyết Nhi ngây ngô nhìn Đình Phong.

“ Con không nghe chồng con hỏi gì sao? ” Bà Hạ lên tiếng.

Tuyết Nhi nhìn bà Hạ rồi quay sang gật đầu với Đình Phong.

“ Đấy thấy không, nó chỉ nhớ mỗi số của chồng nó thôi.” Bà Hạ liền nói ghẹo cô nàng.

“ Mẹ à...” Tuyết Nhi e ngại thốt lên.

A Hiên từ phía dưới mang lên hai ly nước đầy mùi thuốc bắc.

Đình Phong có phần ngạc nhiên.

khi A Hiên vừa quay đi thì bà Hạ đã nói “ Căn nhà này rộng quá, nếu có thêm vài đứa con nít nữa thì mới vui nhà vui cửa được.”

“ Mẹ...” Tuyết Nhi nhiu nhú mắt với bà Hạ nhưng xem ra không mấy khả thi.

“ Đây là thuốc bổ ở dưới quê có tác dụng rất tốt cho thể lực, chỉ cần uống một ly này thì bảo đảm sẽ sớm có tin vui.”

Bà Hạ cầm một ly lên đưa cho Đình Phong “ Đây con rể, con mau uống đi cho nóng, để nguội sẽ khó uống lắm.”

Đình Phong còn chưa cầm thì Tuyết Nhi đã cầm lấy ly trên tay bà Hạ mà nói “ Mẹ à, Đình Phong không uống được những thứ này đâu.”

“ Cái con bé này thật là, chồng con đã uống đâu mà con bảo là không được. Chẳng nhẽ con không muốn chồng con khỏe mạnh để hai đứa sớm có con ư?”

“ Chuyện sinh con có thể từ từ mà mẹ.”

“ Từ từ cái gì mà từ từ, thế là ai bảo không sinh được con cho nên xấu hổ mà bỏ nhà đi thế hả?”

“ Con...con...” Tuyết Nhi bị bà Hạ làm cho bí lời.

“ Mặc kệ nó, con uống ly này đi vậy.” Bà Hạ đưa ly còn lại cho Đình Phong.

Đình Phong cũng không nói gì mà điềm tĩnh cầm lấy ly nước thuốc, anh đưa lên miệng ánh mắt liếc sang Tuyết Nhi với một tia cười, thế rồi anh cũng đã uống hết ly thuốc.

Bà Hạ thấy thế rất vui, bà quay qua Tuyết Nhi “ Ly đó là của con đấy, con mau uống đi.”

Tuyết Nhi cắn môi dưới, cô tỏ ra rất chán chường.

“ Con mà không uống thì đừng có trách mẹ đấy.”

“ Anh cũng đã uống rồi thì em không thể không uống đâu.” Đình Phong nói với Tuyết Nhi.

Bị dồn ép cho nên Tuyết Nhi không còn cách nào khác đành phải uống chỉ là cô đang lo sợ một chuyện, đó là thuốc này liệu có khả năng kích thích tình dục hay không.....

78. Chương 78: Tuyệt Tình

Nhìn thấy Tuyết Nhi uống hết ly nước thuốc bà Hạ mỉm cười rồi gật gù “ Ừm, thế mới tốt chứ. Thôi mẹ cũng không làm phiền hai con nữa, mẹ về phòng nghỉ trước đây.”

Tuyết Nhi vội đứng dậy chạy theo và nắm lấy tay bà Hạ:

“ Con ngủ chung với mẹ nhé!”

Bà Hạ gạt tay cô nàng ra và bảo “ Sao như vậy được, con phải ngủ với chồng chứ.”

Tuyết Nhi chớp ánh mắt nài nỉ “ Lâu ngày mẹ con mình mới gặp nhau, con không thể ở cạnh mẹ được sao?”

Bà Hạ bật cười rồi dí ngón trỏ vào trán của Tuyết Nhi:

“ Khiếp. Làm như nhớ mẹ lắm, ấy vậy mà ai kia đến số điện thoại của mẹ cũng chẳng thể nhớ nổi.”

“ Mẹ...”

“ Thôi con đừng lằng nhằng nữa, mau về phòng nghỉ ngơi với chồng con đi.”

Bà Hạ dứt câu đã xoay lưng bỏ đi, Tuyết Nhi lại định chạy theo nhưng tay cô bỗng bị nắm lấy từ đằng sau.

“ Mẹ đã nói vậy rồi thì đừng phiền bà nữa.”

Tuyết Nhi quay lại rồi đưa tay lên cao định giật ra nhưng anh ấy nắm chặt quá.

Đình Phong kéo mạnh một cái làm Tuyết Nhi nhào đến sát người của anh, đôi mắt cô nàng hoang mang dừng lại trên gương mặt anh tú của chàng trai. Đình Phong kê miệng gần tai cô rồi nói một câu với giọng điệu rất chi là nhẹ nhàng:

“ Đêm nay em phải ngủ chung với tôi.”

Trái tim bé nhỏ khê rung động, tình cảm bấy lâu đã cố tình che giấu nhưng thật sự càng gần bên anh thì nghị lực của cô càng yếu dần. Bỗng nhiên sự say đắm liền bao phủ đôi con ngươi tròn và lung linh thế nhưng đến khi cô đang muốn vượt qua giới hạn thì bất giác cảnh tượng kinh khủng ấy lại đột ngột xẹt qua trong tâm trí. Tuyết Nhi chợt lạnh toát người, cô cố gắng giật mạnh tay một cái, giấu đi ánh mắt bối rối chốc lát cô liền chạy nhanh lên trên lầu và mở cửa một căn phòng.

Tuyết Nhi cầm núm xoay cửa mà vặn vặn, lắc lắc:

“ Sao không mở được thế này.”

Đình Phong vừa bước lên trên vừa nói “ Tôi bảo Dì Tô khóa hết các phòng còn lại rồi, em không thể vào được phòng nào khác ngoài căn phòng của tôi.”

Anh đi qua một bên rồi tựa lưng trước cửa phòng của Tuyết Nhi đang muốn vào.

“ Tôi đã nói nếu muốn tôi giúp em thì em phải nghe lời tôi còn gì, nhưng xem ra em không mấy thỏa hiệp thì phải, nếu vậy tôi cũng không nhất thiết phải diễn nữa, chỉ cần gõ cửa và nói rõ với mẹ em thôi.” Đình Phong đưa ánh mắt sang phòng bà Hạ.

Tuyết Nhi chịu mày “ Đừng, anh đừng nói.”

“ Vậy em biết phải làm sao rồi chứ.”

Tuyết Nhi bất lực thả tay khỏi núm xoay rồi ngoan ngoãn đi về phòng của Đình Phong.

Đình Phong nhõm cười rồi cũng đứng thẳng người lại mà đi về phòng, vừa vào anh đã khép cửa một cái cách, đôi mắt anh tỏa ra một tà khí khó tả, ánh nhìn tựa như lực hút của nam châm đang không muốn

buông tha cho con mỗi trước mặt. Anh tiến từng bước chân chậm nhưng cứ như là đang dồn ép, anh bước đến một bước thì cô nàng liền lùi hai bước, ba bước thì cô lùi năm bước, trong cái não nhỏ của Tuyết Nhi đang nghĩ:

“ Thôi chết rồi, thuốc của mẹ đưa chắc chắn là thuốc tăng hưng phấn. Mình không thể gần Đình Phong được, nếu bị đức Chúa trách phạt thì tai ương lại dấn xuống, mình đã hứa với Ngài sẽ xa anh ấy thế nhưng mọi việc đang nằm ngoài tầm kiểm soát của mình rồi, mình phải làm sao đây?”

“ Tuyết Nhi! Anh nghĩ anh thích em.”

Đình Phong bỗng thốt lên rồi tiến đến túm lấy bả vai của Tuyết Nhi.

“ Anh không thể thích em đâu.” Tuyết Nhi liền cất giọng nói.

“ Tại sao?”

“ Em là khắc tinh của anh.” Ánh mắt cứng rắng nhìn thẳng vào Đình Phong.

“ Anh không tin vào mấy chuyện đó.” Đình Phong cuối đầu định hôn Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi xoay mặt sang bên rồi tuyệt tình nói “ Chúng em đã định kết hôn, em không muốn làm anh ấy phải đau lòng nên xin anh đừng như thế này với em nữa.”

Đình Phong bỗng nhói lòng, một cảm giác bức tức liền xuất hiện. Anh gằng giọng “ Em sẽ kết hôn sao? Nhưng đáng tiếc đơn ly hôn anh còn chưa đặt bút.”

“ Tại sao anh lại làm vậy? Còn có rất nhiều cô gái khác phù hợp với anh, em không xứng đáng đâu, hãy buông tha cho em đi.”

Đình Phong nghe từng lời cô ấy nói mà trong lòng cảm thấy rất chua chát, anh buông tay rồi đưa mắt nhìn xuống bàn tay của Tuyết Nhi.

“ Vậy tại sao cho đến giờ phút này em vẫn còn đeo nhẫn cưới của chúng ta?”

Tuyết Nhi chột cứng miệng, cô nhẹ đảo ánh mắt lúng túng.

“ Em đã nói dối, trước đây anh yêu em có đúng không? Chúng ta yêu nhau đó mới là sự thật.” Đình Phong nghiêm giọng thốt lên.

“ Không phải” Tuyết Nhi buột miệng trả lời nhưng lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của Đình Phong.

Đình Phong liền túm lấy cô ấy lần nữa và kéo mạnh về phía mình, ánh mắt hai người chạm vào nhau một cách căng thẳng.

“ Sao em né tránh anh, em đang che giấu điều gì?”

Đến nước này Tuyết Nhi chột nhận ra rằng cô không thể chỉ nói vài ba câu là có thể khiến anh ấy từ bỏ, cần một điều gì đó đau đớn hơn và phũ phàng hơn thế nhưng trước khi làm anh đau nhói cõi lòng thì trái tim cô cũng đang đau đớn biết nhường nào.

Tuyết Nhi tỏ vẻ tức giận rồi đẩy mạnh Đình Phong ra xa, nước mắt lại vì anh mà rơi rớt, cô đưa bàn tay trái lên trước mặt của Đình Phong “ Anh nhìn cho kỹ, đây là nhẫn cưới của Tà gia, em đã đeo khi kết hôn với anh , nhưng bây giờ đối với em nó cũng chỉ là một chiếc nhẫn đeo vào được thì tháo ra được.”

Tuyết Nhi đưa tay còn lại nắm vào chiếc nhẫn rồi xoay một cái đã tháo nó ra, cô cầm nó trên tay rồi đi đến đặt vào lòng bàn tay của Đình Phong “ Em không yêu anh.”

Câu nói ấy thật xót xa thốt lên, đôi mắt không chớp lấy một cái, cô lạnh lùng như tảng băng trôi ngang qua người anh, cô đã đâm anh một nhát cũng tức là tự đâm mình hai nhát. Xung quanh căn phòng chột tối tăm và buốt giá, sắc mặt Đình Phong sẫm lại, anh bóp chặt chiếc nhẫn trong tay như đang muốn nghiền nát nó vỡ vụn.

Tuyết Nhi vừa đi ra khỏi phòng thì nước mắt tuôn rơi như mưa, đến nỗi cô còn không phát giác ai đang đứng bên ngoài, được mấy giây sau cô mới giật mình nhận ra....

“ Mẹ!”

Bà Hạ nét mặt đen lại, bà không nói câu nào mà nhanh chóng kéo vali rời khỏi Tạ gia trong đêm. Tuyết Nhi vội vã chạy theo, cô còn chưa kịp mang đôi dép vào chân đã phải chạy theo bà Hạ..

“ Mẹ...mẹ nghe con nói.”

“ Đủ rồi, cô không cần phải đóng kịch nữa.” Bà Hạ tức giận nói.

“ Mẹ ơi, mẹ định đi đâu.”

“ Không khiến cô phải lo.”

Tuyết Nhi khóc lóc chạy đến kéo tay bà nhưng sức bà Hạ vốn mạnh khù, bà tức tối hất một cái làm cô phải ngã nhào xuống đất.

Tuyết Nhi biết không thể khuyên nổi bà nên chỉ ngồi đấy rồi khóc đến đau lòng. A Hiên chạy ra đỡ cô lên:

“ Thiếu phu nhân cô không sao chứ?”

Tuyết Nhi bơ phờ đứng lên thế rồi cô gạt tay A Hiên và cũng rời khỏi Tạ gia trong đêm.

Đình Phong đứng trong phòng nhìn ra cửa sổ thì chứng kiến hết mọi việc, anh thở ra và gọi cho tài xế Cao trở bà Hạ ra bến xe.

Màn đêm thật heo hút và buồn bã, Tuyết Nhi với đôi chân chần bước đi một cách lang thang. A Hiên chạy theo từ đằng sau liên tục gọi “ Thiếu phu nhân cô quay lại đi.”

A Hiên đang chạy thì bị Đình Phong kéo lại, anh lắc đầu một cái.

A Hiên hiểu ý nên đã quay về, Đình Phong chạy đến rồi nhắc bổng Tuyết Nhi trên tay.

“ Anh thả em ra.” Tuyết Nhi bỗng cáu lên.

“ Nếu muốn đi ngày mai em có thể đi.”

“ Em muốn ngay lúc này.” Tuyết Nhi vùng vẫy đôi chân.

“ Yên tâm sau này tôi sẽ không làm phiền em nữa, chuyện mẹ em đã có anh Cao, anh ta sẽ đưa bà ra bến xe, việc còn lại thì em tự giải quyết.”

Mọi người ơi sau này Tuyết Nhi có hối hận khi tháo nhẫn không?

79. Chương 79: Phu Nhân Của Tạ Đình Phong.

Sáng hôm sau.

Đình Phong đích thân đưa Tuyết Nhi đến chỗ của Dương Diệp, trên xe Tuyết Nhi rất ủ rũ, cô chỉ hạ mắt xuống mà không hề nhìn lên.

Đình Phong ngoái qua kính chiếu hậu để quan sát cô ấy.

“ Khi ở cạnh anh lúc nào em cũng buồn như vậy, anh làm em khó chịu lắm sao?”

Tuyết Nhi khẽ nâng mắt, cô nhẹ giọng nói “ Em là một cô gái chỉ mang đến nỗi buồn cho người khác, anh biết vậy rồi thì đừng để ý đến em nữa.”

“ Khi ở bên cạnh người đó thì em có buồn như thế này không? ”

Tuyết Nhi không vội trả lời, cô lắng động giây lát rồi khẽ thốt lên “ Em rất hạnh phúc khi được ở bên cạnh anh ấy.”

Đình Phong hạ nhẹ ánh mắt, anh hơi nghiêng đầu ra sau rồi thu lại tầm nhìn.

Tin..tin..tin...

Đình Phong đưa tay lấy tai phone gắn vào tai rồi nhấn nút một cái “ Alo...”

“ Chiều nay qua đón em nhé, em muốn cùng anh tham dự sự kiện Chane của Oneway.”

“ Uyển Thanh anh không nghĩ lúc này là phù hợp.”

“ Sao lại không phù hợp chứ?”

“ Anh không muốn dính tới truyền thông, đơn ly hôn anh vẫn chưa giải quyết xong, nếu lúc này xuất hiện cùng em thì Tuyết Nhi sẽ bị lùm xùm mấy cái tin lá cải, anh không muốn như vậy.”

Tuyết Nhi đột nhiên nhìn lên Đình Phong khi nghe anh gọi đến cái tên Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh gằng giọng trong điện thoại:

“ Tuyết Nhi, Tuyết Nhi...sao anh cứ mãi lo cho cô ta vậy? Anh sợ tin đồn thế còn Ngô Mẫn...Ngô Mẫn thì được còn em thì không sao? Hết họ Hạ thì lại có họ Ngô...còn em thì anh lại phủ phàng như vậy? Anh có biết là vì anh mà em ra nông nổi như thế nào không? Nhưng anh thì không hề tốt với em một chút nào...anh thật ích kỷ.”

Cô ta bỗng nhiên quát lên làm Đình Phong phải nhíu mày vì bị chói tai, Đình Phong gỡ tai phone ra rồi chột thờ dài phiến muộn.

“ Trong ký ức của anh, anh nhớ được bao nhiêu về Lâm Uyển Thanh.” Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng từ đằng sau thốt lên.

Đình Phong lại nhìn sang kính chiếu hậu, ánh mắt của Tuyết Nhi hiện lên một tia yêu thương xen vào trong đôi mắt ấy là một nỗi niềm thầm kín đến khổ tả.

“ Mọi thứ.” Đình Phong đáp.

“ Vụ tai nạn, anh có nhớ là vì sao anh gặp tai nạn không?”

“ Anh không nhớ nhưng có vấn đề gì sao?”

“ Là cô ta đã lái xe, là Lâm Uyển Thanh và khi đó anh cũng ở trên chiếc xe ấy.”

Đình Phong bất thành linh xoay tay lái rồi tấp nhanh vào lề đường.

Tuyết Nhi bỗng bị chao đảo.

“ Em vừa nói gì?” Đình Phong tối lại sắc mặt liền cất giọng hỏi.

Tuyết Nhi hít vào một hơi sâu rồi bình tĩnh nói cho anh nghe.

“ Chính Lâm Uyển Thanh khiến anh gặp tai nạn, cô ta không phải là người phụ nữ tốt vì thế anh đừng để cô ta ở bên cạnh.”

Đình Phong trầm ngâm vài giây rồi anh bỗng nói :

“ Anh hiểu Uyển Thanh hơn em, cô ấy có nên ở bên cạnh anh hay không thì không do em nói.”

Gì đây chứ? Đình Phong không những không tỏ ra tức giận với Lâm Uyển Thanh mà ngược lại anh đang thể hiện tình cảm với cô ta trước mặt Tuyết Nhi.

Mặc dù cô gái họ Hạ tìm mọi cách để giữ khoảng cách với Đình Phong nhưng tự dưng anh nói thế, anh nói anh hiểu cô ta? Rõ ràng là cô ta đã hại anh thế mà anh còn...Tuyết Nhi bức bối trong lòng, cô đang ghen thì phải, nơi hốc mắt ương ướng, cô hờn giọng nói:

“ Ai cũng được nhưng không thể nào là Lâm Uyển Thanh.”

Đình Phong quay đầu ra sau và thản nhiên hỏi “ Tại sao? ”

“ Vì cô ta thật sự không tốt.”

“ Em không thích anh quen cô ấy ư?”

Tuyết Nhi bậm môi rồi gật đầu.

“ Vậy anh cũng không thích em quen người kia thì có được không?”

Tuyết Nhi thả đôi môi đang bặm, cô bí lời không biết phải nói thế nào.

“ Nếu em nói không thì anh cũng có thể trả lời là không, yêu ai kết hôn với ai là quyền của anh, nếu em muốn can thiệp trừ khi em vẫn muốn làm phu nhân của Tạ Đình Phong.”

“ Em...” Tuyết Nhi không suy nghĩ thêm được từ nào để nói.

Đình Phong cố tình dồn Tuyết Nhi vào góc bí, anh muốn cô ấy phải bận tâm và suy nghĩ.

Tuyết Nhi trong lòng vô cùng khó chịu, cô siết chặt hai bàn tay.

Trung tâm sự kiện chane của Oneway diễn ra tại khu A, buổi biểu diễn thời trang lớn và hoành tráng trong năm với rất nhiều các khách mời là người nổi tiếng. Lâm Uyển Thanh đã dự định sẽ đến cùng Đình Phong nhưng đáng tiếc anh đã từ chối nên cô ta chỉ có thể hậm hực trong lòng.

Chiếc xe màu đỏ được ánh đèn chiếu sáng thu hút mọi góc chụp từ cánh phóng viên và nhà báo. Lâm Uyển Thanh mặc một bộ váy pha lê trắng bước xuống xe một cách lộng lẫy, đi cùng cô trong xe là bà Lâm người lãnh đạo thời trang Oneway và là nhà thiết kế hàng đầu đất nước.

Cả hai mẹ con cùng chụp vài bức ảnh với khách mời, Lâm Uyển Thanh tươi cười nhưng đột nhiên nét cười bị co lại khi cô nhìn thấy một người cũng đến tham dự sự kiện...

“ Ngô Mẫn..” Lâm Uyển Thanh thầm thốt lên sự kinh ngạc.

Lâm Uyển Thanh nói gì đó với bà Lâm rồi rời khỏi vị trí đang đứng, cô ta đi ra hướng của toalet.

Ngô Mẫn ở trong toalet bấm vòi để rửa tay rồi đi ra ngoài. Lâm Uyển Thanh khoanh tay ung dung đứng tựa lưng vào tường, vừa thấy Ngô Mẫn đi tới thì liền cố tình đưa chân ra gạt Ngô Mẫn.

Bị vấp nên Ngô Mẫn không tránh được việc té nhào người về đằng trước.

Lâm Uyển Thanh nhếch mép miệng cười nhạt. Ngô Mẫn đen mặt quay lại lườm kẻ đã ngang đường mình “ Cô đang làm cái quái gì vậy?”

Lâm Uyển Thanh nâng hàng mi dài tỏ vẻ hanh hách:

“ Cô có biết tôi là ai không?”

Ngô Mẫn đứng dậy tức tối nói “ Tôi cần phải biết cô là ai sao? Hãy trả lời tôi trước, hồi nãy cô vừa làm cái quái gì?”

Tiểu thư họ Lâm nhìn thấy sắc mặt Ngô Mẫn như vậy thì càng tỏ ra vẻ cười cợt, cô ta đứng thẳng người lên rồi nhếch môi trả lời:

“ Thôi được rồi, cô không biết tôi cũng không sao nhưng...”

Lâm Uyển Thanh bỗng trừng mắt thay đổi sự cười cợt bằng một tia cảnh cáo “ Tạ Đình Phong là của tôi, tốt nhất con hồ ly như cô đừng lớn quởn trước mặt của anh ấy, nếu không tôi đây sẽ chặt hết chín cái đuôi của cô đấy.”

Ngô Mẫn ngạc nhiên “ Tạ Đình Phong? Cô là ai mà nhắc đến Tạ Đình Phong?”

“ Ha...giờ thì muốn biết tôi là ai rồi sao?”

Lâm Uyển Thanh sải bước chân đến gần Ngô Mẫn, cô ta cong môi nói một câu bên vành tai của giám đốc Ngô Thị :

“ Tôi là phu nhân của Tạ Đình Phong.”

Ngô Mẫn nghe xong thì cười một cách hững hờ .

“ Cô cười cái gì?”

“ Không ngờ chủ tịch Tạ lại có nhiều người si mê đến vậy, hơn nữa còn là một kẻ điên tự cho mình là phu nhân của anh ấy.”

Lâm Uyển Thanh nhướn mắt tức giận “ Cô nói ai điên đấy.”

“ Chắc cô không biết tôi và chủ tịch Tạ có mối quan hệ làm ăn, và dĩ nhiên tôi biết phu nhân của anh ta là ai, cô ấy họ Hạ và tôi cũng đã từng gặp qua chứ đâu phải là một kẻ ngớ ngẩn như cô.”

“ Cô...” Lâm Uyển Thanh rất tức tối nhưng cố nén lại, cô ta nở nụ cười nham rồi nói “ Họ Hạ chỉ là quá khứ nhưng tương lai sắp tới sẽ là họ Lâm, là tôi Lâm Uyển Thanh người mà anh ấy yêu thương nhất. Tôi cảnh cáo cô lần cuối nếu cô còn giám đến gần anh ấy thì đừng trách sao cô gặp điều chẳng lành...hừm.”

Lâm Uyển Thanh nói xong liền hất chân váy rồi bỏ đi, Ngô Mẫn phải nói là rất ngỡ ngàng “ Chủ tịch Tạ không ngờ anh lại quen một cô gái như vậy. Cảnh cáo mình nữa cơ đấy....Ha _liệu mình có nên xem cô ta là tình địch không nhỉ? Nhìn qua thì cũng rất là xinh đẹp nhưng đáng tiếc lại không có não.”

Ngô Mẫn cười phì rồi đi ra ngoài.

80. Chương 80: Long Dean ?

“ Đây là đâu?”

Tuyết Nhi mơ màng nhìn xung quanh khu vườn kỳ lạ, một con đường nhỏ trải dài ngay trước mặt, từng thảm cỏ xanh mọc ngay ngắn hai bên đường, nơi những bông hoa đang vươn mình khoe sắc đẹp. Tầm mắt cô nàng mông lung, cô không biết mình đang ở đâu, chỉ biết đây là một nơi rất xinh đẹp, tiếng chim hót vang lên thật yên bình, bất giác cô khẽ nở nụ cười rồi cứ thế mà bước đi trên con đường nhỏ.

Tuyết Nhi đang đi và đảo mắt nhìn mọi thứ thì đột nhiên phía cuối con đường có một bóng người. Bóng lưng người này rợp dài trên mặt đất, đầu tóc đã bạc phơ, chỉ nhìn sau lưng nhưng cũng đoán được người đó cũng phải ở độ tuổi thất tuần trở lên. Tuyết Nhi đi chậm lại cô định hỏi thử người ấy đây là đâu, cô tiến đến gần và nhỏ nhẹ cất giọng :

“ Xin chào ạ!”

Người ấy vẫn đứng bất động một chỗ. Tuyết Nhi hơi ngại nhưng cô lại tiếp tục nói :

“ Có thể cho cháu hỏi một chút được không ạ!”

Người ấy vẫn không trả lời.

Tuyết Nhi có vẻ hoang mang, cô nghĩ liệu có khi nào người này bị nặng tai không? hay là cô nói lớn hơn một chút nhưng nếu lỡ không phải thì cô thật bất lịch sự. Tuyết Nhi ngần ngại nhưng sau đó cô đã đưa tay lên để chạm vào người ấy.

Bàn tay cô chạm nhẹ vào tấm lưng nhưng chốc lát cô liền thực lại, cảm giác rất lạ. Thế nhưng cái chạm của cô đã có tác dụng thì phải, người đó từ từ xoay lại tấm lưng, Tuyết Nhi cố nhướn mắt để nhìn cho rõ nhưng ánh sáng của mặt trời bao phủ gương mặt người ấy, cô bị chói mắt nên phải đưa tay lên để che cho đến khi một thanh âm trầm thấp thốt lên:

“ Tuyết Nhi à!”

Tuyết Nhi nháy mắt rồi từ từ buông tay xuống, đôi con người căng tròn, cửa miệng mở ra sự kinh ngạc khó tin:

Tuyết Nhi sững người và lắp bắp một chữ “ Ông...ông...”

Người kia mỉm cười hiền hòa “Tuyết Nhi cháu dâu của ông!”

Là ông Nội, thật sự là ông Nội, Tuyết Nhi rót nước mắt, cô liền nhào đến ôm siết lấy ông:

“ Ông ơi! Cháu nhớ ông lắm...huhuhu...”

Ông Tạ vỗ nhẹ tấm lưng cô cháu rồi ôn nhu cất lời “ Cháu dâu khờ và đáng thương của ông.”

Tuyết Nhi khóc một hồi rồi buông ông ra, cô vẫn còn chưa hết sự bàng hoàng “ Ông ơi chẳng phải ông đã ...đã..”

“ Đi theo ông.” Ông Tạ cầm lấy tay cô rồi dắt cô đến một chiếc ghế dài được kết bằng hoa cỏ xanh tươi.

Tuyết Nhi ngồi xuống bên cạnh ông. Ông Tạ vuốt mái tóc cô một cái rồi điềm giọng nói:

“ Tuyết Nhi cháu có nhớ ông đã từng nhờ cháu điều gì không?”

Tuyết Nhi hạ ánh mắt, cô ấy náy thốt lên “ Dạ nhớ!”

“ Vậy tại sao cháu lại rời bỏ Đình Phong?”

“ Vì cháu là điều không may mắn trong cuộc đời của anh ấy.”

“ Hãy nói cho ông biết điều gì đã khiến cháu nghĩ như vậy?”

Tuyết Nhi khẽ nâng ánh mắt nhìn lên gương mặt hiền hậu của ông, cô có thể che dấu nỗi niềm với nhiều người nhưng đối với ông Nội thì cô cảm thấy có thể kể cho ông nghe mọi lời thầm kín trong cõi lòng.

“ Khi Đình Phong hôn mê trong bệnh viện, cháu đã rất lo sợ, cháu sợ anh ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại, cháu đã luôn ở bên cạnh anh ấy và cũng đã gọi tên anh ấy rất nhiều, nhưng.....thế nhưng...” Cô nghẹn giọng và rơi nước mắt..

“ Thế nhưng...cháu gọi mãi mà anh ấy cũng không tỉnh lại, suýt chút nữa là anh ấy còn không thở được...cháu sợ...cháu rất sợ anh chết...lúc ấy giờ phút cuối cùng cháu đã đến nơi thánh đường và cầu nguyện...cháu đã cầu xin Đức Chúa Trời, cháu xin Ngài hãy cứu lấy Đình Phong, nếu anh ấy tỉnh lại cháu hứa sẽ rời xa anh ấy mãi mãi. ”

Ông Tạ thở dài “ Tại sao cháu lại hứa như vậy?”

“ Là tại cháu, tất cả đều do cháu nên Đình Phong mới gặp nguy hiểm như thế, Lâm Uyển Thanh cô ta hận cháu đã cướp mất người yêu của cô ta vì thế cô ta muốn trả thù cháu, cô ta đã hại Đình Phong chỉ để trả thù cháu....Nếu quá khứ có thể thay đổi thì cháu sẽ không bao giờ đồng ý kết hôn với Đình Phong.”

“ Cháu à, cháu không yêu Đình Phong nữa sao?”

Tuyết Nhi sực mướt nói “ Cháu yêu anh ấy, rất yêu anh ấy nhưng cháu muốn anh được sống hạnh phúc và vui vẻ, cháu không muốn thấy anh ấy phải gặp cảnh nguy kịch trong bệnh viện, cháu đã rất sợ hãi...cháu chịu không nổi khi thấy người anh ấy gấn đây những ống dây truyền...huhuhu...”

Ông Tạ để cho cô tựa vào bờ vai, ông vỗ về cánh tay yếu ớt của cô cháu dâu tội nghiệp:

“ Cháu ngốc quá! Không có một vị thần thánh nào muốn chia rẽ hạnh phúc của lứa đôi cả, điều khiến cháu rời xa Đình Phong không phải là lời hứa đó, mà chính là nỗi sợ hãi của cháu. Tuyết Nhi à! Hãy nghe ông, cháu phải vượt qua được nỗi sợ của mình thì mới có thể tìm đến được hạnh phúc, Đình Phong gặp tai nạn là do ý trời buộc nó phải trải qua cái nạn ấy chứ không phải do cháu.”

“ Có thật không ông?”

“ Thật. ”

“ Nhưng cảnh tượng người anh ấy đầy máu luôn hiện lên trong đầu của cháu, cháu thật sự không giám...cháu không giám đánh cược với lời hứa của mình, nhờ may...nhờ may lại một lần nữa thì cháu phải làm sao đây?”

Ông Tạ đẩy người Tuyết Nhi thẳng lên, ông cầm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô rồi nói với cô rằng :

“ Nếu cháu cứ mãi sống trong sợ hãi thì cháu sẽ không bao giờ có được hạnh phúc, chính nỗi sợ của cháu sẽ khiến cháu mãi mãi mất đi Đình Phong.....”

Tuyết Nhi nhìn ông với đôi mắt ướt nhòa, bỗng chốc hình ảnh của ông dần phai mờ...

“ Ông ơi! Ông sao vậy? Ông ơi...”

— Ông Ơi .

Tuyết Nhi thét lên rồi bật dậy trong đêm, cô thở hổn hển và mồ hôi toát ra trên trán.

“ Tuyết Nhi em sao thế?”

Chị Diệp ngồi dậy bật đèn lên “ Em nằm mơ hả?”

Tuyết Nhi hít thở vài cái rồi nhìn sang chị Diệp: “ Em đã gặp ông Nội.”

“ Ông Nội em sao?”

“ Là Ông Nội của Đình Phong.”

Chị Diệp hiểu ra nên hỏi tiếp “ À...ông ấy có nói gì không? Theo chị biết thì khi có việc gì đó còn chưa an lòng thì người đã khuất sẽ về để báo mộng đấy.”

“ Ông nói em phải vượt qua được nỗi sợ hãi nếu không em sẽ mãi mãi mất đi Đình Phong.”

Chị Diệp đưa tay vuốt mồ hôi trên trán của Tuyết Nhi rồi nhẹ nhàng khuyên cô “ Chị không biết nguyên do em cương quyết muốn ly hôn là gì, nhưng chị nghĩ hạnh phúc sẽ là do chúng ta tự nắm lấy. Thôi nằm xuống ngủ tiếp đi...”

Tuyết Nhi nằm xuống, chị Diệp cũng đã tắt đèn nhưng tâm trạng của cô vẫn rất bồi hồi và do dự trong lòng.

Hôm sau Chị Diệp cùng Tuyết Nhi đi đến cửa hàng nhưng giữa đường xe buýt lại bị trục trặc, hành khách phải leo xuống xe để đi tuyến khác. Chị Diệp và Tuyết Nhi đã quyết định đi bộ một đoạn vì cũng không còn quá xa để đến cửa hàng.

“ Tuyết Nhi chuyện của mẹ em thế nào rồi?” Chị Diệp hỏi.

“ Haiiii....” Tuyết Nhi thở dài.

“ Sẽ khó khăn nhưng từ từ rồi cũng qua hết thôi.” Chị vui vẻ nhìn qua Tuyết Nhi.

“ Em gọi hoài mà mẹ không bắt máy, chắc mẹ giận em lắm.”

“ Thôi đừng buồn nữa, hôm nay chị sẽ phát lương cho em đấy.”

Tuyết Nhi nhìn qua chị “ Lương ạ?”

“ Ừ vì thế em vui lên đi.” Chị Diệp mỉm cười.

Đột nhiên ở đằng trước có một cô gái bê thau nước ra tạt một cái ào ngoài đường nhưng tầm mắt của cô ta rất lạ, cô ta cứ nhìn chăm chăm về hướng của chị Diệp và Tuyết Nhi với một vẻ rất hoang mang.

“ Cô gái kia sao cứ nhìn chúng ta là lạ vậy nhỉ?” Chị Diệp hí hóp mắt quan sát cô ta rồi chị bỗng ngoảnh lại đằng sau.

Trời đất thật ra cô gái ấy không nhìn chị và Tuyết Nhi mà là nhìn một đám gian hồ tay cầm gậy gộc đang ồ ồ đến từ đằng sau. Thì ra chị và Tuyết Nhi đang đi ngang qua khu vực của khu phố I nơi đang tiến hành dự án A của hai tập đoàn Ngô Thị và Long Dean.

Chị Diệp mở to mắt “ Ôi mẹ ơi! Sắp xảy ra ẩu đả hay sao? Tuyết Nhi chúng ta mau chạy khỏi đoạn đường này đi, nhìn bọn họ ghê quá..”

Chị nắm lấy tay Tuyết Nhi rồi dắt cô chạy cho lẹ nhưng ở đằng trước cũng có một đám người như vậy tiến đến.

“ Chị à, mình đâu có thù oán gì với họ nên không sao đâu, cứ bình tĩnh mà đi qua thôi.”

Chị Diệp lo lắng “ Bọn này nhìn hung dữ quá, nhưng em nói cũng đúng, chúng ta cứ bình thường mà đi vậy.”

Hai người đang định đi thì bỗng người dân ở đó liền la toán lên khi bọn gian hồ chia nhau đập phá các hàng quán và nhà cửa. Tên thủ lĩnh đứng ngoài quan sát rồi nhếch miệng cười.

Mọi người liền cầm xoong nồi, chày, búa...nhào ra chống trả, con đường này khá nhỏ nên chị Diệp và Tuyết Nhi tự đứng bị vây quanh bởi đám đông bà con. Bọn gian hồ cũng bao vây xung quanh bọn họ.

“ Chết rồi Tuyết Nhi giờ phải làm sao đây?”

Tuyết Nhi cũng hoang mang lo sợ “ Hay chúng ta chạy nhanh ra đi.”

“ Bị vây quanh thế này thì chạy ngõ nào.”

“ Giải thích với họ là chúng ta không liên can rồi xin đi qua.” Tuyết Nhi nói.

“ Được. Thôi thì thử xem vậy.”

Chị Diệp kéo Tuyết Nhi lẩn lẩn qua đám đông rồi nói với một tên gian hồ “ À hihi..anh hai à! Tụi em chỉ là người đi đường không có dính liếu gì đến nợ nần, vì thế anh cho tụi em đi qua có được không?”

Tên đó nhìn chị Diệp cười một cái rồi dơ gậy lên. Chị Diệp giật mình nhắm mắt rồi lững khựng lui ra sau.

“ Ai đồng ý di dời thì tha, còn kẻ nào chống đối thì đừng trách tập đoàn Long Dean không kiên dè.”

“ Tập đoàn Long Dean?” Tuyết Nhi bàng hoàng, cô có nghe lầm không?

“ Tuyết Nhi! Trong nước có bao nhiêu cái tập đoàn tên là Long Dean thế?” Chị Diệp cũng ngạc nhiên không kém.

“ Chị nghĩ có cái thứ hai không?” Tuyết Nhi hỏi chị Diệp.

“ Tao sẽ báo cảnh sát nếu chúng mày giám làm càn.” Một ông cụ thốt lên.

“ Haha...báo đi...trước khi họ đến thì tụi mày còn mạng không, bay đâu nhào lên...”

“ Á.....” tiếng la hét thét lên..

Bọn chúng đập phá rồi đánh bị thương những ai chống chãi. Nhiều phụ nữ vì bảo vệ cho chồng mà nhào ra đỡ lấy những đòn gậy đánh xuống lưng, bọn trẻ con khóc thét, cảnh tượng rất hỗn loạn...

“ Tuyết Nhi mau chạy sang bên này..” Chị Diệp kéo Tuyết Nhi chạy sang trái để né nhưng đâu có được, một tên khác dồn họ lùi về sau, chị Diệp đá một cái vào cửa quý của hắn rồi lại kéo Tuyết Nhi chạy sang phải.

Đang chạy thì chị bị tuột tay của Tuyết Nhi. Chị quay lại nhưng cảnh tượng rất hỗn loạn.

“ Làm ơn đừng đập phá nữa mà...đây là miếng cơm manh áo của chúng tôi..” Một bà cụ vang khóc.

Tuyết Nhi bất bình nhìn chung quanh “ Long Dean? Sao có thể là anh ấy? Đình Phong trở nên tàn nhẫn như vậy từ khi nào?”

“ Buông ra cái bà già chết tiệt này.” Tên côn đồ bị bà già níu áo, hấn hất bà ra rồi dơ gậy lên...

Tuyết Nhi nhào đến ôm lấy bà cụ và bị một gậy đánh xuống lưng..

“ Tuyết Nhi!” Chị Diệp la lên.

Thấy Tuyết Nhi gặp nạn chị điên tiết lên nhưng chị không chạy ra được, tức quá chị đã trèo vào trong một cái thùng rác lớn rồi nhanh chóng lấy điện thoại..

“ Cảnh sát...mình phải báo cảnh sát nhưng chắc là cũng đã có người báo rồi chứ...” bỗng chị nhớ đến Long Dean.

“ Khốn nạn Tạ Đình Phong tên ác nhân? ”

Chị Diệp từng nhìn thấy số của chủ tịch Tạ trên máy của Tuyết Nhi nhưng chỉ nhìn sơ qua...“ Để mình nhớ xem, số của tên khốn này...01222..33”

Chị Diệp cố gắng nhớ rồi bấm gọi đại thử xem sao..

81. Chương 81: Khu Phố I

Tập đoàn Long Dean.

— Thư ký Hoa cô hãy giao cái này cho phòng tài vụ, tôi muốn 2h chiều nay là phải có báo cáo lên.

— Vàng thưa chủ tịch.

Thư ký Hoa cầm lấy tài liệu rồi đi ra ngoài, Đình Phong quay sang nhấp máy tính thì chuông điện thoại liên vang lên, anh cầm điện thoại và vuốt một cái:

— Alo..

— Anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

— Em nói thử xem?

— Anh nói vậy thì là anh đã quên hôm nay là sinh nhật em sao?

Một tiếng chuông điện thoại khác, đây là điện thoại bàn. Đình Phong đưa smartphone ra xa tai một chút rồi bấm phím để nghe.

— Chủ tịch có đối tác bên KJ đến ạ.

— Mời anh ta đến phòng họp đi.

— Dạ vâng.

Đình Phong quay qua nói với Lâm Uyển Thanh:

— Uyển Thanh anh bây giờ bận rộn với rất nhiều công việc, thời gian sắp tới còn phải sang nước ngoài, anh không rảnh để nhận những cuộc gọi như thế này của em, hơn nữa anh vẫn là người đàn ông đã có vợ.

— Vợ ư? Sao anh nói nghe ngọt ngào đến vậy? Chẳng phải anh đã bảo là sẽ ly hôn với cô ta kia mà?

— Uyển Thanh à, nói tóm lại là em đừng gọi cho anh như thế này nữa.

— Anh muốn chia tay em ư?

— 6h tối nay anh sẽ qua đón em, khi đó chúng ta sẽ nói cho rõ ràng hơn mọi chuyện.

Đình Phong cúp máy.

Lâm Uyển Thanh đang ngồi trong văn phòng của OneWay, cô ta đặt điện thoại xuống bàn, nét mặt không chút biểu cảm nhưng chỉ ít giây là chiếc điện thoại tan nát vì cô ta đã ném nó vào khung cửa kính, âm thanh vang lên một cái xoảng:

“” Tạ Đình Phong đến khi anh đã mất đi ký ức về Hạ Tuyết Nhi nhưng anh vẫn đối với em không khác gì lúc ấy, lúc anh nói anh yêu cô ta.“”

“” À xin lỗi tôi nhầm số“”

Chị Diệp vẫn chưa thể gọi đúng số của Đình Phong, chị rối lên liền bấm lại số khác “” Bình tĩnh, mình phải bình tĩnh thì may ra mới bấm trúng được....0122...“”

Chị bấm lại một dãy số rồi nhanh chóng nhấn nút phone, chị đặt điện thoại vào tai nhưng chị cũng lén ngó ra bên ngoài xem thế nào

“” Tuyết Nhi đâu rồi? “”

— Chào anh chủ tịch!

— Chào anh!

Đình Phong đưa tay để chào xã giao với đối tác của KJ.

— Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu cuộc họp, bên Long Dean sẽ đưa ra kế hoạch sau....(Một vị trưởng phòng bước lên bục để đọc và mở tài liệu trên màn hình chiếu...)

Lúc này chị Diệp đang lo sốt lên vì gọi mãi mà sao không có tín hiệu “” Chết thật, không biết mình có gọi nhầm số nữa không, thôi thì nhắn tin đại thử xem...”

Chị cố bấm bấm vài chữ cho nhanh gọn nhất rồi gửi đi, tình hình bên ngoài đang rất hỗn loạn, cảnh sát thì chưa tới mà Tuyết Nhi thì không thấy đâu “” Hồi nãy còn bé bị đánh vào lưng không biết có sao không? Giờ mình mà chui ra là cũng tiêu luôn...”

Đình Phong vẫn đang cùng các bộ phận thảo luận cuộc họp, khi đã tham gia họp thì đương nhiên điện thoại đều được tắt máy hoặc đặt ở chế độ im lặng. Nhưng đột nhiên khi phát đến đoạn băng của mô hình thì máy tính bị vấn đề gì đó nên hình ảnh phát lên chập chờn không xem được, vị trưởng phòng lúng túng liền lít chuột để chỉnh lại thư mục nhưng xem ra là không ổn.

Đình Phong ngồi bên dưới sắc mặt lạnh nhạt, tia khó chịu đang chiếu lên vẻ mặt bối rối của trưởng Phòng. Anh ta nhắm không chỉnh được nên chạy sang chỗ ghế của Đình Phong rồi nói nhỏ bên tai anh gì đó, Đình Phong đảo ánh mắt rồi gật đầu.

Vị trưởng phòng bước lên bục rồi thông báo “” Máy tính có sự cố về phần mềm, thành thật xin lỗi KJ hôm nay chúng ta sẽ tạm kết thúc cuộc họp tại đây mong các vị thông cảm.”

Bên KJ cũng không quá khắt khe nên đã vui vẻ đồng ý.

Khi đại diện bên KJ chào Đình Phong rồi ra về, lúc này anh mới chỉ tay vào vị trưởng phòng và nghiêm giọng nói “” Anh về viết ngay kiểm điểm và làm báo cáo lên ngay cho tôi.”

“” Dạ vâng thưa chủ tịch.” Vị trưởng phòng xiu giọng đáp rồi ỉm đi ra khỏi phòng họp.

Đình Phong rất không hài lòng về cách làm việc thiếu kỹ lưỡng, như thế danh tiếng của Long Dean sẽ bị KJ xem thường. Sau đó anh cũng rời phòng họp quay trở lại phòng của chủ tịch, Đình Phong bước tới bàn làm việc và ngồi vào ghế xoay, điện thoại anh để trên bàn vô tình anh định đưa tay cầm tài liệu thì lại thấy có tin nhắn gửi đến.

Màn hình điện thoại sáng lên không tắt cho đến khi người dùng đích thân tắt đi, vì thế Đình Phong đã cầm điện thoại lên xem:

“” Tạ Đình Phong tôi là Dương Diệp, anh đang làm cái chuyện tốt gì với khu phố I mà Tuyết Nhi phải thay anh gánh cái nạn đó vậy? Tên ác đức, nếu anh còn chút lương tâm thì mau bảo bọn côn đồ kia dừng tay nếu không Tuyết Nhi chết mất.”

Hàng chân mày của Đình Phong nhíu sâu tạo nên một sự căng thẳng lạ thường “” Khu phố I, dự án A.”

Đình Phong không biết được chuyện gì đang xảy ra nhưng tin nhắn có nhắc đến Tuyết Nhi khiến anh vô cùng sốt ruột trong lòng, anh lập tức nhấn phím gọi:

— Gọi thư ký Triệu vào gấp tôi ngay.

— Dạ vâng.

Không cần đợi gọi lúc này thư ký Triệu đã vội vã xông vào phòng của chủ tịch, sắc mặt hoảng hốt anh ta lắp tức báo cáo:

“” Chủ tịch không ổn rồi dự án A đã xảy ra một vấn đề lớn..”

Đình Phong trừng mắt lên anh gặng giọng “” Vấn đề gì?”

“” Các hộ không đồng ý di dời hiện đang bị một đám côn đồ dùng vũ lực cưỡng ép, và chúng nói là làm theo lệnh của tập đoàn Long Dean, tôi vừa mới nhận được báo cáo nên tức khắc chạy lên đây.”

Lòng ngực Đình Phong bỗng như bị lửa đốt, nét mặt anh toát lên một sát khí rất đáng sợ. Đình Phong lập tức khoác áo rồi đi nhanh ra khỏi văn phòng, thư ký Triệu liền chạy theo.

Đình Phong bước đi rất vội vã: “” Thư ký Triệu anh hãy liên lạc ngay với bên Ngô Thị và làm rõ vụ này cho tôi, tìm ra kẻ đứng đằng sau càng nhanh càng tốt.”

“” Vâng.”

Đình Phong cùng thư ký Triệu bước vào thang máy, anh đưa tay nhấn nút “” Bây giờ tôi sẽ đích thân đến khu phố I.“”

“” Chủ tịch không nên đến đó vì tình hình ở đó đang rất hỗn loạn.“”

“” Không thể không đến, việc này liên quan đến danh tiếng của Long Dean nếu giải quyết không ổn thỏa thì anh nghĩ ngày mai giá cổ phiếu sẽ ra sao? Hơn nữa vợ tôi cũng đang ở đó.“” Đôi mắt Đình Phong ánh lên tia lo lắng.

“” Vậy hãy để tôi gọi vài vệ sĩ đi theo chủ tịch.“”

“” Được.“”

Cửa thang máy mở ra Đình Phong khẩn trương đi nhanh ra bãi đậu xe vừa đi anh vừa nhấn điện thoại để gọi cho Tuyết Nhi nhưng không có tín hiệu. Cảm giác lo lắng dâng cao trong lòng, Đình Phong phóng xe ra khỏi tầng hầm, anh muốn nhanh chóng đến khu phố I:

“” Tuyết Nhi em đừng xảy ra chuyện gì nhé.“”

“” Các anh điên hay sao? Tôi đã bảo là chỉ hù dọa thôi mà.“” Trợ lý Du cáu lên trong điện thoại.

“” Là do bọn họ chống chọi rất dữ dội nên chúng tôi cũng không còn cách nào khác.“”

“” Lũ ăn hại...“”

“” Cái gì? Cô đang mắng tôi đấy ư?“”

Trợ lý Du tức giận đập máy, thôi xong rồi phen này đại họa khó tránh, không ngờ bọn gian hồ lại làm to chuyện như vậy.

Trợ lý Du nhanh chóng báo cáo lại với Ngô Mẫn.

“” Cái gì? xảy ra thương tích sao?“”

Trợ lý Du lúng túng đáp “” Dạ đúng thế.“”

Ngô Mẫn thịnh nộ liền ném sấp giấy tờ vào mặt của trợ lý Du:

“” Tôi bảo cô dùng vũ lực để hù dọa, tại sao lại để xảy ra đổ máu thế hả? Lặp tức kêu bọn chúng dừng lại ngay.“”

“” Tôi xin lỗi, tôi sẽ làm ngay.“”

“” Alo các anh hãy dừng lại đi.“”

“” Muốn dừng thì đưa tiền đây.“”

“” Các anh đã được nhận tiền rồi kia mà.“”

“” Đó là tiền để bắt đầu còn tiền dừng lại thì khác chứ.“”

“” Các anh...sao lại lật lọng như vậy?..“”

Tít..tít...

Trợ lý Du tái mặt nhìn sang Ngô Mẫn “” Giám đốc bọn chúng nói nếu không có thêm tiền thì sẽ không dừng lại.“”

Ngô Mẫn điên tiết lên “” Trợ lý Du năng lực làm việc của cô như vậy sao?“”

“” Tôi xin lỗi.“”

“” Viết đơn thôi việc ngay cho tôi.“” Ngô Mẫn gắt giọng nói.

“” Giám Đốc xin cô đừng như vậy, tôi sẽ cố gắng giải quyết.“”

Ngô Mẫn đứng dậy đập ghế một cái khiến nó ngã một cái ầm vào góc tường. Cô ta bước đến trừng mắt với trợ lý Du:

“” Cô liệu mà làm nếu để bọn chúng khai ra là Ngô Thị thì đừng trách tôi đấy.”

Nói xong Ngô Mẫn liền đi ra cửa rồi quát lên “” Mau đến khu phố I.”

82. Chương 82: Xông Vào

“” Cháu à cháu thấy thế nào rồi?” Bà cụ cùng một thanh niên dìu Tuyết Nhi núp vào đằng sau một góc cây lớn.

Hạ Tuyết Nhi bị đánh vào sau lưng nên rất đau nhức. Bà cụ xem thử phần lưng của cô thì thấy nó đang sưng tấy lên.

“” Cháu cố chịu một chút nhé, lúc này bà không thể đưa cháu đến bệnh viện được.”

“” Bà ơi bà có thấy cái chị mặc áo màu xanh rêu ở đâu không?”

Tuyết Nhi lo lắng cho chị Diệp, cô cũng không biết chị ấy có đang ổn hay không.

Bà cụ nhìn Tuyết Nhi mà lắc đầu “” Bà không biết nữa, mắt bà kém nên không nhìn rõ được.”

Đúng lúc ấy có ba chiếc ô tô chạy đến, chiếc đầu tiên là siêu xe màu đen với khung cửa mở nghiêng. Tạ Đình Phong oai vệ bước xuống theo sau là mười vệ sĩ cấp cao, vài người tò mò liền đưa mắt nhìn xem nhưng cảnh tượng hỗn loạn vẫn chưa thể chấm dứt.

Đình Phong sắc mặt rất băng lãnh, anh tiến đến đám đông và ánh mắt không ngừng tìm kiếm một người.

“” Tất cả mau dừng lại, tôi là chủ tịch của Long Dean.” Đình Phong hét lên.

Nhưng hai bên đang đánh nhau rất dữ, tiếng khóc, tiếng la hét inh ỏi nên chẳng ai để ý đến lời nói của Đình Phong.

“” Chủ tịch cẩn thận.” Một vệ sĩ liền giúp Đình Phong né sang bên.

Đình Phong quan sát cảnh tượng hỗn loạn, anh nhận ra là không thể ngăn cản sự việc nếu như không tóm được tên cầm đầu của băng đảng này.

“” Các anh hãy giúp tôi xử lý đám côn đồ kia.” Đình Phong ra lệnh cho các vệ sĩ.

“” Vâng.”

Thế là mười vệ sĩ nhào vô tấn công đám áo đen của bọn gian hồ.

Đình Phong quan sát một lượt để xem xét, cuối cùng anh nhìn thấy một gã, tay chỉ tay, mắt lườm mắt, hắn đang đứng một bên để la hét, tên này xem ra chính là tên cầm đầu. Tạ Đình Phong lập tức tìm cách tiếp cận hắn nhưng khi anh xông vô thì dĩ nhiên bọn chúng liền nhào tới đánh, Đình Phong biết võ thuật nên anh đã ra đòn chống trả.

Tuyết Nhi đang được bà cụ ôm lấy nhưng cô rất lo cho chị Diệp, mồ hôi từ trán cô tuôn ra ướt sẫm vì cơn đau đang tăng dần nếu như không được chữa trị gấp. Tuyết Nhi không nghĩ đến bản thân, cô cố gắng nhích người khỏi bà cụ rồi nhìn ra bên ngoài.

Chị Diệp lúc này vẫn ngồi im re không cựa quậy trong thùng rác, nhưng khổ thay nó hơi quá chị sắp chịu hết nổi nên đành lộ mặt ra để mà hít thở. Khi chị lộ ra thì vô tình chị nhìn thấy “” Tạ Đình Phong.”

Đình Phong một tay túm lấy tên gian hồ và tay còn lại liên tục ra đòn, anh đập một cái vào tên này rồi xoay người đập một cái vào tên khác.

Chị Diệp ngơ ngẩn quan sát, xem ra chị đã bấm đúng số cho anh ta “” Anh ta giỏi thật, đến đánh nhau cũng rất ngẫu, thảo nào Tuyết Nhi lại thích Tạ Đình Phong đến vậy.”

Đám đông bỏ còn đồ bị đánh rơi, cảnh hỗn loạn dần dần có chỗ trống. Tên cầm đầu hí hóp mắt nhìn gã thanh niên đang ra tay với đàn em của hắn, trong lòng vừa tức giận lại vừa có chút hưng phấn “” Ngon nhỉ.” Hắn thốt lên rồi liếc mắt sang một tên bên cạnh.

Tên đó liền áp sát tay vào túi quần rồi từ bàn tay ấy liền phóng ra một con dao nhọn.

Tuyết Nhi đưa ánh mắt một hồi nhìn xung quanh để tìm chị Diệp, nhưng không ngờ cô lại nhìn thấy Đình Phong. Đột nhiên tim cô nhói lên, một sự sợ hãi xuyên thấu tâm can, có hai ba tên đang dồn về Đình Phong, một gã đang ôm chặt anh từ đằng sau.

“” Đình Phong không được.” Tuyết Nhi thốt lên rồi cố gắng đứng dậy.

Bà cụ liền giữ lấy cô “” Cháu à cháu không nên ra đó đâu, nguy hiểm lắm.”

“” Cháu phải đi, cháu nhất định phải đi.”

Tuyết Nhi gạt tay bà cụ rồi cố sức chạy ra đám đông.

Chị Diệp nhìn thấy Tuyết Nhi nên kêu lên “” Tuyết Nhi! Tuyết Nhi.”

“” Trời ơi con bé chạy đi đâu vậy.” Chị lo lắng khi thấy cô ấy nhào vào cuộc ẩu đả.

Chị Diệp chăm chú nhìn theo Hạ Tuyết Nhi, trời đất thì ra cô ấy đang chạy về hướng của Tạ Đình Phong

“” Con bé này nó điên rồi hay sao? Thiệt là...còn bảo muốn ly hôn thế mà thấy anh ta là đã vội chạy tới.”

Chị lo lắng không yên nên đã trèo ra để ngăn cản Tuyết Nhi, đàn ông đang đánh nhau mà con bé chạy đến thì rất nguy hiểm hơn nữa còn bị thương thì phải làm sao.

Chị nhảy cái ạch xuống đất, chân hơi tê nên nhăn mặt một cái, không mất thời gian chị ngẩng lên rồi lớn tiếng gọi “” Tuyết Nhi! Tuyết Nhi à...em đừng có sang đó nguy hiểm lắm.”

Tuyết Nhi chẳng nghe thấy tiếng chị gọi mà cứ tìm cách nhào đến chỗ của Đình Phong. Cô bị hất va hất lại, động chúng vết thương Tuyết Nhi chau mày đau đớn nhưng cô cố cắn răng để chen qua chỗ của anh ấy.

Chị Diệp tức quá kiểm đại một cái cây rồi nhào vô “” Bọn chết tiệt kia hãy đợi đấy, ta đến đây.”

Chị xông vô đập đập tứ tung, gã bị chị đập trúng tròng mắt tiến đến làm chị sợ quá mà thét lên “” Đừng qua đây, tôi bảo anh đừng qua đây kia mà....Á...”

Nhưng đúng lúc ấy vệ sĩ của bên Đình Phong đã kéo chị sang bên rồi đánh với gã kia, chị Diệp hú vía vì đây là lần đầu tiên chị cảm thấy đánh nhau đấy, bất giác lại nhớ đến Tuyết Nhi, chị lập tức lẩn đến chỗ cô ấy.

“” Đình Phong!” Tuyết Nhi thốt lên, chỉ còn 3m nữa là cô đến được chỗ của anh. Thế nhưng cô lại bị ngã úp xuống, bàn tay bị dẫm lên “” Á...”

Đình Phong đang đánh nhau với ba bốn tên, anh sắp tiến đến chỗ tên cầm đầu thì đột nhiên quay lại. Đám đông người chen chúc anh không nhìn thấy Tuyết Nhi nhưng lòng anh chợt dấy lên một cảm giác lạ thường, Đình Phong tiến đến chỗ đằng trước và thực sự linh cảm của anh đã cho anh gặp được Tuyết Nhi.

“” Cô không sao chứ.” Một ông chú đỡ Tuyết Nhi đứng lên.

“” Tuyết Nhi!” Đình Phong chỉ còn cách cô 1m.

Tuyết Nhi rơm nước mắt, cô cố gắng chạy đến bên anh. Đình Phong vừa tiến đến lại vừa phải đánh trái đánh phải, bọn còn đồ rất đông, anh chỉ sợ Tuyết Nhi bị nguy hiểm, lẩn tới lẩn lui cuối cùng Tuyết Nhi cũng chạy được đến chỗ của Đình Phong, sắc mặt cô lúc này rất nhợt nhạt, từ trong đáy mắt hiện lên sự lo lắng:

“” Đình Phong anh đừng đánh nữa, mau ra khỏi chỗ này đi.”

Đình Phong một tay ôm lấy Tuyết Nhi vào lòng và tay còn lại thì ứng đòn để che cho cô, anh tranh thủ nói với cô “” Em có sao không?”

Tuyết Nhi lắc đầu “” Em không sao.”

“” Mau chạy ra xe của anh đi, ở trong xe em sẽ an toàn hơn.”

” Anh đi với em nhé.” Tuyết Nhi nắm lấy tay của Đình Phong.

Đình Phong đặt hai tay lên má của Tuyết Nhi ” Tuyết Nhi em nghe này, giờ anh có việc phải giải quyết ở đây nên em hãy vào xe đợi anh được chứ.”

” Nhưng bọn côn đồ cầm gậy gộc còn anh thì chỉ tay không, anh sẽ bị thương mất.” Tuyết Nhi khóc rồi nói với anh.

“” Anh sẽ không sao, em mau đi đi.”

” Không em không đi, có đi thì chúng ta cùng đi.”

” Chủ tịch cẩn thận.” Vệ sĩ thốt lên.

Đình Phong xoay ra sau và dơ một tay lên cao, cây gậy đập vào cánh tay anh mà gãy làm đôi. Đình Phong nhú mồm rồi dấm vào mặt tên kia khiến hắn phải ngã nhào.

“” Đình Phong anh bị thương rồi.” Tuyết Nhi khóc nức.

“” Anh mau đi với em, đừng đánh nữa.”” Tuyết Nhi kéo tay của Đình Phong. Nhưng đây là chuyện liên quan đến Long Dean, Đình Phong không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không ngăn cản thì mọi chuyện sẽ càng tồi tệ.

Đình Phong dứt tay lại rồi kêu một vệ sĩ ” Anh Trần mau giúp tôi đưa cô gái này ra xe.”

” Vâng.”

Vệ sĩ liền tiến đến kéo Tuyết Nhi ra xe, nhưng cô ấy không chịu đi ” Đình Phong em không đi, Đình Phong...”

Tuyết Nhi kêu la, cô chống cự nên vệ sĩ khó lòng mà đưa cô ra khỏi đám đông vì anh ta còn phải giúp cô tránh đòn. Tuyết Nhi luôn nhìn về hướng của Đình Phong, đột nhiên mắt cô nhắm lên, cô cắn vào tay vệ sĩ rồi chạy thật nhanh đến sau lưng của Đình Phong, cô dang hai tay để che cho anh...

Đình Phong giật mình quay lại khi có một tên đang cầm dao xông tới...

Bụp .

Tên cầm dao bỗng ngã lún xuống đất vì bị đập vào đầu từ đằng sau, chị Diệp tay run run cũng may chị ấy đến kịp nếu không Tuyết Nhi đã bị một nhát dao.

“” Tuyết Nhi em...”” Đình Phong chưa kịp nói hết thì cô ấy đã ngất đi.

“” Tuyết Nhi!” Chị Diệp chạy đến.

Đình Phong bế cô trên tay chạy ra xe, Chị Diệp cũng lật đật chạy theo ” Anh Trần hỗ trợ cho tôi.”

Vệ sĩ Trần bám theo để giúp Đình Phong thuận tiện đưa Tuyết Nhi ra xe. Chị Diệp vội vã mở cửa, Đình Phong bế Tuyết Nhi lên rồi đưa chìa khóa cho Dương Diệp.

” Cô biết lái xe chứ?”

“” À tôi..tôi biết.”

” Hãy đưa cô ấy đến bệnh viện, tôi thấy sắc mặt cô ấy không tốt, chắc chắn là cô ấy đã bị đau phần cô chăm sóc cô ấy.”

Chị Diệp cầm lấy chìa khóa ” Vậy anh thì sao?”

” Tôi giải quyết xong chuyện ở đây thì sẽ đến ngay.”

Chị Diệp bậm môi một cái rồi gật đầu.

Đình Phong trước khi đi có nhìn lại Tuyết Nhi, lòng anh rất đau khi cô ấy đã làm chuyện đó, anh sẽ phạt cô ấy vì hành động ngốc nghếch lúc nãy, anh nhất định sẽ trừng phạt cô ấy.

Sau đó Đình Phong cũng đã không chế được tên cầm đầu, anh dùng một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng không thiếu tính đe dọa:

” Ai sai các anh làm chuyện này?”

” Là tập đoàn Long Dean.”

” Tôi chính là chủ nhân của Long Dean đây.”

Tên cầm đầu nâng mắt ” Anh..anh là chủ tịch Tạ.”

” Rất cuộc các anh đã nhận chỉ thị từ ai.”

” Chúng tôi được một người bí mật nhờ vả, và chỉ biết là chỉ thị từ Long Dean.”

” Đến nước này còn dám nói dối sao?” Đình Phong bẻ quặt tay hất ra sau.

“” Tôi nói thật mà...”

” Cảnh sát đây, mau dừng tay lại...”

— Pằng pằng...pằng (tiếng súng bắn chỉ thiên vang lên.)

” Mau nói cho tôi biết còn không thì tôi sẽ giao anh cho cảnh sát.”

” Xin đừng...”

” Nói.”

” Là Ngô Thị.”

Đình Phong kinh ngạc, anh nhướng mắt vì không thể ngờ đến, tay anh cũng buông lỏng nên tên kia liền nhanh chóng tẩu thoát, đám đàn em của hắn cũng bỏ chạy tán loạn.

” Ngô Thị? Tại sao lại là Ngô Thị?” Đình Phong đảo mắt nhưng nếu đúng là Ngô Thị thì tại sao lại đổ cho tập đoàn Long Dean.

83. Chương 83: Phụ Nữ Đẹp Thì Có Gai

Ngô Mẫn đến sau cảnh sát chỉ 5 phút, cô vội vàng mở cửa xe và bước xuống. Nhiều người bị thương đã được đưa lên xe cấp cứu, bọn gian hồ thì một vài tên bị bắt và một số thì chôn thoát. Ánh mắt Ngô Mẫn lộ rõ vẻ lo ngại, cô ta quay gương mặt phần nộ sang trợ lý Du.

Trợ lý Du nuốt ực nước bọt xuống cổ họng cô không giám thốt lên câu nào, chỉ biết cố gắng giữ thái độ nghiêm túc trước mặt Ngô Mẫn bởi vì vị giám đốc họ Ngô này rất ghét sự lúng túng khi xảy ra vấn đề trong công việc.

Thần thái của Trợ lý Du tỉnh mịch, cô hạ ánh mắt rồi cuối đầu gật nhẹ một cái sau đó tiến đến phía của cảnh sát. Ngô Mẫn thở ra một làn hơi phiền muộn nhưng trợ lý Du là cánh tay đắc lực của cô, so với thư ký Triệu tuy không giỏi hơn nhưng tuyệt đối cũng không phải dạng vừa, chỉ đáng tiếc lần này hành sự sơ xuất không hiểu sao lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn, không lẽ là do cô đã muốn mạnh tay với Tạ Đình Phong, Ngô Mẫn bắt chợt chợt dạ.

Đang mãi suy nghĩ Ngô Mẫn chưa kịp nhìn lên thì cổ tay cô đột nhiên bị tóm lấy.

Ngô Mẫn giật mình liền nâng lên đôi mắt được marekup tinh tế, nét ngạc nhiên chiếu lên trên gương mặt của Tạ Đình Phong:

“” Chủ tịch Tạ;” Ngô Mẫn thốt lên.

Đình Phong hơi nhíu lại đôi chân mày, anh cất lên thanh âm sắc lạnh “” Là cô có phải không?”

Ngô Mẫn nhìn chằm vào ánh mắt chất vấn của Đình Phong, một sự lo âu bỗng dưng thấp thỏm trong lòng, cô cọ cựa cổ tay để dứt ra nhưng đương nhiên là Đình Phong đang nắm khá chặt.

“” Sao anh lại tùy tiện nắm tay người khác như vậy? Anh mau buông ra đi, anh làm tôi đau đó.”

Đình Phong liền giật một cái khiến Ngô Mẫn thót mình vì lực của anh làm cô bỗng tiến sát hơn “” Anh đang cố làm gì vậy chủ tịch Tạ? Tôi bắt đầu khó chịu rồi đấy.”

“” Cô khó chịu? cô đau? vậy còn những người đang bị thương kia thì sao? “”

Ngô Mẫn thâm tâm bối rối nhưng vẫn tỏ ra ngoan cố “” Những người bị thương? Ý anh là sao đây? Tôi nghe tin về cuộc ẩu đả thì cũng đã đến để xem xét, Ngô Thị có trách nhiệm với dự án A nhưng Long Dean cũng có phần trong đó kia mà, không lẽ anh bắt bên chúng tôi phải giải quyết một mình sao?”

Cánh môi Đình Phong cong lên nụ cười, Ngô Mẫn phải giật nhẹ hàng mi khi thấy nét cười không hề hòa hảo của Chủ tịch Long Dean.

“” Giám đốc Ngô tôi không giám tin cô lại là một phụ nữ như vậy, nhưng xem ra cô cũng chỉ là một người lòng dạ hẹp hòi không hề suy nghĩ đến tương lai của hai tập Đoàn Ngô và Long. Tôi là chủ tịch của Long Dean và thứ tôi muốn làm cho Long Dean đó là phát triển nó trở nên hùng mạnh hơn, vì thế tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với những bên không có tầm nhìn xa về thị trường kinh doanh.” Lúc này Đình Phong mới buông tay Ngô Mẫn.

Ngô Mẫn nhất thời ngây người, nhưng cô ta dĩ nhiên là hiểu những lời mà Đình Phong đã nói nên không khỏi tức giận “” Ý anh là nói Ngô Thị không biết nhìn xa ư? Chủ tịch Tạ anh hơi quá rồi đấy.”

“” Người quá chính là cô, tôi biết bọn lưu manh khi nãy là được ai thuê để vu oan giá họa cho Long Dean.”

Ngô Mẫn liền nhường mắt nhưng sau đó vội giấu đi sự bẽ mặt.

Đình Phong lạnh giọng thốt lên “” Cô đừng tưởng chút chiêu trò này của cô thì tôi sẽ không giải quyết nổi, tôi không bao giờ hành sự theo cảm tính nhưng việc lần này tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu giám đốc Ngô à.”

“” Anh đang hăm dọa tôi à?” Ngô Mẫn quát ánh mắt thách thức với Đình Phong.

“” Cô có biết chính chỉ thị từ miệng của cô mà bao nhiêu con người phải chịu đau đớn, hôm nay tôi đến đây để giải quyết và cũng đã xông vào cuộc ẩu đả thế nhưng vợ của tôi đã dang hai tay để ngăn cho tôi một nhát dao...” Sắc mặt Đình Phong khi nhắc đến Tuyết Nhi liền trở nên phần nộ nhưng từ đáy mắt của anh lại ẩn hiện lên một sự đau lòng.

Ngô Mẫn bàng hoàng, tay bỗng run run “” Anh nói Hạ Tuyết Nhi đã bị đâm sao?”

“” Nếu cô ấy bị đâm thì tôi đã bóp chết cô tại đây rồi.” Tạ Đình Phong dùng ánh mắt không chút thâm tình nhìn thẳng vào Ngô Mẫn

Ngô Mẫn lần đầu tiên nhìn thấy Đình Phong giận dữ, anh ta mà cô từng biết vốn rất ôn hòa nhưng khi tính mạng của người con gái họ Hạ kia bị đe dọa thì lại hoàn toàn khác. Trong lòng Ngô Mẫn chợt xuất hiện một câu hỏi “” Trên đời này liệu có ai đó sẽ yêu cô như vậy không?”

“” Vậy thì anh cứ thử đi, thử không bỏ qua cho tôi hoặc bóp chết tôi thử xem.”

Ngô Mẫn là một cô gái rất độc đoán, cô tuyệt đối không dễ gì chịu thua trước một ai cho dù thâm tâm đã không còn vững vàng nhưng con gái của Ngô gia nổi tiếng là không sợ trời không sợ đất, hăm dọa cô ta thì càng khiến cô ta thêm háo hức.

Nét môi hồng sẫm từ từ kéo lên một độ cong nơi khóe miệng, ánh mắt của Ngô tiểu thư không còn vẻ sợ sệt, cô tiến đến liền chụp lấy cổ tay của Tạ Đình Phong rồi siết chặt.

Đình Phong đưa ánh mắt lên cổ tay đang bị cô ta nắm lấy, tuy thần thái vẫn trầm mặc nhưng thật sự anh cảm nhận được lực siết của cô ta lên cổ tay anh không hề kém lực của anh khi nãy, thậm chí cô ta còn siết mạnh hơn có lẽ những gì anh biết về Ngô Mẫn vẫn là rất ít.

“” Anh nghĩ chỉ có đàn ông mới biết dùng vũ lực thôi sao? Chủ tịch Tạ à tốt nhất là anh cũng hãy nên cẩn thận vì biết đâu một lúc nào đó anh sẽ bị một người phụ nữ bóp chết thì sao....” Ngô Mẫn vừa nói vừa đưa tay còn lại vuốt quanh cổ họng của Đình Phong.

Đình Phong híp nhẹ ánh mắt nhìn Ngô Mẫn, anh giật mạnh tay lại, Ngô Mẫn nhếch miệng cười rồi nói “” Tôi sẽ không nói gì đến lỗi lầm trong vụ việc này nhưng cho tôi gửi lời hỏi thăm đến vợ của anh, cô ấy thật may mắn khi được anh lo lắng và yêu thương như vậy.”

Đình Phong lãnh đạm không đáp lời, Ngô Mẫn mỉm cười một cái rồi xoay lưng bỏ đi lên xe, cô ta khởi động máy nhưng lại có ý trêu đùa thêm Đình Phong một câu nên đã hạ cửa kính xuống rồi nói lớn giọng “” Chủ tịch Tạ hãy nói với vợ anh câu hỏi này, câu anh bảo bóp chết tôi ấy, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất hạnh phúc khi cảm nhận được tình yêu của anh có thể mạnh đến mức muốn vào nhà lao đấy...haha..”

Đình Phong chỉ còn biết ngơ ngẩn, bây giờ anh mới nhớ đến vì sao ông Nội lại muốn anh phải cẩn thận với Ngô Mẫn.

“” Phụ nữ đẹp thì có gai.”

84. Chương 84: Em Xin Lỗi

“” Cô Dương.”

Chị Diệp đang ngủ gật trên ghế thì giật mình tỉnh dậy, chị dụi mắt rồi ngẩng lên.

“” Anh đến rồi à.”

Đình Phong nhìn qua Tuyết Nhi rồi hỏi “” Bác sĩ nói cô ấy thế nào.”

Chị Diệp đưa tay lấy sờ lên trán của Tuyết Nhi “” Cô ấy bị gây đánh trúng lưng nên phần lưng sưng tấy, lúc mới vào đây thì còn bị sốt nhưng bây giờ thì đã giảm sốt rồi.”

“” Tại sao hai người lại có mặt tại khu phố I.”

Chị Diệp thở dài và quay qua nhìn trực diện Tạ Đình Phong, giọng bức xúc chị nói “” Là tại chúng tôi bị xui thôi, cửa hàng của tôi ở cuối khu phố I thì biết làm sao? Tôi cũng đâu có ngờ là ở đoạn đường ấy lại xảy ra tranh chấp với bọn côn đồ.”

“” Thế nhưng...” Chị Diệp muốn hỏi Đình Phong một chuyện nhưng có vẻ hơi ngại.

“” Cô cứ nói đi.” Đình Phong thốt lên.

Chị Diệp hạ nhẹ đôi chân rồi mới thẳng thừng hỏi Tạ Đình Phong “” Tôi biết là giới kinh doanh rất phức tạp và cũng lắm những thủ đoạn nhưng anh có cần phải ra tay nặng nề với người dân ở khu phố I như vậy không? Tuyết Nhi vì đỡ cho một bà cụ nên mới ra nông nỗi này, đã vậy cô ấy còn nhào ra che cho anh khi có người muốn đâm anh, nếu anh không làm chuyện tồi tệ kia thì Tuyết Nhi cũng đã không sao.”

Đình Phong chỉ lắng nghe mà không nói lời biện minh, chị Diệp cũng nói hết suy nghĩ của mình nên chắc là anh ta cũng đã hiểu ý chị là thế nào.

“” Anh ở đây với Tuyết Nhi đi, tôi còn phải quay về để thay trang phục vì cuộc đấu đá đó mà người tôi chẳng khác gì là thùng rác cả.”

Chị Diệp đứng dậy để nhường ghế cho Đình Phong, nhưng trước khi đi chị còn nói thêm vài lời: “” Tôi không biết tình cảm của hai người như thế nào nhưng từ nãy giờ tôi nghe cô nàng này gọi tên anh hơn 100 lần rồi đấy.”

Chị nói vậy rồi bỏ đi ra khỏi khu vực giường bệnh, Tuyết Nhi không được nằm trong phòng đặc biệt nên không gian có vẻ chật chội và ồn ào tiếng bệnh nhân ra vào và các câu hỏi thăm khám. Đình Phong hiện

không thể đưa Tuyết Nhi vào phòng VIP vì không có phòng trống, anh bây giờ chỉ có thể kéo ghế và ngồi cạnh cô ấy.

Đình Phong ngồi thẳng lưng, nét mặt lạnh đậm không chút niềm vui, anh trầm ngâm quan sát gương mặt kém sắc của Tuyết Nhi, đôi môi luôn ửng hồng nhưng lúc này cũng chỉ là một màu tái nhợt. Đình Phong cảm thấy cõi lòng như thắt lại, bóp nghẹn cả nhịp đập từ tim, anh đã không biết rằng cô ấy quan trọng với anh như vậy, quan trọng đến mức anh nghĩ mình sẽ giết chết tên đó nếu hấn đâm cô ấy, phải anh chắc chắn sẽ cho hấn chết không chỗ dung thân.

Đồng hồ tích tắc trôi qua nửa giờ sau đó, Tuyết Nhi dần dần nhíp nhíp đôi mắt, cô tựa đầu rồi lơ mơ ánh nhìn mông lung. Hình ảnh của Đình Phong nhàn nhạt xuất hiện trong đôi con ngươi vừa tỉnh giấc, bờ môi khô mệt mệt mở lên hai từ ” Đình Phong!”

” Em thấy trong người thế nào rồi?”

” Em không sao?” Tuyết Nhi thở thễ thốt lên.

” Em bị đánh trúng lưng mà còn bảo là không sao à? Hạ Tuyết Nhi em là người sắt đá ư?” Đình Phong lạnh giọng nói.

Tuyết Nhi sờ lên cánh tay trái của Đình Phong ” Còn anh thì sao? Anh có đau lắm không? Có bị thương ở đâu nữa không?”

Đình Phong lạnh lùng hất tay cô ra.

Tuyết Nhi hơi sững sờ, cô nhìn anh bằng một sự lo lắng.

” Em làm anh đau hả? Nhưng em chỉ chạm nhẹ mà anh đã đau thì...”

” Lo cho bản thân của em trước đi, em không có tư cách để quan tâm đến anh đâu.”

” Anh nói vậy là sao? ” Tuyết Nhi kinh ngạc nhìn anh không chớp.

” Đơn ly hôn em đã ký, nhẫn em cũng đã tháo. Em còn có lý do gì để quan tâm đến anh và hi sinh cho anh chứ?” Giọng của Đình Phong thốt lên rất phũ phàng nhưng cũng xen lẫn một nỗi đau.

” Anh giận em ư?” Hàng lệ long lanh nơi khóe mắt, Tuyết Nhi chạnh lòng mà nói.

” Anh không muốn phải mang ơn một người con gái và cũng không muốn người ấy vì anh mà liều cả mạng sống. Hạ Tuyết Nhi từ giờ trở đi em không còn là vợ của Tạ Đình Phong vì thế sau này khi nhìn thấy những chuyện tương tự thì em hãy cứ khoanh tay mà đứng nhìn, làm ơn đừng để anh phải có thêm bất kỳ một gánh nặng nào.”

Tuyết Nhi nghe những lời ấy mà trái tim cô nhói đau vô cùng, cô cố gượng người mặt cho vết thương khiến cô phải nhắm mắt chiu mày nhưng cô vẫn muốn ngồi dậy.

Đình Phong nâng ánh mắt lo lắng khi cô ấy đang cử động mạnh.

” Em mau nằm xuống.”

Tuyết Nhi không màng đến lời của Đình Phong, cô liền ôm trầm lấy anh, cánh mũi áp vào bờ vai của anh, hai tay cô mỏng manh đặt trên tấm lưng của anh, cô ủy giọng nói:

” Em không làm được, em không thể.”

” Anh không thể bảo vệ được cho em vào những lúc như thế, vì vậy dù trong bất kỳ trường hợp nào thì em cũng hãy nghĩ đến bản thân của em trước.” Đình Phong đưa một tay vuốt nhẹ mái tóc của Tuyết Nhi, một giọt nước mắt hiếm hoi của người con trai cũng bỗng lăn xuống.

Tuyết Nhi thút thít tiếng khóc rồi nói với anh ” Anh trước đây cũng nói như vậy, anh cũng đã nói em hãy nghĩ đến bản thân trước, anh không cho phép em nghĩ cho anh. Tại sao? Tại sao anh lại như vậy? Tại sao cho đến khi anh không còn nhận ra em nhưng anh vẫn tốt với em như thế? Tại sao em không được lo cho anh? Em cũng muốn bảo vệ cho anh kia mà.”

” Vì anh yêu em.”

Tuyết Nhi nhắm chặt mắt, từng giọt lệ chảy siết xuống gò má động ướt bờ vai của Đình Phong.

” Em không làm được gì cho anh cả, em rất tội tệ, lúc anh đau đớn em chỉ có thể bắt lực nhìn anh trên giường bệnh, lúc anh nôn ra máu em cũng chỉ có thể gào khóc, lúc anh nói anh không có tình cảm với em thì em chỉ là một người ích kỷ để ép hôn với anh. Nếu em không xuất hiện trong cuộc đời của anh thì có lẽ tai nạn đó đã không xảy đến.”

” Anh biết em không phải là một cô gái tài giỏi, anh cũng biết hôn nhân của chúng ta là vì ông Nội, nhưng đối với anh em như không khí tồn tại bên nhịp thở của anh, anh không thể nhận ra em nhưng chỉ khi anh mất đi em thì khi đó anh mới cảm thấy choáng ngợp.”

” Em xin lỗi! Xin lỗi vì đã làm những điều khiến anh buồn...” Tuyết Nhi khóc nức và ôm anh chặt hơn.

” Đừng khóc nữa...còn nhiều người đang cần được nghỉ ngơi đây.” Đình Phong nhẹ giọng nói bên tai cô.

Tuyết Nhi thả tay ra rồi ngại ngần nhìn quanh, đúng thật là cô đã ảnh hưởng đến nhiều người, cô thẹn thùng không dám nhìn lên.

Đình Phong đặt hai tay lên má của Tuyết Nhi, anh nhoẻn cười rồi bảo ” Ở đây không thoải mái, đợi anh đi làm thủ tục xong thì sẽ đưa em về.”

Tuyết Nhi ánh mắt ngập nước khẽ chớp nét bồi hồi.

” Về với anh được chứ.”

Tuyết Nhi nhẹ dần đôi môi, cô dao động nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

” Vậy em nằm xuống nghỉ ngơi thêm đi, anh đi chút sẽ quay lại.”

Đình Phong giúp Tuyết Nhi nằm xuống, anh kê gối cho cô xong thì mới đi ra ngoài.

__Alo.

__ Chủ tịch, anh đang ở đâu?

__ Tôi đang ở bệnh viện, có chuyện gì sao?

__ Bên ngoài công ty có rất nhiều người đang biểu tình chống đối dự án A và lên án tập đoàn Long Dean sử dụng vũ lực. Cảnh sát cũng đang tìm anh nhưng tôi đã liên lạc cho luật sư Quách rồi.

__ Thư ký Triệu, vụ việc này anh hãy làm như thế này...

Đình Phong vạch ra một số kế hoạch cho thư ký Triệu rồi cúp máy, phen này khó tránh tai tiếng nhưng cũng không thể để cho Ngô Mẫn ung dung tự đắc.

Lâm Uyển Thanh đi xuống tầng hầm để lấy xe, bây giờ đã hơn 7h30 pm mà không thấy tâm hơi của Đình Phong đâu, Lâm Uyển Thanh rất tức tối, đôi mắt bùng bùng sự căm phẫn.

” Lúc nào cũng nói sẽ đến tìm em nhưng cuối cùng anh cũng chỉ là kẻ miệng nói nhưng không làm, được thôi lần này em sẽ không đợi nữa, không bao giờ đợi nữa.”

Cô ta lên xe rồi khởi động, bàn chân nhấn mạnh ga để chạy đến biệt thự của Tạ gia.

Chiếc xe của Lâm Uyển Thanh thản nhiên đậu trước cổng lớn, cô ta nhất quyết đợi cho bằng được Đình Phong.

Một lúc sau Đình Phong cũng đã lái xe quay về biệt thự, ánh đèn chiếu lên chiếc ô tô đang đậu đằng trước, Đình Phong nhíu mày khi nhận ra ai đang đứng tựa lưng vào cửa xe.

Đình Phong dừng xe rồi mở cửa bước xuống.

” Em lại đến mà không báo trước nữa à?”

” Vì khi báo trước chẳng có lần nào là anh đồng ý cả.”

” Uyển Thanh à!”

” Anh nói là sẽ đến đón em lúc 6h nhưng anh xem đi bây giờ là mấy giờ rồi?”

” Hôm nay anh có việc đột xuất.”

” Không sao? Nhưng em muốn hôm nay ngủ lại nhà anh có được không?”

” Không được.”

Lâm Uyển Thanh tức giận liền nhướn cao đôi mắt ” Anh ngại ư?”

Đình Phong nghiêm mặt thốt lên ” Anh từ lâu đã không còn tình cảm với em.”

Lâm Uyển Thanh lo sợ liền nắm lấy tay của Đình Phong.

” Sao anh lại có thể nói như vậy chứ? Đình Phong anh nhìn em đi, nhìn kỹ em đi, em mới là người anh yêu.”

” Anh không thể yêu và cũng không thể tha thứ cho người khiến anh phải gặp tai nạn, khiến ông của anh vì vậy mà đột ngột qua đời. Lâm Uyển Thanh em đi đi, anh thật sự rất khó chịu khi nhìn thấy em.”

Lâm Uyển Thanh giật mình mà buông tay của Đình Phong ” Là ai đã nói với anh? Là Hạ Tuyết Nhi sao? Anh tin cô ta mà không tin em?”

Đình Phong lạnh lùng xoay lưng rồi tiến đến xe, Lâm Uyển Thanh vội chạy theo ôm lấy anh từ sau ” Anh đừng nghe cô ta nói, em không khiến anh gặp tai nạn, không phải em.”

Tuyết Nhi mở cửa xe bước xuống, cô tiến lại Đình Phong.

Lâm Uyển Thanh bị Đình Phong gỡ tay ra, anh không buồn nhìn lại mà đi đến bên Tuyết Nhi ” Chúng ta đi.”

” Hạ Tuyết Nhi.” Lâm Uyển Thanh thét lên.

Tuyết Nhi đang đi thì quay lại, cô không chút kém thế mà tỏ ra rất cứng rắn trước mặt Lâm Uyển Thanh.

” Cô muốn nói gì với tôi à?”

” Tôi đã bảo cô tránh xa Đình Phong rồi kia mà, cô nghe không hiểu tiếng người sao?” Lâm Uyển Thanh trừng mắt, lời nói đầy cay nghiệt.

Tuyết Nhi bình tĩnh đáp lời ” Tôi yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu tôi, tiểu thư Lâm tôi xin lỗi nhưng cô và Đình Phong đã là quá khứ rồi, anh ấy cũng đã vì cô mà suýt chết như vậy còn chưa đủ để cô từ bỏ hay sao?”

Lâm Uyển Thanh cong lên một nét cười điên dại ” Cô cướp đi người tôi yêu nhất, cô hạnh phúc trên nỗi đau của tôi mà còn thản nhiên bảo tôi từ bỏ ư? Hạ Tuyết Nhi vị trí thiếu phu nhân vốn thuộc về tôi, tôi nhất định không để cho cô được toại nguyện.”

85. Chương 85: End

Lâm Uyển Thanh bước vào xe đạp ga phóng thẳng tới Tuyết Nhi, Đình Phong liền ôm lấy cô lôi sang một bên, cả hai vì vậy mà té ngã.

” Thiếu gia! Thiếu phu nhân!” Bảo vệ liền chạy tới đỡ hai người.

” Em không sao chứ?”

Tuyết Nhi nhìn lên cùi trỏ ” Em chỉ bị chày một chút xịu thôi.”

Đình Phong liếc nhìn chiếc xe đã chạy xa, anh bỗng cảm nhận được một điều rất bất an, anh nghĩ ” Uyển Thanh rất nóng tính nhưng không đến mức như thế này chứ?”

” Gọi Ngô Mẫn lên đây ngay.” Tiếng quát rất lớn và gay gắt của chủ tịch Ngô thét lên trong điện thoại.

Thư ký nghe điện thoại mà nhúu mặt nhúu mày, cô vội đáp ” Dạ, dạ.. tôi gọi ngay.”

Ngô Mẫn quơ hết sắp văn kiện xuống bàn sắc mặt rất nóng giận.

” Giám đốc chủ tịch tìm cô.”

Ngô Mẫn liếc ánh mắt đáng sợ sang cô thư ký, một lúc sau cô ta cũng phải có mặt tại văn phòng của chủ tịch Ngô Thị.

” Con đang làm cái trò gì với dự án A vậy.” Chủ tịch Ngô gắt giọng với Ngô Mẫn.

” Con không làm gì cả.”

” Con không làm? Con không làm mà Chủ tịch Tạ lại đột ngột rút hết vốn đầu tư của dự án và yêu cầu chấm dứt hợp đồng ư?”

” Bà à...”

” Thông tin từ cảnh sát cũng đã cho biết chính Ngô Thị đã chỉ thị dùng vũ lực, Mẫn! con nghĩ Long Dean là gì chứ hả? Thế lực của họ con không chạm đến nổi đâu?”

Ngô Mẫn tức tối nhưng không làm gì được càng khiến cô ta phát tiết trong lòng.

” Mẫn! chuyện này là do con đã tạo nút thắt thì phải do con tự gỡ lấy, con hãy giải quyết đền bù cho các hộ dân ở khu phố i và tìm cách thuyết phục Long Dean ngừng việc chấm dứt hợp đồng.”

” Con sẽ không hạ mình như vậy đâu?” Ngô Mẫn bức xúc thốt lên.

Chủ tịch Tạ đập tay xuống bàn ” Ta đã từng nói với con đây là kinh doanh mà kinh doanh thì phải nhìn vào lợi nhuận. Con trở nên ngu xuẩn như vậy từ lúc nào thế hả? Chuyện lần này con mà không giải quyết xong thì hãy viết đơn từ chức đi, ta không thể nào giao tập đoàn cho một người không có năng lực.”

” Ba, ba xem thường con đấy ư?”

” Ta cho con một tuần, ra ngoài.”

” Ba..” Ngô Mẫn vẫn ngoan cố chưa đi.

” Ra ngoài.” Chủ tịch Ngô quát lên.

Ngô Mẫn bóp chặt lòng bàn tay rồi tức giận bước ra khỏi văn phòng.

Tại một trường bắn.

Lâm Uyển Thanh đeo dụng cụ che tai rồi híp một bên mắt, khẩu súng ngắm thẳng tâm mà phát ra tiếng pằng pằng...Kể từ hôm đó Lâm Uyển Thanh bắt đầu chuyển sang thú vui bắn súng, trong trường bắn, cô ta học cách sử dụng súng và cách nhắm để bắn trúng tâm điểm, trong đầu của cô ta tâm điểm lúc này không ai khác đó chính là Hạ Tuyết Nhi.

” Chết đi.” Pằng pằng.

Sau một vài giờ tập luyện điên cuồng, Lâm Uyển Thanh lên xe để trở về nhà nhưng thật bức mình vì xe của cô ta đã bị thùng lớp.

” Đáng ghét.” Lâm Uyển Thanh đá một cái búp vào bánh xe, thùng thế này thì không thể về nhà được cho nên Lâm Uyển Thanh đành phải gọi người đến để thay bánh.

Lâm Uyển Thanh gọi xong thì khoanh tay tựa lưng vào xe để đợi nhưng tính cô ta vốn không kiên nhẫn, vì thế đã để xe ở lại mà đi taxi về..

” Taxi...”

Chiếc taxi bỗng dừng lại.

Lâm Uyển Thanh bước lên xe, người lái xe liền hỏi ” Cô muốn đi đâu?”

Lâm Uyển Thanh bỗng nhượng ánh mắt ” Là nữ à? ”

Người kia cố cúi cúi đầu, tay kéo nhẹ vành mũ ” Xin hỏi cô muốn đi đâu.?”

Lâm Uyển Thanh cũng không mấy bận tâm nên bảo ” Về khu căn hộ X.”

Người lái xe đạp ga rồi xoay nhẹ vô lăng, chiếc xe bắt đầu chạy đi, ánh mắt người này chợt lóe lên một tia nguy hiểm.

Một lúc sau Lâm Uyển Thanh đang xem điện thoại thì đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, cô ta liếc mắt sang cửa kính để nhìn đường.

” Cô đi nhầm đường rồi? ”

” Không tôi không hề đi nhầm.”

” Rõ ràng là nhầm đường, mau quay lại đi.” Lâm Uyển Thanh cất lên thanh giọng khó chịu.

Chiếc xe vẫn không dừng mà tiếp tục lấn bánh, Lâm Uyển Thanh không kiềm được nên thét lên ” Cái cô kia cô bị điên à, mau quay xe lại.”

” Uyển Thanh cậu vẫn không hề thay đổi một chút nào.” Lúc này người lái xe mới để lộ giọng thật của mình.

Lâm Uyển Thanh kinh ngạc mà nhượng cao đôi chân mày lá liễu. ” Liêm Xảo Tuệ?”

” Đúng là mình đây.” Xảo Tuệ quay mặt lại nhìn Lâm Uyển Thanh.

” Ha..cậu thất bại đến nỗi phải đi làm tài xế taxi à? ” Lâm Uyển Thanh cất giọng bốn cọt.

” Nhờ ai mà mình mới có cơ hội thấp hèn này nhỉ?”

” Dừng xe.” Lâm Uyển Thanh thốt lên.

” Khi nào đến nơi thì cậu sẽ được xuống thôi.”

” Xảo Tuệ cậu định dở trò gì đấy hả? Mau dừng xe nếu không tôi báo cảnh sát đấy.”

” Hahaha...ừ thì cậu cứ báo đi vì mình đang bắt cóc cậu mà.”

Lâm Uyển Thanh tức giận liền lấy điện thoại ra gọi thiệt, nhưng Xảo Tuệ đã bật chế độ tự lái rồi quay lại chìa một khẩu súng vào Lâm Uyển Thanh.

Lâm Uyển Thanh bất động, đôi mắt căng trừng phần nộ.

” Gọi đi chứ.” Xảo Tuệ cất lên thanh âm dịu nhẹ nhưng cũng rất rợn người.

Nét miệng Lâm Uyển Thanh gượng cười, cô ta vẫn cố tỏ ra sự kiêu căng ” Cậu vốn là một kẻ rất nhát gan, tôi không tin là cậu dám bắn tôi.”

” Sao lại không.”

Xảo Tuệ cử động ngón tay, miệng nhướn nụ cười nham rồi bắn một cái. Làn khói mê từ súng phun ra làm Lâm Uyển Thanh ngất xỉu.

Tại biệt thự Tạ gia.

Đình Phong đang cùng Tuyết Nhi dùng bữa tối.

” Cuối tuần này anh sẽ đưa em về quê nhé.” Đình Phong nhìn Tuyết Nhi rồi nói.

Tuyết Nhi thì cứ lự khự mà cắt bít tết ” Mẹ vẫn chưa nghe điện thoại của em, nếu anh về cùng em thì liệu mẹ có tin không?”

Miếng thịt bị Tuyết Nhi cắn tới cắn lui nhìn rất méo mó. Đình Phong thấy vậy mà mắt cười ” Đưa đây anh cắt cho.”

Tuyết Nhi ngẩn lên ” Em tự làm được mà.”

Đình Phong đưa tay kéo lấy cái đĩa của Tuyết Nhi ” Anh thấy em không quen cách ăn uống của phương tây, vậy lúc trước khi ăn chung với anh thì em đều cắt xấu như thế này à?”

Tuyết Nhi mỉm môi cười, cô chống cằm quan sát cách anh dùng dao thìa ” Thật ra lúc trước là anh toàn cắt cho em thôi.”

Đình Phong chăm chú cắt nhưng cũng nhìn cô một cái:

” Em rất thích nhìn anh thì phải.”

” Vì anh đẹp trai mà.” Tuyết Nhi tươi cười nói.

” Của em này.” Đình Phong đẩy cái đĩa sang cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi nhìn những miếng thịt mỏng đều đã được anh cắt gọn gàng, lòng cô bỗng xao xuyến ” Đình Phong à?”

” Sao cơ?”

” Em nhận ra rằng cho dù anh không nhớ ra ký ức của chúng ta nhưng anh vẫn là anh, vẫn là người em rất yêu thích.”

Đình Phong nhoen cười, anh uống nước xong thì nhìn thẳng vào Tuyết Nhi ” Anh cũng đoán được, là em thích anh trước khi anh có tình cảm với em có đúng không?”

Tuyết Nhi đỏ mặt, cô cúi xuống và cầm lấy thìa, giọng lí nhí nói:

” Sao anh lại nghĩ như vậy?”

” Như em nói đấy anh rất đẹp trai.”

Tuyết Nhi ngẩn mặt nhìn anh, bờ môi hồng nở một nụ cười, cô thẹn thùng nói ” Là con gái mà không thích anh thì em có vấn đề rồi.”

Đình Phong nghe cô nói thế thì cũng nở nụ cười, anh đưa tay sờ má cô một cái rồi bảo ” Em từ từ ăn đi, anh lên phòng trước đây.”

Tuyết Nhi nhẹ gật đầu.

Một lúc sau cô ăn xong thì mang lên ly nước ép trái cây cho Đình Phong. Trong phòng Đình Phong đang ngồi trên ghế sofa để đọc sách, Tuyết Nhi đi tới đặt ly nước trên bàn rồi tò mò nhìn vào cuốn sách mà anh đang đọc.

Đình Phong tầm mắt không dịch chuyển, anh bình thản nói:

” Em không đọc được đâu.”

Tuyết Nhi ngồi không gần nên chưa nhìn được chữ nào, cô ngây ngô nói với anh ” Chẳng qua là sách anh đọc em không hiểu thôi chứ em đâu phải là người không biết chữ.”

Đình Phong nhẹ dẫn đôi môi, anh bảo ” À vậy hóa ra em đọc được tiếng Pháp sao?”

” Hả? ” Tuyết Nhi mở tròn cặp mắt ” Sách này là tiếng Pháp ư?”

Đình Phong đưa cuốn sách cho Tuyết Nhi ” Em xem đi.”

Tuyết Nhi mím môi, cô ngó qua thử mặt chữ ” Trời ơi đúng là thứ tiếng mà mình hoàn toàn không biết.”

” Em không biết tiếng Pháp đâu, đến tiếng Anh em còn không biết nữa là.” Tuyết Nhi ngại ngùng nói.

” Anh cũng nghĩ là em không biết.” Đình Phong nhìn cô bằng một đôi mắt cười.

Tuyết Nhi nỉu giọng ” Vậy mà anh còn trêu em..”

” Là tự em nói đấy chứ, em nói sách anh đọc chẳng qua là em không hiểu chứ em đâu phải là không biết chứ.”

” Ai mà biết anh đọc tiếng Pháp chứ.”

Đình Phong lại cười, anh đưa tay khều cái mũi nhỏ của Tuyết Nhi một cái ” Vậy nếu đọc sách gì thì sẽ nói cho em biết trước được không.”

Tuyết Nhi núp lấy cánh tay của Đình Phong rồi tựa vào” Không cần đâu, anh giỏi như vậy nên đọc những ngoại ngữ đó thì cũng là chuyện bình thường, nhưng mà Đình Phong sao mà anh học giỏi quá vậy? Anh nói được bao nhiêu thứ tiếng thế?”

Đình Phong đặt cuốn sách lên bàn, anh nắm lấy bàn tay của Tuyết Nhi rồi nói ” Anh, Pháp, Nhật, Đức và Trung tổng cộng là năm.”

Tuyết Nhi nghe xong thì kinh ngạc ngẩn đầu lên, cô thần thờ nhìn Đình Phong ” Anh không đùa em đấy chứ?”

” Anh đùa em làm gì.”

” Trời ơi, trong đầu của anh là cái kho hay sao mà chứa được những thứ như vậy? Em một ngoại ngữ thôi là đã muốn than trời than đất rồi. ”

Đình Phong đưa tay của Tuyết Nhi sờ lên đầu của anh ” Hay là em mở ra xem thử đi.”

” Anh nói gì vậy? Sao mà xem được.”

Tuyết Nhi buông tay xuống, giọng nói có chút buồn ” Anh có chê em không? Chê em ngốc ấy.”

Bàn tay của Đình Phong núp nhẹ cằm của Tuyết Nhi và xoay qua trực diện với anh, đôi mắt trùu mến nhìn cô ” Em không cần phải giỏi gian, chỉ cần em ở bên cạnh của anh, nói chuyện với anh, ăn cơm với anh và sinh con cho anh là được rồi.”

” Sinh con?” Tuyết Nhi khẽ giọng nói.

Đình Phong vuốt tóc cô một cái ” Ừ, anh muốn có con.”

Tuyết Nhi ngượng ngùng, ngón tay cô vuốt vuốt trên mặt ghế sofa ” Anh thích con trai hay con gái?”

” Con gái.”

Tuyết Nhi hơi nhúu mày, cô khó hiểu nhìn qua anh ” Em cứ tưởng đàn ông thì thích con trai?”

” Mấy đời nhà anh toàn là con trai nên đến đời anh thì cũng nên có con gái chứ, mà con gái thì sẽ giống em, rất dễ thương.”

” Nhưng em thích con giống anh hơn?”

” Tại sao?”

” Vì anh vừa đẹp lại vừa giỏi, nói chung con giống anh thì sau này cũng sẽ giỏi như anh.”

Đình Phong cười rồi ôm lấy Tuyết Nhi vào lòng ” Vậy thì cho giống cả hai đi.”

” Giống cả hai sao được.”

” Em sinh hai đứa, một đứa giống em còn một đứa thì giống anh.”

Tuyết Nhi mỉm cười trong lòng anh rồi thì thầm nói ” Vậy đứa thứ ba thì sao?”

” Giống ông Nội.”

Tuyết Nhi không nhịn được mà cười khúc khích.

” Em đừng hỏi anh là đứa thứ tư đấy nhé.” Đình Phong đưa ánh mắt xuống nhìn Tuyết Nhi.

” Vậy anh có muốn đứa thứ tư không?”

” Ba đứa thôi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-muon-lam-vo-cua-anh>